

ТОМ ХАРПЪР

ТРЕЗОРЪТ НА СЕН ЛАЗАР

Превод от английски: Асен Георгиев, 2011

chitanka.info

*На Джейн Конуей-Гордън — по-добре от бръкване в
окото.*

*„Наистина — каза сър Гиромелант, —
удивен съм от онова, което ми разказахте. С
удоволствие и възхита изслушах вашите
измислици, защото разказвате не по-малко
забавно от всеки друг трубадур и менестрел.
Макар в началото да ви помислих за рицар,
извършил няколко смели подвига.“*

*Кретиен дьо Троа,
„Пърсивал, рицарят на
Граала“*

1.

Лондон

Ели реши, че не иска работата. Нямаше нужда от нея. Точно беше започнала докторантура по предмета, който обичаше много повече от онова, за което момиче като нея можеше да мечтае. Животът ѝ дотогава беше монотонен и еднообразен — сега бе прекрачила прага на омагьосания свят. След девет месеца в Оксфорд все още се смайваше от красотата, която я заобикаляше, от гаргойлите^[1] и кулите, от облицованите с ламперии помещения и безукорните морави. Имаше наставник, който се отнасяше с уважение към нея, и майка, която едва не се пръскаше от гордост, когато разказваше на съседите колко далече е стигнала нейната дъщеря.

Но нищо от това не я спря да стане в шест часа в една сива утрин, да навлече клин, който бе твърде дебел за май, и полата от шотландски плат, която си беше купила за докторантския изпит, и да поеме с автобуса по М40 за Лондон. Качи се на метрото на „Мраморната арка“ заедно с хиляди други пътници, които се наблъскаха във вагона като сардели, и се запита как е възможно хората всеки ден да търпят това. Притисна чантата си здраво към корема. Вътре имаше бутилка вода, сандвич, който си беше приготвила за обратния път, и писмо върху дебела кремава хартия с кръст, отпечатан най-отгоре — причината да дойде тук.

„Господин Вивиан Бланшар, директор на банка «Монсалват»^[2], ще се радва, ако може да го посетите, за да обсъдите възможна кариера...“

Пот потече по врата ѝ, когато влакът се люшна в тунела. Във вагона миришеше на пот и на възможно най-евтините парфюми. Прилоша ѝ, а дори не искаше работата.

В мига, когато излезе на повърхността от станция „Банкова“, почувства опасността във въздуха. Тълпа демонстранти се беше събрала пред Националната банка, скандираше, пляскаше с ръце и размахваше парцаливи плакати. Очакваха се и други. Полицейските коне тропаша с мощните си крака и оголваха зъби, а ездачите гледаха отвисоко през матовите визьори на каските или над ръбовете на своите щитове. Стискаха палките като рицари, готови за битка.

Бароните на капитализма гледаха от високите си стъклени кули и бяха единодушни, че за това плащат данъци.

Ели се промъкна край демонстрантите. Тълпата се люшна, блъсна я и тя едва не изтърва чантата си. Един полицаей я огледа от глава до пети и реши, че не представлява заплаха. С вълненото яке и полата от шотландско каре не приличаше на демонстрантка, нито на някой от Ситито. Скъпо облечените манекени зад барикадираните витрини я укоряваха със застинали в презрение лица. Прииска ѝ се да не беше идвала.

— Гледай къде вървиш! — чу се възмутен вик.

Беше се блъснала право в един от демонстрантите. Буйна чорлава коса висеше покрай мършаво лице с вторачени очи и нащърбени зъби; тениската му изглеждаше така, сякаш не бе прана от седмици. На плаката върху рамото му пишеше: „Капитализмът ни убива“.

— Съжалявам — каза тя и се опита да се промъкне покрай него, но той направи крачка встрани, за да ѝ препречи пътя.

— Опасни времена, скъпа. — Той пристъпи напред. — Трябва да сме внимателни, нали разбираш? Трябва да отсечем изсъхналото дърво, да спрем гниенето, преди да ни е достигнало. Да изрежем болестта.

Миришеше на едноседмичен боклук и Ели се дръпна назад, но тълпата я запрати срещу него.

— Обществото умира. — Слюнка се събираше в ъгълчетата на устата му, гласът му се усилваше. — В този свят има болест и тя убива всички ни. Огледай се. Пчелите измират, дърветата — също. Нивото на океаните се вдига, но в тях няма риба. Това е болест.

Ели си погледна часовника. Нямаше време.

— Съжалявам, но...

— Не, ще слушаш.

Той протегна ръка с дълги мръсни нокти. Вероятно искаше да я хване за ръката, но Ели се изви, затова пръстите му се впиха в дръжката на чантата и я смъкнаха от рамото ѝ.

Сигурно беше изкрещяла, защото нещо се мярна зад гърба му и той падна с писък на колене. Зад него стоеше полицаи с жълта флуоресцентна жилетка и палка в ръката. Сигурно го беше наблюдавал и бе чакал удобния момент. За секунди двама други полицаи закопчаха извитите зад гърба ръце на демонстранта и го повлякоха настрани.

Ели заекна някакви благодарности, но полицаят извика:

— Махай се! Тук не си в безопасност.

Свирепото му изражение, наполовина скрито от каската, беше може би по-плашещо от демонстранта. Ели стисна отново чантата си и се запрепъва през тълпата.

След няколко мига изпита болезнено чувство за вина. Демонстрантът не искаше да я нарани. Може би трябваше да вземе номера на значката на полицаия, в случай че човекът поиска да се оплаче. Тя стрелна поглед през рамо, но полицаят вече се беше разтворил в бойните редици на жълтите жилетки.

Ели пристигна с десет минути закъснение, изпотена и развълнувана. Срещата с демонстранта я разтърси, но не това беше причината да закъснее. Беше се изгубила. На картата, която беше погледнала, преди да тръгне, не се виждаше нищо, освен дълга сива улица, където би трябвало да бъде банката. На земята обаче това представляваше плетеница от малки улички и пасажи, които лъкатушеха между стари сгради. Тя все стигаше до задънени улици, след това поемаше по пасажи, които се промъкваха между къщите или покрай древни огради. Точно когато възнамеряваше да се откаже, забеляза стара каменна сграда с тесни прозорци и малки купички да се извисява над павираната уличка.

Пред нея бе спрял блестящ черен ягуар. Шофьор с фуражка слезе от колата и отвори задната врата. Един мъж с раиран костюм и червена вратовръзка се спусна по стълбите на сградата и се качи в ягуара. Шофьорът блъсна вратата и потегли; Ели трябваше да притисне гръб в стената, за да не бъде сгазена. Когато колата избоботи покрай нея, тя

зърна познато лице, наведено над съдържанието на червено куфарче. Само след секунда ягуарът изчезна зад ъгъла.

Ели погледна назад към банката. Над вратата висеше чугунен герб: зинал орел върху щит, стиснал в ноктите си нещо, което приличаше на меч. Гербът бе гравирен и по матираните стъкла на вратата, и излят от мед на стената зад рецепцията.

Зад бюрото седеше жена с кисело изражение и очебийна прилика с орела на стената зад нея. Тя се вторачи свирепо в Ели, която крачеше към рецепцията. Ели изрови писмото от чантата и каза:

— Ели Стентън, имам среща с... ъъ... Вивиан Бланшар.

Рецепционистката вдигна телефона и обяви с отсечен глас:

— След минутка ще се освободи.

Нямаше къде да се седне, затова Ели остана до рецепцията. Не знаеше какво да направи, пък и любопитството ѝ бе много силно, затова попита:

— Мъжът... който току-що излезе... не беше ли...?

Секретарката направи гримаса.

— Съжалявам, но никога не обсъждаме клиентите си.

Ели се изчерви. Нима вече бе провалила възможностите си? „Я се стегни — каза си тя. — Няма какво да доказваш. Те поискаха да се срещнете.“

Звънът на телефона наруши тишината. Жената вдигна слушалката, без да изпуска Ели от очи.

— Сега може да се качите.

Кабинетът на Вивиан Бланшар се намирал на петия етаж — достатъчно високо, за да може човек да види през прозореца извисяващите се над силуета на града забележителности. Ели не им обърна внимание. Бланшар изпълваше помещението с присъствието си. Поздрави я с добре дошла и се извини за забавянето, предложи ѝ кафе и направо я завладя с енергията си. Когато ѝ стисна ръката, я дръпна съвсем леко към себе си, сякаш възнамеряваше да я целуне.

— Приятно ми е.

Поведе я към дълбок диван с кожена тапицерия и извади от кутия на писалището си дебела пура и сребърно ножче. Отрязва края ѝ много икономично и вдигна една златна запалка.

— Нали нямате нищо против?

Ели поклати глава, все още опитвайки се да го възприеме. Не приличаше на никой от хората, които познаваше. Всичко у него беше по-голямо от нормалното. Високият му ръст и широките рамене бяха обгърнати от сивия костюм като с броня; сресаната назад дълга прошарена коса, лицето с груби черти и орлов нос беше украсено с очи, които блестяха като връхчетата на топлийки. Копчетата на ръкавелите му бяха от „Картие“, връзката — от „Хермес“, а обувките, макар Ели да не можеше да ги види, бяха ръчно изработени в Париж от човек, който произвеждаше само стотина чифта годишно. Когато говореше, в думите му се усещаше лек чуждестранен акцент.

— Ели, благодаря, че се отзова на поканата. Нали мога да те наричам „Ели“? — Обаче не изчака да получи разрешение. — Извинявам се, ако нашият подход ти се е сторил... ненужно тайнствен.

— Не се случва всеки ден да те поканят на интервю за работа, за която дори не си кандидатствал.

— И то от фирма, за която никога не си чувал, нали? — Бланшар издуха облак дим към маслената картина, която висеше над камината — имитация на предрафаелов рицар.

Нямаше смисъл да отрича. Никой от познатите ѝ не беше чувал за банка „Монсалват“. Имаха интернет страница, но тя беше пълен майтап — една-едничка страница с кръст и телефонен номер. Университетският кариерен център също нямаше данни за тях в папките си. Цялата информация, която Ели намери в интернет, се състоеше от няколко кратки споменавания във „Файненшъл Таймс“ и още няколко в „Икономист“. Създаваше се усещането, че банката не иска да бъде намерена.

— Да, почти нищо — призна Ели.

— Това е напълно разбираемо. — Бланшар оголи зъби в успокоителна усмивка. — Дискретността е едно от нашите основни достойнства. Полагаме значителни усилия да опазваме тайните си.

— Научих, че банката е основана през шестнайсети век от търговец, който пристигнал от Франция — добави Ели. — Сен Лазар дьо Моргон. Това означава, че е най-старата банка в Англия и е сред двете или трите най-стари в Европа. По време на реформацията забогатява, защото работи с приходите от разпускането на

манастирите. През осемнайсети век вече се е утвърдила като главен ковчежник на всяка държава, която иска да започне война.

Бланшар наклони глави, сякаш признаваше справедливостта на обвинението.

— През двайсети век преживява войните и икономическите кризи като малка, но влиятелна търговска банка, обслужваща богаташи и техните компании. През двайсет и първи век се оказва последната от старите фирми, която още не е погълната от големите международни конгломерати. Или по-точно — все още.

Пурата на Бланшар беше изгоряла с цял пръст, докато той слушаше мълчаливо Ели. Потупа я над кристалния пепелник и дръпна още веднъж. Изглеждаше доволен.

— Не мисля, че тази информация е обществено достояние.

Ели усети, че се изчервява от вторачения му поглед.

— Когато получих писмото, любопитство ми се събуди.

Бе изпитала любопитство защо банка, която никой не е чувал, иска да наеме момиче, за което никой не е чувал и което няма опит, нито желание да работи в Ситито. Беше прекарала два дни в ровене из купчини пожълтели документи, разпадащи се счетоводни книги и тайнствени формуляри, опитвайки се да установи дали банка „Монсалват“ изобщо съществува.

— Всъщност не е никаква тайна как ви намерихме. Спомняте ли си вашата курсова работа в първи курс? Която беше наградена?

— Наградата „Спенсър“. — Не беше чувала за нея, докато един ден нейният наставник не пхна документите в пощенската ѝ кутия — единствения път, когато бе проявил малко повече интерес към нея. Беше изпратила есето и забрави за него. Три месеца по-късно пристигна писмо с поздравление плюс чек за петстотин паунда.

— Ние управляваме всичко, свързано с наградата, от името на наш клиент. От време на време, разбира се, с негово разрешение, я използваме, за да изберем хора, които може да се окажат интересни за нас.

Втораченият му поглед се спря върху нея. Ели се сви и насочи очи към картината над камината. Жена в ефирна роба, която не скриваше почти нищо, беше вързана за дърво на заден план. Рицарят беше издърпал наполовина меча от ножницата, но не беше ясно дали за

да освободи дамата, или да се изправи срещу невидим за зрителя враг. Ели се запита дали картината наистина е имитация.

Бланшар се облегна в креслото и поде:

— Позволи ми да ти разкажа кои сме днес. Ние сме необикновена фирма. Бих казал, направо изключителна. Наричат ни старомодни и в някои отношения наистина сме такива. Но знаем, че ако искаме да запазим независимостта си, трябва да сме на крачка пред конкуренцията. Най-съвременните практики, най-модерното мислене. Нови мебели в стара сграда.

Той очевидно говореше метафорично. Черното тежко писалище с лъвски крака вероятно беше най-малко на триста години. Може би дори беше принадлежало на някой от разформированите манастири, от които банка „Монсалват“ бе забогатяла толкова.

— Работим предимно със „стари пари“ — някои наистина са много стари. Нашите клиенти разбират, че не е нужно парите да са вулгарни. Те искат банкери, които управляват парите им с известна...

— Дискретност? — подсказа Ели.

— Естетика.

Тя кимна, макар че не го разбираше напълно.

— Новобогаташите — арабите, азиатците, американците — оставяме на другите. Евреите си имат свои хора.

Той видя изражението, което Ели не може да скрие.

— Зная, че това не е политически коректно, но е вярно. Парите не търпят друго, освен фактите.

Бланшар отново потупа с пурата си по ръба на пепелника.

— Казах ти, че сме изключителна компания, но не разполагаме с големи активи и не сме инвестирали големи суми за наша сметка. Нашето богатство са сърцата и умовете на нашите служители. Необикновени хора. Като теб.

Ели седеше сковано на дивана със събрани колене.

— Сигурно си мислиш, че те лаская? Мога да разлепя обяви в правилните университети и другата седмица ще разполагам с петстотин безупречни молби. Всички ще бъдат еднакви: от едни и същи университети, с едни и същи степени и едно и също мислене. Всички ще са учили здраво, но само в рамките на система, която е създадена така, че да им помогне да успеят. Докато ти, Ели, успя да постигнеш успех извън тази система. А това е нещо изключително.

Тези, за които стана дума, смятат, че животът е игра, която се играе между две бели линии, с правила, точки и съдии, които надуват свирките, щом някой ги ритне между краката. Ние с теб, Ели, знаем, че това не е така.

Бланшар отвори папката, която лежеше на бюрото му, и извади два листа, които ѝ заприличаха на нейната автобиография. Как бяха успели да се доберат до нея?

— Разкажи ми за себе си.

— Защо вие не ми разкажете?

Сама се изненада от смелия отговор. Може би наистина не искаше тази работа. Обаче Бланшар не изглеждаше обиден.

— Елинор Керис Стентън. Родена на 22 февруари 1987 в Нюпорт, Южен Уелс. Майка ти е работила в различни производства, баща ти... — Той вдигна рамене. Доколкото Ели виждаше, не четеше от листа. — Учила си в занемарено училище, но въпреки това си постигнала отлични резултати. Предложили са ти стипендия за Оксфордския университет, но си я отказала в полза на местната бивша политехника, а сега университет, който не е особено известен. Уплашили се от Оксфорд? От привилегиите и елитаризма? Уплашила си се, че може да те сметнат за неспособна?

— Не. Дори с парите, които предлагаха, не можех да си позволя да живея там.

— Да се страхуваш не е нещо лошо — укори я Бланшар. — Онези, които смятат, че няма от какво да се страхуват, обикновено няма какво да спечелят.

Ели не беше сигурна в това.

— Както и да е, накрая все пак стигнах до Оксфорд.

— Така е. Първенец на курса, с отлична оценка по средновековна история. Би могла да изкараш специализация във всеки университет в страната. Вместо това ти реши да запишеш докторантура. Малцина биха направили този избор. Изкуши се заради парите и възможността да избягаш от произхода си?

Ели се стегна. Груб ли беше, или просто я изпитваше? Тя се вгледа в бръчките, изсечени в кожата му, и ѝ се стори, че през дима съзира усмивка. Копеле.

— Парите не са единственият начин за бягство — отвърна тя кратко.

Бланшар кимна и се залюля в стола с висока облегалка.

— Богатството на идеите, а?

— Нещо подобно.

— Обаче идеите често са нищо. Кулата от слонова кост на науката е стая с ехо, зала с криви огледала. Когато гледаш света през стъкло, накрая ще започнеш да виждаш само себе си. Това би ли те задоволило?

„Тук не си в безопасност“, сети се тя за думите на полицая.

— Науката е там, където съм аз — отговори тя твърдо. — Много съм поласкана, че ме поканихте, но имам още три години и половина работа и съм изцяло посветена на своя докторат. Страхувам се, че в момента не мога да се откажа от него.

Беше репетирала това в автобуса, защото знаеше, че моментът ще настъпи и искаше да улучи верния тон. Не обиждай хората, но и не оставяй и сянка от съмнение. Все едно трябва да кажеш на момчето, с което си излязла, че нямаш никакво намерение да ходиш у тях.

Бланшар я изслуша и на лицето му се изписа отегчение.

— Преди работила ли си в банка?

Трябваше ѝ известно време да се сети какво има предвид. Споменът беше толкова далечен.

— Работих през ваканцията. Беше съвсем различна от тази. Дванайсет часа седмично в местната взаимоспомагателна каса. Кафяви килими и стени с пръскана мазилка. Там единствените „стари богаташи“ бяха пенсионерите, които си теглеха пенсиите.

— Какво те привлече?

Ели примигна.

— Моля?

— Към тази работа. Защо не в бар или в магазин за дрехи, където младите жени предпочитат да работят?

— Реших, че трябва да видя и другата страна на медала.

Искаше да види откъде идват парите. Да ги управлява. Поне веднъж да има достатъчно. Беше бедна откакто се помнеше, и мразеше това. Отчаянието в очите на майка ѝ, когато се прибираше от нощната смяна, ужасът ѝ всеки път, когато някой чукаше на вратата. Колко пъти натъпкваха в колата малкото си вещи и напускаха къщата, в която точно беше почнала да се чувства добре. Другите деца в училището имаха нови дрехи, мобилни телефони и преносими компютри, а тя

купуваше униформите си от втора употреба. В университета телефоните и компютрите се превърнаха в автомобили и апартаменти, а Ели живееше над кебапчийница, потеше се до късно през нощта над книгите си, обгърната от миризмата на пържени картофи и скара, и гледаше през свободното си време да припечели нещо.

— Нека ти кажа няколко думи за нашата политика на заплащане — продължи Бланшар. — Тъй като сме малка фирма, знаем, че трябва да предлагаме повече от нашите съперници. — Взе сребърния нож за пури и почисти няколкото тютюневи влакънца от острието. — За щастие джобовете ни са дълбоки. Като основна заплата, ще ти предложим седемдесет и пет хиляди паунда. Можеш да очакваш и премия, която ще я увеличи с още десет до петнайсет процента. С израстването в кариерата този процент също нараства.

Ченето на Ели увисна. Не я беше грижа дали Бланшар ще види това. Наистина ли беше казал седемдесет и пет хиляди? Стипендията за доктората ѝ беше осем хиляди паунда. Нейни познати от университета, които бяха започнали работа във водещи лондонски правни кантори, изкарваха много по-малко. Знаеше, защото се бяха фукали с месеци.

— Знаем, че Лондон е трудно място за живеене — заговори отново Бланшар, — затова се опитваме да помогнем в прехода. През първата година можеш да живееш във фирмения апартамент. В Барбикан^[3] на трийсет и осмия етаж. Гледката е зашеметяваща.

Ели кимна замислено. *Седемдесет и пет хиляди паунда.*

— Естествено, ще ти предоставим и всички уреди, които ще са ти нужни в работата. Преносим компютър, последен модел телефон, ако това има значение за теб. Както и пари за дрехи.

Ели несъзнателно докосна плата на полата и си спомни някои от дрехите, които беше виждала на витрините.

— Не предоставяме кола, защото няма да ти трябва. Шофирането в Лондон е невъзможно. Ако се налага да те пращаме по-далече, има кой да те закара. Така или иначе по-голямата част от пътуванията ти ще бъдат в чужбина.

— Много ли ще пътувам?

— Нашите клиенти са пръснати из цяла Европа. Швейцария, Германия, Италия; и разбира се, Франция. Понякога идват в Лондон, но обикновено предпочитат ние да ходим при тях.

Ели беше излизала от страната само веднъж — когато бе на осемнайсет, след като издържа изпитите. Парите, спестени за шест месеца работа в съботните дни, изчезнаха за една седмица в Испания, където спеше в общежитие, вонящо на тоалетни.

— Разбира се, ще се погрижим да ти е по-удобно. Ще пътуваш в първа класа и ще отседаш в приятни хотели.

— Сигурна съм...

Бланшар я накара да млъкне с махване на сребърния нож за пури.

— Ели, хайде да бъдем откровени един с друг. Повечето интервюта за работа са построени върху лъжи. Кандидатът лъже колко е прекрасен и отдаден, а компанията го лъже колко прекрасно ще бъде да работи за тях и че вярват в неговата бляскава кариера. В действителност ще му извадят душата от бумажина и ще го пуснат да си върви, когато ослепее.

Ели слушаше мълчаливо. Димът от пурата я замайваше.

— Ние не сме такива. Ние грижливо търсим човека, който ни трябва, и намерим ли го, не го пускаме. За нас ти си инвестиция, която може да достигне милиони. Както при всички инвестиции, искаме да ни помогнеш да се разраснем. Да, работата е трудна, ще има дълги дни, а понякога и нощи. Но ти обещавам, че ще бъде по-завладяваща от всичко, с което си се занимавала досега. Ще се запознаеш с някои от най-могъщите и умни хора в Европа и те ще изслушват онова, което имаш да им кажеш. С нетърпение и благодарност. Защото представляваш банка „Монсалват“ и защото ще разпознаят в теб сродна интелигентност. Което и ние направихме.

Той притисна длани и ги протегна над писалището.

— Ели, много искаме да работиш за нас. Можем ли да те изкушим?

[1] Скулптури или капчуци с гротескни форми на животни. — Б.пр. ↑

[2] Планината Монсалват е мястото, където според легендата се съхранява Свещеният граал, пазен от рицари. — Б.пр. ↑

[3] Жилищен район в разрушения след Втората световна война център на Лондон, където са разположени много културни институции като Центъра за изкуства. — Б.пр. ↑

2.

Ил де Пеш, 1142 г. сл.Хр.

Сутринта, когато идваме да убием графа, вали. Дъждовните капки образуват кръгове по спокойната повърхност на морето — лабиринт от преплитачи се пръстени. Нашите плитки лодки се плъзгат по повърхността и разрушават шарките. Корпусите са толкова тънки, че усещам вълните отдолу, както се усеща плътта на коня под седлото.

Лодките са малки и повече приличат на салове. Ние сме донякъде като пилигрими. Темето ме сърби, защото снощи Малегант ми обръсна лъжлива тонзура с ловджийския си нож. Грубата вълна на расото протрива кожата на врата ми. Взехме робите от група монаси, които преди седмица изненадахме близо до Рен. Тесни са ни в раменете, защото сме по-широкоплещести от обикновените калугери. Освен това под тях носим и плетени ризници.

Над морето се вдига лека мъгла, която ни обгръща като празен гоблен върху стените на нашия свят. В този залив има триста острова, но не можем да видим нито един. За нас времето е превъзходно. Почти невъзможно е пазачите да забележат черните лодки на фона на тъмното море. Дори да ни видят — при дъжд тетивата на лъковете омекват. Малегант казва, че явно такава е Божията воля, и всички се засмиваме. Мислим, че сме разбрали шегата.

Осмина сме и всеки от нас е участвал в поне дузина сражения, отбелязани с резки по мечовете. По ръцете ни има кръв, по телата — белези, а за главите ни са обявени награди. Ние не сме хора, които бихте искали да срещнете по пътя си, както наскоро научиха и онези монаси. Но всички се страхуваме от Малегант. Той се извисява една глава над нас и всичко по него е черно: косата, очите, камъкът в ефеса на меча; пищящият орел, нарисуван на щита му. Дори металът за бронята му е сплавен така, че да е черен.

Той вади ловджийския нож и срязва расото от врата до подгъва, сякаш се изкормва. Така ще му е по-лесно да отхвърли маскировката с

едно мръдване на раменете, когато битката започне. Ние правим същото. Пукотът от разцепващата се материя разкъсва тишината.

В мъглата пред нас се появява сянка. Чувам плискането на вода в брега. Сянката започва да се извисява над нас. Воден бик надава жалния си крясък. Замъкът е построен точно до морето и се издига от скалата. Вече сме достатъчно близо, за да различа мидите и ракообразните, осеяли стените. От водата стърчат пръчки, които бележат местата, където са заложени капаните за омари.

Следваме крясъка на птицата и намираме каменна рампа, която се снишава до морето пред водната порта. Тя е отворена и монах от картузианския орден с расо с цвета на мъглата стои до нея. Свил е шепи до устата си и крещи като воден бик.

Отпуска ръце. Той има най-младото и гладко лице от всички ни, затова е най-убедителен като монах.

— Подозират ли нещо? — пита Малегант. Дори гласът му звучи черен, сух като сажди.

Картузианецът поклаща глава.

— Графът е в параклиса за молитва.

Измъкваме се трудно и мокрим краката си, но не смеем да тропим с ботушите си по площадката. Вадя меча си и развивам обвивката му. Монасите, които убихме, носеха книги, а пергаментът отблъсква водата. Пускам страниците във водата и ги гледам как отплават. Дъждът се опитва да ги потопи.

— Пази вратата — нарежда Малегант на картузианеца. — Никой не бива да избяга, когато битката започне.

Завързва колана си на хлабав възел върху расото. Ефесът на меча му стърчи неприлично на кръста му. Всички вдигаме качулките и поемаме един след друг през портата.

Едва се е заорило, но замъкът вече е буден. Коняри носят димящи ведре тор от оборите към кухненските градини. Слуги смятат папура от голямата зала и го отнасят в пекарната, за да го изгорят. Някъде пищят соколи, защото соколарят им носи прясното месо. Жена с бяла рокля се навежда от балкона на кулата в средата на двора. Обръщам глава, за да я зърна изпод гънките на качулката, но мъглата обгръща фигурата ѝ и я прави безтелесна като ангел.

За миг въображението ми настоява, че е Ада. Мисля, че виждам червената панделка, с която е вързала косата си, очи, преливащи от

смях, и брошката, подарена от мен, на шията ѝ.

Не гледай, помолих я аз. Която и да си, извърни очи. Не бих могъл да искам да каже молитва за мен.

Жената не е Ада. Издърпвам качулката си напред, така че да изчезне от погледа ми.

Параклисът е тъмно вкопано помещение — наполовина от камък, наполовина изсечен в скалата. Хиляди крака са изгладили скалния под. През заострен прозорец в дъното се вижда морето. Три червени кръгчета на цветните стъкла приличат на кървави петна. Под прозореца има олтар, а на него стоят два свещника и реликварий — всичко от злато.

Графът е коленичил пред олтара. По-дребен е, отколкото очаквах — слаб, подобен на врабче мъж, с лека плешивина и червени като ябълки бузи. Чете от Библията върху нисък аналой, а две редици монаси — истински монаси — стоят лице срещу лице и пеят литургията над главата му.

Господи Боже, смили се над мене грешния.

Чувствам се замаян. Иска ми се да можех да променя съдбата си. Малегант прекосява помещението и расото пада от раменете му. Няма съпротива. Потупва с меча графа по рамото, сякаш ще го посвещава в рицарско звание, и когато той се обръща, замахва.

Силата на удара посича графа от врата до дробовете. Бликват фонтани от кръв; главата му се люшка като свински мехур на връвчица.

Малегант опира ботуш в гърба му и издърпва меча си. Кръв плисва по книгата, когато графът полита напред. Един от монасите се втурва и прикрива реликвария с тялото си, но Малегант му прерязва гърлото и избутва трупа настрани.

Зад гърбовете ни се чуват викове и тропот. Охраната на графа твърде късно е разбрала за опасността. Малегант грабва реликвария и го вдига като потир. Лицето му сияе от триумф, докато другите колят останалите монаси.

А аз? Зная, че трябва да извадя меча си и да извърша услугата, за която са ме наели. Или поне да се защитя. Обаче се намирам в хватката на висша сила. Спомням си клетвата, която дадох преди половин живот.

Да защитавам църквата, Господи мой, и беззащитните.

Как стигнах дотук?

3.

Люксембург

Леми Мартенс знаеше, че има най-лесната работа на света. Банков инспектор в офшорна зона. Обичаше да се шегува, че изборът на ресторант, където да обядва, е най-голямата трудност през работния му ден. Обаче точно в момента работата му не беше най-лесната. Точно сега се потеше.

— Искате ли още кафе?

Секретарката се беше появила отново с кана кафе. Леми остави чашата си на масата и я плъзна по плотта, за да не види тя, че ръката му трепери. Чашата беше от хубав порцелан — „Вилрой и Бош“. Леми беше погледнал дъното на чинийката.

— Управителката скоро ще дойде.

През целия си живот Леми знаеше, че светът му дължи повече, отколкото му даваше. Работата му, заради която се въртеше в кръговете на международната финансова общност, от която лъхаше на пари и надменност, само засилваше недоволството му. Искаше да има скъпите германски лимузини, които виждаше на паркингите, и италианските костюми, с които се разминаваше по коридора. Вярваше, че ги заслужава.

Затова премина на свободна практика. В другите държави контролните органи бяха подкупвани, за да си затварят очите. В Люксембург обаче затварянето на очите до голяма степен влизаше в длъжностната му характеристика. Но му плащаха за тази дискретност — и тук се криеше проблемът. Нищо сериозно, но ако искаш да разбереш дали конкурентната фирма изпитва затруднения с изплащането на заплатите или някой филиал губи пари и е готов за купуване, Леми можеше да го научи за теб. Това му осигуряваше десет хиляди евро месечно върху заплатата — скрити грижливо на място, където никой не би могъл да ги намери. Обаче всеки път се потеше заради това.

Прочете отново надписа на стената: Банка „Монсалват“ АД. Макар че работеше за министерството, никога не беше чувал за тях, но това не го изненада. В Люксембург имаше повече от сто и петдесет банки, привлечени от ниските данъци и контролори като Леми, които не задават твърде много въпроси. Повечето от тях се ограничаваха само с фирмената табела и телефонен номер.

От вътрешния кабинет излезе жена с права сива пола и бяла блуза, закопчана до врата. Сигурно приближаваше петдесетте, но бе с фина и слаба фигура и притежаваше красота, която разведеният два пъти Леми можеше да оцени.

— Кристин Лафарж — протегна ръка жената. — Аз съм управителка на този клон. Днес не очаквах посещение от вашия отдел.

— Случайна проверка — увери я Леми. — Чиста формалност. Нали разбирате, новия климат. Трябва да виждат, че развиваме дейност.

Очите ѝ се присвиха.

— Обикновено вашият директор се обажда, за да ни предупреди. От чиста любезност, за да можем да приготвим документацията.

Леми разтвори ръце, като се надяваше, че тя няма да забележи потта по дланите му.

— Мога само да се извиня.

Секретарката донесе распечатката, която му беше нужна: списък със сметки. Леми го огледа, преструвайки се, че прави случаен избор.

— Тази.

Мадам Лафарж повдигна вежди.

— Това е една от най-важните ни сметки. Ако клиентът знаеше, че проучвате финансите му, щеше да е... — Тя се замисли за подходящата дума. — ... покрусен.

В изтънчения свят на люксембургските банки това беше най-ясното предупреждение, което можеше да отправи. Друг път Леми щеше веднага да се извини за очевидната си грешка и да поиска друга сметка — може би тази, която самата госпожа Лафарж би му посочила — и след три часа педантично бездействие, щеше да я увери, че всичко е наред.

Обаче хората, които го бяха изпратили тук, плащаха твърде много. Той притисна върховете на пръстите си и доби строг вид.

— Страхувам се, че трябва да настоявам. Такива са процедурите... — Той изви очи към тавана, сякаш служеше на висша сила.

— Разбира се — каза госпожа Лафарж. — Веднага ще ви донесат файловете. А аз ще се обадя в главната ни квартира в Лондон, за да ги информирам.

Леми се усмихна в знак на благодарност, като същевременно се опитваше да скрие кривите си зъби, и се запита защо ли устата му е толкова пресъхнала.

Лондон

За първия си работен ден Ели пристигна късно и изтощена. Одеядо от сиви облаци покриваше града, завивайки го в горещината и влагата, и всичко стана лепкаво. Тя мислеше да дойде в Лондон предната вечер, но остана в Оксфорд и будуваше почти половината нощ, водейки с Дъг същия спор, който бяха водили цяло лято. Накрая се заключи в спалнята си и се приспа с плач. Минута по-късно, или поне така й се стори, будилникът я върна в действителността.

Щеше да е толкова лесно да си остане в леглото. Дори сега, докато се изкачваше по стъпалата към входа на банката, й се искаше да се обърне и да побегне. С новото костюмче и обувки се чувстваше като измамница. Почти очакваше жената в приемната да й каже да си върви, защото е станала грешка.

Не ти е там мястото.

От всичко, което Дъг каза, това болеше най-много.

Секретарката позвъни, за да съобщи за пристигането й. Ели не чу какъв беше отговорът.

Забравил е, помисли си тя. Или е променил мнението си. Щеше да се наложи да се замъкне обратно в Оксфорд при Дъг и да признае, че това е било грешка. Почти й се искаше да стане така.

— Ели. — Бланшар влезе в приемната, като успя едновременно да се здрависа с нея, да я потупа по рамото и да се наведе, за да й лепне целувка по бузата. — Добре дошла в „Монсалват“. — Хвана я за лакътя и я поведе към асансьора. — Толкова се радвам, че се присъедини към нас. Добре ли пътува?

— Добре — отговори машинално тя. Чувстваше се замаяна и някак засмукана от неустоимата аура на Бланшар. Сигурно защото беше толкова уморена.

Бланшар се извиняваше, че апартаментът ѝ не е бил готов предната вечер, макар че не бе имала нужда от него.

— Електротехникът е пускал нови кабели и му е трябвало повече време, или нещо такова. Сега всичко е наред. След работа шофьорът ми ще те откара. Как прекара лятото? Курсът добър ли беше?

— Научих много. — Благодарение на любезното съдействие на нейния бъдещ работодател тя беше прекарала юли и август в едно имение в Дорсет — елитарен летен курс за бъдещи инвестиционни банкери.

— Пратиха ни доклад — обяви Бланшар. — Пишат, че на изпита си се класирала първа.

Ели вдигна рамене, но се изчерви. Цял живот бе работила поупорито от другите, за да постигне онова, което иска. Беше добра в това. Не се беше вписала сред останалите участници, които гледаха на курса като на продължение на интернатите, от които бяха излезли немного отдавна. Докато те пиеха и флиртуваха в бара, тя седеше в стаята с книгите си. Както бе правила винаги.

Бланшар я погледна изпитателно.

— Вероятно не си прекарвала много време с останалите курсисти? Сигурно са ти се сторили различни.

Ели се вторачи в него и се запита дали не четете мислите ѝ.

— Но трябваше да опиташ. Нашата работа не е да взимаме изпити и да познаваме правилата. Разбира се, трябва да вършиш и това, но не е достатъчно. Трябвало е да се смесиш с тези хора, да пообщуваш с тях. Не защото ти харесва, а защото един ден, когато преговаряш, те ще седят от другата страна на масата. И тогава ще знаеш техните слабости.

Докато говореше, сякаш някаква хладина се спусна над него — безмилостната целеустременост на ловеца. Ели си спомни какво беше казал Дъг. *Тези хора са хищници. При първата проява на слабост ще те разкъсат парче по парче.*

— Стигнахме.

Бланшар отвори вратата и я задържа, пускайки я да влезе в малък квадратен кабинет. На Ели, познавачка на средните векове, той ѝ

заприлича по-скоро на монашеска килия. Подът беше от черни дъски, а стените — ослепителнобели. Издраскано писалище стоеше в средата на стаята, а пред него имаше канцеларски стол с кожена тапицерия. Зад бюрото стоеше кантонерка. Ели не виждаше нито компютър, нито телефон, само купчина папки бяха изплюли съдържанието си върху писалището.

— Накарах секретарката си да донесе папките с някои от големите ни проекти в момента. Трябва да се запознаеш с тях, преди да се срещнеш с клиентите.

— И кога ще бъде това?

Бланшар вдигна рамене.

— Може би утре? Нашата работа е непредсказуема. Както вече казах, тя не се учи от книгите. През следващите шест месеца ще работиш като моя лична помощничка. Заради моите отговорности няма да се съсредоточаваш само върху един клиент, а ще работиш по различни проекти. Някои от задачите, които ще ти възлагам, ще ти се сторят досадни или незначителни, а други ще бъдат невъобразимо важни. Ако ми се довериш, ще се сдобиеш с много редки познания.

Той сякаш се канеше да каже още нещо, но в този момент една жена на средна възраст надникна иззад вратата.

— Госпожа Лафарж е на телефона.

Бланшар кимна.

— Ели, налага се да ме извиниш. Дестрир ще дойде след малко и ще ти даде пропуските, ключовете и оборудването. Той е нашият шеф на охраната. Много е параноичен, но за това му плащаме.

Той се спря на вратата и я изгледа изпепеляващо.

— Ели, запомни, ние те избрахме. Тук ти е мястото.

Когато Бланшар излезе, Ели седна зад писалището и се вторачи в купчината папки. *Най-съвременните практики, най-модерното мислене*, беше казал Бланшар по време на интервюто. Обаче дори древните оксфордски библиотеки изглеждаха по-модерни от това.

Опита кантонерката, но тя беше заключена. Бюрото имаше чекмедже и тя го издърпа. Почти очакваше да намери вътре перодръжка и мастилница. Вместо това видя правоъгълни парчета лъскава непрозрачна пластмаса, като черен кехлибар или полиран

базалт. Едното беше с размерите на тесте карти, а другото — колкото книга с твърда подвързия. В прашното чекмедже те приличаха на артефакти от друга цивилизация. По тях нямаше никакви надписи. Ели взе по-малкото, за да го разгледа, и щом докосна повърхността му, то изведнъж светна. Червени букви заиграха зад огледалната повърхност: „Въведи парола“.

— Трябва да внимаваш какво пипаш тук.

Ели изпусна кутията и тя падна върху бюрото, греейки в червено като горещ въглен. На прага стоеше мъж. Беше висок и едър. Лицето му може би щеше да е красиво, ако не беше така деформирано от удари. Сивият му костюм проблясваше при всяко движение. Пипалце от татуировка надничаше изпод яката на ризата, а на лявото му ухо блещукаше златно топче.

Той се приближи и взе от бюрото парчето пластмаса, което Ели беше изпуснала.

— Дестрир — представи се той. — Не си ли виждала мобилен телефон?

— Моят има бутони.

— Изхвърли го. — Гласът му беше мек, а акцентът — труден за определяне. — Това е твоят нов най-добър приятел. Паролата е в едно съобщение в телефона. Никога не я записвай, запомни я. Ако я забравиш или сметнеш, че е била дешифрирана — ела при мен.

Той набра номер на клавиатурата, която се беше показала под повърхността. Междувременно оживяха още символи.

— Зелено за обаждане, червено за затваряне. Може да върши и други неща, които ще ти покажем по-късно. Фирмата плаща за неограничено ползване, така че можеш да провеждаш колкото искаш лични разговори. Така ни излиза по-евтино, отколкото да се опитваме да научим кой с кого е говорил. Същото се отнася за компютъра.

Той вдигна другия уред и отново набра номера. Ели чу щракване. Капакът се завъртя на невидими панти и пред тях се показаха екран и клавиатура.

— Това е лаптоп. — Погледът на Дестрир я накара да трепне. — Ето и твоите карти. — Той извади картонен портфейл от джоба си и го сложи на бюрото. — Фирмена кредитна карта. Няма таван, но проверяваме колко харчиш. Не можеш да я използваш неограничено за лични нужди. А това е чип картата ти за сградата. Прекарвай я през

четците, когато искаш да отидеш някъде. Ако не ти е разрешено да влезеш, вратата няма да се отвори. Стой далеч от шестия етаж — там е забранена зона.

Той седна на бюрото и се надвеси над нея. Ели бутна стола си назад.

— Тук обръщаме голямо внимание на безопасността. Запазваме си правото да следим работата ти с компютъра, имейлите и страниците, които посещаваш, телефонните ти разговори и влизането и излизането от сградата.

— Разбирам — отговори тя и се запита какво ли смятат, че може да направи.

— Всички машинки имат софтуер, който гарантира, че няма да нарушиш нашата безопасност дори случайно. — Той плъзна лист хартия по бюрото. — Подпиши, че си разбрала и си съгласна с мерките за безопасност.

Люксембург

До пет без четвърт Леми успя да научи онова, което клиентът му искаше да знае. Толкова се беше потил, че размъкнатата му риза заприлича на парцал за миене на пода. Косата му беше чорлава, защото я подръпваше, когато се замисляше, и на върха на носа си напипваше подуваща се пъпка. Обаче като се имаше предвид колко е изкарал този ден — напълно си заслужаваше.

Работи още половин час просто за очи, после си прибра нещата в чантата и си тръгна. Намери автомобила си в подземния паркинг на „Площада на мъчениците“ и настроението му се подобри. Сребристите ауди беше единствената му слабост. Не най-скъпият модел, не нещо, което би могло да събуди подозрението и завистта на колегите, но автомобилът беше оборудван с всички възможни екстри, предлагани в каталога. Леми го смяташе за първа вноска в неговото бъдеще, обещание за по-добрите времена, които щяха да настъпят.

Запали двигателя и пусна климатика, за да охлади пламналото си лице. Извади от жабката сребърната плоска бутилка и отпи глътка петнайсетгодишно уиски — още една негова слабост. След това отпусна глава на кожената облегалка, затвори очи и остави музиката, усилована от десетте високоговорителя, да го погълне. Обеща си, че

няколко месеца няма да го прави пак. Не си заслужаваше стреса. Пък и клиентът плащаше толкова, че нямаше да има нужда да го прави скоро.

Почукване по стъклото осуети по-голямата част от ефекта на уискито. Леми отвори очи, изпълнени с ужас, който се смени с объркване, когато видя Кристин Лафарж.

Опипа ръкохватката, за да намери бутона, и свали електрическия прозорец, като същевременно пхна бутилката в джоба на вратата. Отвън лъхна на парфюм.

— Забравил ли съм нещо? — „Опитай се да запазиш спокойствие.“

Тя се усмихна широко и каза:

— Исках да се извиня, че сутринта бях рязка с вас. — Наведе се по-близо до прозореца. — Бях изненадана. Напоследък сме под голямо напрежение.

— Да, това е проклятието на съвременния свят — съгласи се Леми.

— Знам, че просто си вършехте работата. — Ръцете ѝ бяха отпуснати на вратата, пръстите ѝ висяха свободно и леко докосваха ръкава на ризата му. Леми бързо съзря възможността за премия след свършената работа.

— Да ви почерпя едно питие?

Тя се изсмя гърлено.

— Би ми дошло добре.

Лафарж отвори вратата, плъзна се на седалката до него и започна да пригладва полата върху бедрата си, за да привлече вниманието му към тях. Подуши алкохолния му дъх.

Сложи си колана и се отпусна удобно. Когато забеляза, че Леми стрелна поглед към цепката между гърдите ѝ, се усмихна.

Това щеше да е лесна работа.

Лондон

Телефонът на Ели започна да звъни в пет часа и тя затърси с пръсти правилното място по панела, за да отговори.

— Колата на г-н Бланшар ви очаква — каза ѝ секретарката от приемната.

Ели затвори папката, която проучваше, и грабна дамската си чанта. Когато надникна в кабинета на Бланшар, той говореше по телефона и слушаше напрегнато, но ѝ се усмихна за довиждане.

Колата му беше огромно тъмносино чудовище, което запълваше почти изцяло тясната уличка пред банката. Униформеният шофьор задържа вратата, докато тя се настани на бялата кожена седалка. Почти се страхуваше да седне на нея — подобно на дете в магазин с чупливи и скъпи неща. Видя крилатия кръст, вплетен в буквата „Б“ на волана, и ѝ хрумна, че вероятно става дума „Бентли“.

— Днес ви е първият ден при нас, мадам?

Ели се смръщи. Никой не я беше наричал „мадам“. След това кимна.

— Предполагам, че всички получават това в първия си ден.

Тогавя видя усмивката му в огледалото за обратно виждане.

— Не всички, мадам.

— Ели.

Той зави със заучена лекота в тясната уличка, макар да ѝ се стори, че всеки момент ще отнесе стената. Когато се вляха в движението, Ели се загледа през прозореца в тълпите чиновници, които вървяха по улица „Крал Уилям“. Повечето не обръщаха внимание на бентлитото или го стрелваха с недоволен поглед. Само едно момченце на около десетина години с фланелени шорти и голямо червено кепе застана на пътя на тълпите и се загледа с невинна възхита в минаващия мощен автомобил. Ели му помахаша. Това, че в Ситито съществуваха деца, ѝ се стори донякъде немислимо. Момчето не отговори на жеста ѝ.

— Не може да ви види — обади се шофьорът. — Стъклата са тонирани.

Ели се облегна, чувствайки се като глупачка.

Колата спря в подножието на небостъргача — един от трите, които се извисяваха в небето над бетонната крепост Барбикан — северния край на града. Ели се измъкна от колата, преди шофьорът да успее да ѝ отвори, и се запита дали не е проявила грубост.

— Изглежда, някой е дошъл да ви посрещне — каза шофьорът.

В първия момент Ели не го видя — търсеше човек с костюм, защото предположи, че е някой от банката. Забеляза го едва когато

тръгна към нея. Кафяво кадифено яке, ленена риза с кръгла яка, наполовина разкопчана; вълниста черна коса и леко брадясали бузи.

— Дъг?

Произнесе го по-яростно, отколкото бе възнамерявала. Дъг беше Оксфорд, нейното минало и съмнения. Не го искаше тук. Не и днес.

Усмивката му се стопи.

— Обадох се в работата ти... твоят шеф ми даде адреса. Аз... исках да се извиня. — Вторачи се в бентлитото и се опита да си придаде безразличен вид. — Хубава кола. Това част от екстрите ли е?

— Още не — отговори Ели, приближи се към него и го целуна по бузата. — Извинението е прието. — Шофьорът чакаше, за да ѝ предаде връзка ключове.

— Трийсет и осми етаж. Ще намерите всичко, от което имате нужда.

На асансьора, изглежда, му трябваше доста време, за да стигне до целта. Ели и Дъг стояха в срещуположните ъгли, караницата от предишната вечер още не беше забравена.

— Сигурен ли си, че дойде да се извиниш — попита Ели предпазливо, — а не да ме спасиш и върнеш обратно в Оксфорд?

Дъг вдигна ръце в знак на невинност.

— Просто исках да се уверя, че си добре. — Излязоха от асансьора и Ели заопипва ключовете, които ѝ беше дал шофьорът.

— И разбира се, да видиш новото жилище. Аз... уха...

Сякаш някой с магическа пръчка беше докарал обзавеждането на френски замък в тази бруталистка^[1] кула на деветдесет метра над Лондон: симфония от тъмно дърво и тежки тъкани, позлатени заврънкулки и лакирани повърхности. Маслени картини в шантаво натруфени рамки покриваха стените като в музей, с изключение на една, която беше стъклена. Вече се смрачаваше. Градът се подготвяше за нощта и килимът от светлини се простираше, докъдето поглед стигаше. Тя не познаваше Лондон толкова добре, че да различи забележителностите, но реши, че разпознава Парламента и катедралата „Свети Павел“.

— Виж. — Дъг разглеждаше позлатена масичка за сервиране от слонова кост. — Мисля, че е Луи XIV — истински седемнайсети век. А този стол сякаш е изнесен от Версай.

Ели тръгна замаяна из апартамента. Не смееше да докосне нищо. В спалнята имаше огромен матрак, висок почти до хълбока ѝ, положен в орехова рамка, която можеше да служи и за лодка. Драпиран плат висеше над мястото за главата като балдахин. Прозорците гледаха на запад, към „Канари Уорф“ и Темза, която се простираше към тъмния хоризонт. Някой я докосна и Ели се скова. Беше Дъг, не го беше чула по дебелия килим. Той пъкна нос в косите на врата ѝ и я целуна. Свали якето от раменете ѝ, пресегна се и поведе борба с копчетата на памучната блуза. После я поведе към леглото.

— Може би беше права — прошепна той. — Не е толкова лошо.

[1] Архитектурен стил през 1950 до 1970, рожба на модернисткото движение в архитектурата. — Б.пр. ↑

4.

Ил де Пеш, 1142 г.

Графът още е коленичил пред олтара, но главата му лежи на няколко метра встрани. Около него се точат пипалца от кръв, сякаш тялото отчаяно иска да намери липсващата част. Охраната му е на прага, но са потресени от видяното — параклисът се е превърнал в кланица.

Мисля си за момче, коленичило пред друг олтар, на друго място, много далеч оттук. В един различен свят.

Как можах да стигна дотук?

Уелс, 1127 г.

Коленича пред епископа. Скалпът ми щипе на мястото, където сутринта ми избръснаха тонзура с бръснача; грубата вълна на расото, което ме накараха да облека, ми боцка. Камъните на пода са твърди и студени под коленете ми.

Цяла тълпа е дошла да стане свидетел на този миг: баща ми и брат ми, неговият сенешал и по-първите васали в предната редица. Както и абатът на „Свети Дейвид“, който се надява, че един ден ще внесе в манастира част от моето наследство. Зад тях стоят мама и сестрите ми; зад тях прислужниците, крепостниците и техните жени и деца. Петдесет-шейсет души, всички зависими от баща ми да разрешава техните спорове, да защитава техните домове и да събира данъците им. Не всички са благодарни за това. Чувствам изпълнените им с горчивина погледи като ножове в гърба си. Аз съм техен враг.

Зная защо е така, макар и да не го разбирам. Те са уелсци и британци, а аз съм нормандец. Обаче съм роден тук, както и моят баща. Кракът ми никога не е стъпвал в Нормандия. Разбира се, чувал съм историите. Как херцог Уилям изискал английската корона от узурпатора Харолд; как моят прадядо Енгеранд се сражавал с него при Хейстингс; как моят дядо последвал граф Клеър в Уелс и бил

възнаграден със земите, които сега притежава баща ми. Обичам тези разкази за рицари и сражения. Винаги тормозя брат Осуалд — монаха, който ми преподава — да ги разказва отново и отново. Той предпочита разкази за светци и Исус.

На тази възраст не ми е хрумвало, че тези истории имат и обратна страна. Всеки път, когато мечовете и копията на моите предци са улучвали целта си, те са попадали в телата на предците на онези, които сега ме гледат кръвнишки от дъното на черквата.

Епископът носи пръстен — дебела златна халка с голям син камък. Той се притиска към кожата ми, когато епископът слага ръка на челото ми. Аз се вторачвам в камъка и се опитвам да не плача. Не искам да ставам свещеник. Искам да бъда рицар като Ралф. Вече мога да се бия с дървен меч и да яздя в галоп коня на баща ми по ливадата край реката. Обаче рицарите са скъпи. Трябва да се купуват коне и да се хранят, да се поддържат добре оръжията и снаряженията, да се плаща на оръженосци и коняри. Баща ми казва, че рицарят докарва печалба само по време на война, докато свещеникът печели прехраната си всяка година.

Епископът се навежда към мен. Дъхът му мирише на лук.

— Готвиш се да встъпиш в свята служба. Даваш ли тържествена клетва да отхвърлиш капаните на този свят и да се обърнеш към Христос?

Потискам желанието да погледна през рамо. Зная, че Ралф гледа, и се надявам да се гордее.

— Да не проливаш кръв.

Свивам ръката си в юмрук, за да скрия кървавото петно. Бях навън преди разсъмване, за да проверя капаните, които заложихме с брат ми Ралф. Беше се хванал един див гълъб. Със собствените си ръце му извих врата.

— Да бъдеш целомъдрен.

С удоволствие се заклевам за това, макар и да не знам какво означава. На осем години съм.

— Питър от Камрос, църквата те приема като един от своите.

Тази нощ лежа на сламеника между моето куче и брат ми и си повтарям клетвите шепнешком. Струват ми се толкова многозначителни. Това беше първият път, когато с мен се отнесоха

като с възрастен. Не ми харесва пътят, който ми беше избран, но се заклевам пред Бог, че ще изпълня обещанията си към него.

Тогава още не мога да си представя колко дълбоко ще наруша всяко от тях.

5.

Лондон

Ели изтича нагоре по стълбите и вратите от матирано стъкло се разделиха пред нея, за да я пропуснат вътре. Хрумна ѝ, че в отминалите времена щяха да ги смятат за вълшебни. Тази сутрин не се изгуби, но въпреки това дойде по-късно, отколкото беше планирала. Оказа се, че е трудно да се измъкнеш от голямото легло, особено когато Дъг използва всичките си хитрини, за да осуети тръгването ѝ.

Тя кимна на секретарката зад рецепцията и пое към асансьора, но пред него се спря. Никъде не се виждаше панел с бутони.

— Трябва да използвате картата си.

Една ръка със златни ръкавели, които блестяха на фона на ризата, се протегна край нея и пъкна чип карта в дискретния процепа до асансьора. Ели се обърна.

— Вие ли сте новото момиче?

— Ели.

— Деламер.

Вече беше забелязала, че в „Монсалват“ никой не използва малки имена, макар че Деламер изглеждаше прекалено млад, за да е усвоил вече този навик. Имаше жълтеникава кожа и черни очи. Все се усмихваше някак гузно, сякаш изпитваше неудобство заради нещо. Черната му коса беше прошарена отстриани, макар че не беше много по-възрастен от нея.

— В отдела на господин Бланшар ли работиш?

Той се изсмя тайнствено.

— Всички тук работят за Бланшар. Аз съм откъм правната страна. Много е досадно.

Влязоха в кабинката и Деламер натисна бутона за втория етаж, а после, без да пита, този за петия. Тя погледна бутона над нейния и си спомни какво беше казал Дестрир: *Стой далеч от шестия етаж. Там е забранена зона.*

— Кой работи на шестия етаж — попита тя възможно най-небрежно.

Деламер сякаш трепна и започна да оправя вратовръзката си.

— В някои отношения „Монсалват“ е много развито място. През повечето време нямаш представа какво прави човекът до теб. Това ни подлудява, но Бланшар настоява, че в името на безопасността така е по-добре.

Асансьорът оповести с камбанен звън, че е пристигнал, и Деламер отново пъкна чип картата в процепа, за да отвори вратите.

— Май тук безопасността е особено важна. От какво ги е страх? От обир?

— Бланшар обича да казва, че от една банка може да се открадне нещо повече от пари. Стара къща като тази има какво да крие.

Вратата започна да се затваря, той пъкна ръка, за да я спре, и се вгледа в Ели със странна тъга зад неохотната си усмивка.

— Не приличаш на момичетата, по които обикновено си падат.

Тези думи се стовариха върху нея като удар. Почувства, че очите ѝ се насълзяват, и се замоли да не се разреве. Това наистина щеше да я довърши. Деламер, изглежда, осъзна, че е казал нещо не на място.

— Сигурен съм, че ще се справиш — каза той. — Ще се справиш — повтори. — Само бъди внимателна.

Сякаш искаше да каже още нещо, но затварящата се врата го прекъсна. Но този път не се опита да я спре.

Когато асансьорът пристигна на петия етаж, Ели се беше съвзела дотолкова, че вече нямаше опасност да се разреве пред първия колега. „Идиотка — каза си тя. — Разбира се, че не си като тях.“

Въпреки това имаше нужда още от минутка, преди да се изправи пред Бланшар. Прекоси празното фойе и се облегна на прозоречния перваз. Сградата се издигаше около вътрешна градина като затвор или училище и този прозорец гледаше право към нея. На отсрещния покрив един гълъб почистваше с човка перата си.

Докато гледаше надолу, Ели осъзна нещо. Залепи нос в стъклото и започна да брой етажите на банката. Партер, първи, втори, трети, четвърти, пети — но когато погледна нагоре, видя само плосък покрив.

Нямаше шести етаж.

Поклати глава, за да прогони объркването. *Стара къща като тази има какво да крие.* Намери хартиена кърпичка в чантата си и

попи прочете си, за по-сигурно. След това отиде да потърси Бланшар.

Бланшар го нямаше. Беше оставил бележка на бюрото ѝ с извинения — самозалепваща бележка от кремава хартия, в чиято среда беше отпечатан кръстът на банката. Почеркът му беше много едър, викториански курсив, чийто наклон изпълваше страницата с тънка плетеница като паяжина. Хартията беше попила миризмата му. Когато Ели взе бележката, за да я прочете, от нея лъхна аромат на цветя, а под него — по-тъмна, горчива нотка. През нощта купчината папки на бюрото ѝ беше пораснала с няколко сантиметра.

Тя набра паролата и отвори лаптопа. Когато беше заключен, пролуката между капака и тялото беше направо невидима. Върху антрацитночерната кутия нямаше марка или емблема на производител — само петната от нейните пръсти. Отвори програмата за имейли, както Дестрир ѝ беше показал.

93 нови съобщения.

Но тя едва бе започнала. Като изключим Бланшар, не познаваше никой от подателите.

Вратата се отвори със замах и мъж със син костюм и розова риза влезе тромаво и остави още дебели папки върху бюрото ѝ. Лицето му беше подпухнало и осеяно с капиляри, а косата — разделена на път и пригладена с гел.

— Локтуайт — излая той. — До обяд ми трябват копия от двете.

И без да обяснява повече, се обърна и излезе.

Ели се вторачи в двете папки, после в останалите, които затрупваха бюрото ѝ, и накрая отново в екрана на компютъра.

93 нови съобщения.

Отново почувства как кръвта нахлува в бузите ѝ. Успокой се, заповяда си тя. Обаче пулсът ѝ продължаваше да се учестява. Мисли!

Фотокопирната машина надолу по коридора имаше собствено помещение. Ели пропиля няколко ценни минути в опити да я отвори, докато не видя цепнатината под ръба. Вкара картата си и под конзолата засвяткаха червени светлинки, докато машината оживяваше и започна да излъчва зелено сияние, като дракон, събуден в своята пещера.

Който и да беше съставил досието, не бе имал предвид да бъде копирано. Повече от листовете бяха защити с телбод; много бяха с

нестандартни размери, малки бележки, които се опитваха да литнат от ксерокса, щом Ели издишаше. Беше сложила лаптопа си на ръба на копирната машина и се опитваше едновременно да я захранва и да чете електронната си поща. Но това се оказа невъзможно. Копирът гълташе хартията и я изплюваше по-бързо, отколкото тя успяваше да го захранва. След двайсет минути едва беше успяла да преснима малко от първата папка, докато вече три пъти се опитваше да прочете един и същи мейл.

— Какво правиш тук?

На вратата беше застанал Бланшар. Беше лапнал пура и малката купчинка пепел в краката му показваше, че я гледа от известно време. Изглеждаше ядосан.

— Кой ти каза да правиш това?

— Мисля, че се казваше Локтуайт.

— Сашервел. Локтуайт е клиентът. Не можеш ли да четеш? — Бланшар посочи етикета на корицата на папката. Той я затвори с една ръка и изхвъркна от помещението.

Ели грабна лаптопа си и хукна след него, но той вече беше в един кабинет в средата на коридора и изнасяше яростна лекция за правилното използване на ресурсите. Тя изостана. След минута Бланшар излезе в коридора.

— Последвай ме.

През отворената врата тя видя мъжа, който не се казваше Локтуайт. Стоеше прав зад бюрото си и лицето му беше няколко оттенъка по-червено. Стрелна я с убийствен поглед.

Бланшар крачеше бързо към асансьора.

— Много неща се промениха в нашата професия, но някои стари навици продължават да упорстват. Те ще направят живота ти труден; щом видят, че си жена, веднага предполагат, че си секретарка. Настроени са да мислят по този начин. Човек не може да промени това, както мишката не може да омае котката. Затова трябва да им оказваш съпротива. Накарай ги да приемат, че не могат да ти диктуват. Силата е единственият език, който разбират.

Бяха излезли във фойето. Колата на Бланшар чакаше отвън.

— Закъсняваме за срещата. — Видя объркания ѝ поглед и попита раздражено: — Не си ли прочете пощата?

Люксембург

Някога са наричали града Гибралтар на Северна Европа. Граф Зигфрид бе построил крепостта на върха над двете замайващи клисури през Средните векове, а осемте века човешка изобретателност я бяха направили непробиваема. Сега по-голямата част от стените я нямаше, а останалото беше пълно с туристи. Най-добрата защита на града бяха невидимите крепостни ровове, които пазеха неговите банки, сложните закони и пълната дискретност. Това привличаше богатствата, които се трупаха на безопасно място.

Обаче клисурите бяха останали. Увеселителни паркове изпълваха дъната им, а движението боботеше по високите мостове „Виадук“ и „Пон Адолф“. Една влажна вечер в началото на септември двама мъже вървяха по втория мост и спореха.

Единият беше висок, с дълго черно палто и мека шапка, която дори в Люксембург беше демоден от четирийсет години. Другият беше по-нисък и закръглен, облечен с безформена синя мушама. Нямаше шапка и си беше забравил чадъра. Дъждът прилепваше косата към черепа му и се стичаше на капки от носа му като пот.

— Защо сменихте мястото на срещата? — попита високият.

Леми Мартенс избърса очите си от водата. Трепереше.

— Реших, че някой ме следи.

Високият погледна нагоре и надолу по протежение на дългия тротоар. Вървяха в посока на движението, така че фаровете на автомобилите осветяваха само гърбовете им. Сто метра назад един мъж се влачеше зад тях, стиснал подгизнала карта. Носеше бяло найлоново пончо — от онези, които туристите купуват, когато ги изненада дъждът. С него приличаше на привидение. Двайсетина метра напред един бездомник, увит в одеяло, седеше върху парче от кашон. Иначе мостът беше пуст.

Леми посочи мъжа с картата.

— Не мислите ли, че ни следи?

— Не му обръщай внимание. — Високият ускори крачка.

Леми отново погледна през рамо, сякаш очакваше някого.

— Какво откри?

Въпросът беше настоятелен, почти отчаян. Леми, запален изследовател на човешките слабости, съзря своята възможност.

— Първо парите.

Високият дори не направи опит да спори, измъкна пакет от вътрешния джоб на палтото и го подаде на Леми. Кафяв плик. „Божичко — помисли си Леми, — тия хора нямат никакво въображение.“ Той го потърка с палец и показалец, опитвайки се да определи дебелината на пачката вътре.

По правило предпочиташе електронните преводи. С помощта на интернет можеше да получи и скрие парите като с магическа пръчка.

Бяха стигнали на няколко метра от бездомника. Леми спря и скъса горната част на плика. Ако изпита някакъв срам да брои толкова пари пред просяка, чието единствено богатство беше чашката от стиропор в краката му, с нищо не го показа.

— Сумата е точна — обади се високият. — Не спирай да вървиш. — Озърна се назад — на сто метра от тях фигурата с бялото пончо беше спряла и проучваше картата под светлината на улична лампа.

— Не ти рискува кариерата си — изръмжа Леми.

Черен микробус с табелка и номера на такси спря до бордюра. Шофьорът се провикна през отворения прозорец на пътника.

— Изглеждате мокри. Искате ли да ви закарам някъде?

— Добре сме си — отговори мъжът с шапката.

Но в този миг задната врата на буса се отвори и от там изскочиха трима мъже с черни суичъри и черни джинси. Те се втурнаха към него, а четвърти остана вътре с насочен пистолет.

Високият ги видя и реагира на мига. Не се опита да побегне, а хукна към перилата и се опита да ги прескочи. Но бяха помислили и за това. Преди да успее да прекрачи парапета, просякът се хвърли в краката му. Мъжът започна да рита и да се дърпа, но онзи не пускаше. Пристигнаха и мъжете от буса и заедно го повалиха на земята. Един извади игла, заби я отстрани в шията му и той се сгърчи и застина.

Двама от нападателите го отнесоха в товарния отсек на микробуса. През отворената врата Леми видя на задната седалка женски крака с яркочервени обувки.

Един от нападателите вдигна шапката от земята и я хвърли в колата. После погледна Леми.

— Добра работа.

Леми го гледаше със страх. Мъжът имаше ужасяващо лице, насечено от белези, и татуировка, която се виеше надолу по врата. На

ухото му грееше златно топче.

— Разбира се, нищо не си видял.

Леми кимна. Тогава осъзна, че още стиска отворения плик.

— Мога ли да задържа това?

Мъжът сви рамене.

— Разбира се.

Неочаквано силни ръце стиснаха Леми изотзад и притиснаха ръцете му към тялото. Преди да си поеме дъх, за да изкрещи, те го повлякоха до парапета, вдигнаха го и го запратиха отвъд. Леми падна от петдесет метра в бетонния канал, по който течеше онова, което бе останало от река Петрус. Мъжете, включително бездомникът, си заминаха с микробуса. Туристът с белия дъждобран беше изчезнал.

Тялото на Леми беше открито след половин час от френски бизнесмен, излязъл да потича в парка. На полицията не ѝ беше нужно много време, за да събере основните данни: името, адреса и плика с банкноти от петстотин евро, който мъртвият още стискаше. Допълнителните разследвания показаха, че той притежава добре оборудвана германска лимузина и документи за няколко сметки на Каймановите острови, в Швейцария и Лихтенщайн. Фактът, че предния ден е бил в банка „Монсалват“, беше отбелязан, но не го сметнаха за важен. Оказа се, че няма роднини.

Шофьор, минал по това време покрай мястото, се обади в полицията да съобщи, че е видял микробус такси и група мъже на тротоара, които сякаш се биели. Обаче таксиметровата фирма успя да докаже, че в посоченото време нито едно от нейните возила не е било наблизо. Описанието на мъжете беше твърде неясно.

Два дни по-късно кратка бележка във вестника съобщи, че Леми Мартенс, уважаван служител на Министерството на финансите, е скочил от „Пон Адолф“ и е загинал. Не е оставил бележка. Полицията изказа предположение, че е бил под голям стрес поради финансовата криза и скорошната вълна от банкови фалити. Може би се е почувствал отговорен. Бил отдаден на работата си, както потвърдиха всичките му колеги.

6.

Уелс, 1128 г.

Можеш да завоюваш уелсците, но не можеш да ги победиш. Баща ми твърди, че причината е в земята: рицарите на кон не могат да преследват бунтовниците из планините и горите или в дълбоките тресавища. Майка ми също казва, че причината е в земята, но няма предвид същото.

Тя е бретонка, което според нея я прави братовчедка на британците, които орат полетата и секат горите за баща ми. Тя твърди, че Бретан е като Уелс — дива област на края на света. На тези места границите между световите се размиват и лесно се пресичат; ние се влачим по повърхността като паяк по вода. В Англия и Нормандия скалите са си скали, а дърветата — дървета. В Уелс всяка скала или дърво може да крие врата към омагьосаната страна. Веднъж, когато си играех по засъхналата кал край устието на реката, видях проблясваща стена от въздух, както когато прескачаш огън. Друг път долепвах ухо до пукнатина в скалите и дълбоко вътре чувах смях.

Миналият август три от бащините ми купи сено горяха в полето. През октомври някой се промъкна в обора и срязва сухожилията на бойния му кон. Баща ми трябваше собственоръчно да му пререже гърлото. Когато излезе от обора до лактите в кръв, за пръв път го видях да плаче. Той обвинява бандитите, но зад гърба му прислугата шепне за вълшебните хора.

Майка ми знае много истории за тях. Понякога, когато огънят в салона догаря, а баща ми си е пийнал до насита, тя вади малката си арфа и запява приказката, а аз седя до огъня и кучетата ближат мазнината около камината. Понякога седим заедно под върбата на тревистия бряг на реката. Приказките, които харесвам най-много, започват по един и същ начин: „Някога, много отдавна, когато крал Артур още беше на трона...“.

Питам майка си кога е царувал, но тя само се смръщва и повтаря, че е било много отдавна. Питам брат Осуалд, който ми преподава история. Дали е било преди херцог Уилям? Преди Александър? Преди цар Соломон? Мисля, че ще ме плесне и ще ми разкаже друга история за Исус или за свети Дейвид, но той започва да гризе тръстиквата си писалка и ми разказва, че Артур произхожда от Еней и Брут и е живял преди около шестстотин години, по времето на свети Дейвид, когато римляните си били отишли, а норманите още не са дошли. Казва, че Артур убил великан на връх Свети Майкъл и станал толкова могъщ, че прогонил Рим. Някои, шепне ми той, говорят, че не бил мъртъв, а спи в пещера и ще се появи, когато Британия има най-голяма нужда.

В очите на брат Осуалд проблясва светлина, когато казва това, но бързо се опомня и ме връща отново към склоненията.

Седя на слънце и слушам майка си.

Някога много отдавна, когато Артур бил крал, един рицар отишъл на лов в гората. Бил навлязъл много навътре, когато видял един бял елен; подгонил го и се озовал още по-навътре в гората. „Сега какво ще правя — запитал се той. — Слънцето вече е ниско, а не видях дори отшелническа колиба.“

Внезапно вечерният въздух бил прорязан от писък, който накарал коня му да се изправи на задните си крака от страх. Той препуснал бързо между дърветата и най-накрая излязъл на осеяна с листа полянка. Там растял изсъхнал глог. За него била завързана девица — най-красивата, която рицарят бил виждал. Носела бяла шемизетка и проста бяла рокля — нищо повече.

Очите ѝ били като звезди, а кожата ѝ — като лилии. Златистата ѝ коса била толкова руса, че до нея дори Изолда Русата щяла да прилича на сарацинка.

Аз се размърдвам.

— Коя е Изолда Русата?

Майка ми ме кара да млъкна.

— Друг път ще ти разкажа тази история. Когато пораснеш.

Била вързана за дървото с копринено въже. Рицарят извадил меча и точно когато слязъл от коня и се готвел да го среже, земята затреперила под тропота на копита.

Дамата изстенала.

— Трябва да бягаш — предупредила го тя. — Иде сър Малиант, злият рицар, който ме държи в плен. Ако те завари тук, със сигурност ще те убие.

— Кълна се във вярата си, никога не съм бягал от когото и да било — отговорил рицарят.

Точно в този миг злият рицар нахлул на полянката сред облаци прах. Рицарят се качил на коня си и препуснал в атака: срещнали се с такъв сблъсък, че копията им се извили като лъкове и се пръснали на хиляди трески. Изтеглили мечовете и започнали да си нанасят удари с такава ярост, че от щитовете им полетели трески и желязото се напукало, а двата коня били убити.

Рицарят се хвърлил срещу противника си, нанасяйки му толкова много удари, че по ризницата му не останала здрава брънка. Свалил шлема от главата му и го съборил на земята.

— Милост, в името на Божията любов, милост — примолил се падналият рицар.

Обаче дамата поискала главата му и рицарят се подчинил. Бързо нанесъл удара и главата отхвъркнала в средата на полянката, а тялото се свило. Без да обръща внимание на раните си, рицарят се приближил до глога и срязал въжетото, което държало дамата в плен.

— Благодаря, рицарю — казала тя. — Ти ме спаси от печална съдба. Каква награда искаш?

— Само нещо за спомен и може би една целувка.

Тя се засмяла.

— Ще ти дам нещо по-хубаво. — Хванала го за ръка и го завела зад дървото. — Ето какво искаше злият рицар от мен.

Рицарят нищо не видял, но дамата бръкнала в кухнята на дървото и дръпнала кората му като завеса. Вътре рицарят видял стълба по корените на дървото, която се виела надолу в земята.

— Това е моето царство — обяснила тя. — Слез с мен и ще ти дам цялата награда.

Но рицарят се поколебал, защото видял, че дамата е чародейка, и се уплашил от онова, което може да го сполети в нейното царство.

— Не се страхувай, рицарю. Ще можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш. Трябва само да обещаеш, че когато си тръгнеш, ще оставиш

всичко, което си намерил. В замъка ми има голямо съкровище и много са крадците, които се опитаха да го вземат.

Рицарят се закълел и нетърпеливо я последвал по виещата се стълба. И не останал разочарован, защото царството на дамата било точно такава, каквото тя го описала. Притежавала приказен замък с голяма зала и галерии и във всяко помещение имало струпано съкровище. Дошли слуги, за да се погрижат за неговите рани; поднесли вино в златни бокали и сърнешки бут, сготвен в лют пипер. Рицарят си помислил, че няма по-чудно място от това.

Останал при чародейката една година и един ден. Нощем празнувал и си доставял удоволствие с дамата, а през деня ловувал и никога не се връщал с празни ръце, защото тя имала кучета, които не губели следата, и лък, чиито стрели винаги улучвали.

Но накрая той се отегчил от този неспирен празник и си помислил, че е време да се върне в своя свят. Докато се сбогувал, зърнал бокал от фино, чисто злато, обсипан със скъпоценни камъни. И макар че бил малък и обикновен в сравнение с останалите скъпоценности в замъка, той си казал, че това е най-красивото нещо, което е виждал.

„Тя има такива богатства, че едва ли ще забележи липсата на тази малка чаша — казал си той. — Освен това в двора на Артур никога няма да ми повярват, ако не донеса някакво доказателство за мястото, където съм бил.“

Пъхнал бокала под туниката си и се измъкнал от замъка. Започнал да се изкачва бързо по виещата се стълба, докато не стигнал най-горе. През дупката виждал слънчевата светлина и зеления листак на гората. За първи път от цяла година подушил въздуха на нашия свят.

Обаче бил забравил за бокала под туниката. Щом прекрачил прага на нашия свят, земята започнала да трепери. Челюстите на дървото се затворили, корените изсъхнали на прах и рицарят паднал обратно. Когато докуцукал обратно в замъка, кулите били съборени, а помещенията — изпразнени; съкровището било изчезнало.

Дамата го приела в голямата зала. Очите ѝ били като бучки лед, а кожата ѝ — бяла като сняг.

— Ти наруши своята клетва — казала му тя. — Сега никога няма да напуснеш моето царство.

Хвърлила го в тъмница и каквото хапнел, имало вкус на пепел, и с нищо не можел да утоли жаждата си.

— Продължавай — казвам аз. — Какво се случило след това? Успял ли е рицарят да избяга?

Майка ми оставя малката арфа и отпуска ръце в скута си.

— Не, защото нарушил клетвата си и вече не можел да се върне в нашия свят.

Не разказах историята толкова добре, колкото майка ми. Може би защото не я харесвам. Мисля си, че винаги има път назад.

7.

Лондон

Първата седмица в банката ѝ се стори най-дългата в живота ѝ. В петък вечер си поръча пица и я изяде в леглото, като внимаваше да не накапе с мазнина или доматиен сос дървената рамка от осемнайсети век. Спа дванайсет часа и се събуди изморена. Остана в леглото с лаптопа и телефона, за да навакса с работата през седмицата, и зяпаше облаците, увиснали над Лондон. Дъг беше на конференция в Нотингам, за което първо бе съжалила, но сега изпита облекчение.

В четири следобед осъзна, че умира от глад. Неохотно стана от леглото и навлече стар суичър и джинси. След пет дни в поли и строги сака, сега единственото ѝ желание беше да облече нещо удобно. Слезе с асансьора от трийсет и осмия етаж, излезе и се изненада от миризмата на въздуха отвън. Градът беше опустял. Улиците бяха празни, а деловите сгради — тъмни и безлюдни. Отне ѝ половин час да открие отворена бакалия и си купи мляко, зърнена закуска, няколко чипса и шоколад. Беше възнамерявала да иде по-далече — до Темза и „Свети Павел“, но пустият град я плашеше. Върна се в апартамента си, заобикаляйки хората, които бяха започнали да се събират пред музикалния център в Барбикан.

До неделя вечер се беше преборила с имейлите, останаха само няколко непрочетени. Беше написала доклад за приватизацията на правителствения дял в една банка и друг за белгийски конгломерат, който искаше да купи циментов завод. Беше усвоила съвсем нов речник и безразборно използваше думи като „лостове за влияние“, „увеличаване на ефективността чрез обединяване“ и „оптимизация на капитала“. Чувстваше се като измамница, като студент, който блъфира, преструвайки се, че владее език, който едва разбира. А на сутринта всичко щеше да започне отново.

В понеделник върху бюрото ѝ лежаха само две папки. Тя все още нямаше представа кой ги слага там. Бланшар? Секретарките? И откъде знаеха толкова точно от какво ще има нужда през деня? Още преди да си свали палтото, хвърли поглед на документите. Бързо беше научила, че е много важно да имаш, макар и смътна представа, какво е постъпило при теб.

Беше дошла рано въпреки есенния дъжд. Тази вечер Дъг се връщаше и заради него искаше да се прибере навреме. Беше купила две пържоли от месаря на пазара „Лийденхол“ и прекара половин час в интернет, за да научи как да ги приготви. Излязоха ѝ трийсет паунда, които в Оксфорд щяха да ѝ стигнат за цяла седмица.

Сградата беше почти празна, но когато отиде в кабинета на Бланшар, за да остави докладите си, сакото му вече беше праметнато на облегалката на стола. Усети миризмата на одеколونا му, смесена с вечния дим от пури. На бюрото му лежеше червена кожена папка със златни букви на корицата. Беше завързана с кожени върви, а възелчетата им бяха покрити с нещо, което приличаше на засъхнала кръв. Восък за печати?

Ели успя да прочете обърнатия наопаки надпис. *Лазар.*

— Какво правиш? — чу се острият глас на Бланшар зад гърба ѝ.

Тя се обърна с надеждата, че не изглежда гузна. На суровото му лице се появи вълча усмивка.

— Покапала си целия ми килим.

Той се приближи до нея, протегна ръка и бръсна една мокра къдрица от челото ѝ.

— Приличаш на мокра мишка.

— Не си взех чадър.

От трийсет и осмия етаж дъждът не изглеждаше толкова силен, но тя бе подгизнала малко след като излезе на улицата.

— Не можах да хвана автобус.

— Не си ли чувала за таксита? — В гласа на Бланшар се долавяше удивление.

Ели се притесни: изобщо не ѝ беше минало през ума.

Видя петно върху маншета на снежнобялата му риза, опита се да не гледа натам, но орловият поглед на Бланшар не пропускаше нищо.

— Какво има?

— Нищо — отговори тя притеснено. — На маншета ти има петно от кръв. — Никакъв отговор. — Чудех се дали си забелязал.

— Порязах се, докато се бръснях. — Той не погледна маншета. — Слушай, Ели, в нашата професия външният вид има значение. Дрехите говорят за човека. Зная, че ще ти е нужно време, за да научиш тънкостите на нашия занаят. Очаквам го. Но, моля те, не излагай компанията с външния си вид. — Студена усмивка. — Мисля, че ти плащаме достатъчно, за да можеш да си купиш чадър или дори да вземеш такси.

Въпреки студената влага на полепналите по кожата ѝ дрехи, Ели почувства, че я залива гореща вълна.

— Не мислех, че днес ще се срещаме с клиенти.

— Никога не знаеш какво ще ти поднесе денят. — Погледът му сякаш съблече мокрите ѝ дрехи, докато не остана напълно гола. — Има един магазин малко встрани от улица „Крал Уилям“, мъжка мода, но се грижат и за дамите. Вземи кредитната си карта и си купи нещо сухо, за да се преоблечеш. Купи всичко, което ти трябва. После ще проверя извлечението ти и много ще се разочаровам, ако си похарчила по-малко от хиляда паунда.

Ели кимна безмълвно.

— И се върни до час. Имаме срещи, папките са на бюрото ти.

Ели прочете папките, докато стоеше пред голямо огледало, а един прегърбен възрастен мъж с шивашки метър на врата подгъваше и закарфичваше, докато не остана доволен. Съседният магазин продаваше кожени изделия — в пристъп на дързост, тя влезе и си купи чифт обувки и нова чанта. Нека Бланшар недоволства за *това*, ако посмее.

Автоматизационната фирма „Розенберг“ се помещаваше в порутена фабрика някъде източно от Улуич, близо до реката. Ели пристигна много елегантна. Част от нея направо се поболяваше, знаейки колко е похарчила само за тези дрехи, но и беше зашеметена от подобна екстравагантност. Дрехите бяха безупречни. Всеки път, когато копирената подплата на полата докосваше краката ѝ или мекият шев на сакото прегръщаше рамото ѝ, тя чувстваше прилив на самоувереност.

От прегледа на досието знаеше, че компанията е основана през трийсетте от евреин, емигрирал от Русия. Произвеждаше контролни системи за машини. Ели не знаеше какво означава това, но ѝ беше ясно, че няма значение. „Дали правят боб в консерви или сателити — това са само подробности — беше ѝ казал Бланшар. — Те притежават капитали, имат дългове, акционери и пасиви. А най-важното е, че имат цена.“

В този случай главният акционер беше възрастен човек, син на основателя и по руски твърдоглав. Прекараха три часа в съвещателната зала, пиеха черен чай от пластмасови чашки, но не успяха да го убедят. Когато ставаше дума за преговори, Бланшар сякаш биваше обсебен от животински дух, жажда за сделка, която го караше да ласкае, подтиква, заплашва и тормози противниковата страна, докато не отстъпи. От време на време скачаше от стола и започваше да кръстосва из помещението; друг път се навеждаше над масата и слушаше с притворени очи как старецът удря с юмрук по масата и повтаря едно и също. Обаче възрастният мъж не се поддаде, а синът му — черноок тип на четирийсет и няколко години, седеше до него и гледаше лошо.

— Наследственият дял е опора на семейството — за пореден път каза Розенберг старши. — Задължение на главата на семейството е да го защитава. Ние рационализирахме работата, вложихме пари в ново оборудване, укрепихме веригата на доставчиците. Направихме всичко, което ни посъветваха консултантите. Ние сме стара фирма, но иначе всичко е последна дума на техниката. Винаги е било така и моят син ще я наследи.

Бланшар беше много ядосан, когато си тръгнаха.

— Това с наследствения дял са глупости — гневеше се той. — Видя ли синчето? Стига да има възможност, би продал компанията за пет секунди. Обаче е страхливец и не смее да го каже на баща си.

Ели запрелиства папката.

— Старецът е почти на осемдесет. Колко още може да продължава?

— Да живее? Твърде дълго.

— Нямах предвид...

— Ако сделката не се осъществи през следващите две седмици, клиентът ще се оттегли. Ще изгубим хонорара и стотиците часове,

които сме вложили в тази работа. И всичко това заради един страхлив син и един упорит старец.

— Старецът също е уплашен. — Тя сама се изненада, че го каза на глас, макар да бе сигурна, че е вярно. Беше израснала сред страх. Страх да не си загубиш работата си, къщата, достойнството. Познаваше признаците, привидната гордост и ненужното перчене, мрака в техните очи.

— От какво? — попита Бланшар. — От сина?

— Уязвим е. — Ели се беше вторачила в шофьорската седалка и мислеше усилено. — Не от сина — знае, че може да го контролира. Нещо в бизнеса. Всеки път, щом започвахме да го обсъждаме, той се затваряше.

— Разбери какво е. — Изведнъж Бланшар се оживи. — Разрови дълбоко тази компания. Намери онова, което сме пропуснали. Открий го и ми го дай до сряда.

Отново в кабинета, Ели изключи мобилния телефон и се скри от електронните писма. Изрови всичко, което можа да намери за фирмата: сметки, клиенти, продукти. Извади бележките си от курса и провери за всички издайнически признаци, на които ги бяха учили: неработещи добре поделения, чуждестранни клонове, които губят пари, сбъркани инвестиции. Нямаше нищо такова. Розенберг управляваше компанията не по-малко консервативно от своя баща.

„Рационализирахме работата на служителите, вложихме пари в ново оборудване, укрепихме веригата на доставчиците, направихме всичко, което ни посъветваха консултантите.“ В гласа му се долавяше горчивина, срамът на един горд човек, комуто бяха казали как да си ръководи предприятието. Но и нещо друго.

Започна да мръква. Светлините на високите офис сгради започнаха да гаснат. Пред очите на Ели започнаха да се въртят цифри.

И тогава го откри. Един ред в сметките, нищо повече. Дори не беше нещо определено — просто следа, края на нишка, която може би щеше да разplete.

Тихо почукване прекъсна съсредоточеността ѝ. Тя вдигна раздразнено глава и видя нощния портиер.

— Опитах се да ви звънна по мобилния, но е изключен — извини се той. — Долу има един мъж, който иска да ви види. Каза, че трябвало да се срещнете преди повече от час.

Дъг. Ели изруга под нос. Напълно го беше забравила.

— Кажете му, че идвам веднага.

Тя събра папките и ги пхна в чантата си. Трябваше да поработи още след вечеря, но знаеше, че Дъг ще се цупи. Мина покрай кабинета на Бланшар и видя, че вътре още свети, но вратата се оказа заключена.

Дъг я чакаше във фоайето, изглеждаше бесен.

— Много съжалявам. — Тя го прегърна и целуна по устата, за да му покаже, че е искрена. — Голям проект.

— Няма нищо. — Опитваше се да бъде благороден, но не можа да скрие навъсеното си изражение. Огледа я от горе до долу и каза: — Добре изглеждаш.

— Купих си нови дрехи. — Вече беше започнала да ги усеща като свои, но нямаше да му каже колко струват. — Да вървим.

Хвана го под ръка и се притисна към него. Не говориха много, защото той беше ядосан, а тя още мислеше за счетоводните книги на автоматизационната компания на Розенберг.

Точно бяха стигнали до главната улица, когато се сети, че е оставила пържолите в хладилника на петия етаж.

— Трябва да се върна. Забравих вечерята ни в службата.

— Ще си купим нещо по пътя.

— Не. — „Хиляда паунда за костюм, а се тревожа за трийсетачката, която съм дала за говеждо?“ — Това е нещо специално. Изчакай ме тук.

Тя се втурна обратно, а токчетата ѝ потракваха по плочките. Пред банката беше спрял бял микробус без обозначителни надписи. Двама мъже с черни джинси и черни якета внасяха през вратата голям сандък, който приличаше на ковчег. Тя се поколеба. За миг ѝ хрумна, че може да е банков обир. Но хората не ограбват инвестиционни банки, а когато стигна до фоайето, портиерът беше жив и здрав зад рецепцията.

— Какво пристигна току-що? — попита тя, докато чакаше асансьора.

Брайън не вдигна очи от кръстословицата си.

— Доставка за господин Бланшар.

Но когато погледна старомодния циферблат над асансьора, тя видя, че е отишъл на шестия етаж.

8.

Уелс, 1129 г.

Моят дом е замък. Не като онези в Пембрук^[1] или Карнарвън, с каменни стени и високи кули. Нашият замък е повечето от кал: бастион от пръст с палисада обгръща сградите от дърво и пръст. Има хамбар и зала със сламени покриви и е доста трудно да ги различиш. През зимата тревистите насипи задържат водата и превръщат двора в тресавище. Баща ми го нарича „нашия ров“, а мама ни разправя историята за рицаря, който израснал в езеро.

Тази пролет баща ми нае един фламандски инженер да му издигне наблюдателна кула. Заостря върховете на стволите, които оформят палисадата, и запълва пролуките, които домашните животни са си отворили през зимата. Отново има безредици: един човек е убит в Бранденог. Никой не вярва, че ще си остане само с това. Уелците обичат своята чест, а също и да воюват. Ралф казва, че в нашия замък ще сме на сигурно място, но баща ми изглежда мрачен. Казва, че когато стоиш зад крепостните стени, враговете знаят къде да те намерят.

А аз си мисля, че щом нашите овце могат да проникнат през палисадата, какво остава за уелците?

В Уелс често вали, обаче в моите спомени това винаги е последният ден на пролетта. Баща ми и Ралф не си бяха у дома вечерта и още не са се върнали; брат Осуалд го повикаха да се върне в своя манастир, а аз съм поел с коня си из гората. Мисля си, че мога да се отбия до нивите край параклиса, където брануват, но нямам бърза работа. Дърветата са отрупани с цветове, храсталаците — с листа; нежното слънце пъстри с петна тучните ливади. Слизам от коня и вървя бос по тревата, която е зелена и мека като коприна под стъпалата ми. Свалям оглавника на коня и го оставям да пасе.

Взел съм копие и се забавлявам да го хвърлям по възлестите части на дърветата. Брат ми ме закача, че метателното копие е уелско оръжие и затова е плебейско. Ралф казва, че единственият начин да се биеш с копие, е да го стиснеш под мишницата си. Обаче Улоч, пастирът на баща ми, ме научи и аз мога с едно хвърляне да сваля див петел от клона.

Тази сутрин не хвърлям по птици. Техните песни сякаш правят гората по-светла; сърцето ми прелива, докато ги слушам. Не искам да развалям деня с проливане на кръв. Всяко хвърляне ме отдалечава от дома, но нямам нищо против. Мога да намеря пътя за вкъщи, а конят ми е толкова хрисим, че няма да се отдалечи много.

Между дърветата долита шум — странно тракане, като от барабани. Следвам шума приведен, стиснал копието. Когато приближавам, чувам тънкия звън на метал, като от камбанки или цимбали. От приказките на майка ми зная, че вълшебните хора обичат музиката, и се питам дали не са те.

Надниквам над изгнилия ствол на дърво и ги виждам: петима рицари с шлемове и оръжия яздят през гората. Те не са приказни, макар че с проблясващите на слънцето брони приличат на ангели. Музика също няма. Те яздят без път; дъбовите и габъровите клони пляскат по броните им, копията им се блъскат в щитовете, стоманените пръстени на техните ризници се удрят едни в други и издават лек звън. Петимата рицари са прекрасна гледка. Копнея да бъда рицар.

Едва не се провиквам да ги поздравя, но нещо ме възпира. Защо яздят толкова далеч от пътя? Защо са въоръжени като за война? Притискам се към влажната земя. С копието и наметалото от еленова кожа приличам на уелсец, а се носят толкова истории за рицари, нападнати от засада по пътя. Не искам да ме вземат за враг.

Рицарите отминават и зад тях между дърветата се промъква цяла рота. Със своите кафяви кожени ризници и сиво-зелени туники пешаците са почти невидими. Не разговарят и не се смеят, както правят хората на път. Някои носят лъкове, други копия и брадви — но остриетата са открити и лъковете са с опъната тетива. Имат намерение скоро да използват оръжията си. Докато ги наблюдавам как напредват, изведнъж осъзнавам, че се движат по потока.

Зная къде отива той. Тече към замъка на баща ми.

Пълзя, после тичам, след това яздя. Много преди да стигна до къщата, знам, че е твърде късно. Виждам димът, който се вдига от сламените покриви — баща ми казваше, че не стават за замък. Наблюдателната кула не ни спаси. Когато стигам до челото на хълма и поглеждам към откритата равнина и морето, проблясващо зад пушека, битката е вече изгубена. Рицарите напълно са ни изненадали. Вратите са отворени и виждам, че бранителите не са имали време да се въоръжат. Някои се сражават с гребла и брадви за дърва; неколцина вече лежат мъртви. Един държи сърп в ръката и го използва, за да отблъсква въоръжен рицар. Направо залитам, защото осъзнавам, че това е баща ми.

Старата ми кобила не е боен кон. Скачам от нея и хуквам надолу по хълма, хлъзгам се и се препъвам по неравната земя. Никой не забелязва, че идвам, или ако са ме видели, смятат, че съм един от тях. Прекосявам моста над реката и влизам безпрепятствено зад оградата. Димът пари на очите ми. Битката трябва да е към края си, защото някои от пешаците вече се отдават на плячкосване. Обаче в далечния край на двора, под наблюдателницата, съпротивата продължава. Двама от рицарите са заобиколили с конете си човек, размахващ градинарска секира.

Това е Ралф.

Затичвам се към тях. Ралф не ме вижда. Замахва към единия от рицарите, който отблъсква удара с щита и избива брадвата от ръката му. Другият препуска напред и го пронизва с копието си. Ралф рухва в калта.

Аз изкрещявам; рицарят се обръща и в мига, в който виждам лицето му, хвърлям копието.

Обаче аз съм само на десет и макар че съм точен, още не съм достатъчно силен. Копието се забива в щита като стрела. Рицарят се засмива, издърпва копието и го хвърля в калта. Насочва се към мен, чудейки се дали да ме пониже с копието си, или да ме стъпче с коня. Грабвам пламтяща главня, която някога е била извита покривна греда, и я размахвам пред себе си.

Другият рицар се приближава в тръс и докосва ръката на капитана си.

— Погледни главата му. — Видял е тонзурата ми. Обръща коня си, за да застане срещу своя командир. — Грях е да се убива свещеник.

— И глупост — да се остави синът жив. — Капитанът е огромен мъж, по-висок от покрива на залата — или така се струва на моето въображение на десетгодишен. Той носи мрежесто забрало, прикрепено към шлема му, и не мога да различа лицето. Гледам го вторачено, без да примигвам. Чувал съм, че ако видиш човека, който те убива, след това вечно ще го преследваш като дух.

Едва след време осъзнавам, че е говорил на френски. Капитанът се чуди дали да ме убие, а конят му удря земята с копита. Военните коне не са отглеждани, за да стоят неподвижно по време на битка.

Някъде в далечината се чува тръба. Не зная кой я е надул, но това означава нещо за капитана. Той вади своя рог от торбата на седлото и повтаря сигнала. Чувствам, че около мен битката затихва.

Без предупреждение капитанът пришпорва коня. Той прави скок напред и се понася с трополене към мен. Зная, че трябва да отскоча встрани, но не мога да помръдна. Може би част от мен иска да умре. Земята под нозете ми трепери, сякаш се отваря, за да ме приеме. Затварям очи и чакам смъртта.

И тогава земята утихва, а конят е зад мен. Не съм помръднал. Поглеждам надолу и осъзнавам, че още държа главнята. В последния момент конят трябва да е свърнал далеч от огъня. Дали рицарят ме е пощадил, или просто е пропуснал възможността — никога няма да имам възможността да го попитам. Ако го видя още веднъж, ще го убия на място.

Другият рицар минава покрай мен. Той не иска да ме убие, но когато ме отминава, забива дръжката на копието в ребрата ми и ме поваля на земята. Когато успявам да се изправя на крака, битката вече е свършила.

Залитам към оградата и виждам заминаващите конници да се изливат обратно по моста с нашия добитък, конете на баща ми и всичко, което са успели да наградят от нашето домакинство. Един носи под мишница патица, друг — купчина сребърни чинии. Вероятно ги е задигнал от наредената маса. Върху чиниите се клатушка бокал.

Майка ми тича след тях, надавайки вик, който разкъсва душата ми. Тя настига рицарите в края на моста. Един от тях се обръща; прави някакво движение, което не мога да видя, и майка ми рухва на земята.

Прилича на припаднала, но повече никога няма да отвори очи. Баща ми е мъртъв — пронизан в бедрата с копие, след това обезглавен. Брат ми Ралф умира до него. Докато блуждая сред пепелището, виждам гарваните и враните, които идват, за да изкълват очите му. Хуквам към тях, пълен с ярост, но днес съм толкова слаб, че те едва помръдват. Струпват се около едно строшено рало и наблюдават, чакайки удобна възможност. Няма къде да скрия трупа на Ралф, затова изкопавам гроба на място.

Уелсите обичат своите вражди — готови са да отмъщават за стогодишна обида. Те са отмъстителни, кръвожадни и склонни към насилие. Може би, докато съм живял сред тях, съм попил нещо от тяхната свирепост, защото се заклевам да отмъстя.

Сега аз съм най-големият син. Рицарството е мое право и дълг.

[1] Големи крепости в Уелс. — Б.пр. ↑

9.

Източен Лондон

Тази сутрин Лондон беше затиснат от мъгла. Уличните лампи още светеха, хвърляйки лъжлива зора върху павираните улички и тухлените складове. Ако не бяха примигващите лампички на алармените инсталации, човек можеше да си помисли, че се е върнал сто години назад.

Ели стоеше сред купчини кутии и много ѝ се искаше да бе сложила ръкавици. Дъждът, изсипал се предния ден, бе превърнал картоната в пулп, разпадащ се на дълги ивици. Буницето миришеше на влага и пикоч; земята под краката ѝ жвакаше. На стената отгоре има издраскана табела, обявяваща съществуването на Автоматизационна компания „Розенберг“.

Внимателно, сякаш работеше със средновековни пергаменти, а не с отпадъците в тясна уличка зад фабриката, тя разделяше кутиите, за да открие имената, изписани по тях. Записваше си ги в бележника. Някои имаха телефонни номера или интернет адреси. Тях също записваше с лепкавите си измръзнали пръсти.

Когато свърши, се измъкна от буницето и отиде в кафенето от другата страна на улицата, точно срещу входа на фабриката. Една китайка ѝ донесе мазни яйца и кафе, докато тя наблюдаваше пристигането на сутрешната смяна. Някои от работниците се отбиваха да закусят или да изпият чаша чай, и тя внимателно се вслушваше в разговорите им. Ако някой я бе видял предния ден, нямаше да я свърже с младата жена, пристигнала с „Бентли“ и облечена с костюм за хиляда паунда. Тази сутрин Ели беше опънала косата си назад в стегната конска опашка и беше облякла стария анцуг, който не беше носила, откакто напусна Нюпорт. Нямаше грим и се запита така ли щеше да изглежда, ако не беше напуснала дома си, ако не беше попаднала в Оксфорд, ако никога не беше написала есето за наградата „Спенсър“ и не беше привлякла вниманието на Вивиен Бланшар. „Само бебе ми липсва“, помисли си тя.

Прекара там по-голямата част от сутринта. Преструваше се, че чете „Сън“ и наблюдаваше пристигането и заминаването на камионите за доставки. В единайсет допи последната си чаша кафе и намери автобус, който да я закара на запад. Взе душ в апартамента и се опита да изчисти мръсотията под ноктите си. Погледна с копнеж новите дрехи: дали нямаше да е грешка да ги носи два дни подред? Беше сигурна, че Бланшар ще забележи.

— Питам се, дали днес изобщо ще дойдеш — посрещна я той в банката. Минаваше дванайсет и половина и изглеждаше ядосан.

Ели не му обърна внимание.

— Открих го — обяви тя. — Розенберг каза: „Укрепихме веригата на доставчиците“. Помниш ли? Обаче са прекалили. Сред техните продукти има дънна платка, за която имат само един доставчик. Напълно са зависими от него.

Бланшар се облегна удобно и дръпна от пурата. Ели вече беше научила този номер: да те подмами с безразличие, готов всеки момент да захапне.

— Откъде знаеш?

— От балансите. Миналата година са похарчили с една четвърт по-малко за части, отколкото предходната година, обаче продажбите им са останали същите. Отидох във фабриката и се поогледах. В света има само две фирми, които правят тези платки, и само една от тях доставя продукта си на фабриката.

Бланшар се загледа в картината на стената — в безпомощната дама, вързана за дървото.

— Може да са се застраховали срещу нарушаване на доставките.

— Застрахователните им премии не са се променили. — Ели едва сдържаше възбудата си. — Старецът не им е казал. Кара без застраховка и се моли да не стане произшествие. Обадих се тук-там — продължи тя. — Престорих се на купувач от конкурентна компания. Би му отнело шест месеца да осигури нов доставчик, а компанията няма пари, за да оцелее толкова дълго.

Замълча и изведнъж осъзна, че трепери. За пръв път разбра енергията, която движеше Бланшар.

— Какво предлагаш?

— Да се купи и доставчикът. Собственост е на частно акционерно дружество, което е натрупало доста загуби. Направо ще ти отхапят ръката. След това двете фирми се сливат, за да стане бизнесът напълно жизнеспособен.

Бланшар преплете пръсти и се вторачи в нея, сякаш беше произведение на изкуството, което постепенно е започнал да оценява. Пурата му гореше забравена в пепелника.

— Ели, добра работа. Всъщност много добра. Клиентът ще се зарадва, когато му кажа.

„Когато му кажа“ — Ели направи усилие да не проличи разочарованието ѝ и Бланшар веднага разбра.

— Не се опитвам да ограбя славата ти. В никакъв случай. Но не мога да се лиша от теб. Трябва да те изпратя веднага със задача. В Люксембург има една фирма, от която наш клиент иска да купи дял. Споразумението е сложно, а има и други кандидати. В момента провеждаме доброволен финансов анализ на фирмата. Искам да поровиш из документацията им и да видиш дали ще намериш нещо, което може да се отрази на стойността ѝ или което се опитват да скрият от нас.

В Люксембург? Какво ще каже на Дъг?

— Кога заминавам?

Бланшар си погледна часовника.

— Колата ще те закара до летището. Имаш запазена стая в „Софител“. Страхувам се, че не е най-добрият хотел в Люксембург, но там са отседнали и другите кандидати. Може би ще успееш да се запознаеш с тях. Съжалявам, но няма време за опаковане на багажа. Можеш да купиш всичко, което ти е нужно, на летището или когато пристигнеш. Нашият местен управител е жена на име Кристин Лафарж. Тя може да ти помогне.

Ели тръгна към вратата, но си спомни нещо и спря.

— Защо сделката с Розенберг трябва да се сключи толкова бързо? Ето това не успях да разбера.

Бланшар се усмихна.

— Радвам се, че има тайни, които можем да опазим от теб. След месец правителството ще обяви проучване за възможността да бъде построен нов товарен терминал в Улуич. Голяма инфраструктурна инвестиция. Фабриката на Розенберг ще удвои стойността си. Шест

месеца по-късно правителството ще вземе решение в полза на терминала и тя веднага ще удвои още веднъж цената си.

Звучеше толкова уверен, че това ще се случи, сякаш можеше да надниква в бъдещето когато си поиска. Тогава Ели си спомни министерския ягуар, който беше видяла пред банката в деня на нейното интервю.

Адреналинът я напускаше и започна да изпитва вина. Спомни си упорството на възрастния човек, бремето на поколенията върху раменете му.

— Надявам се, че това ще се отрази добре на бизнеса — каза тя с надежда.

Бланшар загаси пурата.

— Разбира се.

Три часа по-късно Ели се приземи в Люксембург. Беше трудно за вярване, че бе започнала деня сред гниец картон. Мина бързо през паспортния контрол; нямаше багаж, който да чака, и видя мъжа в залата за пристигащи, който държеше лист с нейното име. Той трябваше да подтичва, за да я догони.

— Моля, отгук.

Изведе я пред терминала, където един дълъг черен мерцедес беше паркиран небрежно върху две жълти линии. Щом приближиха, от задната седалка слезе жена. Беше слаба, елегантна и с неостаряваща красота. Носеше сив костюм от „Шанел“ и диамантени обици. Сложи ръце на раменете на Ели и я целуна по двете бузи.

— Кристин Лафарж. Добре дошла. Вивиен ми разказа за теб. Той те цени високо. Надявам се, че пътуването не е било досадно? Днес летенето е пълна скука.

Полетът беше вторият в живота на Ели и първият, в който се предлагаха безплатно храна и напитки. Да не говорим за салона на бизнескласата и бързата регистрация. Тя отговори, че всичко е минало отлично, и се зае да разглежда Люксембург през прозореца, докато колата се носеше към центъра.

— Съжалявам, че стана толкова неочаквано. Работата напредва толкова бавно, а днес човек от екипа ми изчезна — хоп и отиде на нова работа. Вивиен обясни ли ти положението?

— Прочетох досието в самолета.

Холдинг „Галхюет“. Концерн, който работи в областта на добивната промишленост и химикалите. Правителството на Люксембург имаше дял в холдинга и се опитваше да се освободи от него. Двама възможни купувачи бяха включени в късия списък и сега те трескаво ровеха из документацията, за да открият нещо гнило, преди да направят последните си оферти. Оставаха две седмици до крайния срок.

Започнаха да се промъкват през предградията — дълга ивица квадратни жилищни кооперации с неонов надписи. Ели беше очаквала нещо по-величествено.

— В досието нямаше много данни за кандидата — каза тя предпазливо.

— Групата „Сен Лазар“. Те са нашият най-голям клиент и са акционери в „Монсалват“, така че натискът върху нас за положителен резултат е твърде голям.

Най-накрая приближиха центъра на града. Улицата се разшири в голям булевард, по чието протежение се издигаха красиви сгради в неокласически стил. След това завиваше по ръба на голяма клисура, пълна с дървета. Ели видя къщи по стръмните склонове на пролома — сякаш градът вече се пукаше по шевовете. От другата страна на неговите дълбини стъквени офис сгради се издигаха срещу невъзможно високи каменни бастиони. Залезващото слънце къпеше крепостните стени в приказни цветове.

Колата остави Ели пред „Софител“. Появи се пиколото, за да вземе багажа ѝ, но тя носеше само малка раничка, която купи на летището и напълни с тоалетни принадлежности и няколко смени бельо.

— Вивиен каза, че не си имала време да си събереш багажа. — Кристин цъкна с език. — Вината е моя. Утре ще ти покажа няколко магазина, откъдето можеш да си купиш дрехи. — Огледа я с преценяващ майчински поглед. — Мисля, че ще ти стоят много добре. Обаче сега сигурно си уморена от пътуването. В случай на нужда, имаш номера ми в паметта на телефона си. Надявам се, че хотелът не е неприятен.

Ако не живееше в апартамента в Барбикан, щеше да си каже, че това е най-съвършената стая, която е виждала. Само леглото беше по-

широко от старата ѝ спалня; хавлиените кърпи в облицованата с мрамор баня бяха големи почти колкото чаршафите. Поръча джин с тоник, затваряйки очи за цената, и излезе на балкона. Стаята ѝ гледаше над клисурата, право към стария град, издигащ се върху плато. Виждаше църковни шпилове, куличките на херцогския дворец и простиращите се зад него зелени вълни на гората. Приличаше на място, излязло от приказките.

Тази красота я накара да се почувства самотна. Помисли си за Дъг. Преди да замине, се опита да му звънне, но сигурно беше в библиотеката, защото телефонът му бе изключен. Изпита болка и вина при мисълта, че той дори не знае къде е. Взе телефона си, но се поколеба. Дестрир беше казал „неограничени разговори“, но дали това включваше и международните?

Но това се оказа без значение, защото телефонът му продължаваше да е изключен. Библиотеката беше отворена до осем-девет люксембургско време, а Дъг беше способен да остане до затварянето ѝ, без да излезе за глътка въздух. Но и тя беше такава.

Съблече се и влезе в банята. Джинът беше сгрял кръвта ѝ и се почувства замаяна. Щеше звънне на Дъг след час-два. Затвори очи и остави горещата вода да я облива.

Черният мерцедес се носеше по булевард „Петрус“. Кристин Лафарж седеше отзад, потънала в дълбоката кожена седалка, и говореше тихо по телефона.

— Пристигна. Вивиен, наистина е много сладка. Разбирам защо я харесваш толкова. Обаче сигурен ли си, че е подходяща?

Тя изслуша обобщението, което той направи на сделката за Автоматизационна компания „Розенберг“, и се усмихна.

— Може би малкото ти котенце има нокти. Получи ли пакета?

— Дестрир го качи на шестия етаж.

— Надявам се, че ще получи каквото искаше.

— Той е много методичен. Кристин, трябва да внимаваш. Ще има и други. Наблюдавай Ели отблизо.

10.

Нормандия, 1132 г.

Лежа на сламеника и се вслушвам в нощта. Всичко ме боли. Боли ме ръката от въртенето на меча, а гърдите и раменете — от понесените удари. Ръцете ми са загрубели от почистването на чужди брони, от пъхането на космите на четката в дупките между пръстените. Мириша на пот, масло, кръв и слама.

Минаха три години, откакто прекосих морето, повръщайки в трюмната вода, докато бурята ни подхвърляше насам-натам. Започнах служба като оръженосец в дома на Ги дьо Хотфор. Той е братовчед на моя чичо: чичо уреди да дойда тук, за да усвоя рицарските умения. Тук сме половин дузина — някои от Англия, други от Нормандия. Мисля, че Ги е добър човек, но малко го е грижа за нас. Събрани сме на едно място като кучило, в което всички се гонят, ръмжат и хапят, докато си намерят мястото.

Тук не съм щастлив. Когато пристигнах, другите момчета ме закачаха заради акцента и тонзурата. Викаха ми „монах“ и „уелсец“, крадяха храната ми, а дрехите ми хвърляха в отходното място. През първите месеци доста плаках. Вече се научих да крия чувствата си. Дори когато съм гол, нося броня.

Още преди да дойда тук, знаех историята на норманите: как завоюват всичко и се разпространяват като чума. Първо тяхното собствено херцогство, след това Сицилия, Англия, Антиохия. Сега, когато съм в техния център, разбирам защо. В Нормандия няма безопасни убежища: цялото им царство е граница. На запад са бретонците, на юг анжуйците и поатийците, французите на запад и фламандците на север. Това прави мъжете корави. Ги дьо Хотфор е нисък, набит и широкоплещест — кремък, който стърчи във варовитата нормандска земя. Избухва лесно, ако бъде предизвикан.

Неговият сенешал^[1] се казва Горнеман. Гербът му е разделен на две четвъртини щит, всяка с различен цвят, като шутовска дреха. Затова му викаме палячото. В това има голяма ирония, защото той е сериозен и мрачен човек, който никога не се усмихва. Брадата му е сива като стомана, а очите — корави. Ходил е с княз Робер и Божията армия на кръстоносен поход. Видял е падането на Йерусалим. Често го молим да ни разказва тези истории, но той никога не го прави. Лицето му се опъва и започва да премигва, сякаш прашинка пустинен прах е влязла в окото му.

Горнеман се грижи за нашето обучение. Ден след ден ни учи кога да спираме конете и кога да ги подкарваме с шпорите; как да държим щита така, че да почива върху врата на коня, как да държим копието така, че да не се плъзне по нашия враг. Той наблюдава упражненията с мечове и ни казва каква би била съдбата ни с истински оръжия: този удар нямаше дори да го одраска; онзи щеше да го пониже или да му отсече главата. Много рядко ни позволява да галопираме из овощната градина и да нападаме с насочено копие мехурите, които е закачил на ябълковите дървета, или да се свиваме между клоните и да се опитваме да скочим на някой минаващ кон.

Това са любимите ми дни. През останалите се упражняваме едни срещу други. Носим памуклийки и аз мисля, че единствената полза от тях е, че наподобяват ограничаващата действията плетена ризница.

Ако беше само обучение с оръжията, щеше да ми е по-приятно, но има и други задължения. Моят господар Ги трябва да бъде обличан и събличан, въоръжаван и разоръжаван; трябва да му се поднесе храната, да му се нареже месото, да му се налее чашата. Трябва да се бия дори за правото да върша тези досадни задължения — всички оръженосци искат тази привилегия, за да привлекат неговото внимание. Трябва да си пръв пред вратата му, когато сутрин се събуди; първи до неговото стреме, когато се прибира; вечер последен да напускаш голямата зала. След това трябва да се заемеш със собствените си дела: да зашиеш скъсаното по памуклийката и да се опиташ да напъхаш вътре повече парцали с надеждата, че утре ще боли по-малко; да изпереш дрехите си, да почистиш камината. Другите оръженосци имат собствени слуги, но чичо казва, че няма пари за мой прислужник. Нали трябва да построи наново замъка на баща ми. Мисля, че иска да го издигне от камък.

В леглото си разказвам приказки, за да се приспя. Моят противник винаги е един същ: черният рицар, висок като къща. В моите приказки го срещам на горска поляна, в горска пустош или в унищожителна жега: строшавам копието му, разбивам щита, пробивам бронята му и накрая отсичам главата му с един-единствен удар и я набучвам на кол.

Винаги го побеждавам. Обаче той се връща в сънищата ми и тогава печели.

Ги има син на име Джослин, който е две години по-голям от мен. Ако го нямаше, щях да бъда по-малко нещастен. Може би това се случва с норманските бащи и техните синове. Ги е студен и твърд като закалена стомана. Синът му е все още в пещта и е горещ като огъня, който го заобикаля. Настроението му се мени с вятъра, както желязото се зачервява и бледнее под духалата. Можеш да го докоснеш само на своя отговорност.

Без съмнение Джослин е водачът на нашата глутница. Подобно на всички водачи, той утвърждава властта си, упражнявайки я върху най-слабия — върху мен. Окуражава другите момчета да си правят шегички с мен. Една вечер скри плъх в леглото ми. Друг път, когато бях прекарал два часа в рисуване на глиган върху един от щитовете на Ги, той мина и бутна гърнето с боята върху него и работата ми беше съсипана. Когато постигна нещо, само няколко негови думи ме карат да го почувствам безполезно. Ако се проваля, което често се случва, той не ме оставя на мира.

Мразя всички момчета, но най-много Джослин.

* * *

Единствената ми утеха в малкото свободни мигове е четенето. Това е другото, за което ми се подиграват. Капеланът на Ги трябва да ни научи да четем и пишем, но повечето момчета го пренебрегват или го заплашват с мечовете. Аз нямам нужда от него. Вече съм по-грамотен, отколкото един рицар има нужда да бъде, но въпреки това го търся. Той ми дава книги. Не молитвеници и часослови, а истински

истории. Един ден, когато го спасих от груба шега, която Джослин планираше да му изиграе, той ме възнагради с особено рядка книга. Страниците ѝ са изтънели от докосванията на много ръце, корицата се е оръфала, един от шевовете се е разшил, обаче усещам думите като мед на езика си. Авторът се казва Овидий и историите са прекрасна фантастична смесица от митове и чудеса. Питам се как съм живял толкова дълго, без да съм ги чувал, защо не са толкова често срещани като водата. Мисля, че дори майка ми не ги знаеше.

Един следобед, когато лежа на сламеника си и чета, влиза Джослин. Толкова съм погълнат от историята, че не го усещам, докато не дръпва внезапно книгата от ръцете ми и откъсва ъгъла на страницата. Скачам побеснял, но Джослин вече е изскочил от вратата. Ако го оставя да се измъкне, със сигурност ще хвърли книгата в някоя помийна яма или в крепостния ров. Бързам след него, размахал дървения меч: по протежение на коридора, надолу по извитата стълба и през двора. Стадо гъски се паникьосва, когато нахлувам през вратата на голямата зала — и се блъсвам право в нечий гръб.

Човекът е прекалено голям, за да бъде Джослин. Може да е слуга, който слага пресен папур върху пода, но прислужниците не носят кашмир, обточен с кожа. Той се ядосва. Свикнал е с блъсканицата на бойното поле, но не и в собствената му зала.

— Джослин ми открадна книгата — казвам със заекване.

Очите на Ги се стрелват към сина му.

— Вярно ли е?

Джослин, който стои до камината, се размърдва и изчервява. Смутен е, защото баща му не застава веднага на негова страна. Ядосва се и решава да се държи предизвикателно.

— Може би искаш да коленича и да му се закълна във васална вярност?

— Искам да му върнеш книгата.

— Ако я иска, да се бие с мен, за да си я вземе.

Той е по-висок от мен, с по-широки рамене и по-силен. Обаче на бойното поле не можеш да избираш противника си. Аз вдигнах дървения меч.

Джослин го хвана за острието и го изтръгна от ръката ми. След това го запрати в камината.

— Ако искаш да се биеш с мен, бий се като мъж.

Горнеман отива в оръжейницата и донася два малки кръгли щита и два стари меча. Железни са и тежат много. Върховете и остриетата им са затъпени, но самата тежест може да строши нечий врат. Останалите момчета избутват масите назад и скачат върху тях — получава се импровизирана трибуна. Слугите забравят работата си и се събират в дъното на залата. Един се опитва да организира залагане, но няма желаещи. Никой не се съмнява в резултата.

Заставаме един срещу друг по дължината на залата. Джослин замахва първи; блокирам удара с щита си и ръката ми се вцепенява. Ударът ме замайва и не мога да контраатакувам. Отстъпвам и Джослин напредва. Виждам самодоволната му усмивка и отчаяно искам да я изтрия. Накланям се наляво, след това се хвърлям напред. Той решава, че ще замахна към ръката му, но аз стоварвам право в лицето му плоската част на меча.

Кръв руква от сцепената му устна. Искях да му счупя носа, но може би съм избил някой зъб. Някои от зрителите ахват. Горнеман се смръщва: ако го бяха направил по време на тренировка, щеше да ме нарече „уелски дивак“ и да ме удари.

Джослин изплюва кръвава хрчка. Очите му са диви, но знае как да се владее. Със страховита сила разбива с щита си моята защита и отблъсква меча ми настрана. Стоварва три тежки удара в ребрата ми, след това забива главата на ефеса в стомаха ми.

Няма смисъл да се съпротивлявам — само ще боли повече. Подгъвам крака и се стоварвам на пода. Джослин замахва за още един удар. Изглежда е готов да ми скърши врата, но баща му пристъпва и хваща меча.

— Достатъчно.

„Дайте ми копие, мисля си аз, и ще го накарам да съжалява.“

Това не е последният път, когато с Джослин се бием. По-късно обаче оръжията са по-остри, а последствията — разрушителни.

[1] Управител на замък. — Б.пр. ↑

11.

Люксембург

— Къде?

Гласът на Дъг беше неясен и объркан. Настъпи мълчание, което продължи толкова дълго, че Ели реши, че връзката е прекъснала.

— Извинявай. Стори ми се, каза, че си в Люксембург?

— Предупредиха ме десет минути пред тръгването. Опитах се да ти се обадя, но ти не отговаряше.

— Кой са те? Гестапо? Никой не тръгва толкова набързо.

— Зная, че е налудничаво, но така действа системата.

От другата страна на линията се чу прозявка.

— Поне на прилично място ли те настаниха?

Ели огледа изработения по поръчка тапет и петдесетинчовия телевизор на стената.

— Всичко е наред.

— Прекрасно. Знаеш ли аз къде прекарах нощта?

— Сметнах, че си се върнал в Оксфорд.

— На кресло във фойето на небостъргача ти в Барбикан. Повече от двайсет пъти се опитвах да се свържа с теб. Опитах в банката, в колежа, защото реших, че може да си се върнала, накрая мислех да се обадя в полицията.

— Заспах — призна Ели. Беше се изкъпала и легнала на голямото легло. После телефонът звънна в шест и половина за събуждане, което не беше поръчвала.

— Добре ли спа?

От изтощението думите му бяха неясни, но сарказмът се долавяше.

— Виж, съжалявам. Кълна се, ще ти се реванширам. От самото начало знаехме, че ще бъде така.

— Точно затова ти казах да не се захващаш.

— Обещавам, всичко ще се подреди. — Тя си погледна часовника. — А сега трябва да тръгвам.

— Какво? В шест сутринта?

— Тук е седем.

— Кога ще се върнеш?

— Не знам.

Гласът му стана сякаш по-далечен.

— Все едно че си прекрачила някакъв праг и аз вече не съществувам. Ти си в своя собствен свят, а аз — никъде.

— Ще ти се реванширам — повтори тя.

— Връщам се в Оксфорд. Ако ме искаш, знаеш къде да ме намериш. Когато и да се върнеш в Англия.

— Обичам те. — Но той вече беше затворил.

* * *

Учебникът на Ели определяше финансовия анализ като внимателен преглед на счетоводните книги, за да се установят всички материални факти и да се разкрие финансовото положение на съответната фирма. Преди да купиш, трябва да любопитстваш. Всъщност, каза си Ели, това прилича повече на бъркане с ръка в купа сено, за да провериш колко игли ще те убодат.

Холдинг „Талхюет“ се помещаваше в един от големите остъклени блокове, извисяващи се над клисурата малко по-нагоре по улицата от „Софител“. Гледките може и да са били смайващи, но Ели не ги видя. Щом пристигна, един от пазачите я отведе в помещение без прозорци в задната част на сградата — в архива. Петима мъже от „Монсалват“ седяха около пластмасова маса в дъното на помещението, отрупана с папки и чаши с кафе. Банкерите на другия кандидат-купувач разполагаха с отсрещния край на архива. Между тях имаше стоманени стелажи, претоварени с кашони, папки, компактдискове и документи. Вътрешностите на компанията бяха извадени пред свещениците на капитализма, за да бъдат разнищени и разтълкувани. Те заемаха толкова място, че нямаше пътеки между тях. Компанията беше инвестирала в подвижни библиотечни стелажи, които се местеха насам-натам и се отваряха, откривайки магическа пътека към лавицата, която ти трябва.

Усещането беше като да си заседнал в някой ъгъл на ада. След час на Ели ѝ се прииска да изскочи с писъци от помещението, но вратата беше заключена и се наблюдаваше от пазача, който си чоплеше зъбите. Когато стана обед и едно смръщено девойче донесе сандвичи и безалкохолни, тя беше готова да върне цялата си заплата, само да се махне оттук. Колегите ѝ, изглежда, работеха в тукашния клон на „Монсалват“. Не ѝ обръщаха внимание и говореха на люксембургски диалект. Получи повече внимание от техните съперници. Особено от един от тях — слаб мъж с посивяваща конска опашка и вратовръзка, която стърчеше над яката му. Той не откъсваше очи от нея. Всеки път, когато тя вдигнеше поглед, той я зяпаше и дъвчеше дъвка. Следобед, когато се връщаше от тоалетната, Ели го срещна да върви в обратната посока. Опита се да се промъкне край него с усмивка, но той застана в средата на коридора и ѝ препречи пътя.

— Леховски — представи се той и извади пакетче дъвка от джоба си. — Извинявам се, че ви зяпам, но вие сте единственото хубаво нещо за гледане там.

Ели беше чувала подобни предложения през целия си живот — от улиците в Южен Уелс до свещените дворове на Оксфорд. Знаеше, че външният ѝ вид не е нищо изключително, но имаше някакво излъчване, което караше мъжете да смятат, че имат права върху нея. „Защото изглеждаш миличка“, беше обяснила майка ѝ. Язвителна както винаги. Каквато и да беше причината, тя още не беше свикнала с това.

— Трябва да се прегледат много материали. — Опита се да се промъкне край него, но Леховски не помръдна. Миришеше на парфюм, който вероятно беше купил в безмитните магазини. В съчетание с ментоловия му дъх се получаваше отвратителна смесица.

— В „Софител“ ли спите?

Сърцето ѝ се сви. Бланшар беше казал, че и другите кандидат-купувачи са отседнали там. „Може би ще успееш да се запознаеш с тях.“

Тя кимна неохотно.

— Довечера може да се видим в бара. Нощно време Люксембург е като гробница, но аз знам местенца, където човек може да се позабавлява.

Не искаше да отстъпи, докато не чуе някакво обещание. Тя пушна фалшива усмивка и отвърна:

— Би било чудесно.

Лондон

Подобно на самия град, с течение на вековете сградата на „Монсалват“ се беше разраствала и разширявала. Човек можеше да избере отделни неща и да ги датира — камък от дванайсети век, който още носеше следите от длетата; тухла от осемнайсети век, изпечена в тухларните в Саутарк; стоманена греда от дваисет и първи век, конструирана с компютри — но начинът, по който се преплитаха, ги превръщаше в едно цяло, в обща история.

В един от най-старите и тъмни ъгли, зидано помещение без прозорци — на пода лежеше човек. Ръцете и краката му бяха оковани във вериги, а те бяха заключени така, че го държаха в мъчителна поза, извит като кукла на конци. Не можеше да помръдне крайник, без да размърда всички, а това му причиняваше болка. И двете му ръце бяха счупени, краката му бяха мръсни и покрити със засъхнала кръв; единственото място, където се виждаше кожа, бяха точките, които бяха избърсали, за да закачат електродите.

Но той не беше победен. Бяха хвърлили срещу него всичко, с което разполагаха, но не се беше пречупил. Беше се вкопчил твърдо в онова, за което го бяха обучили, в неговата кауза. Не им беше дал каквото искаха.

Вратата се отвори широко. Ниският набит мъж с татуировката, която пълзеше от яката на ризата, застана на прага с оранжев ореол от натриевите лампи. Лицето от неговите кошмари.

— Хайде да опитаме още веднъж.

Ножът проблесна в ръката му, докато влизаше в стаята.

— Разкажи ми за Мирабо.

Люксембург

Ели си тръгна в шест и половина — беше останала последна от екипа на „Монсалват“. Събра си папките още преди петнайсет минути, но остана на мястото си, изчакайки Леховски да изчезне между

стелажите. Вече се беше мръкнало. Есенният хлад щипеше бузите ѝ и сякаш я върна към живота. Не искаше да се прибира в хотела, затова пое бавно по „Пон Адолф“ към стария град. Далече под нея и почти невидима на вечерния ветреца се полюшваше полицейска лента.

Не беше се чула с Кристин Лафарж, затова реши, че идеята да пазаруват заедно няма да се осъществи. Нямахме нищо против. Бродеше по улиците и разглеждаше широките витрини и минувачите. Много от магазините ѝ бяха познати — същите търговски вериги и ресторанти за бързо хранене, които се срещат във всички големи градове. Но бяха пълни с хора, които говореха друг език, и това я караше да се чувства чужда.

Докато вървеше на изток и навлизаше в най-старата градска част, светлините и тълпите започнаха да оредяват. Тук павираните улици бяха по-тесни, стените — по-високи, с тесни прозорци далеч над улицата, сякаш хората тук още нямаха доверие на външния свят. Виждаха се останки от старите укрепления: отсечено като крайник парче от крепостната стена; сводеста порта без крила се извисяваше над пътя.

Започна да захладнява, а Ели нямаше палто, затова реши да се връща. Стигна до подножието на хълма — малък анклав в клисурата, където къщи с островърхи покриви надничаха към кротката река. Не беше сигурна дали ще може да се изкачи по другата страна на пролома, затова пое назад по същия път. Точно тогава го видя.

Неясна фигура, загърнатата в бял дъждобран, стоеше на моста в подножието на хълма. Качулката бе вдигната, макар да не валеше. Ели нямаше представа откога е там.

„Намираш се в средата на голям град в сърцето на Европа — каза си тя. — Разбира се, че наоколо има и други хора.“ Обаче, освен него, нямаше никой друг, а ярките светлини на платото над тях изглеждаха ужасно далече — като на прелитащи самолети.

Мъжът вдигна глава и сякаш се втренчи в нея от сенките на качулката. Вдигна ръка, като че ли да я поздрави. Найлоновата наметка се разгърна като крило на прилеп и той закрачи към нея бавно и преднамерено, като дете, което преследва животинка.

Ели се обърна и хукна. Обратно по хълма, назад към светлините и безопасността. Обувките ѝ не бяха подходящи: кривяха се и се плъзгаха по неравните павета. Тя ги свали и хукна по чорапи, а влагата

веднага се просмука между пръстите ѝ. Нямахте кой да я види. Мина през арката без порта, която не предлагаше защита, покрай неохранявани останки от крепостни стени и излезе на площад между извисяващите се сгради на някакво министерство. Хвърли поглед назад, но нямаше никого, не се чуваха забързани стъпки, по стената не подскачаха сенки.

Огледа се, за да се съвземе. Кой беше пътят за хотела? Не можеше да е на повече от половин километър, но отчаяно ѝ се искаше да мине такси. Стомахът ѝ беше свит, а краката я боляха и пареха.

Тогава той се появи. Изскочи от въздуха като привидение или вампир. Призрачният бял дъждобран плющеше на вечерния ветрец, докато непознатият крачеше към нея по площада.

Мозъкът ѝ буквално блокира. Единствената ѝ мисъл бе, че това е невъзможно. Как да избягаш от човек, който може да се изкатери за миг по висока скала?

Ели хукна.

— Чакай — повика я глас зад гърба ѝ.

Тя зави зад ъгъла покрай празния пропуск на министерството и пое по пасаж без прозорци. В края му се виждаха светлини и коли, които летяха по булевард „Рузвелт“. Пукот, подобен на изстрел, отекна в стените. Да не би онзи да имаше пистолет? След част от секундата тя разбра, че е изпуснала едната си обувка. Заряза я в канавката и продължи напред.

Стигна до главната улица. Иззад завоя се показва такси, лампичката му беше зелена. Тя трескаво замаха, за да я забележи, и едва не се просна на задната седалка.

— „Софител“. — Трябваше да го каже три пъти, за да бъде разбрана.

Шофьорът не искаше да я закара. Хотелът бе само на стотина метра, пилеела си парите. Тя му подаде банкнота от двайсет евро и той престана да мърмори.

Когато автомобилът потегли от бордюра, Ели погледна назад. Прозорците бяха замъглени, а светлините на колата зад тях я заслепяваха. Стори ѝ се, че под лампата в края на пасажа стои някой, но не беше сигурна.

Ели накара шофьора да обиколи целия градски център, преди да я остави пред хотела. Не беше сигурна кого може да заблуди. Не отлепваше лице от прозореца, но не го видя. В „Софител“ забърза през фоайето и се насочи право към асансьорите. Единственото, което искаше, бе да се заключи в стаята си. Освен ако привидението не можеше да минава през стени.

— Ето те и теб.

Една ръка се отпусна на рамото ѝ. Искаше да пици и да събере охраната, полицията — всички. Но писъкът замря в гърлото ѝ.

— Тръгна си от работа без мен — оплака се наскърбен глас.

Леховски. Сега беше без вратовръзка. Възможно ли бе той да я е следвал? Май беше прекалено нисък, а и миришеше така, сякаш е прекарал цялата вечер в бара. Огледа я по начин, който според него трябваше да я накара да се почувства секси, но вместо това тя се сви.

— Какво е станало с обувките ти?

Тя се усмихна.

— Направиха ми пришки, докато се изкачвах от долината.

— Трябваше да вземеш асансьора.

— Какво?

— Общественият асансьор. Качва те от долината в града. До Съдебния квартал. — Той се засмя и я лъхна острата смесица от алкохол и мента. — Само в Люксембург са толкова мързеливи. Може утре да отидем да се повозим. А сега ще те черпя едно питие, както обещах.

Той посегна към лакътя ѝ, но Ели не беше тичала за живота си по люксембургските улици, за да се остави да бъде притисната от влечуго като Леховски. Извърна се, заобиколи го ловко и се озова в асансьора, преди той да успее да направи нещо.

— Може би някой друг път.

12.

Англия, 1135 г.

Майката на Джослин, съпругата на моя господар Ги, почина преди няколко години. Това е общото между нас, но не ни сближава.

Ги реши да се ожени. Мисля си, може би жестоко, че е толкова разочарован от своя наследник, че иска да опита отново. Но всъщност Джослин ще бъде напълно приемлив наследник. Ще стъпи здраво на врата на васалите и селяните си; въодушевено ще събира десятъка и данъците им; ако избухне война, дейно ще се сражава за своя херцог и вероятно ще спечели благоволението му и още земи.

Обаче Ги не може да чака войни, за да разшири владенията си. Джослин има три сестри и те скоро ще имат нужда от зестри. От доста време е хвърлил око на имението отвъд реката: добри пасища, гори с права за ловуване и дърва за огрев, ниви, които раждат зърно, и мелница, която го смела. Земята принадлежи на семейство Бошамп, но те рядко са тук. Сега повечето от техните интереси са в Англия. Трудно е да прекосяват протока всеки път, когато някой от техните васали поиска справедливост или когато кралят реши да ги посети. Имат дъщеря и са склонни да ѝ дарят имението в Нормандия като зестра. Вестители заминават за Англия с предложение и се връщат с цена, рискуват отново живота си в морето с контрапредложение. Ги има две ферми в Бъркдир, чиято рента никога не вижда: те също стават част от пазарлъка.

Най-сетне е постигнато съгласие. Горнеман, сенешалът, заминава за Англия, за да доведе булката на Ги. Той взима четирима рицари, трима коняри, шестима слуги, един иконом, готвач и мен.

Когато напуснах Англия, бях момче с ожулено теме от тонзурата. Сега съм на шестнайсет — почти мъж. Косата ми е пораснала дълга, но другарите ми продължават да ми викат „монах“, освен това имам истинска брада. Никога няма да стана толкова едър като Джослин, но

от време на време го побеждавам на игрището. Всеки път, когато го правя, имам чувството, че съм с една крачка по-близо до своето отмъщение.

Слизаме на брега в Дувър, бедняшки град на устието на реката. Заобиколени сме от високи скали. Виждам само веднъж Англия, и то през сълзи, на път за Нормандия. Обаче мога да кажа, че страната процъфтява. Крал Хенри е на трона от трийсетина години и мирът кара Англия да преуспява. Когато се срещам с моя чичо в Уиндзор, той носи алена пелерина, обточена с кожа жакет, очевидно взет направо от кожаря. Когато обляга лакти на масата, оставя тебеширени следи.

Гощава ме с езици от чучулиги и скопен петел и вино, което е донесъл от Бургундия. След това ми казва, че кралят е назначил нов кастелан^[1] за замъка на баща ми. Не знам, но вероятно чичо ми е спечелил нещо от тази спогодба. Очевидно е, че аз никога няма да мога да предявя правата си върху наследството.

— Виж се само — казва той с отвратителна веселост. Досега не е успял да ме разгледа както трябва. — Вече си цял мъж. Можеш да поемеш по свой собствен път.

Зная какво иска да каже. Вече съм пораснал, значи задълженията му са приключили. Сега може да се отърве от мен.

Вторачвам се в чинията си.

— Още съм оръженосец.

— Скоро ще станеш рицар.

— А мъжете, които убиха баща ми?

Чичо се размърдва притеснено на стола. Веднъж годишно му пиша писмо, в което докладвам за своя напредък и му задавам този въпрос. Досега не ми е дал отговор.

— Невъзможно е да бъдат намерени. Няма свидетели.

— Аз бях свидетел.

Чичо избърсва мазнината от устата си с кърпата.

— Уелс е опасно място. Мнозина умират от насилствена смърт. Невъзможно е да изправиш всички извършители пред съда.

Все се чудя какво означава това. Нима чичо е участвал в убийството на собствения си брат? Не бих се учудил. Уелс е опасно място. Мнозина умират от насилствена смърт. Би било лесно да се организира още една смърт — а мъжът, който уби баща ми, говореше френски, не уелски.

От Уиндзор следваме река Темза нагоре към Уолингфорд, след това завиваме на запад. Отнема ни три дни, но пътуването е приятно. През нощта има слана, но по обед се разтопява в пролетна мараня. Слънцето грее от кремавото априлско небе и кара светът да зрее в злато. Високо по хълмовете дърветата са напъпили. Никога не съм виждал страна в по-дълбок мир със себе си.

Бошамп живеят в укрепена господарска къща, разположена в долина на север от Уонтидж. Къщата е красива и, подобно на своите собственици, през последните десетилетия се е разпростряла встрани от първоначалното си военно предназначение. Красиви външни сгради и нови крила почти напълно закриват яката крепост в средата. Кулата все още се извисява над могилата, но изглежда далеч по-малко застрашителна така, както е обградена от терасирани зеленчукови лехи. Някогашният ѝ строител е отклонил реката, за да пълни крепостния ров, но сегашните поколения са издигнали преливници и диги, за да имат рибарници.

Тази вечер ни поднасят шарани и пъстърви, пълнени със стафиди от близките лозя. Уолтър Бошамп няма нужда да ни впечатлява кой знае колко: женитбата облагодетелства повече Ги, отколкото него. Ада е неговата най-малка дъщеря и ако се наложи, винаги би могъл да я прати в манастир. Обаче той слага масата в голямата зала и води своето домакинство, за да ни забавлява. В галерията един менестрел дърпа струните на цитра.

За мене няма място на масата. Стоя в гънките на тежките платове, които покриват стените, подобно на зелено човече, полузаровено в листака. От време на време излизам, за да допълня чашата или чинията на Горнеман. През другото време слушам, наблюдавам и се уча.

В резултат аз съм може би първият в залата, който забелязва годеницата на Ги. Баща ѝ е чакал да я представи, след като първите две ястия са погълнати и виното е размътило погледите. Докато прислужниците отнасят чиниите, аз забелязвам някакво движение зад запердена врата и една глава наднича, за да види мъжете, които са дошли за нея. Единственото, което мога да различа в сумрака, е блясъкът на скъпоценните камъни, перлите, които носи в косата си,

гемите на гърлото. Мисля си, че това е всичко, което виждам. По-късно ми каза, че съм се бил вторачил право в очите ѝ, но не съм разбрал.

Цитрата замлъква. Мъжете около масата вдигат очи, когато годеницата на Ги влиза в залата. Тя носи сребърен поднос, скромна като прислужница, но е красива, благородна и богато облечена. Придружават я двама оръженосци. Бошамп е наредил да носят канделабри, очевидно в желание да допълни свещите по масите, но те хвърлят блестящ ореол около младата им господарка. Свещите превръщат кожата ѝ в гладка слонова кост, косите — в златни нишки, а скъпоценностите ѝ — в ярко съзвездие.

Аз съм омаян. Имам чувството, че залата се изпълва с такава ярка светлина, че свещите и огънят губят своя блясък, както звездите избледняват при изгрев-слънце. Чувствам се като рицарите и пътешествениците в разказите на майка ми, които срещат своите своенравни дами и чародейки. Попаднах в плен на магията.

В другия край на масата реакцията на Горнеман е по-делова. За него звездите не са помръкнали. Той я оглежда с ясни очи, както готвач оценява кошутата, която ловците са донесли. Ще свърши ли работа? Ще хареса ли на Ги? Заслужава ли си да се откажат от именията в Бъркшир заради нея?

Тя оставя подноса и прави реверанс. В подноса плува задушена в собствените си сокове минога. Икономът на баща ѝ я нарязва и я поднася на цели плоски хлябове, а през това време Горнеман ѝ задава няколко обикновени въпроса. Тя отговаря скромно, със сведени очи. За да не я зяпам, започвам да оглеждам другите рицари. Направо не могат да повярват късмета на Ги. Дори на кон да приличаше, заради земята пак щеше да я вземе. А сега...

Ада Бошамп прави реверанс и се оттегля. Свещите остават, но светлината си тръгва с нея. Под предлог да взема още вино, тръгвам след нея. Намирам я в двора, с наклонена назад глава и очи, впити в звездите. Дъхът ѝ прави малки кълбенца в студената нощ. През кухненския прозорец виждам готвачите, които приготвят поръсен със захар сладкиш с формата на глиган — герба на Ги. Но тук навън сме сами.

— Когато станете господарка на Хотфор, ще имате слуги, които ще поднасят рибата.

Тя се изсмива.

— Баща ми казва, че мъжете обичат да знаят, че жената може да поднася.

Гласът ѝ е по-дълбок, отколкото очаквах, сочен. Гледа ме, сякаш очаква да кажа нещо, но всички думи, които някога съм знаел, внезапно са отлетели от главата ми.

Тя ме пита:

— Откога служиш на Ги дьо Хотфор?

— От шест години.

— Какъв човек е той?

Искам да говорим за нея, не за Ги.

— Справедлив.

Тя ме гледа напрегнато. За миг решавам, че е разочарована, но после осъзнавам, че иска да чуе още. Исква уверение, че няма да бъде отведена през морето при някакво страшилище.

— Той е добър човек. — Може би. — Мил и с благородно сърце. — По-малко правдоподобно. — Симпатичен.

Тя се усмихва. Чудя се дали е прозряла лъжите ми.

— А синът му?

Не отмества поглед от мен. Опитвам се да измисля нещо за Джослин, някоя доброжелателна лъжа, но не мога. Очите ѝ сякаш ме подтикват да кажа без страх истината.

— Той е свиня.

Тя се засмива. Радвам се, че го казах. Така се изплита някаква връзка помежду ни.

— Аз съм Питър.

— Ада.

Сега, когато съм близо, виждам, че косата ѝ не проблясва като слънцето. Това е номер: вплела е златни нишки. Унесено издърпва една от тях. Простенва — убола се е на една от иглите, които държат нишките и плитката на място. Капка кръв се появява на връхчето на пръста ѝ. Тя пъха пръст между устните си и изсмуква кръвта. Гледам устата ѝ и треперя: откровение и просветление. Нямам голям опит с жените, като изключим едно момиче от кухнята, което ми позволява да развързвам корсажа му в бараката за дърва и да го галя по гърдите. Едва сега разбирам как мъжете в разказите на майка ми се влюбват, защо рискуват всичко за любовта на една дама.

— Трябва да тръгвам — заявява тя. — Майка ми ще иска да чуе всичко. — Отправя ми сериозна усмивка. — Благодаря, че се представи. Хубаво е да зная, че ще има поне едно приятелско лице в Хотфор.

— Със сигурност повече от едно — измърморвам аз.

Чародейката изчезна, а аз съм отчаяният рицар, сам на върха на хълма. Спомням си как си засмука пръста, рубинените устни, светещата кожа. Тя ме прониза — и още в този миг зная, че раната никога няма да заздравее.

[1] Управител на замък. — Б.пр. ↑

13.

Люксембург

— Открих нещо. — Ели затулва с ръка микрофончето на телефона.

Стоеше до подиума за оркестъра на „Плас д’Арм“, оглеждайки зорко тълпата за човек с бял дъждобран. През последните десет дни се беше затворила в архива и хотелската стая, дебелеейки от обслужването по стаите и трупайки извънмерна сметка за тъпи филми. Дори не смееше да отиде в бара от страх, че там може да е Леховски.

— „Талхюет“ имат румънски клон, който може би има твърде големи задължения. Открих го по случайност — в сметките няма нищо. Един от директорите напуснал в знак на протест заради действията им по въпроса. По някаква причина копие от писмото е останало в личното му досие.

— Другите видяха ли го?

— Не мисля. — Ако се съдеше по купчината самозалепващи бележки, които се посипаха от папката, щом я отвори.

— Можеш ли да вземеш писмото?

Ели си спомни глупавия поглед на пазача, който прелистваше мръсните си списания, и повърхностния му преглед на чантите в края на работния ден.

— Може би.

— Направи каквото можеш. — Гласът на Бланшар бе тих; Ели се напегна да го чуе сред шума от касетофона на уличния артист за гърба ѝ. — И още нещо. В документите има ли някаква бележка, отнасяща се за Мирабо?

Прозвуча ѝ познато — може би някакъв термин в бюджетирването? Обаче главата ѝ беше толкова пълна с имена и цифри, че не можа да си спомни къде или кога го е срещала. Обаче вече беше научила, че на Бланшар не бива нищо да се казва, ако не си сигурен.

— Не мисля. За какво става дума?

— Няма значение. Кога се връщаш в Лондон?

Проверката вече беше към края си.

— Полетът ми е утре вечер. В понеделник ще бъда на работа.

— Ели, отлична работа. Отново надмина себе си. Нашият клиент ще бъде впечатлен. Имаш ли планове за почивните дни?

Уличният артист започна да блъска по някакъв тенекиен барабан.

— Моля?

— Мишел Сен Лазар, нашият клиент, ме покани на лов в Шотландия. Питам се дали би искала да дойдеш с мен. Ще му бъде интересно да се запознаете.

За миг беше очарована от представата за езера и гори, замък с кулички и бучащ огън в камината, докато тя се е сгушила под пухения юрган в двойното легло с балдахин. Но въздъхна и отвърна:

— Обещах на Дъг тази събота да отида в Оксфорд.

— Разбира се, че ще отидеш. — Изведнъж Бланшар стана рязък и делови. Обиден ли беше? Или разочарован? Вероятно не му пукаше дали ще отиде с него.

— Ще се видим в понеделник.

Оксфорд

Ели взе влака за Оксфорд и се вторачи през прозореца, докато той започна да пухти нагоре покрай Темза. Есенна мараня покриваше полетата; слънцето грееше от яркото октомврийско небе и позлатяваше целия свят. Нагоре по хълмовете листата на дърветата вече жълтееха. Тази вечер щеше да има слана.

Сега, в събота сутринта, вагонът беше почти празен. Ели огледа хората наоколо: майка с две дъщери, мъж с чанта, на която имаше реклама за антикварни книги; двама студенти, които разговаряха със самодоволна сериозност за Кант и Хайдегер. Тя беше невидима за тях, което беше удобно.

Дъг имаше тренировка по ръгби тази сутрин и тя му каза да не я посреща. Все още чувстваше нелогичното пробождане, когато огледа лицата на посрещачите и не видя неговото. Самото ѝ пребиваване в Оксфорд я правеше неспокойна. Беше живяла само девет месеца тук, преди да я потърсят от „Монсалват“: достатъчно дълго, за да познаваш мястото, но недостатъчно, за да го почувстваш като свой дом.

Усещането за недовършена работа разваляше настроението ѝ, като среща с бивш любовник.

Отне ѝ десет минути да стигне пеша до къщата на Дъг — малко, предоставено от колежа жилище близо до музея „Ашмол“. Беше запазила ключа и отвори вратата. Чифт кални бутонки лежах в коридора. От горния етаж се чуваше шум на течаща вода. Книги и листове запълваха всекидневната, струпани върху лавиците и первазите на прозорците. След трите седмици живот в стъклените висини на небостъргачи и хотели мястото ѝ се стори сумрачно и опърпано. Празни дупки от винтове покриваха стените като следи от престрелка. Над рамката на вратата боята се беше надигнала и обелила, а килимът беше износен. Никога преди това не го беше забелязвала.

Тя се качи по стълбите и отвори вратата на банята, без да почука. Дъг стоеше под душа, лицето му беше зачервено от чистия въздух и горещата вода, черните косми бяха полепнали по кожата му. След първата им нощ заедно Ели беше смаяна от високото му дългокрако тяло и мускулести ръце.

Той отвори очи и заговори:

— Тренировката свърши късно, иначе щях да те посрещна на гарата.

— Казах ти да не идваш.

— Знаеш, че никога не те слушам. — Той се ухили и ѝ подаде сапуна. — Ще ми сапунисаш ли гърба?

След това тръгнаха за ръка по пътеката покрай канала в посока Абингдън. Весла пляскаха във водата, когато гребците прелитаха покрай тях; миризма на кал и гниещи листа изпълваше въздуха. За първи път, откакто започна в „Монсалват“, Ели почувства, че отново може да диша.

— Как върви изследването? — поинтересува се тя. Досега се беше въздържала да пита. През първите шест месеца на тяхната връзка работата им беше обща страст, но сега се превърна в пукнатина.

— Добре. — Дъг се смръщи. — Наистина добре. Миналата седмица съвсем неочаквано получих писмо. Някакъв тип от

Шотландия, саможив милионер, или нещо подобно. Очевидно е чел статията ми за ранносредновековната любов и поиска да говори с мен.

Ели го стрелна с поглед.

— В Шотландия?

— Срегнахме се в Лондон. В клуба му — иронично добави той. — Огромно място малко встрани от „Пал Мал“. Пълно с викториански бюстове и дълбоки кожени кресла. Вътре не можеш да видиш жена, освен гардеробиерката. Както и да е, очакваше ме. Възрастен човек на инвалидна количка, свързан с някакъв апарат за дишане. Не продума, а сложи кожената папка на масата. С него имаше охрана — висок тип с дълго черно палто. Приличаше на погребален агент. Първо ме накара да подпиша декларация, че ще запазя разговора в тайна, която впрочем в момента нарушавам. Каза, че наскоро старецът намерил нещо на тавана си и решил, че може да е интересно.

— Какво имаше в папката?

— Лист хартия А4. — Дъг се усмихна на тази антикулминация. — Но на него имаше поема, написана на старофренски. От стила може да се заключи, че е от дванайсети или тринайсети век. Телохранителят каза, че това е препис от пергаментата, който намерили на тавана. Прочетох я — не съм попадал на нея.

Каза го небрежно, но Ели знаеше какво има предвид. Щом Дъг не е могъл да разпознае поемата, вероятно никога не е била публикувана.

— Естествено, поисках да видя оригинала, но той обясни, че е в банков трезор на съхранение. Попитах дали някой друг я е виждал. Откакто е изскочила от тавана — никой. Няма представа откога е там. Дадох ми копия, за да я проуча, и ме помолиха да им съобща какво съм открил.

Вече приближаваха бента на шлюза Станфорд. Във водата червена табела на кол предупреждаваше: „Опасност!“. Въпреки слънцето и топлото си палто Ели потрепери.

Дъг си погледна часовника.

— Трябва да се връщаме. Поканил съм Анабел и Марк на вечеря.

Ели се опита да потисне разочарованието и стисна ръката му.

— Мислех, че ще сме сами тази вечер.

— Поканих ги преди векове. Всичко ще е наред.

Анабел беше крехка жена, която изглеждаше винаги изненадана, че се намира в двайсет и първи век, а Марк беше от хората, които идваха в Оксфорд с определени стереотипи и правеха всичко възможно да ги постигнат. Той беше единственият от познатите на Ели, който носеше шалче вместо вратовръзка. Освен това ѝ беше наставник за докторантурата.

— Той ще се държи кошмарно. Сигурно още не ми е простил заради банката.

— Той се тревожи. Иска най-доброто за теб. — Дъг се взря в птиче гнездо, скътано между върбите. — Всички го искаме.

— Получих онова, което е най-добро за мен.

— Само помисли как те изстреляха за Люксембург. Без никакво предупреждение. Там не ми се стори доста щастлива. Помислих си, че може би...

Той замълча. Наведе се, взе пръчка и я строши на две.

— Че може би ще се прибера с рев в Оксфорд? — В Ели започна да се надига студена ярост. — Току-що помогнах да се реши сделка на стойност седемстотин милиона евро. Печеля годишно повече от вас тримата заедно.

— Има и други начини да оценяваш онова, което правиш — тихо каза Дъг. — Ти си добър изследовател. Не пилей тази дарба като колелце в някаква голяма машина за пари.

— Но мога да я пилея, гълтайки прах в библиотеката? — Спомни си първата среща с Бланшар. *Академичният живот е зала с ехо или с криви огледала.* — Аз съм в действителния свят, върша истински неща, печеля реални пари.

— Някакви числа в компютъра. Това не е истинско.

Беше попаднала в капана на кошмар, защото започна да преживява наново всички спорове, които водеха през лятото — онези, които смяташе за заровени, когато замина за Лондон.

— Не мога да го променя — отбеляза тя сухо. — Такава съм.

— Не е...

Кошмарът винаги свършваше по един и същ начин. Горещи сълзи, забързани крачки, Дъг вика подире ѝ, но вече е твърде късно. Клони и листа пукат под краката ѝ. Не погледна назад, докато пътеката не зави. Знаеше, че Дъг няма да я последва. Щеше да я изчака в

къщата, когато тя накрая се прибере. Обикаляха се като уморени кучета, преструвайки се, че всичко е забравено. До следващия път.

Обаче този път някой наистина я следваше. Нисък мъж, който правеше широки крачки, лицето му беше зачервено от усилието. Носеше зелени гумени ботуши, зелен кожен жакет, чиито безброй джобове бяха издути от най-различни макари и ярко проблясващи тъкани, навити около куки. Не носеше въдица.

Пътеката беше тясна и обрасла, затова Ели се дръпна, за да го пусне да мине. Той обаче спря на няколко крачки от нея и леко вдигна ръка, сякаш я познаваше.

Ели замръзна. Не го познаваше, но в стойката му имаше нещо много познато.

— Ели Стентън?

Не можеше да тича — пътеката беше прекалено кална. Клони и храсталаци препречваха пътя. Наоколо не се виждаха хора.

— Кой сте вие? — Гласът ѝ прозвуча слабо и уплашено, като на малко момиченце, което се е изгубило в гората.

Той измъкна нещо от страничния си джоб и проблесна метал. Ели понечи да вика за помощ, но той ѝ подаде никелирана плоска манерка.

— Имате вид, сякаш се нуждаете от питие.

— Не, благодаря. — Не успяваше да потисне треперенето на гласа си.

Той отпи глътка и зави капачката. Не изглеждаше опасен. Беше нисък и склонен към надебеляване; косата му с цвят на пясък беше рошава, очите — яркосини, а бузите — червени, напълно подходящи на рибарските му принадлежности. Изглежда, истински се беше насладил на пиетието.

— Човек трудно може да ви открие.

Приближаваше се катер с боботещи двигатели. Ели се зачуди дали да не повика за помощ, но шумът на двигателите беше толкова силен, че никой нямаше да я чуе. На носа седеше момиченце, което ѝ помахаше с ръка.

Накарай го да говори.

— Вие ли бяхте в Люксембург?

— Да.

— Взели сте асансьора, за да стигнете горе преди мен?

Той сведе очи към пълното си тяло и къси крака.

— Пеша нямаше да ви настигна.

— Защо не ми се обадохте в хотела, след като искате да говорите с мен?

— Те го наблюдаваха.

Безгрижното му поведение я накара да се отпусне и да се върне в действителността. Тя погледна множеството кукички, забити в кожената му жилетка. Дали не беше луд? Може би беше опасен?

— Знам, че ще прозвуча малко налудничаво.

— Не казват ли всички луди същото?

— В „Монсалват“ сте изложена на огромна опасност.

Тук не си в безопасност.

Ели се взря по-внимателно в него, питайки се дали той не беше човекът от демонстрацията в Лондон. Вече не знаеше какво да мисли.

— Защо мислиш, че ти разрешиха да използваш телефона за лични разговори? Защото те подслушват, Ели. През цялото време. И те наблюдават.

— Защо...

— Те не са това, което изглеждат. Под цялото капиталистическо лустро от два̀сет и първи век се крие средновековно сърце, изтъкано от мрак и злина. Някой път погледни в техните подземия. Те искат нещо и използват теб, за да го вземеш.

Ели усети, че ѝ прилошава.

— Защо ми разказвате това?

— Защото...

— Ели!

Докато мъжът говореше, светът на Ели се беше стеснил до мястото, където стоеше, обградена от кал, вода и гора. Място, което беше извън времето. Сега преградите започнаха да отстъпват, когато иззад бента изскочи Дъг, а полите на дългото му палто се развяваха, докато тичаше.

— Съжалявам. Не трябваше да казвам това. Обадох се на Марк и Анабел и отложих вечерята. Хайде да си вървим у дома, да отворим бутилка вино и да се гушнем на дивана.

Той я погледна отново и разбра погрешно изписаното на лицето ѝ смущение. От драскотините на ръката му, където тръните го бяха одрали, се оцекдаха капки кръв.

— Ели, много съжалявам.

Тя го целуна само за да го накара да млъкне. Очите ѝ се плъзнаха над рамото му по пътеката. Рибарят беше изчезнал.

Дъг проследи погледа ѝ.

— Кой беше човекът, с когото говореше? Да не те е притеснявал?

— Попита ме за пътя.

Дъг прие лъжата. Ели му позволи да я хване за ръка и да я поведе обратно в Оксфорд, преструвайки се, че единствената причина да се разстрои, е караницата. Нежни хълмове от розови облаци браздяха синьото небе. Някъде в гората се обади бухал.

Никога не се беше чувствала толкова безпомощна.

14.

Нормандия, 1135 г.

Горнеман вижда, че съм напрегнат. Казва, че показвам твърде много гняв на игрището. Когато се дуелираме, аз се бия диво и често губя, а това ме ядосва още повече. Горнеман смята, че се дължи на нетърпението ми. Случвало се с всички оръженосци, оставени твърде дълго да тъпчат на едно място, докато чакат рицарските си шпори. Смята, че една война ще ми оправи настроението. Обаче тази година Бог е прострял ръка над народите: целият християнски свят е в мир. Бих могъл да издигна кръста и да ида да се бия за Исус в Светите земи, но нямам достатъчно пари за пътуването.

Истината е, че искам да остана в Хотфор. Целият робски труд си заслужава, за да мога да зървам Ада. Да я оставя, за мен значи мъка. На вечеря мога с часове да стоя зад стола на моя господар Ги и да бъда близо до нея. Ако разговаря с мен, нося думите ѝ като съкровище в сърцето си. Отчайвам се, ако не ми обръща внимание. Започвам да си припомням всичко, което съм казвал или правил за нея, и се питам кое е могло да я обиди. Пръскам главата си от мисли дали някога ще ми прости. А на другата сутрин ми се усмихва или ръката ѝ докосва моята, когато ѝ помагам да яхне коня, и аз отново се побърквам от надежди.

Зная, че се самозалъгвам. Ада няма представа. Тя би се ужасила, ако знае какво си мисля. Никой от нас не би предал Ги: мой господар и неин повелител. Обаче аз съм в капана на един сън, на една магия и засега нямам воля да го разкъсам.

Августовски ден, безоблачно небе. Целят свят е отпуснат от жегата. Горнеман ни държи цяла заран в брони на игрището и ни кара да нападаме и да се бием, докато паднем от умора. Косата ми е мокра като кучешка козина на дъжд, ръцете ми лепнат от боровата смола, с която съм ги намазал, за да не изпусна мечата от влажните си длани.

Смърдя на пот, кон, кожа и масло. Имам чувството, че ако скоро не се охладя, ще изкипя до дъно.

Свалям дрехите си и се гмурвам в реката близо до ябълковата градина. По клоните вече зреят първите плодове, но няма кой да ги бере. Всички работници са по полетата и прибират реколтата. Ги отиде да провери новата мелница, която получи от зестрата на Ада. Като изключим птичките, може би аз съм единствената жива душа по тези места.

Когато се измих, се изтеглям на брега и лягам гол на тревата. Слънцето бързо ме подсушава; пчели и птички. Пред очите ми играят черни петна.

Гладен съм. Навличам чиста туника и тръгвам покрай реката, за да намеря някоя ранозрейка или гъби. Не съм изминал и двайсет крачки, когато я виждам. Седи сама на брега, облечена с обикновена зелена рокля. Не съм я забелязал да идва; питам се откога ли е тук. Дали е видяла...?

За да скрия неудобството си, започвам да оглеждам внимателно храсталаците от другата страна на реката. Откривам леска и орлови нокти с преплетени клони.

Питам я:

— Знаеш ли тяхната история?

Тя поклаща глава.

— Израснали са върху гробовете на Тристан и Изолда. Крал Марк три пъти ги изгарял до корен, но леската и орловият нокът винаги порастват отново.

Тя се обръща по корем и надниква към отражението си във водата.

— Това ми прозвуча като края на историята. Разкажи ми я от началото.

Можеше и да не си правя труда да се къпя. Под леката туника се потя повече, отколкото под бронята. Би трябвало да си вървя, като измисля някаква задача, която Горнеман ми е възложил. Не мога да си имам доверие.

Сядам на брега, на почтително разстояние.

— Някога, много отдавна, когато Артур бил крал...

Думите са като ключ, който премахва безпокойството ми. Те ме отпускат и аз мога да продължа. Майка никога не ми е разказвала

историята, но съм я слушал много пъти в залата на Ги. Изненадан съм, че Ада не я знае.

Трубадурите никога не са на едно мнение, а моята история е още по-различна.

— Тристан бил млад рицар от Лионес, който служил при чичо си, крал Марк Корнуолски.

В моята представа чичото Марк е тлъст глупак в обточена с кожа мантия, която оставя тебеширени следи по масата.

— Марк го изпратил в Ирландия, за да доведе годеницата му Изолда Русата. Изолда била най-светлокосата девойка в Британия.

С ъгълчето на окоето си виждам как Ада навива къдрица от златната си коса на пръста. Дали вижда Изолда като мен: с нежни сини очи, трапчинка на брадичката, легнала на речния бряг сред лайкучката?

— Майката на Изолда била магьосница. За да ѝ осигури щастлив брак, тя приготвила любовен еликсир и го дала на прислужницата на Изолда за брачната нощ. Обаче на кораба от Ирландия Тристан ожаднял. Намерил шишето, решил, че е вино, и отпил. Изолда го намерила в каютата и поискала и тя да пийне, без да знае, че е любовен еликсир.

— А къде била прислужницата? — пита дяволито Ада.

— Историята не казва нищо по въпроса. Тристан и Изолда се спогледали и пламенно се влюбили. Бордовете и стените на каютата изчезнали, защото те се интересували само един от друг.

Не зная къде гледа Ада. В този момент нарочно не я гледам в очите. Замаян съм, слънцето изгаря кожата ми, а и май прекалих с бирата на обед. Отчаяно се опитвам да я накарам да разбере, да пробия диктуващите предпазливост стени и да говоря откровено.

Ада започва да къса листенцата на една маргаритка и да ги хвърля във водата.

— Еликсирът трябва да е бил силен.

— Когато пристигнали в Корнуол, омъжили Изолда за крал Марк. Обаче през брачната си нощ тя се измъкнала от брачното ложе, за да бъде с Тристан. Накарала прислужницата да заеме нейното място при краля. В тъмното той не открил измамата. Преди да се съмне, Изолда се промъкнала обратно.

— Това е ужасно. Такава непочтеност.

— Тя била в плен на любовния еликсир. Всъщност това важи и за двамата — бързам да ги защитя.

Една кафява пъстърва плува срещу течението. Почти не помръдва и перките ѝ само леко помахват. С мен се случва същото — опитвам се да остана неподвижен пред лицето на силните течения.

— Накрая любовниците забравили всяка предпазливост. Започнали да се носят слухове. Съветниците отишли при краля и го предупредили, че неговият племенник му слага рога. Затова Марк подготвил капан. Когато Изолда си легнала, накарал своя прислужник да разхвърля брашно по пода. Смятал, че то ще покаже отпечатъците от стъпки, оставени през нощта.

— Хитро.

— Изолда забелязала капана и предупредила Тристан. Обаче любовта му била толкова силна, че не можел да ѝ устои, и от прага скочил право в леглото ѝ.

— Било ли е любов? — попита Ада недоверчиво. — Повече прилича на обикновена похот.

Изчервявам се. С гняв осъзнавам, че тя има много по-голям опит от мен в тази област. Изведнъж моята история за любовниците започва да изглежда фалшива, като лошо настроена арфа. Неудобството запушва устата ми. Обръщам се настрана.

— Продължавай — казва Ада. — Искам да чуя как свършва.

— При скока си Тристан отворил рана, която получил при последната битка. Той прескочил брашното, но три капки кръв паднали на пода. Когато Марк ги намерил на следващата сутрин, наредил да арестуват любовниците за предателство. Затворил Тристан във висока кула, извисяваща се над остри скали. Обаче Тристан успял да изкриви решетката на прозореца и да скочи долу на брега. И защото бил невинен, Бог се погрижил да не се нарани.

Ада повдига вежди. Тя не мисли, че Тристан е невинен.

— Неговият оръженосец го намерил и му довел коня. Точно когато Марк се готвел да запали кладата под Изолда, Тристан влетял с галоп в двора. Срязал въжетата и я вдигнал на седлото. Тя увила ръце около него и те избягали в гората, където хората на Марк не могли да ги намерят.

— И?

— Оттогава заживели щастливо.

Тя ме замери с камъче.

— Измамник. Това не е краят, който аз знам.

Не е краят, който и аз знам. В него има отровна рана. Тристан лежи в страдания и чака да пристигне кораба с бели платна и да докара Изолда, която ще го излекува; тя умира над неговия труп, защото пристига твърде късно. Но в този летен ден, който мирише на орлов нокът, не искам да чувам този край.

На свой ред я замерям с камъчето.

— Когато ти си разказвачът, можеш да избираш края на историята.

15.

Лондон

— Холдинг „Галхюет“ АД има дял трийсет и пет процента в румънска минна компания, срещу която в момента се водят дела за масирано изливане на арсеник в басейна на Дунав.

Ели отпи от чашата с вода. Усещаше устата си пресъхнала. В съвещателната зала дузина мъже, насядали около овалната конферентна маса, се бяха вторачили в нея. Това бяха съдружниците на банка „Монсалват“: монохромен конклав от бели мъже с черни костюми, побелели коси и сиви лица. Тъмночервената вратовръзка на Бланшар бе единственото цветно петно в помещението — сякаш някой вандал бе плиснал боя върху стара снимка. Някои гледаха изпод надвиснали вежди с притворени очи; други си водеха неразбираеми бележки, надвесени над масата. Неколцина я оглеждаха, сякаш беше нещо от менюто.

— Това не се споменава в техните публикувани финансови отчети, защото по люксембургските закони не се смята за контролен пакет акции. Обаче според румънското законодателство като най-голям акционер, те носят отговорност за всякакви вреди.

— Другите купувачи знаят ли това? — попита оплешивяващ мъж с кафяви старчески петна. Слюнка пръскаше от устата му, докато говореше.

— Не мисля. Единствената информация, която намерих, се оказа писмо в едно неотваряно лично досие.

— Писмото вече не е там — добави Бланшар.

Ели трепна. Спомни си острите ъгли на хартията, пъхната под колана на полата ѝ, ужасът, че ще изшумоли или падне, докато пазачът на архива я оглеждаше. Ако хората в помещението се досещаха какво е направила, изобщо не изглеждаха притеснени.

— Какви са шансовете за осъдителна присъда? — изстреля остролик мъж от другия край на масата.

— Румъния е под силен натиск от Европа да докаже, че подобрява отношението си към опазването на природата. Екип от германски прокурори са пристигнали в Букурещ, за да помогнат при осигуряването на осъдителна присъда. Ако разберат, че „Талхюет“ са замесени, те ще станат привлекателна политическа мишена. Вече не става дума за местна фирма, а за холдинг и ще се превърне в международно послание.

— Колко?

Ели примигна.

— Моля?

— Каква е сумата?

— Като се имат предвид последните закони, глобите могат да стигнат няколко стотици милиона евро.

— А колко ще струва премахването на проблема?

— Аз не...

Бланшар веднага скочи на крака като нападаща змия.

— Ели, благодаря ти. Смятам, че ни предостави цялата информация, от която имаме нужда. — Изведе я в коридора. — Справи се много добре. Съдружниците са корави мъже, които трудно се впечатляват.

Дали това означаваше, че ги е впечатлила? Трудно беше за вярване при тези каменни лица.

— Оттук ние ще поемем проекта „Талхюет“. Сега имаме друга задача за теб. Ще намериш папките в кабинета си.

Ели тръгна надолу по коридора и се отпусна в стола си. Като по магия върху бюрото ѝ лежах новите папки с документи. Дори само видът им я караше да се чувства зле. Беше прекарала последните два дни в подготовка на презентацията и сега се чувстваше изтощена. Напрежението поне ѝ беше помогнало да загърби другите въпроси, които настояваха да получат отговор.

Телефонът ѝ започна да звъни. Тя се вторачи в светещите числа, изписани като руни под пластмасовия панел. *Защо си мислиш, че ти разрешиха да използваш телефона за лични разговори?*

— Как се справяш? — Беше Деламер, адвокатът, когото срещна в асансьора през втория си работен ден.

— Оцелях... Благодарение на теб. — Той я беше запознал с тайните на европейското корпоративно право, прекарвайки часове с

нея, докато главата ѝ не се замая. — Длъжница съм ти.

— Какво ще кажеш за обяд?

Ели стрелна поглед към лаптопа. *Трийсет и осем нови съобщения*, които трябваше да добави към останалите няколкостотин, които едва бе прегледала, докато подготвяше доклада си. А и тези нови папки... Помисли си, че купчината може да нарасне още докато седи тук, макар че това, разбира се, беше невъзможно.

— Кога яде за последен път?

Ели се опита да си спомни.

— Мисля, че вчера следобед ядох пица...

— Ясно. Идваш с мен.

Той я заведе в старомодна кръчма в една пресечка на „Корнхил“. Над вратата висеше герб: черен лешояд на фона на червен кръст. Вътре мраморен бюст наблюдаваше собственически тежките маси и тапицираните столове, които изглеждаха, сякаш не са пипани от деветнайсети век насам.

— Опасявам се, че храната е като в пансион — извини се Деламер, а Ели кимна, сякаш знаеше какво ядат там. Тя си поръча риба с картопки и чаша вода, а Деламер — пържола, пудинг с бъбречета и бутилка червено вино. Без да пита, келнерът наля виното в две чаши.

— Наздраве — вдигна Деламер своята. — Ели Стентън, няма много хора, които са чели доклад пред борда още през първия месец след постъпването. Бланшар трябва да вижда нещо много специално у теб.

Тя се изчерви и отпи от виното, защото не искаше да се покаже неблагодарна.

— Откога работиш тук?

— Година и половина. Една втора от срока. — Когато видя въпросителния поглед на Ели, добави: — В тази фирма не си падат по раздаването на златни часовници преди пенсионирането. „Монсалват“ наема само с тригодишни договори. Плаща ти богато, после те изхвърля на улицата... или по-скоро те инсталира на хубавичко място в някоя от големите фирми. Бланшар не ти ли обясни?

Ели само се усмихна неопределено.

— Тежка работа, но си заслужава — додаде набързо, за да не би да направи лошо впечатление.

— Да, вярно, че е тежка. „Монсалват“ е доста странно място. Носи се слух, че под сградата има подземие, натъпкано със съкровища. Знаеше ли, че до седемнайсети век златарите са играли и ролята на банкери? Трябвало да имат много здрави трезори и ги предлагали като склад на своите клиенти. Отнасяш златния бокал или златния поднос при златаря и той го заключва и съхранява за теб.

— И смяташ, че е още там?

— Защо не? Банката е престроявана безброй пъти, обаче основите са много стари. Издигната е върху развалините на седалището на местната тамплиерска ложа. Кой знае какво има в подземията.

Той вдигна отново чашата си, но вече не толкова уверено.

— За семейство Моргон, нашите прославени основатели.

Ели подкрепи тоста без особено въодушевление.

— Чувала ли си за фамилията Моргон? Били са нормани и вероятно са живели тук още от времето на завоюването на Англия. Чувала ли си за Мишел Сен Лазар?

— Чувала съм името.

— Той е собственик на групата „Сен Лазар“ — нашите клиенти. Очевидно е не знам си кой наследник на първия Сен Лазар дьо Моргон. И все още има дял от банката.

Донесоха ястията. Ели зарови из рибата, а Деламер се залови да реже пържолата и хапки от пудинга с бърбечета.

— Дисертацията ми е за норманите. Страховити хора. Преди да завоюват Англия, са превзели Сицилия. Знаеше ли това? Съществува теория, че мафията е възникнала от техните феодални структури. Още една банда. — Той забодя с вилицата парче бърбек и го размаха под носа ѝ. — Имаш крал — капо ди тути капи, неговите барони, които са всъщност капитани, после рицарите и така нататък, които вършат черната работа и обикалят селата, за да изнудват за пари, за да могат да живеят богато. От време на време се стига до истинска война.

Грабна бутилката вино и допълни чашата ѝ. Ели се разтревожи, когато установи, че почти я е изпразнила, докато го слушаше.

Те не са това, което изглеждат.

— Смяташ ли, че „Монсалват“ е замесена с бандити? — попита тя.

— Божичко, не. Не става дума за нещо толкова страшно. — Лицето на Деламер беше зачервено от алкохола; той говореше с престорен шепот, който само привличаше вниманието на седящите наоколо. — Аз говоря за *отношението*. Droit de seigneur — правото да управляваш.

Ели отпи от виното, но избягваше зрителния контакт.

— Носим костюми вместо брони и влизаме в сражения с лаптопи вместо с копия. Обаче това е съвсем същият начин на мислене. В съзнанието си хора като Бланшар все още яздят из околността, за да плячкосват и опожаряват. Ти и аз сме оръженосците. Ние се въртим наоколо и носим броните, почистваме конете, острим мечовете с надеждата, че един ден и нас ще потупат с меч по рамото.

Той се усмихна унило.

— Извинявай. Не биваше да пия по средата на деня. Както и да е. Какво ще правиш довечера?

Ели беше толкова уморена, че едва не пропусна скрития смисъл. Опита се да си лепне широка усмивка и да потисне гаденето, което се надигаше от стомаха ѝ.

— Страхувам се, че ще трябва да се обадя на гаджетото си.

Когато тази вечер звънна на Дъг, той не вдигна. Остави му съобщение и зачака да ѝ се обади. Есенна буря вилнееше, фучеше край небостъргача и виеше като глутница вълци. Дъждовни капки плющяха по прозорците и размазваха гледката. Тя прочете някои от съобщенията, погледа телевизия, но не успяваше да се съсредоточи. В десет и половина опита отново, но пак никой не вдигна. В къщата имаше и стационарен телефон, който никой не използваше, но тя изрови номера и направи опит да се свърже. Звъня сякаш цяла вечност, докато най-накрая някой вдигна слушалката.

— Ало? — попита мек женски глас, нежен и крехък, сякаш го бяха прекъснали наред някаква лична трагедия.

— Там ли е Дъг?

— Ей сега.

Стотици въпроси се заблъскаха в главата ѝ, докато Дъг вземе телефона. Чуваше говор на хора, което успокои донякъде тревогите ѝ, но повдигна други въпроси.

— Ели?

— Добре ли си? — По гласа му личеше, че не е.

— Да. Щях да ти се обадя веднага след като полицията си тръгне, но на тях им трябват векове.

Сърцето ѝ прескочи.

— Какво се е...

— Взлом. Отнесли са лаптопа, телефона ми, телевизора. Обърнали са всичко наопаки. Сигурно са си мислили, че някъде имам скрити ценности. Отмъкнали са паспорта ми, което е ужасно, защото утре смятах да ходя във Франция.

— Франция? — Ели стисна по здраво слушалката, защото изпита чувството, че се е обадила в свят, който вече не познава.

— Изскочи нещо около поемата, за която ти споменах. В Париж има ръкопис, който искам да разгледам.

Чу се някакъв глас, който каза нещо неразбираемо.

— Искат да подпиша оплакването. Трябва да затварям.

— Кой се обади?

— Люси. Една от студентките ми. Минала да остави едно есе и видяла строшения прозорец.

„Аз бях една от твоите студентки“ — помисли си Ели.

— Трябва да затварям. — След това тихо, изпълнен с неудобство:
— Обичам те.

— И аз те обичам.

* * *

През следващия месец светът на Ели се състоеше от дъжд и цифри. Номера на документи, на телефони, номера на екрани, докато отново и отново преработваше таблиците, които Бланшар ѝ беше изпратил. Вечер и в утринния сумрак, когато отиваше на работа, дъждът замрежваше прозорците, през които виждаше света. През нощта сънуваше прозорци върху екрани и екрани върху прозорците, със стичащи се по тях поточета цифри, който се изливаха в малки

локвички на пода. Понякога се будеше с мокри от сълзи бузи. В тишината, която цареше рано сутрин, си представяше, че дъждът е удавил всички в Лондон; че само тя, самичка на трийсет и осмия етаж, е единствената оцеляла.

Времето опъваше нервите на всеки. Дори безукорно добрите обноси на Бланшар бяха подложени на изпитание. Зъбеше ѝ се за дребни грешки, докладите ѝ се връщаха целите в поправки с червено мастило. Когато вечерта слизаше със залитане от таксито — вече не ходеше пеша — имаше сили единствено да извади вечерята от опаковката и след това да рухне в леглото. Поне повече не видя човека от крайречната пътека. Понякога си мислеше за неговото предупреждение, но с течение на времето го забрави. Не каза на никого и най-вече на Дъг. Нямаше нужда да му дава още поводи да изпитва недоверие към „Монсалват“.

Започна да се ужасява от вечерните им телефонни разговори. Дали причината беше в разстоянието или във времето, но все спореха. След като си извади нов паспорт, Дъг замина за Париж, но не пожела да ѝ каже какво е открил. Веднъж, докато говореха, чу женски глас и прекара безсънна нощ, измъчвана от гняв. Когато на следващия ден попита Дъг за това, той отговори, че е слушал радиопиеса и тя се държи параноично.

Един четвъртък в началото на ноември Бланшар покани Ели на обяд. Част от доброто му настроение сякаш се беше върнало: каза ѝ, че трябва да понапълнее, и я щипна по бузата като някой лукав чичко. За нейна изненада, когато излязоха от банката, колата му я нямаше.

— Ресторантът е зад ъгъла, а разходката ще ти подейства добре.

Той отвори чадър и кавалерски я покани. Ели го хвана под ръка и се притисна към него, опитвайки се да прескача локвите и да не изостава. Някакви деца от местното училище бяха сложили на паважа сламен човек и събираха помощи за техния Еньовски огън.

Заведе я в „Кок д'Аржен“, скъп ресторант на последния етаж на сградата срещу Националната банка. Беше опасан с дървени ламперии и имаше червени кожени столове. Ели си поръча пушена шунка с печени смокини; Бланшар поиска стриди по олеронски и нещо, наречено „Императорски Ал Баери“. Докато той проучваше менюто с

вината, тя стрелна поглед в своето меню: „Ал Баери“ беше руски хайвер от есетра — петдесет грама за 118 паунда!

Затвори менюто и се опита да скрие удивлението си. Над прозорците сградата се стесняваше нагоре като връх на копие, увенчано с градината на покрива, която беше подгизнала като целия град. А до прозореца, с чанта в краката, седеше лице, което ѝ се щеше никога повече да не види.

Тя едва не смушка Бланшар.

— Онзи човек там. Познавам го.

— Тук е Ситито. С повечето от мъжете в салона съм сключвал сделки. — Той се облегна удобно и изчака келнерът да напълни чашите им с шампанско. — „Пол Роже“. Любимото на Чърчил.

— Казва се Леховски — продължи Ели. — Беше в Люксембург на финансовия анализ на „Галхюет“.

Бланшар, изглежда, се забавляваше.

— Да не би да ти е предложил да спиш с него?

Ели направо се стресна. Изчерви се като божур и започна да заеква объркани обяснения. Сети се да отпие голяма глътка шампанско, за да спечели малко време. Бланшар не отместваше очи от нея.

— Леховски не се ползва с добро име. В света на инвестициите е известен като Пиявицата. Веднъж предложил на Кристин Лафарж цялата защитна стратегия на неговия клиент, ако тя легне с него.

Келнерът се върна и започна да подрежда масата. Ели седеше в неловко мълчание, докато цялата суетня с чинийки, салфетки и прибори приключи. Бланшар не му обръщаше внимание.

— И тя какво направи?

Бланшар изстиска лимон върху стридата, след това хвана черупката и я изля в устата си. Облиза устни с толкова похотливо изражение, че Ели отново цялата пламна.

— Кой знае? Но на сутринта Кристин разполагаше с документа и ние довършихме поглъщането.

В другия край на помещението Леховски стана от мястото си. Челюстите му автоматично мачкаха парче дъвка. За един изпълнен с ужас миг Ели се разтревожи, че може да я е видял. Обаче погледът му беше насочен към възрастен мъж с грубо остригана бяла коса и лице с

остри черти, който крачеше към него. Стиснаха си ръцете и Леховски го покани с жест да седне.

— Кой е този?

Изведнъж Бланшар прояви доста по-голям интерес към масата на Пиявицата.

— Казва се Лазареску. Румънски съдия. Дошъл е в Лондон на конференция.

Черните му очи се вторачиха в Ели, сякаш ѝ отправяше предизвикателство. Като подбираше внимателно думите си, тя каза:

— Мислех, че сме се отказали от сделката за „Талхюет“.

Бланшар се усмихна доволен.

— Бордът на групата „Сен Лазар“ прецени много внимателно твоя доклад. Накрая стигнаха до извода, че холдинг „Талхюет“ е твърде важен от стратегическа гледна точка, за да се откажат от сделката.

Той намаза парче препечена филийка с хайвер и го лапна. Ели се опита да преброи малките черни зрънца и се запита колко ли струва всяко от тях.

— Това ни поставя в много неудобно положение. Ние знаем, че компанията струва по-малко, отколкото изглежда, но нашите конкуренти — не. Ако предложим точната цена, ще изгубим.

При прозореца по някакъв чудодеен начин чантата се беше преместила до краката на съдията.

— Значи си казал на Леховски?

Бланшар изгълта още една стрида и я поля с глътка шампанско.

— В курса не ви ли учиха как се прави резултатна пазарна хипотеза? В идеалния случай, или в идеалния пазар, цената на някакви активи ще отразява всички техни бъдещи възможности. Всичко, което правим, е да поправим един недостатък на пазара.

— Аз си мислех, че недостатъците на пазара са мястото, където се реализират печалби?

Бланшар кимна в знак на съгласие.

— Ели, ти свърши отлична работа. Знаем, че не искаш да я видиш подарена на нашите противници. Но на война като на война. Понякога трябва да пожертваш пешка, за да дадеш шах на царя.

Ели се запита тя ли е пешката.

— Имаш ли планове за вечерта?

Въпросът му я завари неподготвена.

— Имам билети за опера, а клиентът ми се отказа. Вагнер. „Тристан и Изолда“. Гледала ли си я?

Ели поклати глава. Операта и хайверът не се ползваха с голяма популярност в Нюпорт.

— Върховна е. Може би най-разбиващото произведение на изкуството, създадено някога. Тенорът, който пял на първото представление, умрял две седмици по-късно. Композиторът бил толкова уплашен от нейната сила, че забранил изпълнението ѝ, докато е жив.

— Звучи страшно — каза тя, защото нищо по-умно не ѝ хрумна. Обаче Бланшар го прие сериозно.

— Музиката те пренася през прага на друго място, където се чувстваш обсебен. И то напълно. Понякога е трудно човек да се върне... — Той махна на келнера, за да привлече вниманието му. — Разбира се, ако имаш друга уговорка...

Тя улови предизвикателния му поглед и не отмести очи. Все още беше ядосана заради Леховски. Изобщо не харесваше опера, но мисълта за още една самотна вечер в нейния небостъргач и ровенето из електронните писма, докато чака да дойде времето за поредната караница с Дъг, я изпълни с ужас.

Допи шампанското и попита:

— В колко часа започва?

Проходът Бренер, Австрия

Двама души седяха в кафенето на големия паркинг до магистралата и наблюдаваха как камионите пълзят по високия проход. Обръщаха се един към друг с „Хари“ и „Джордж“, макар да не отдаваха голямо значение на тези имена. Джордж беше висок, слаб и прегърбен, с бяла брада и дълги бели къдрици. Хари беше по-нисък и по-дебел, с чорлава руса глава и приятелско лице, на което винаги имаше извинително изражение. В момента проучваше вътрешните страници на италиански вестник отпреди три дни. Написани на ръка преводи бяха закарфичени до статиите. Това съвсем не улесняваше четеното.

— Може ли да го проследят обратно до нас? — попита Хари.

— Дори няма да се опитат. Италианската полиция се сблъсква с подобни неща всеки ден, така че вероятно ги класифицират като естествена смърт.

Джордж направи гримаса. И двамата знаеха, че няма нищо естествено в начина, по който беше умрял техният приятел. Вестникът го описваше с ужасяващо безстрашие: изгарянията и строшените кости, малките ампутации, белезите, които бяха имали достатъчно време да се образуват, преди накрая да умре.

— Трябва да предположим, че им е предал Мирабо. Бог знае, че аз бих го направил.

Джордж отпи от кафето и отново изкриви лице.

— Цялата операция беше грешка. Единственото, което постигнахме, е да ги привлечем по следите ни. Сен Лазар няма да спре, докато не обърне компанията с хастара навън.

— Първо трябва да я купи.

— Ще му попречим. — Джордж изсипа второ пакетче захар в кафето си. — Дрекслер може да помогне. Или може би Кьониг. Ще направим всичко по силите си.

— Те също.

Известно време седяха мълчаливо. На магистралата един камион прехвърли билото на прохода и започна да ускорява надолу към италианската граница.

— Какво става с Ели Стентън?

Хари разглеждаше ноктите на пръстите си.

— Трудна работа. Карат я да работи здраво. Вечерите прекарва главно в апартамента си. Дори вече не ходи пеша на работа.

— Разказала ли е на Бланшар за вашата среща в Оксфорд?

Хари вдигна рамене.

— Не мисля.

— Трябва да се заемем с нея, когато е сама. Разкажи й повече. Ако може да влезе в подземията за нас...

— Мислех, че сме се разбрали да не опитваме това повторно — тихо подхвърли Хари. Може би Джордж дори не го чу.

— Къде е тя сега?

Лондон

В празното помещение жена с дълга рокля без презрамки крачеше покрай дълги празни маси. Светлината бе слаба и сивкава. Трябва да бе вечер или много рано сутринта. Тя прокарваше ръка по масите, сякаш докосването връщаше спомените. Изглеждаше отчаяна.

Ели се бе отпуснала в дълбокото кадифено кресло. Новата ѝ рокля, купена следобед, обхващаше плътно тялото ѝ. Под светлините жената в бяло се поколеба пред фалшивата авансцена, след това пристъпи по наклонената сцена към трапа на оркестъра.

След това Ели откри, че не може да си припомни вечерта дори с приблизителна точност. Имаше спомени, живи спомени, но те бяха разбъркани, страници, откъснати от книга, която не може да бъде събрана отново. Часовете в топлата утроба на театъра отлетяха като сън, една жена в бяло и един мъж в черно, и една толкова силна любов, че само музиката можеше да я опише. Вокалът, който трябваше да ги убие, ги кара да се влюбят, а може би той се влюби само защото мислеше, че умира? Пие шампанско в стъклената зала, където някога момичета като нея са продавали цветя; по-късно на терасата на покрива гледа туристите и уличните артисти далече долу, докато пълната луна изгрява над Лондон. Ръката на Бланшар се плъзга от подлакътника върху бедрото ѝ някъде в мрака на второто действие. Докосването му пари през тънката коприна на роклята. Любовниците, които се предават на нощта, защото не могат да понесат рязката дневна светлина, без да ги е грижа за раните, които нанасят на онези, обичани по-малко. Верният, но не послушен приятел: *Внимавайте, внимавайте. Скоро нощта ще свърши.* И през цялото време музиката, която беше по-красива, отколкото си беше представяла, че може да бъде. Виеше се, въртеше се и прииждаше като големи океански вълни и се стоварваше върху ѝ, сякаш искаше да я разбие на парчета.

Излезе от театъра замаяна. Чувстваше се изтощена и разранена от музиката, но отчаяно ѝ се искаше да послуша още. Беше се вкопчила в ръката на Бланшар, а той ѝ каза, че това се нарича Тристанова интоксикация и е добре познат феномен на операта. Донякъде беше доволна да разбере, че не се случва само с нея, но се чувстваше и някак засегната. Емоцията беше толкова силна, че не можеше да понесе да я сподели.

Бентлито ги чакаше на улица „Флорал“, подобно на вярно куче, което винаги знае къде да намери своя господар. Бланшар ѝ отвори

вратата.

— Искаш ли да дойдеш у дома? Не е далече.

Светът на Ели отново се беше свил. Всичките ѝ възможности да избира, нейното минало и бъдеще, се бяха смалили до това едничко място, до тази точка на въртене. Ако направеше някакво движение, равновесието щеше да бъде непоправимо разрушено. Усещаше сладкия вкус на шампанското върху езика си и чувстваше омайно силно миризмата на собствения си парфюм. Погледна към Бланшар за успокоение, но видя само намерение.

Внимавайте, внимавайте. Скоро нощта ще свърши.

Колата пое надолу по булевард „Шафтсбъри“, покрай тълпите, които излизаха от театрите, носейки своите сувенирни тениски, и с найлонови торби на главите, за да се предпазят от дъжда. Надолу по „Пикадили“, където мокри хора се бутаха за подслон под автобусните спирки, и право в „Мейфеър“, пред ярко осветената фасада на хотел „Кларидж“.

Ели се скова. За миг магията се разпръсна.

— Нали каза, че отиваме у вас?

— Тук живея.

Ели не възрази. Портиерът притича и ги съпроводи с чадъра до фоайето на хотела. Бланшар пхна нещо в джоба му и тя се запита дали го прави всеки ден. Фоайето беше златисто и ярко. Мъж с бяло вечерно сако седеше пред пианото и свиреше шлагери на Коул Портър и Гершуин. Портиерът кимна на Бланшар и ѝ се усмихна уважително. Светлините на полилея отскачаха от шахматния под, лъснат до блясък.

Звездите на блаженството огряват земята.

Апартаментът на Бланшар беше на третия етаж — сумрачен свят от тежки тъкани и огромни елегантни мебели. Той извади бутилка шампанско от хладилника и наля в две чаши. Течността беше толкова студена, че причиняваше болка. Ели я изпи на един дъх. Нямахше къде да остави чашата, затова просто я пусна на пода. Бланшар мина зад нея да загаси лампата. За миг тя се отдаде на илюзорната представа, че е сама в безгранично пространство.

Бланшар изненадващо нежно смъкна презрамките на роклята ѝ. Наведе се и я целуна по шията, докато ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ: бедрата, хълбоците, стегнатия корем, гърдите.

Ели се отпусна на леглото. Обгърна ги мрак.

16.

Нормандия, 1135 г.

Октомври докарва дъжда. Дъждът поглъща пътищата, покрива желязото с ръжда и унищожава фуража. Не можеш да запалиш лагерен огън с мокри дърва, нито да построиш обсадни машини. Тази година няма да има повече войни, а като няма войни, няма и нови рицари. Зимата ще бъде дълга, пълна със съжаление и негодувание, и ще се вслушваме в капещата от покрива вода, опитвайки се да не допуснем свадите да преминат в насилие.

Всички оръженосци изпитват разочарование, но мисля, че аз го чувствам най-силно. Уморен съм от чакане. От чакане на шпорите, на отмъщението, на Ада. Надеждата, която разцъфтя през лятото, увехна. Сега стоя на трапезата зад моя господар Ги и се мръщя. Все още изобретявам поводи да се срещам с Ада в двора или по коридорите — не мога да се сдържам, но когато я виждам, съм кратък до грубост. Винаги след това съжалявам. Най-лошото е, че на нея, изглежда, ѝ е безразлично.

Един ден минавам край вратата на стаята на Ги и чувам гласа ѝ. Спирам се и се крия в непроницаемите земни сенки. За моя изненада чувам собственото си име.

— Не ме оставяй с Питър. Ако трябва да бъда придружавана, нека бъде Джослин.

Течение лъхва през отворения прозорец. Сърцето ми се вледенява. Завивам още по коридора и виждам Ада и Ги близо до прага. Тя е коленичила пред него и завързва кожените му рицарски ръкавици. Изглежда неприлично.

— Искам Джослин до мен при решителния удар.

— Питър ме гледа така, сякаш съм нещо, паднало от комина.

Ги я гали по косата. Ръцете му са тронави — по е свикнал да четка коня си.

— Той е послушен и заслужава доверие. С него ще си в безопасност.

Мисля си: „Той няма доверие на собствения си син да му повери съпругата си“.

Ада се изправя и се обръща разстроена.

— Както желаш.

Ако не можем да воюваме един срещу друг, ние се бием с животните. През зимата ловът поддържа мишците ни здрави, а мерника — точен. Освен това ни предпазва от неприятности. Обикновено ми е приятно, но не и днес. Думите на Ада се забиха като нож в сърцето ми — толкова по-остри и истински, казани на четири очи. Искане ми се смъртта да ме отнесе.

Но ако Хотфор ме е научил на нещо, то е да крия чувствата си. Когато се събираме на двора, държа очите си вперени в задачите. Завързвам здраво ездаческия плащ; оседлавам коня на Ада, потягам коланите на седлото и каишите на гърдите; не забравям да изглеждам изненадан, когато Ги ми казва, че ще я придружавам. Няма никаква опасност. Рояк от нейните дами ще бъдат с нас.

Поемаме към горите. Един от горските е видял глиган, който Ги иска на трапезата си. Кучетата лаят и душат из храсталаците; след тях крачат кучкарите с мастифи на опънати каишки. Струва ми се, че съзирам у тях прилика с Джослин.

През пролуки в дървесните корони виждам прииждането на облаци. Дъждът скоро ще рукне, но това не спира Ги. Две от Адините прислужници се връщат в замъка, а ние продължаваме напред и навлизаме по-дълбоко в гората. Тя не е като уелските гори от моето детство. Дърветата са се разпрострели по-нашироко, а ивиците гола земя между тях са покрити с храсталаци.

Намираме се на едно от тези открити пространства, когато кучетата улавят миризмата. Вятърът се усилва и отнася техния лай между високата трева. Подушвам дъжд. Кучета хукват към дърветата в края на голата ивица земя. Ги се впуска в галоп след тях, следван отблизо от Джослин, Горнеман и хората от свитата. Аз оставам с Ада и дамите и ги гледам как се отдалечават. Когато стигат до дърветата, вече са доста разпръснати. При това време може би ще минат часове, преди да успеят да вдигнат глигана.

Тежка капка дъжд пада на ръката ми. Небето изглежда така, сякаш ще се срути върху нас. Аз посочвам към дърветата наблизно и предлагам:

— Да се скрием.

Ада кимва, но не ме поглежда. Подкарваме ходом към дърветата. Тя има вид, сякаш ѝ се ще да е в замъка. Хвърлям поглед през рамо, за да видя дали ловците не са решили да се върнат, но няма и следа от тях. Небесата се разтърсват от гръмотевица.

Яздим покрай самотен бук, когато светкавицата проблясва. Тя изсушава въздуха, а гръмотевицата я следва толкова бързо, че прикрива звука на трошащо се дърво. Чувам го едва когато тежък клон, голям колкото половината дърво, се строполява на тревата пред мен. Светкавицата го е отсякла от ствола.

Конят ми отскача стреснат назад; нужни са всичките ми сили и опит, за да го овладея. Докато се оправям с него, останалите коне се пръсват. Виждам един да галопира по склона без ездач, а друг е изчезнал напълно. Зървам шарената кобила на Ада да потъва в гората.

Галопирам след нея, без да обръщам внимание на мокрите клони, които ме драскат и дърпат. Изглежда, конят на Ада следва някаква пътека, но не знам къде води. Виждам само отблясъци от пелерината ѝ между дърветата. Изкачваме се нагоре; дърветата изтъняват и дъбовете и ясените отстъпват място на борове и ели. Земята става по-стръмна и камениста. Това забавя конете. Тя е вече само на дузина крачки пред мен. Ако беше кошута, щях да рискувам да стрелям.

Ада излиза на висока полянка и спира. Дъждът се изсипва през хилавите дървета; купчина скали е надвиснала заплашително. Ада скача от седлото и аз се втурвам да хвана юздите. Шепна в ухото на кобилата, за да я успокоя, след това поглеждам към Ада.

— Ранена ли си?

Очите ѝ са безизразни, тя трепери. Оглеждам скалите и откривам плитка пещера. В историите на майка ми това щеше да е врата към друг свят; тук е просто място, където да се скриеш от дъжда. Връзвам конете за една ела, но не стегнато, и се присъединявам към Ада в убежището. Над нас трясва гръмотевица; бурята няма намерение да утихва.

— Няма да продължи дълго.

Ада не отговаря. Седи, обхванала с ръце коленете си, и се взира в дъжда. Сякаш обмисля нещо напрегнато. Намятам плаща си на гърба ѝ, като внимавам да не я докосвам. Роклята ѝ е подгизнала и е залепнала по извивките на тялото ѝ. Опитвам се да не я гледам.

— За какво си се замислила?

— За нещата, които бих искала да мога да променя.

Аз се опитвам се да се наместя удобно на твърдата земя. Бързото преследване е още в кръвта ми и ме кара да кажа неща, които иначе не бих посмял.

— Наистина ли те гледам като нещо, паднало от комина?

Не съм подготвен за яростния ѝ поглед. А смятах, че аз съм нараненият. Чувствам се принуден да се защитавам.

— Просто минавах край вратата.

— Изобщо не разбираш. И да... наистина ме гледаш така.

Като че ли плаче. Плащът се е смъкнал от раменете ѝ, но когато се опитвам да го наместя, тя едва не ме удря.

— Отнасяш се към мен като с престъпница.

— А ти с мен като със слуга.

— Всеки път, когато ме погледнеш, се чувствам, сякаш съм направила нещо непроситимо.

— Какво искаш да направя?

Тя се колебае, затваря очи. Мисля си: ето сега ще каже нещо ужасно, което завинаги ще промени всичко между нас.

Тя се навежда нежно към мен и ме целува по устните.

Аз лежа, подпрян на лакти. Толкова съм изненадан, че губя равновесие и се плъзгам назад. Очите ѝ се ококорват: мисли, че се дърпам от отвращение или омраза, и аз протягам ръка, за да я задържа. Искам само да я успокоя, да я накарам да разбере, но моето трмаво движение я събаря. Или тя идва доброволно. Чувствам тежестта на тялото ѝ върху себе си, зърната ѝ щръкват през подгизналата дреха.

После почти не осъзнавам какво се случва. Тя целува лицето ми, устните, шията: притиска ме върху влажната земя; плъзга пръсти през косата ми. Разкопчава корсажа си и аз заравям лице в гърдите ѝ. Претъркулвам се върху нея и си одрасквам гърба в ниската скала. Вдигам полите ѝ и тя нежно ме насочва в себе си.

Гръмотевиците търкалят предупрежденията си по небето, но ние не обръщаме внимание. Дъждът запердва света и ни скрива от деня.

Подушвам скалите, гората и мократа земя; чувствам влажната ѝ кожа притисната в мен. Струва ми се, че чувам ловджийски рог, и се дръпвам, но Ада казва, че дърветата скърцат на вятъра, и ме дръпва обратно в нея.

Накрая разбирам какво означават песните на поетите. Стените на света сякаш се стопяват. Съществуваме само ние двамата.

17.

Лондон

— Къде беше снощи? — Гласът на Дъг се стичаше по врата ѝ подобно на дъжд.

— Ходих на опера.

Ели стоеше на опашката за регистрация и понасяше изненадата на Дъг, очевидните въпроси и лъжливите отговори, които беше подготвила. Знаеше, че би трябвало да се чувства виновна, но в сравнение с извършеното огромно предателство тези второстепенни лъжи просто я дразнеха.

— Просто клиент. Всъщност беше доста скучно. Продължи цели пет часа. Когато излязох, забравих да си включа телефона.

Съобщението от озвучителната система на терминала довърши разказа ѝ, сякаш летището се срамуваше вместо нея.

— Изпращат ме в Брюксел. Вероятно ще остана там през почивните дни, ще се срещна с разни хора.

Тя изчака съобщението да свърши.

— Обявиха полета ми. — Още една лъжа. — Ще ти се обадя, като стигна.

В дълбините на нощта Ели се събуди и се довлече до банята. Написка лицето си и се вторачи в тялото си в огледалото. Лунна светлина изпълваше помещението и голата ѝ кожа заприлича на мрамора по стените. Чувстваше се опустошена, крайниците ѝ бяха като от восък. Любенето на Бланшар беше като атака по всички фронтове — не физическа, а срещу самото ѝ съществуване. Нежно, внимателно я беше лишил от съпротивителни сили, докато не се смали до голите усещания, изцяло в неговата власт. Беше плашещо, но и екстатично, пълно отдаване. Дори споменът за това я накара да потрепери.

Когато се върна в спалнята, лампата светеше. Бланшар седеше в леглото, подпрян на възглавниците. Очите му се плъзнаха по нея,

възхищавайки се на голотата ѝ. Тя се изненада, че това ѝ достави удоволствие — усещането за власт, което ѝ даваше. Сви се под завивката и отпусна глава на рамото му, като прекара пръсти през побелелите косми на гърдите му.

Малък златен ключ висеше на тънка златна верижка на врата му. Беше махнал всичко, но не и това. Ели го вдигна и заразглежда. Зъбците бяха толкова фини, сякаш щяха да се строшат, ако се докоснат до ключалка; задната част беше оформена като кръст, украсен с червен камък.

— Какво отключва?

— Сърцето ми. — Нежно, но твърдо Бланшар измъкна ключа от пръстите ѝ и премести ръката ѝ върху стомаха си. Погали я по главата и продължи: — Утре трябва да замина.

Ели се дръпна назад и се вторачи в него. Придърпа завивката чак до раменете си.

— Не заради това, което се случи между нас тази вечер. Това нищо не променя. В работата — уточни той. — А иначе всичко — ако ти искаш.

Ели вече не знаеше какво иска. Но Бланшар чакаше и, изглежда, му отдаваше значение. Затова тя кимна.

— Ели, имам нужда от теб. Ти си изключителен човек. Заедно... — Той издиша така, сякаш пушеше пура. — Подхождаме си. Можем да постигнем много неща.

Хвана я за ръката и я придърпа към себе си.

— Може би си мислиш, че го правя всяка вечер. Че вода хубави млади жени в спалнята си. Може би смяташ, че това е нищо за мен, или напротив — твърде много и че изпитвам неловкост и се срамувам. Не е така. Влюбен съм в теб. Ако хората в банката говорят, това не значи нищо за мен. Но ти си млада и нова — ако колегите ти започнат да ревнуват, това ще те нарани.

Той се наведе към нея и я целуна, притискайки я към матрака с тялото си. Ели сложи длани на гърдите му и го отблъсна. Ключето висеше от верижката и я гъделичкаше между гърдите.

— Какво ще кажеш за... — Тя направи извинителна гримаса.

Той разбра и отвърна:

— Чист съм.

— Нямах това предвид. Не съм взимала противозачатъчни. —
Беше толкова заета, че в продължение на три последователни дни забравяше да ги вземе. След това вече не си направи труда.

— С мен нямаш нужда от противозачатъчни.

Той прикова ръцете ѝ към чаршафа и легна отгоре ѝ.

Брюксел

Джоузеф Конрад беше описал Брюксел като лицемерен град, спомни си Ели. След два дни в него, ровейки се в сметките на голям индустриален концерн, имаше чувството, че е стъпила в гроб. Тесните улици и извисяващите се къщи с ослепели от капациите прозорци; тишината; ниските облаци и постоянният мирис на дъжд; самите белгийци с лица като заключени врати. Би дала всичко, за да се прибере у дома в края на седмицата. Но къщи означаваше Дъг, сблъсък и раздяла, а тя още не можеше да се разправя с това. Каза си, че трябва да го направи очи в очи. Не беше казал нищо, когато тя престана да завършва разговорите с „Обичам те“. Питаше се дали е забелязал.

В събота сутринта си поръча закуска от обслужване по стаите и реши да прекара деня в стаята с книга в ръка. Не можеше да избяга от Белгия. Единственото, което можеше да направи, бе да се престори, че тя не съществува.

Точно излезе от банята, когато нещо изтрополи отвън. Облече пенъоара и отвори вратата, осъзнавайки колко е гладна. Но нямаше закуска. Коридорът беше празен. Намери само безплатен вестник, който не беше поръчвала. Вдигна го и точно се готвеше да го пхне в кошчето, когато усети вътре нещо твърдо.

Наклони го и от него изпадна пътеводител на Брюксел. Зачуди се дали е рекламен подарък. Обаче гръбчето му вече беше намачкано и тя видя неравния край на самозалепваща бележка между страниците. С нарастващо безпокойство отвори книжката на отбелязаната страница. Сгънатата изрезка от пожълтял вестник беше пхната малко по-навътре. Ели я разгъна.

Беше страница от „Ивнинг Стандарт“ с дата деветнайсети февруари 1988 г. Между множеството вече остарели новини в дъното на изрезката една беше оградена:

СТРАННА СМЪРТ В ТУНЕЛА

„Централният метролъч стана жертва на големи закъснения и прекъсване на работата, когато мъж беше прегазен в тунела между станциите «Банкерска» и улица «Ливърпул».

Представители на метрополитена изразиха изненада, човекът е успял да проникне толкова навътре, след като през нощта са се провеждали ремонтни работи, а редовните влакове са започнали работа рано сутринта. Видеозаписите от камерите в станциите не дават информация как мъжът е успял да избегне вниманието на охраната и да влезе в тунела. Говорителят на Лондонското метро каза: «Слава богу, че подобни произшествия са учудващо редки. Тунелите на метрото са много опасни. Никой не бива да прави опити да влиза в тях. Това трагично произшествие го доказва».

Загиналият беше разпознат като Джон Херин, на 38 години от Рединг, Бъркшир.“

Ели се отпусна на леглото, разтреперана. В статията нямаше нищо стряскащо, като се изключи отминалата трагедия. Никога не беше чувала за Джон Херин. Причината беше в датата. Беше я виждала често. Дата, изписана със златни букви върху черния гранит, стърчащ на влажния хълм в Нюпорт.

„В памет и с обич на Енюрин Стентън
12 май 1949 — 19 февруари 1988 г.“

Тя прелисти останалата част от пътеводителя, търсейки следи от човека, който ѝ го беше изпратил. Различни места бяха отбелязани с фосфоресциращ маркер или с чавки в полетата. Имаха вид на скоро поставени.

Всички заричания да си остане в леглото с книга бяха забравени. Дръпна пердетата, за да влезе мръсната есенна светлина, и бързо се облече. След това излезе да разглежда забележителностите.

„Всяка обиколка на Брюксел трябва да започне от Големия дворец.“

Това изречение беше маркирано и отбелязано с чавка, затова Ели започна отгук. Послушно се възхити на сградата от петнайсети век с нейния шпил; бароковите еснафски къщи с алегорични резби, изобразяващи разсъдливостта, вярата, справедливостта и други достойнства, които бюргерите си бяха приписали. Видя Къщата с лебеда, където Карл Маркс беше написал Комунистическия манифест. Там сега се помещаваше ресторант, в който човек можеше да плати трийсет евро само за ордъвър.

Прекара цял час в Кралския музей на изящните изкуства, бавейки се по-дълго в помещенията, посветени на Бош и Брьогел, които бяха отбелязани с чавки в пътеводителя. Няколко пъти забележа мъж със светлобежов шлифер, който бързо се обръщаше настрана, сякаш някаква картина внезапно е привлякла вниманието му. Когато стигна до помещението, отделено на Магрит^[1], реши да го попита дали той е оставил пътеводителя. Но, изглежда, му беше писнало от изкуство и си беше тръгнал.

Обядва в едно кафене, което също беше отбелязано, питайки се дали всичко това не е твърде налудничаво. Наблюдаваше внимателно другите клиенти, очаквайки някой от тях да придърпа стол, да се представи и да даде някакво обяснение. Но нищо подобно не се случи. Имаше още едно място, маркирано в книгата, и то беше най-далече. Почти бе решила да не си прави труда. Но вече беше стигнала дотук. Взе трамвая и пое по дългия трилентов булевард към тихото предградие Тервурен.

Кралският музей за Централна Африка се помещаваше във внушителна сграда с оловни кубета и приличаше повече на мавзолей. Беше място извън времето, аномалия в тъканта на историята. Издигнат

като паметник на суетността на крал Леополд, той бе отворил врати в годината, когато неговият покварен режим в Конго бе дошъл малко в повече дори на сънародниците му. Шейсетте години с техните вълнения бяха успели да открият наименованието на Конго от фирмата на музея, но не и да издухат прахта от старите сбирки. Львовете и слоновете стояха непреклонно сковани в стъклени витрини, застанали така, както бяха пожелали техните убийци. Единствената бележка, която Ели откри за дивацината на белгийската окупация, беше кратко описание в една галерия към края на сградата — извинение, споменато в послеписа. Тя отново се сети за сър Конрад и се запита колко ли от тези печалби са се излели в касите на „Монсалват“.

— Срещаме се отново.

Тя се завъртя бързо. Нисък, пълен мъж с чорлава коса и извинително изражение я наблюдаваше откъм витрина със слонски бивни. Вероятно донякъде го беше очаквала, но въпреки това се стресна. Стори й се, че е изчакал тя да стигне до най-далечното и пусто място в тази извънградска и почти празна сграда. Тук нямаше пазачи. Дългият коридор, който извеждаше от помещението, беше пуст.

— Ще викам — предупреди го тя.

— Моля те, недей. — Той отстъпи и вдигна ръце, сякаш бе насочила пистолет срещу него.

Това я подразни.

— Защо ми изпратихте изрезката?

Той погледна през прозореца към зелените морави и сивото небе и предложи:

— Хайде да се поразходим.

Лондон

Нямаше нищо особено в сградата на улица „Ломбард“ № 46, освен ако човек се вгледа в покрива. Четирите й етажа подслоняваха застрахователна компания, фирма на ловци на глави, които предпочитаха термина „професионално издирване“, борсов агент, както и малка консултантска фирма. Обаче на покрива, невиждана и незабелязвана, растеше цяла гора от антени, сателитни чинии и мачти.

Те се поклащаха на вятъра и опипваха и за най-слабия полъх на информация.

Ако можете да проследите плетеницата от холдингови компании и анонимни тръстове, които притежаваха сградата, може би накрая, като заобиколите през Лихтенщайн, Монако, Люксембург и островите в Ламанша, щяхте да се озовете почти на изходна позиция. Плетеницата електрически кабели в мазето също щяха да ви отведат на място, стотина метра извън сградата под улица „Ломбард“, в една тъмна стая на петия етаж в сградата на улица „Крал Уилям“, изпълнена с бръмченето на електроника. Ако можете да надникнете през един от многото екрани, щяхте да видите двама мъже, надвесени над карта, нашарена с червени линии.

— Твърде лесно е — отбеляза Дестрир. — Преди години щяха да са ни нужни шестима, за да я следим — резервни коли, маскировка — цялата програма. Сега телефонът ѝ ни съобщава за всяка нейна стъпка и дори не е незаконно.

Бланшар разгледа картата.

— Доста е пошетала.

— Всички туристически забележителности. — Дестрир натисна сензорния екран и картата се смали. Сега червените линии приличаха на кълбо прежда, от което се точеше една-единствена нишка. — В момента се намира в музея за Конго.

— Покажи ми времевия профил.

Дестрир натисна друг бутон. Линиите отново се промениха и започнаха да се издуват и преплитат така, че да покажат времето, прекарано на различните места. Тънки вени, там където беше пътувала, широки езерца, където се беше бавила из музеите.

— Много се бави в този африкански музей.

— Може би си пада по препарирани животни.

— Имаш ли наблюдатели?

— Двама души я следиха няколко часа тази сутрин в галерията. Разгледа хиляда картини на дебели жени и нищо повече, след това се разкараха. Моите хора не си падат особено по културата. Кьониг е в града и Сен Лазар каза, че той е по-важен.

— Разбира се. А телефонни разговори?

— Не много.

— Звъни ли в Оксфорд?

— Всяка вечер. Говори десет-петнайсет минути.
— Подслушваш ли?
Дестрир го погледна лукаво.
— Не му разказа за вечерта в операта, ако това те интересува.
Бланшар не отговори на закачката.
— Продължавай да я наблюдаваш.

Брюксел

Отвън земите около музея се спускаха в поредица строго геометрични френски тераси към богато украсеното езеро. Под краката им светлият чакъл хрущеше като костно брашно, покривайки обувките на Ели с бял прашец. Тук поне имаше повече хора — семейства с кучета и деца, които тичаха наоколо в съботния следобед. Ели изчакваше и мълчеше. Обаче нейният спътник изглежда също не беше в настроение за приказки. Той тътреше крака до нея с ръце в джобовете на палтото и стрелкаше погледи през рамо.

— Кой си ти? — попита Ели накрая.

Лицето му просветна. Изглеждаше благодарен за началото и на Ели ѝ хрумна, че може би е не по-малко нервен от нея.

— Можеш да ме наричаш Хари.

— Шпионин ли си?

Той се замисли.

— Не в политически смисъл. Член съм на група, която цени пазенето на тайна.

— Като франкмасоните?

— Не съвсем.

Той се спря и загледа своето отражение в езерото.

— Съжалявам за цялата тази тайнственост. Опитах се да се свържа с теб в галерията, но те наблюдавах.

Ели имаше чувството, че се плъзга по тънък слой лековерие, говореше и кимаше, сякаш това бе напълно нормален разговор.

— Кой са *те*?

— Твоите работодатели.

— Разбира се. Средновековното сърце на мрака, което ме шпионира през цялото време. Защо ми изпрати изрезката?

— Защото реших, че трябва да знаеш истината. — Той устоя на втрещения ѝ поглед. — Джон Херин беше твоят баща. Джон Херин беше Енюрин Стентън.

— Татко загина в автомобилна катастрофа — каза тя сковано.

— Така е казала майка ти.

Завиха наляво покрай дългото правоъгълно езеро. Всичко тук имаше прави линии: хоризонталните брегове на езерото и успоредната алея; перпендикулярните стволоче на близката тополова горичка.

— Каква е твоята версия?

— До голяма степен онова, което пише във вестника. Блъснат е от влак в тунела на метрото. Умрял е на място.

Ели се почувства замаяна.

— Можем ли да седнем?

— По-добре да се движим. — Хари отново погледна през рамо. — Загинал е, опитвайки се да проникне в банка „Монсалват“.

— Това ли правите? Обирате банки?

— „Монсалват“ има в своите трезори нещо, което ни принадлежи. Нещо, което задигнаха преди много време. Енюрин Стентън умря, опитвайки се да ни го върне. Сега ти си тяхната млада звезда. Какво съвпадение, а?

— Е и? Да не сте подправили резултатите от конкурса, за да ме вкарате там? Смятали сте, че ще отключи хранилището и ще ви пусна да вземете каквото искате?

— Нямаме нищо общо с това.

Минаха покрай малко момченце, което хвърляше хляб на ято патици. Птиците се кълвяха и се блъскаха, за да се докопат до трошите. Хари си погледна часовника.

— Нямаме много време. Ти си работила по поглъщането на „Талхюет“. — Това не беше въпрос. — Някой споменавал ли ти е Мирабо?

— Не.

— Чувала ли си за сметката на Лазар?

Ели си спомни червената папка, която беше видяла на бюрото на Бланшар.

— Не.

— Ели, моля те, помисли. Това е по-важно, отколкото можеш да си представиш.

— Важно за кого? — Тънкият лед, на който се крепеше доверието, позволило ѝ да участва в тази загадка, изведнъж се пропука. — Каза, че ме шпионират, но единственият човек, който ме следи, си ти. Идваш тук с налудничави истории за баща ми, които не може да са истина. Не зная кой си, но се кълна, че видя ли те още веднъж, ще извикам полиция. Ще кажа на Бланшар.

— Ако го направиш, никога повече няма да ни видиш.

— Аз и не искам.

— Разбира се, но вземи това, в случай че имаш нужда.

Той напъха визитка в ръката ѝ и забързано се отдалечи. Нямаше име или емблема. Само телефонен номер и надраскана с нечетлив почерк бележка: „Ако никой не вдигне, остави съобщение за Хари от Джейн“

— Да не би да очакваш да се обадя? — изкрещя тя подире му, но той не се обърна.

Хрумна ѝ да я накъса на парченца и да ги разпилее по вятъра, или да я хвърли в езерото.

Но я прибра в джоба си.

[1] Рене Магрит — белг. художник, един от основните представители на сюрреализма. — Б.пр. ↑

18.

Нормандия, 1135 г.

Когато се измъкваме от гората, вече се мръква. Дъждът е спрял, облаците са отплавали към хоризонта. Те се реят над залеза, сякаш го притискат да побърза. Пуснах Ада да язди половин конска дължина пред мен, както се полага на съпругата на моя господар. И двамата мълчим. Таим повече неща, отколкото бихме могли да изкажем.

Когато си мислех, че Ада ме мрази, копнеех да науча какво ли си мисли. Сега, когато смятам, че ме обича, е почти непоносимо да не знам. Преди час между нас нямаше нищо, но съмненията вече започнаха да изскачат. *Дали съжالياва? Дали си е променила мнението? Дали си мисли за Ги?*

Мисълта за Ги кара сърцето ми да се свие. Изведнъж онова, което направихме, ми изглежда като огромна грешка.

Все още размишлявам за това, когато вечерният въздух се изпълва със звън на метални халки. Носи се от гъсталака, който стърчи като островче в средата на близкото поле.

— Чакай тук.

Аз сритвам коня и го подкарвам към центъра на полето. Земята под копитата му е побеляла от пепелта на изгорелите стърнища. Не мога да намеря път през горичката, затова слизам от коня и поемам пеша през шубраците и калините. Вътре е толкова тъмно, че едва виждам клоните, но тревожните звуци от битка не могат да се сбъркат. Искри осветяват малката полянка в средата на храсталака; различавам две неясни фигури, които нанасят удари и отстъпват като танцьори. Единият е рицар в пълно въоръжение с щит и меч в ръцете. Слязъл е от коня и тежестта му пречи. Това е добре за неговия противник, който е само по кафява туника и обточено с кожа наметало. Той отчаяно се защитава от нападенията на рицаря с прав ловджийски нож.

Това е Ги.

Все едно наблюдаваш как куче хапе мечка — обаче мечата лапа си е казала думата. Ги куца от рана в бедрото; не може да тича.

Рицарят замахва и силата на удара избива ножа от отслабената ръка на Ги. Той отхвърква далеч в хрусталаците. Сега Ги е безпомощен.

Стои с гръб към мен; още не ме е видял. За миг ми хрумва да се скрия обратно в шубраците. Той е ранен и беззащитен: няма да успее да се измъкне жив от горичката. Ада ще овдолее и ще може да се омъжи за когото поиска.

Всичко това минава през главата ми за миг. Дали Бог ме изкушава, или ми дава златна възможност да приключа с всички страдания в живота си? Никога няма да разбера какво щях да избира. Рицарят замахва наляво и Ги залита настрани, за да се предпази, като същевременно се обръща. Главата му се надига и ме зърва. Зная, че ме е видял, защото лицето му се изменя така, че дори неговият враг забелязва. Бърз като плъх, рицарят се завърта, за да ме посрещне.

Аз се хвърлям в битка, въоръжен само с ножа си. Посягам към него, но той не е на колана ми, дори коланът ми липсва. Сигурно съм го оставил в гората. Чувствам замайващия ужас да бъдеш напълно безпомощен. Рицарят е объркан — сигурно ме взима за някакъв паж или селянин, който случайно се е натъкнал на битката. Не знае какво да прави: дали да ме убие, или първо да се оправи с Ги.

Ги се размърдва. Рицарят знае, че той е действителната заплаха, и вдига щита си.

Усещам камък до крака си. Навеждам се и го вдигам. Той е с големината на ябълка и лесно се побира в ръката ми. С инстинкт, който съм упражнявал цял живот, аз го пращам към главата на рицаря.

Имам добър мерник. Камъкът го удря право в тила, точно под ръба на шлема. Това е мигът, от който се нуждае ветеран като Ги. Той пристъпва напред, с едно движение измъква меч от ръката на рицаря и го опира в гърлото му.

— Кой те изпрати?

Рицарят не отговаря. Може би още е замаян. Ги не мисли така. Обръща меч и стоварва ефеса в лицето му. Кръв бликва от строшения нос.

— Кой?

Рицарят промълвява нещо, което не мога да разбера. Ги също не е сигурен, затова повтаря:

— Атолд?

Рицарят кимва и се превива надве, за да изплюе кръв и слюнка. Ги отстъпва назад. Спомням си какво ме научи Горнеман. Никога не убивай рицар, който се е предал. Винаги мисли за откуп.

Вниманието ми е отвлечено и не забелязвам движението. Чува се съскане и жвакане. Следващото, което забелязвам, е как Ги издърпва меча от гърлото на рицаря. Чувам леко трополене като от дъждовни капки: кръвта на рицаря капе по покритата с листа земя. Ги избърсва меча в плаща си. Поглежда острието, после мен: за един миг си помислям, че ще ме посвети в рицарско звание още тук и сега.

Той обаче се мръщи и пъха меча под колана си.

— Къде е ножът ти?

— Изпуснал съм го в гората.

Не мога да го погледна в очите, но той вече се отдалечава.

— Няма ли да ме направиш рицар? — провиквам се подире му. Нали току-що му спасих живота? Не съм подготвен за погледа, пълен с яростна омраза, който стрелва към мен.

— Спаси ме с камък. Всяко момче, което е замеряло гълъби, би могло да го направи.

Намираме коня ми пред горичката. Без да пита, Ги се качва на него и поема напред. Аз се препъвам подире му по покритите с пепел полета. Когато стигаме пътя, сърцето ми прескача: Ада я няма. Виждам следи по земята — само от един кон — и се надявам, че е поела обратно към замъка. Слава богу, Ги не ги забелязва.

Малко по-късно осъзнавам защо е толкова неблагодарен към мен — и защо уби рицаря, вместо да вземе откуп за него. Той е възрастен и страда от суетата на възрастните мъже. Не иска никой да знае колко близо е бил до загубата.

19.

Лондон

— Чувала ли си за човек на име Джон Херин?

Вратата беше затворена, но Ели бе закрила телефона с шепа. Въпреки че не вярваше на злокобните намеци на Хари и обвиненията му, ѝ беше неловко да се обади от службата. Но напоследък майка ѝ си лягаше толкова рано, че беше трудна за намиране.

— Херин? — Гласът на майка ѝ прозвуча уморено — твърде бабешки за жена, която още не е стигнала пенсионна възраст. Може би беше от връзката, която съскаше и щракаше като късовълново радио. Ели реши, когато се прибере, да повика техници да проверят линията.

— Мисля, че може да е познавал татко.

— Ах... — Въздишка. Откакто Ели се помнеше, винаги щом станеше дума за баща ѝ, в гласа на майка ѝ се промъкваше някаква съдържаност. — Енюрин имаше толкова много приятели. Обаче не ги познавах много добре. Тогава нещата бяха различни.

Ели си пое дълбоко дъх.

— Татко... загина... при автомобилна катастрофа, нали така? Никой не е смятал, че има нещо подозрително, нали?

Настъпи дълго мълчание.

— Беше много отдавна. — Майка ѝ смени темата леко, но решително. — Кога ще си идваш?

— Скоро — обеща засрамено Ели. — Имам много работа, но ще си дойда за Коледа.

— А Дъглас?

— Добре е.

— С него ли ще дойдеш на Коледа?

Ели прехапа устна.

— Не знам.

— Двамата сте такава хубава двойка.

Когато затвори, Ели влезе в системата на банката и потърси сметката на фондация „Спенсър“. Спомняше си името от чека, който получи, след като спечели конкурса. Не можеше да повярва, че притежава подобно нещо. Докосваше твърдата хартия и се възхищаваше на кръста на банката, щампован в единия ъгъл. Това беше първият път, когато пътищата им с банка „Монсалват“ се кръстосаха. Дори обмисляше дали да го задържи като трофей и да не го осребрява. Обаче петстотин паунда са си петстотин паунда.

Информацията за сметката изскочи на екрана и Ели се смрази.

В цялата история на фондация „Спенсър“ имаше само два превода. Март миналата година бяха превели електронно петстотин паунда. Два месеца по-късно бяха изтеглени под формата на чек — на името на Ели Стентън, макар системата да не го беше отбелязала. Оттогава никой не беше пипал сметката.

Откъде ли бяха дошли парите? От префикса се виждаше, че сметката е на „Монсалват“. Тя щракна върху нея, за да научи повече.

Холдинг „Льогран“. Тази сметка беше много по-оживена: непрекъснато влизаха и излизаха пари. Но изглежда всички идваха от едно място — „Сен Лазар Инвестиции“ АД в Обединеното кралство.

Сърцето ѝ блъскаше, макар да нямаше нищо нередно в това, което правеше. Щракна, за да погледне сметката на „Сен Лазар“.

НЯМАТЕ ДОСТЪП

Усети дима на пура и вдигна очи. Бланшар се беше облегал на касата на вратата и я наблюдаваше с неразгадаемо изражение. Откога ли стоеше там?

— Не чух да почука. — Тя се опита да се държи небрежно и затвори прозореца, който разглеждаше.

— Беше се задълбочила и не исках да те разсейвам.

— Просто съм уморена.

За миг си представи, че му казва всичко: Хари, Брюксел, Джон Херин. Искаше Бланшар да я прегърне и успокои. Хари беше фантазьор, луд, който се беше промъкнал в хубавия живот, който ѝ бяха осигурили.

Обаче в неговата история имаше нещо, което я караше да се замисли. Не голите факти, които не бяха за вярване, а нещата, свързани с тях. Мълчанието на майка ѝ, когато спомена Джон Херин. Сметката

на фондация „Спенсър“. Смисълт на „НЯМАТЕ ДОСТЪП“ — тайни, в които не беше посветена.

Не казвай нищо на Бланшар, ако не си сигурна в него.

— Може би трябва да си починеш — каза Бланшар. — Точно се готвех да попитам дали искаш да вечеряме заедно. Ще има и клиенти — добави той извинително, — но хората са много прилични.

За пореден път втораченият му поглед сякаш я пронизваше, сякаш беше чул как сърцето ѝ прескочи. Знаеше, че не бива. Беше прекарала три седмици в Брюксел, убеждавайки се, че е било просто едно отклонение, грешка, която би могла да изкупи, като я забрави. Обаче Бланшар будеше у нея животински инстинкт, който изтриваше разума.

— С удоволствие.

Знаеше, че ще се върне в апартамента, за да се преоблече и ще сложи в чантата си тоалетни принадлежности. За всеки случай.

Стъпки в коридора я освободиха от плена на втренчения му поглед. Едрото тяло на Дестрир запълни рамката на вратата. Той я стрелна с яростен поглед, който я накара да се запита какво ли е сторил.

— Имаш ли минутка? — попита той Бланшар.

— Успели са да стигнат до нея.

Дестрир не спираше да крачи из кабинета си. Беше ядосан и се потеше, макар климатичната инсталация да поддържаше постоянна температура от двайсет градуса, а от екраните се лееше синкава успокоителна светлина.

— Опита се да влезе в сметката на „Сен Лазар“.

— Е и? Работи по сделка за тях.

— Хвърли едно око на последователността. — Дестрир посочи екрана. — Първо фондация „Спенсър“, холдинг „Льогран“, след това „Сен Лазар“. Проследила е парите. Също така току-що се обади на майка си, което прави доста рядко, и започна да задава странни въпроси.

Той натисна бутона. Гласът на Ели изпълни помещението от вградените високоговорители.

— *Татко... загина... при автомобилна катастрофа, нали? Никои не е смятал, че има нещо подозрително, нали?*

— Откъде би й хрумнало нещо подобно?

— Очаква се ти да ми кажеш — отговори ехидно Бланшар.

— И двамата можем да предположим кой е бил. Но кога и как — нямам ни най-малка представа.

— Казах ти да я наблюдаваш.

— Но също така ми каза да действам предпазливо, за да не заподозре нещо. Тя е умно момиче и ще се усети, ако се престараваме. Едно от моите момчета дори смята, че го е забелязала в брюкселската галерия.

Дестрир се замисли за миг.

— Можем да нагласим телефона й. Вътре има една джаджа, която ще предава казаното наблизо, дори когато е изключен. Обаче бързо изразходва батерията и тя ще забележи. Може да пропусне важни обаждания.

Бланшар кимна.

— Направи го. Ако спре за пет минути и не е на работа или в апартамента, включвай го.

— Дори през нощта? — Дестрир го погледна лукаво, но Бланшар се направи, че не е забелязал.

— Особено нощем.

— Ако те интересува, още не е казала на гаджето си — подхвърли Дестрир подире му.

Оксфорд

За малко да се престори на болна и да го отложи. Макар че ставаше дума за рождения му ден и всичко беше подготвено много преди това, тя си внуши, че ще бъде по-почтено към него изобщо да не отиде. Обаче това би било непросримо малодушие. Единствената й утеха беше, че Дъг няма представа колко много го е предала. Не искаше да го нарани, затова замина.

През втората декемврийска седмица Оксфорд се превръщаше в призрачен град. Студентите си заминаваха, отнасяйки със себе си шума и самоувереността си; след тях се появяваха изпълнените с надежди кандидати, които идваха за интервюта и разчитаха скоро градът да

стане техен дом. Отчаяно търсеци компания, те вдигаха шум по улиците на групи от по двайсет-трийсет души. Преди пет години и Ели беше сред тях. Оглеждаше лицата им, когато минаваха покрай нея, и се питаше какво ли ще излезе от тях.

Дъг знаеше, че нещо не е наред. Тя забеляза, че не престава да я стрелка с неспокойни погледи. Десет пъти я попита дали е добре. Тя си залепваше усмивка и казваше, че всичко е наред, само дето има много работа. Накрая той разбра намека и престава да пита, но тя виждаше загрижения израз на лицето му. Всеки път, когато отвореше уста дори за да се изкашля, тя се сковаваше от ужас. Но той не я попита нищо.

В събота го заведе на вечеря по случай рождения му ден в ресторант на улица „Банбъри“. Докато правеше докторантурата си, беше хвърляла око на менюто и се беше смяла на цените; сега ѝ се струваха нормални. Трапезарията беше разположена в оранжерия от ковано желязо, пълна с палми, екзотични растения и приглушено осветление — истинска зимна градина. Стори ѝ се вълшебно, а Дъг сякаш се чувстваше неудобно. Седеше вцепенен, докато келнерката сложи салфетката в скута му. Когато жената пристъпваше, за да налее чашите, той млъкваше и се вторачваше неловко в чинията. А Ели изобщо не ѝ обръщаше внимание.

Дъг се опита да поръча ризото — най-евтиното в менюто. Ели отхвърли избора и му поръча голяма пържола с бутилка „Сен Емилион“, което си спомняше от една вечеря с Бланшар.

— Това е твоят рожден ден — напомни му тя. — Трябва да го отпразнуваме.

След това му подаде малка кутия и го гледаше тревожно, докато я отваряше.

— Часовник?

Беше „Омега“, купен от безмитните магазини на брюкселското летище на цена, която бе платила повече от чувството за вина, отколкото заради същинската стойност на машинката.

Дъг свали стария си часовник без особен възторг, за да изпробва новия.

— Нямаше нужда — измърмори той. — Старият си работи супер.

Тя си спомни, че е подарък от баща му по случай завършването на университета.

— Промените, когато не са чести, са нещо хубаво. — За гузната ѝ съвест дори тези думи бяха пълни с подтекст. Дали бе разбрал?

„Няма да му съсипя рождения ден.“

Той вдигна чаша.

— Хубаво е, че си тук.

— Честит рожден ден!

Внимателно чукнаха кристалните чаши, сякаш се страхуваха да не ги строшат.

— Мислех си за Коледа — каза Дъг. — Зная, че е късно, но може да идем някъде. Да наемем къща или да идем в чужбина. Колежът ми даде стипендия за Париж и ми останаха малко пари. Предполагам, че ще можеш да си го позволиш. — Той сложи ръка върху нейната. — Малко време заедно ще ни се отрази добре.

Ели трепна. Чукам се с друг. Искаше ѝ се да го изкреци толкова силно, че стъклените стени на оранжерията да се пръснат и уютната топлина да излети през тях.

— Обещах на мама да прекарам Коледа с нея.

Когато дойде Коледа, няма да искаш да ме видиш, помисли си тя. Не можа да понесе разочарованието, което се изписа на лицето му — какво ли щеше да стане, ако разбереше как го е предала.

— Може би през февруари, на нашата годишнина.

„Няма да му съсипя рождения ден.“

Дъг опипа металната закопчалка на новия часовник, сякаш го сърбеше.

— Как напредва работата ти? — опита тя да смени темата.

Лицето му светна.

— Много добре. Помниш ли поемата, за която ти разказах, и стареца в инвалидната количка? Изпратих му няколко предварителни оценки и той много ги хареса. Покани ме в Шотландия, за да видя оригинала. Предложи да ми плати билетите за влака и всичко останало.

— Кога ще ходиш?

— Вече го направих. Миналите почивни дни. Каза, че мога да доведа и приятелката си, но ти беше в Брюксел или кой знае къде.

Винаги тези укори. В известен смисъл тя черпеше сили от тях. Така ѝ беше по-лесно да мисли за онова, което стори.

— И как беше?

— Направо удивително. Трябваше да видиш това място. Наложих се да сменям влакове в Единбург и Инвърнес. Един чепат стар прислужник ме посрещна на гарата и с ленд роувър пътувахме около час навътре в планините. Точно когато си мислех, че сме се загубили, стигнахме до хребета и ето ти замъкът се издига след горите. Забрави филмите по Уолтър Скот — този беше истински, вероятно от четиринайсети век. Все още се забелязва крепостният ров, макар че са се опитали да го превърнат в окоп за спиране на добитъка, когато са облагородявали градините през осемнайсети век.

Келнерката сервира храната.

— Когато стигнахме, вече се мръкваше. Старият прислужник ме въведе в огромна средновековна зала — стените с гоблени, а отгоре — сводести греди. Камината беше голяма колкото гараж. Имаше маса с двайсет стола и един прибор — за мен. Господин Спенсър не можел да ми прави компания за вечеря, но щял да дойде малко по-късно.

Той видя изненадата й.

— Господин Спенсър е човекът в инвалидната количка. Както и да е, всичко беше малко призрачно. По стените имаше поне сто препарирани глави на елени и имах чувството, че всички са се вторачили в мен, докато ям. Еленско месо, за да бъде гадостта пълна. След вечерята Спенсър влезе в залата с инвалидната си количка, бутана от неговия придружител, и донесе една кожена кутия. Вътре имаше пергамент, на който беше изписана поемата.

— Дали е истинска?

Дъг отрязва парче месо и го лапна с наслада.

— Не съм специалист, но ми се стори напълно истинска. Виждаха се местата, където мастилото е попило в пергаментата. Попитах дали са го подлагали на изследвания. Придружителят потвърди и каза, че е доказано автентична от дванайсети век. За бога, дванайсети век. Не са изследвали почерка, защото не е искал друг да я прочете. Напълно разбираемо. Казах му, че не разбирам много от палеография, обаче текстът със сигурност звучеше от онази епоха.

— Той какво иска да правиш с него?

— Мистър Спенсър смята, че поемата е загадка. Вярва, че води до заровено съкровище, или нещо подобно. — Дъг завъртя очи. — Поне това каза придружителят. Старецът никога не продумва. Седи си там и суче респиратора си като Дарт Вейдър.

Ели доля вино в чашите.

— А ти какво мислиш?

— Вярно е, че има загадка, но тя няма нищо общо със скрити съкровища. — Той се наведе леко към нея и започна да си играе с чашата. — Най-важният въпрос е кой е авторът?

Беше очевидно, че има някаква представа и тя страшно го вълнува. Ели се включи и го загледа ококорено.

— И?

— Не мога да ти кажа.

Тя го плесна по ръката.

— Мошеник.

Той се ухили стеснително.

— Бих искал, но подписах задължение за поверителност. — Той наклони леко глава към другата маса, където издокарани млади мъже и жени се смееха високо. Сниши глас до престорен шепот. — Никога не знаеш кой може да слуша.

Ели, подслушват те. През цялото време. Изведнъж почувства стъкления покрив по-скоро като клетка. Наметна рамене с шала. Дъг не забеляза.

— Останах буден почти цялата нощ, препрочитайки пергамента. Поемата е само осем стиха, но аз исках да запомня всяка дума, всяка подробност и фибра от пергамента. На сутринта икономът го нави и прибра в кутията, а старият прислужник ме откара на гарата, където се качих на влака за Оксфорд. — Той поклати учудено глава. — Понякога се питам дали не съм сънувал всичко това?

Разказът за пътуването до Шотландия разведри Дъг. Вече не изглеждаше обиден от ресторанта. Започна да хапва с въодушевление от пържолата; виното се лееше от бутилката, докато не се изпразни. Когато келнерката дойде да прибере празните чинии и ги попита дали искат нещо за десерт, Ели погледна през масата и видя познатата усмивка, която означаваше секс.

— Не, благодаря, донесете сметката.

След това Ели осъзна, че е направо непростимо. Трябваше да му каже всичко. Обаче някак си винаги се оказваше, че моментът не е подходящ. В събота вечерта се любиха за пръв път от много време —

подарък за рождения ден и на раздяла в едно, а когато в неделя се събуди, Дъг вече беше в кухнята и ѝ приготвяше закуска. Разходиха се из Университетския парк, побелял от зимния скреж под бледото слънце, и всеки път, когато Ели решаваше, че най-сетне е събрала смелост, мигът ѝ се струваше прекалено хубав, за да го разваля. Може би причината беше в енергията, събудена от нервността или от мисълта, че връзката им е пред своя край, но го почувства толкова близък, колкото в началото. Всичките ѝ сетива бяха нащрек: усещаше мириса на палтото му, когато се притискаше в него на пейката в парка; докосването на устните му, когато я целуваше; неговият смях, когато седнаха отвън в таверната „Търф“, за да изпият по едно греяно вино. Тази сила на усещанията ѝ припомни първите седмици на връзката им.

Преди да се усети, вече седеше във влака, който излизаше от Оксфорд, а още не му беше казала.

Когато си тръгна от работа за Барбикан, бентлито чакаше до бордюра. Шофьорът свали стъклото.

— Господин Бланшар иска да знае дали ще се присъедините към него тази вечер?

Тя дори не мигна.

— Само да си взема нещата.

Същото се случи и във вторник вечерта.

Но когато в сряда колата я нямаше, едва не се паникьоса. Прекара една самотна вечер, припомняйки си всичко станало през деня, и се питаше кое може да е разстроило Бланшар. Но в четвъртък колата отново я чакаше. В петък вече ѝ се стори нещо съвсем обикновено.

Скоро след това Ели осъзна, че е станала... какво? Любовница на Бланшар? Той не беше женен, а нейната връзка вече почти не съществуваше. Негова приятелка? Беше нелепо да се използва подобно определение по отношение на Бланшар, който вероятно не бе имал приятелка, откакто е навършил двацет и пет, ако изобщо някога е бил толкова млад. Дори беше трудно да си го представи — той изглеждаше без възраст.

Накрая се спря на „любовница“. Звучеше континентално и изтънчено, което ѝ харесваше и имаше лека старомодна отсянка като самия Бланшар. Освен това беше точно. На вечери и концерти, на срещи с клиенти, винаги изпитваше чувството, че чака да му дойде

времето. Сърцевината на тяхната връзка си оставаше там, където започна — в спалнята.

А може би беше нещо повече от това. Иначе следващия понеделник Бланшар нямаше да я повика и да я заведе на шестия етаж.

20.

Нормандия, 1135 г.

Бурята е вкарала вода в бараката за дърва, затова огънят тлее червен и залата се изпълва с пушек. Ги крачи гневно напред-назад, докато Гурнеман, Джослин и шестимата рицари, които успя да събере, стоят мирно. Стоя облегнат на гоблена с втъкани фигури. Зная, че би трябвало да следя техния съвет, но мислите ми се въртят около Ада. Зная, че се е върнала сама, без да пострада, но отчаяно ми се иска да я видя. Опитвам се да си спомня меката кожа на гърдите ѝ, вкуса на целувките ѝ, усещането, когато съм вътре в нея. Стискам юмруци от безсилие.

Ги говори за Атолд дьо Лорие — неговия съсед. Никога не съм го виждал, но знам с какво име се ползва. Ако от полето изчезнат овце, пламне ли някоя плевня, или някой открадне резците на плуговете — Ги винаги обвинява Атолд. Хрумва ми, че вероятно Атолд разправя същото за него.

— Докато сме ловували, са ограбили Масини — добавя Горнеман. Масини е село близо до границата на владенията на Ги. — Убили трима и отвели дузина мъже.

Ги стоварва длан върху една колона. Не от тъга — кой го е грижа за живота на няколко селяни. Бесен е от обидата срещу неговата власт и заради разходите. За тези хора ще трябва да се плаща откуп и ако Ги не даде своя дял, селяните ще започнат да си мислят дали да не избягат при друг господар.

— Ако иска война, ще му я дам.

Това е малка, ожесточена война с много страдания, но без много жертви. Трудно е да убиеш някого, когато ръката ти е замръзнала до костта, наметалото ти е подгизнало от влага, а мечът ти е затъпял от ръжда. От тази война няма да се получи велик разказ. Понякога се питам дали аз не стоварих това бедствие върху Ги, дали тази война не е

наказание за моя грях. Това обаче не ме спира да продължавам да прегрешавам. Трудно е да имаш любовна връзка в замък, който е в състояние на война — коридорите са пълни, очите — бдителни. Но ние се справяме. Всяка среща е безцеремонна — физическото удоволствие е усилено от ужаса да не бъдем разкрити. Понякога Ада плаче и заявява, че не може да продължава така. Аз притискам главата ѝ в гърдите си и казвам, че я обичам.

Когато съм сам, седя и изреждам колко пъти и къде. В оборите зад зимния фураж; в нейната собствена спалня, докато Ги го няма; в склада в задната част на кулата, докато мишките бягат от чувалите със зърно. Натрапчиво рисувам срещите ни, оглеждайки бойните полета на тази невидима война, която водим срещу света. Спомням си натиска на тялото ѝ върху моето. Чувствам раните.

Войната на Ги завършва през март.

Мъглива сутрин. Светът е хванат в капан между зимата и пролетта. Човек има чувството, че голите дървета плуват из мъглата; изгряващото слънце тегли златиста черта по хоризонта. Трима яздим по ливадата на склона. Патрулираме срещу хората на Атолд, но в тази мъгла могат да минат на метри от нас, без да ги видим.

Джослин язди начело. Следвам го заедно с Уилям — друг оръженосец. С Джослин никога няма да станем приятели, но след като пораснахме, намерихме начин да не си обръщаме внимание. Ние сме в пълно въоръжение, като изключим шпорите, които никой от нас още не е спечелил. Сега тежестта на ризницата ми се струва естествена — като втора кожа — и съм благодарен за ватираната памуклийка, която ми пази топло.

Пред мен Джослин спира коня и се вторачва в земята. Кална следа пресича тревата. Копита. През нощта беше валяло, а тези следи бяха пресни.

— Само един — измърморва Уилям.

Джослин го стрелва с убийствен поглед.

— Да не е яздил кон с десет крака? Виж колко са близо отпечатъците. Яздиха са в колона, за да скрият колцина са.

Яздим по следата надолу по хълма към реката. Дирите влизат в нея, но излизат на различни места — трудно е да яздиш в права линия

през река, трудно е да се изкачиш на брега, където предният кон вече е разровил земята. Открихме пет или шест чифта копита, всички ясно отпечатани във влажната земя. Който и да ги язди, носят голяма тежест.

— Да се върнем, за да предупредим Ги.

Сега е мой ред да почувствам презрението на Джослин.

— Да го предупредим, че някой е оставил следи по земите му? Той ще иска да узнае повече от това.

В долината мъглата е по-гъста от всякога, но аз зная, че зад завоя на реката, на няколкостотин метра нагоре по течението, има село. То е част от зестрата на Ада и сега принадлежи на Ги, но Атолд ламти за него заради мелницата. Ако може да продава брашно, вместо зърното, което наемателите му предават, ще спечели повече пари, за да купи още земя или мъже, за да я завоюва. Той има четирима малки синове и амбициозна съпруга — значи трябва да се разраства.

Завързваме конете сред групичка върби и поемаме нагоре по реката към селото. Пресичаме я по бента. Обикновено мелничарят взима такса от пътниците, които го използват като мост, но днес няма никого. Ние преминаваме бавно, държейки се за перилата, които са хлъзгави от пръските. Под нас се пени бяла вода.

Селото се простира покрай пътя, осеян с дупки и коловози. Къщите с дървени рамки, измазани с кал, са наредени покрай него: покритите им със слама покриви се спускат толкова ниско, че почти докосват земята. Промъквайки се от къща на къща, стигаме до малка черква с покрита галерия, която я заобикаля. Някога майка ми разказа, че са строени, за да пазят гробовете сухи: сега мъртвите са оставени да киснат в черковния двор, а покривът пази търговците, странстващите музиканти, монасите и младите влюбени. Тази сутрин е пуста. Всички селяни са събрани на триъгълното пасбище пред черквата, подкарани натам от четиримата въоръжени рицари, които са отпуснали мечовете си на конските гърбове. Петият, загърнат в червена мантия и с червен щит, е яхнал бойния си кон и отвисоко говори на селяните.

Джослин ме дръпва за ръкава.

— Атолд — прошепва ми той. — Върни се в Хотфор и доведи баща ми.

Треперя, но няма начин да си тръгна.

— Прати Уилям.

Джослин се смръщва, но няма време за препирни. Уилям е две години по-млад от мен, с тънки червеникави коси и лице с цвета на сирене. Ще направи, каквото му кажат.

— Върни се в замъка. Кажете на Ги, че Атолд е тук. С малко хора и уязвим. Доведи го колкото може по-бързо.

Уилям се промъква назад. Скрити зад черковната стена, ние с Джослин слушаме какво говори Атолд. Виждаме само заострения връх на шлема му.

— От сега нататък ще плащате десятък и данъци на мен. — Той смуща коня си и снова пред селяните. Шлемът се носи над стената.

Един от селяните трябва да е казал нещо, защото изведнъж Атолд се заковава на място и крясва:

— Ги дьо Хотфор вече не е ваш господар. Може ли да ви защити? Може ли да ви защити?

Копието се вдига и стоварва надолу. Чуваме мърморене и писък. Беше го стоварил върху нечия нещастна глава или рамене.

— Къде е мелничарят?

Чува се шумолене сред тълпата и мъжът излиза отпред.

— Сега си мой наемател. Защото си доставял на моя враг Ги дьо Хотфор, мелницата ти е конфискувана.

Помня мелничаря, виждал съм го и преди. Възрастен човек с бяла коса и бяла кожа, сякаш брашното е проникнало във всяка негова пора. Гласът му е силен и ясен.

— Мелницата ми е бащиния. Принадлежала е винаги на моето семейство.

— Досега.

Отчаяно възклицание.

— А синът ми — какво ще наследи той?

— Твоят син? Това той ли е? — Шлемът се завърта леко и се накланя напред. — Вярно ли е, че се тревожиш за наследството си?

Не чувам отговора. Атолд също.

— Говори по-високо.

— Да.

— Да...?

— Да, господарю.

— Така. — Атолд обмисля чутото. След това толкова бързо, че не мога да доловя движението, копието се завърта и пронизва.

Жена започва да пици. Гневни гласове се надигат от тълпата, но рицарите на Атолд се приближават и селяните мълкват. Настъпва тишина, пронизвана само от писъците, които постепенно преминават в тихо хълцане, сякаш нечие сърце е било изтръгнато.

— Вече няма нужда да се тревожиш за наследството.

Шлемът отминава, копието щръква нагоре, но сега върхът му е окървавен.

Един по един селяните пристъпват и се заклеват във вярност на Атолд. Не виждам, но си представям, че го правят коленичили до кървящия труп в калта. Ужас се е спуснал върху селото. Вече не се страхуват от Атолд, а от Ги. След месец или година, ако спечели тази война, ще седи на коня си пред тях и ще поиска да се закълнат в крепостна вярност и нечий друг син ще трябва да умре за пример.

Подът на галерията започва да пука. Един беззъб мъж с качулка се показва иззад завоя и застива смаян пред нас. Слагам пръст на устата си и му махвам да мълчи.

Обаче той още има кал по коленете от клетвата във вярност на Атолд и знае как да впечатли своя нов господар.

— *Синът на Ги!*

Ние хукваме надолу към мелницата. Копита започват да блъскат земята зад нас. Тичам толкова бързо, че сърцето ми ще се пръсне, но тежестта на ризницата ме забавя. Копитата вече блъскат в ушите ми. Стигаме бента и хукваме по талпите толкова бързо, че нямаме време да паднем. Копие изтраква по една от каменните колони и аз поглеждам назад.

Хората на Атолд са спрели на брега. Реката е прекалено бърза и дълбока, за да я пресекат, а конете никога няма да минат по бента. Трябва да се върнат до брода, да пресекат и след това да се върнат. Това ни осигурява преднина.

Обаче бродът не е далече и когато развързваме конете сред върбите, сме изгубили скъпоценни минути. Поемаме по следите на Уилям, нагоре по хълма, навън от мъглата и към Хотфор. Тук земята е открита поляна, добра за езда.

Зад нас изсвирва рог. Поглеждам назад и виждам петима ездачи да прехвърлят билото на хълма. Измъкват се от мъглата като вълна от

морето. Върховете на копията им проблясват на слънцето. Атолд е видял Джослин: знае, че ако сега го хване, ще матира Ги.

Зная къде се вписвам аз на тази шахматна дъска — пешка на първа линия, която препречва пътя към по-ценната плячка. Обръщам се и поемам в галоп. Изправил съм се на стремената, свит ниско над врата на коня. Гривата му ме милва по лицето. Вдясно нещо прелита във въздуха. Стрела. Яздя толкова бързо, че за малко не я надминавам: няма да пробият броните ни, но могат да ранят конете. Отново пришпорвам коня, но той вече дава всичко от себе си.

Показва се ниска стена. Конят ми я прескача чисто, но този зад мен няма такъв късмет. Чувам цвилене и тракане на камъни. Когато се обръщам, виждам черния кон да се гърчи на земята и да рита с крака. Джослин лежи проснат зад него.

Имам само секунда, за да направя избора си. С радост бих оставил Джослин да бъде стъпкан от копитата на Атолдовия кон, но Ги никога не би ми простил. Обръщам коня си, смущквам го и се понасям срещу преследвачите.

Те са четирима, един е изостанал. Прицелвам се в най-дребния и накланям копието си. Рицарят вади меча и пришпорва коня си. Това е съвсем различно от упражненията в овощната градина. Ябълковите дървета не мърдат; тук всичко се случва два пъти по-бързо. Вятърът насълзява очите ми; чувствам ясеновата дръжка на копието в дланта си. Той вдига щита си. Аз се прицелвам. Опитвам да си спомня всичко, което Горнеман ни е учил.

Тогава го отминавам. *Пропуснах го* — не знам как. От страх ли беше? Дали не съм се отдръпнал в решителния момент, бях ли се провалил в първото си рицарско изпитание? Няма време да мисля. Пред мен има друг ездач. Не е очаквал, че ще успея да се промъкна. Щитът му е на гърба, а мечът още в ножницата.

Този път няма да се проваля. Вдигам копието и се опитвам да го държа неподвижно. Всичко е прицелено — очите, дишането, върха на копието — в лицето на рицаря. Горнеман не би одобрил — казва, че трябва да се целиш в тялото, най-едрата мишена. Обаче аз не искам да сваля своя враг — искам да го убия.

Този път не пропускам. Копието удря и потъва толкова дълбоко, че няма начин да го извадя. Или трябва да го пусна, или ще бъда изхвърлен от седлото. Ръката ми е безчувствена и трепери. Едва по-

късно осъзнавам, че копието мина през черепа и се блъсна в задната част на шлема. Обръщам коня си и поглеждам назад.

Рицарят е рухнал на седлото, а копието стърчи от главата му като клюн на чапла. Сега мога да видя щита, закачен на гърба му — червено поле с бяла ивица. Гербът на Атолд.

Другите рицари скачат от конете си, хвърлят оръжията си на земята и започват да си свалят шлемовете. Решавам, че смъртта на Атолд ги е съкрушила, но тогава виждам дузина рицари да се носят в галоп към нас. Ги язди кафеникавия си кон, а флагът му се вее зад него. Той скача от седлото и се втурва към Джослин, който стене и си търка главата. Ще живее достатъчно дълго, за да каже на баща си как съм го спасил.

Сигурно сега Ги ще ме направи рицар.

21.

Лондон

— Ела с мен.

Нямаше въведение или дори комплимент, какъвто обикновено ѝ правеше за роклята или прическата. Тонът му нищо не издаваше. Не можеше да види и лицето му, докато бързаше след него към асансьора. Когато излезе от кабинета си, забеляза малка купчинка пепел на мокета и се запита колко ли дълго е стоял до вратата.

Ели, подслушват те. През цялото време.

В асансьора той извади чип картата от джоба си и я пъкна в тесен процеп, който Ели не беше забелязала. На панела се появи нов бутон за шестия етаж.

— Натисни го.

Ели го направи. Може би се дължеше на големите ѝ очаквания, но ѝ се стори, че е по-твърд от останалите, сякаш трябваше да отмести някаква голяма тежест. Асансьорът се раздвижи и пое надолу вместо нагоре. Цифрите на информационния панел отброяваха спускането. Партер... Мазе 1... Мазе 2... и изведнъж се показа шестия етаж.

— Не всички наши етажи са на обичайните места.

Асансьорът потрепери и спря. Когато вратите се отвориха, Ели подуши черната миризма на нещо, заровено от векове. Колко ли дълбоко се намираха? Светлината от асансьора падаше върху покрит с плочи под; всичко отвъд него беше потънало в мрак.

Внезапно грейна златиста светлина. В мига, когато Бланшар слезе от асансьора, скритите лампи блеснаха и постепенно усилиха светлината, която разкри малко квадратно помещение, оградено от древни каменни зидове. В тях бяха изсечени лавици, но дори камъкът сякаш се огъваше от съкровищата, струпани по тях; чинии и бокали, супници и подноси, чаши и потири, свещници. Те проблясваха на светлината, хвърляйки златисти и сребристи отражения, които се бръчкаха по пода като вълнички.

Омаяна от техния блясък, Ели пристъпи напред. Протегна ръка към един сложно украсен поднос, но Бланшар я хвана за китката.

— Не пипай, всяка вещ е свързана с аларма.

— Откъде са се взели всички тези неща?

— Осиротели авоари. Събираме ги от векове.

В средата на помещението четири колони поддържаха сводестия таван. Между тях, върху каменен пиедестал, под стъклен похлупак стоеше златна чаша. Тя беше единственият предмет, защитен от стъкло, макар да не изглеждаше много по-ценна от другите вещи.

Бланшар разхлаби връзката и разкопча ризата си. Извади златното ключе, закачено на тънката верижка, и тръгна към чашата. Странни лица украсяваха четирите ъгъла на постамента — необикновени чудовища, които населяваха легендите. Бланшар пъкна ключа в устата на едно от тях — рогата змия — и го завъртя.

Ели примигна. Нищо не се случи.

Бланшар отстъпи назад и пусна ключа под ризата.

— Зад теб.

Ели погледна назад към асансьора. Той още беше отворен, но в дъното, където преди имаше стена с огледало, се беше появила тежка дъбова врата. Те минаха през асансьора. Бланшар извади същия ключ и го пъкна във вратата. Черната ключалка изглеждаше много по-стара от блестящото златно ключе. Ели забеляза, че Бланшар го завъртя по посока на часовниковата стрелка — сякаш заключваше.

Врата се отвори навътре без ни най-малък намек за ръжда по пантите.

Бланшар покани Ели да влезе.

Тя прекрачи прага и спря, поклащайки се в мрака като перце на вятър. Протегна ръка пред себе си за възможни препятствия. Не почувства нищо, но движението ѝ сигурно беше доловено от невидим лъч. Скрытите лампи се събудиха точно както беше станало преди малко, и разкриха дълга галерия с нисък сводест таван. Двойни редици квадратни колони се простираха по дължината ѝ и я разделяха на три пътеки. Тук нямаше лавици със златни съкровища. Вместо това по страничните стени имаше стоманени врати, като на хлебарски пещи. На всяка бе нарисован различен герб.

— Това беше костницата на монасите — прошепна Бланшар над рамото ѝ, сякаш душите им все още витаеха тук. — Изнесохме

костите, когато пригодихме гробниците за сейфове.

Ели почувства известно съжаление; за миг ѝ се стори, че чува стенанията на непогребаните мъртвци, и потрепери. Толкова дълбоко под този град, който въпреки всички небостъргачи и оптически кабели, беше несъмнено дъвен, се оказа лесно да се оставиш на въображението.

Тя се обърна:

— Защо ме доведе тук?

— Исках да разбереш колко дълбоко стига историята на банката. „Монсалват“ се намира на това място от пет века. Чувала си, че сме построили сградата върху останките на стара тамплиерска лежа, нали?

Ели кимна.

— Всъщност е построена върху основите на стара норманска черква, която имаше подземия, които бяха саксонски. — Той посочи по-новата и фина зидария и по-грубите малки камъни под нея. — А те върху какво са строили — никой не знае. Тук долу времето се превръща в пространство.

Бланшар я поведе навътре до място, където в цепнатината между каменните плочи се виждаше хлътнала мозайка.

— Смятаме, че може да е римска. Естествено, археолог не е стъпвал тук.

След като изминаха две трети от галерията, стигнаха до коридор, който я пресичаше. Сигурно следваше формата на черквата, която се бе издигала тук. Ели опита да си представи етажното разпределение на „Монсалват“ и се запита дали още има някакво съответствие със сградите под банката — дали моделът се бе предавал през вековете.

В далечния край — Ели предположи, че трябва да е източният, макар че тук долу това едва ли имаше значение — в пода имаше желязна врата. В сумрачната светлина тя различи кръста на банката, гравирани в метала — хищният орел с копие в ноктите. Бланшар внимаваше да не стъпи на него, докато се доближаваше към един от сейфовете в стената. Той почисти с ръка повърхността му, завъртя лоста и отвори вратата.

Ели надникна над рамото му, но не можа да види нищо.

— Има и друга причина да те доведе тук.

Той извади малка кожена кутия от сейфа и ѝ я подаде. Тя развърза кожените връзки, които я затваряха, и двете половини на

кутията паднаха настрани като крила. Скътан между тях, върху възглавничка от сурова вълна, лежеше златен пръстен с червен камък с големината на лешник.

— Исках да ти дам това.

Бланшар нахлузи пръстена на ръката ѝ. Беше твърде голям за безименния пръст, но пасваше идеално на средния. Ели се вторачи в леко матовото злато на фона на бялата кожа и се възхити как рубинът улавя светлината дълбоко в своята сърцевина. Стомахът ѝ се сви, почувства как ѝ прилошава. Възможно ли бе той да ѝ...?

— Това не е предложение за женитба или нещо подобно — успокои я Бланшар. — Това е стар пръстен, принадлежал на моето семейство. Придава тържественост на нашата привързаност и ни носи щастие. — Той се усмихна. — Пръстен на силата.

Рев изпълни хранилището, сякаш заспалият дракон се беше събудил и открил, че част от съкровището му липсва. Стените затрепериха. Ели се хвана ужасена за Бланшар, той я прегърна и се усмихна.

— Централната линия на метрото минава много близо. Когато са започнали да копаят тунела през деветнайсети век, трябвало да подадем специална молба, за да променят маршрута му така, че да не засегне нашия трезор. Както господин Сен Лазар обича да казва: „Съвременността винаги нахлува в миналото. И обратното“.

Той се наведе към нея и я целуна. Студените му устни я накараха да потрепери, но устата му беше топла и влажна. Усети вкуса на тютюн по езика му. Той я прегърна силно и я притисна към себе си.

— Харесва ли ти пръстенът?

Ели вдигна ръка, наслаждавайки се на тежестта на бижута.

— Не знам какво да кажа.

— Няма да ти казвам колко е стар. Просто го пази.

Вратата на сейфа звънна като камбана, когато Бланшар я затвори. Той хвана Ели за ръката и я поведе към асансьора, но изведнъж се спря.

— Другата седмица, на двацет и втори, финансовото министерство на Люксембург ще обяви решението за „Талхюет“. Сен Лазар ме покани да прекарам Коледа с него в швейцарския му дом. Попита дали би могъл да окаже гостоприемство и на теб?

Каза го небрежно, но тежестта на втренчения му поглед прикова Ели. Тя се почувства като екзотична пеперуда под върха на колекционерската карфица.

— За мен също ще означава много — добави той. Беше зарязал безпристрастието, което обикновено носеше като щит, и заговори болезнено откровено. — Коледа в Алпите е нещо неповторимо и да я споделя с теб би било... върха на съвършенството.

Ели никога не беше виждала бяла Коледа. Опита се да помисли за своята майка, за обещанието, което даде, и за разочарованието, което щеше да причини, ако не отиде. Но втораченият поглед на Бланшар имаше хипнотична власт и тежест, която изместваше всичко останало. Другите задължения изглеждаха далечни и не много важни. Тя осъзна, че вече измисля извинение за пред майка си.

Люксембург

Коледа извади на показ немската страна на Великото херцогство. На „Плас д’Арм“ в сърцето на града над Коледния пазар, който запълваше всеки ъгъл на площада, се издигаше гигантска елха. Дървени будки, украсени с разноцветни лампички и изкуствен сняг, предлагаха умопомрачително разнообразие от сладки с ярки цветове, неприлично дълги наденици, местни дърворезби и фигурки, изобразяващи сцени от Рождество Христово. Пара се вдигаше от казани греяно вино с подправки и се смесваше с миризмата на меденки и пържен лук. Коледните песни и музиката на оркестрите се смесваха с разговорите и избухващия от време на време смях.

В съвещателната зала на Министерството на финансите единствената отстъпка пред традицията беше изкуствената елха в дъното на залата, украсена с невзрачни дрънкулки. Никой не ѝ обръщаше внимание. В това помещение не се виждаха усмивки, само напрегнати лица и взривоопасно очакване, докато кандидат-купувачите сновяха насам-натам. Тук бяха Бланшар и Кристин Лафарж, както и неколцина банкери, с които Ели се беше срещала по време на финансовата проверка. От другата страна на пътеката стоеше Леховски. Челюстите му усилено мачкаха вечната дъвка.

Един служител призова към внимание и хората от министерството седнаха на дълга маса напърно на помещението — дебелици с редеещи коси и лъскави костюми. Никой не ги поглеждаше. Всички очи бяха впити в металната кутия с две ключалки, която стоеше върху катедрата пред масата.

Официалните лица поканиха двама представители на купувачите да дойдат отпред. Леховски и Кристин Лафарж отидоха и отвориха по една от ключалките. Официалното лице вдигна капака и обърна кутията. На масата паднаха два запечатани плика.

Председателят на комисията подаде по един плик на мъжете до него. Те ги скъсаха и прочетоха какво пише на листовете вътре, след това си ги размениха. Публиката чакаше. Председателят взе двата листа и лично се увери в тяхното съдържание. Официалните лица започнаха да се съветват шепнешком. Ели завъртя пръстена на Бланшар на пръста си. Не беше очаквала, че ще е толкова нервна.

Председателят включи своя микрофон.

— Спечелилият купувач е Група „Сен Лазар“ — триста и седемдесет милиона евро.

Екипът на „Монсалват“ скочи на крака, започнаха да ръкопляскаат и да се поздравяват. От другата страна на пътеката Леховски и неговите колеги седяха с каменни лица. Вторачваха се като хора, изгубили с малко, и таящи подозрение, че са измамани. Хората от комисията за приватизация не изглеждаха по-щастливи: вероятно се питаха защо продажбата не е привлякла по-висока оферта.

— Ели, добра работа. Без теб нямаше да постигнем това.

Бланшар я целуна по устата — за първи път през работно време. Сигурно беше доволен. Засрамена и изненадана, Ели се обърна и видя Кристин Лафарж да я гледа с многозначителна усмивка. Спомни си за историята между нея и Леховски и се запита дали не е била и любовница на Бланшар. Тази мисъл я накара да изпита абсурдна ревност.

Бланшар се обърна, за да каже няколко думи на председателя на комисията, Кристин я хвана под ръка и зашепна:

— Вивиен ми каза, че за Коледа ще ходите в Мон Валоа, замъка на Сен Лазар. — Ели кимна. — Ти си щастливка. Мястото е вълшебно.

Тази вечер Ели изпи повече шампанско, отколкото през целия си живот. Екипът на „Монсалват“ се носеше от бар на бар, от хотел на хотел и поръчваше само магнуми. Появяваха се нови лица, които Ели не беше виждала; други изчезваха, за да се появят по-късно с още непознати. Часовникът показваше три и нещо, когато най-накрая с Бланшар се прибраха в стаята. Той поръча още шампанско, след това се зае да доказва, че то не пречи на мъжествеността му. Ели не можа да заспи до пет. В осем телефонът зазвъня за събуждане. Когато отвори очи, Бланшар стоеше пред огледалото и си връзваше вратовръзката — вече облечен и избръснат.

— В колко часа е нашият полет?

— Веднага щом стигнем там.

Летището беше пълно със семейства, заминаващи на почивка, и емигранти, които искаха да хванат последния полет преди Коледа. Ели си помисли, че сигурно ще припадне, ако трябва да се реди по опашки повече от пет минути, но Бланшар я преведе покрай всички тези хора до една врата без надписи в задния край на летището. Зад нея се простираше паралелен свят с летище, където нямаше опашки и служителите преливаха от любезност. Човекът от паспортния контрол хвърли по един поглед на личните им карти и им пожела весела Коледа, а охраната пренесе куфарите им до изхода. Озоваха се пред проста врата, от която се излизаше направо на пистата, след това се качиха на борда на малък самолет.

Ели не беше виждала такъв самолет. Осемте седалки бяха всъщност кожени кресла, а коланите бяха дискретно потънали в специални ниши, за да не се виждат. Тя се отпусна удобно и заспа под шума на турбините и гласа на Бланшар, който говореше по телефона френски.

На пистата в Лозана ги очакваше черен рейндж роувър. Куфарите им вече бяха в багажника и преди Ели да се осъзнае, летяха по магистралата и се изкачваха в планината.

— Не трябваше ли да си покажем личните карти?

— Господин Сен Лазар има договор с швейцарските власти.

„Да — помисли си Ели, — не се и съмнявам.“ Според списание „Форчън“ той беше седмият по богатство в Швейцария. Това беше

всичко, което откри за него. Съчетаните сведения от „Кой кой е“, базата данни „Лексис-Нексис“ и интернет не казваха повече от това, че е щедър дарител и безжалостен корпоративен играч, който купува и продава компании из целия континент. „Кой е Мишел Сен Лазар?“, беше запитало списание „Икономист“ в една статия. „Зад непробиваема стена от фирми — пощенски кутии и разменена собственост Група «Сен Лазар» е смятана за една от най-големите холдингови компании в частни ръце. Обаче нейният собственик Мишел Сен Лазар е толкова потаен, че някои хора дори твърдят, че е починал преди години.“ Единствената снимка, която Ели успя да изрови, беше отпреди петдесет години — черно-бяла, показваща следвоенен плейбой на някакво крайбрежие. Никъде не се споменаваше за връзката му с банка „Монсалват“.

Джипът слезе от магистралата и пое по виещ се нагоре в планината път. По върховете наблизко започна да се вижда сняг — първо на малки петна, а после и по цялата околност. Снегът замайваше Ели — съжали, че не бе взела слънчевите очила.

Колата зави отново и пое по непочистен път през гората. Шофьорът включи двойното предаване. Дърветата оредяваха. Ели се загледа през прозореца и откри, че се намират на ръба на бездна, в дъното на която кипеше река. Погледна към другата страна за успокоение, но планината беше изчезнала. Пътуваха по хребета — тънко като гръбнак парче земя по протежение на билото. Тя погледна с тревога през предния прозорец, търсейки къщата, но ниското зимно слънце я заслепи. Надяваше се, че поне шофьорът вижда накъде кара.

И ето че най-неочаквано пристигнаха. Прекосиха дървен мост, минаха през порта, над която още стърчаха зъбците на подвижната решетка, и се озоваха в двора на Мишел Сен Лазар.

Кристин Лафарж го беше нарекла дворец. Бланшар го описа иронично като вила в швейцарски стил. Всъщност това си беше замък. Издигаше се от скали, подобни на свит юмрук, в края на хребета, наполовина откъснат от планината чрез тясна клисура. Дървеният мост беше единственият път: от всички страни скалите се спускаха стотина метра право в долината. Белите стени бяха почти невидими сред снега и стръмните черни покриви сякаш се рееха в облаците.

Ели видя всичко това по-късно. Засега имаше само бегло впечатление за високи стени и извисяващи се кули, които стърчат над нея. От някогашните конюшни изскочиха прислужници, за да вземат багажа им; иконом им поднесе чаши с димящо греяно вино, преди още да са слезли от автомобила. Слънцето светеше през един свод на северната стена и се отразяваше в снега, изпълвайки двора със светлина.

Прислужник с черен костюм ги въведе в къщата, след това нагоре по извита стълба и по дълъг коридор. Обстановката беше като в музей: по стените висяха копия и щитове, наред с главите на отдавна убити животни. Но стаята на Ели беше топла, с дебели килими, плътни пердета, огромно легло с колони и копринен балдахин. Докато гледаше към покритата със сняг долина, Ели изпита усещането, че е попаднала в приказна страна.

— Харесва ли ти стаята? — Бланшар се беше появил.

За миг Ели се зачуди дали не е минал през гоблените на стената, но забеляза малката вратичка, която водеше в съседната спалня.

Прегърна го през кръста и сплете ръце отзад.

— Имаме ли нужда от две стаи?

— Понякога е хубаво човек да има лично пространство. — Той се поприведе, за да я прегърне. — Но не твърде много. Тази вечер Мишел няма да е тук — прошепна в ухото ѝ. — Ще трябва сами да се забавляваме.

Ели кимна доволна. Над вратата забеляза препарирана вълча глава с отворена паст и вторачени надолу очи.

22.

Нормандия, 1136 г.

Коленича пред Ги. Камъните на пода са студени и твърди и убиват коленете ми. На олтара един излъскан меч проблясва на светлината от свещите. Бялата ленена риза е мека. Горнеман ни наби в главите значението на символите още от първите дни, когато пристигнах в Нормандия. Бялото е символ на чистотата и Божия закон, който ще защитаваш.

Бяло като гола кожа на лунна светлина. В дебрите на нощта, когато би трябвало да провеждам своето бдение, аз се промъкнах в склада при зеленчуковата градина. Ада ме чакаше. Никога не е достатъчно топло, за да си свалим дрехите, но сваляме моята туника и роклята ѝ до кръста, за да почувстваме телата си, за да няма нищо между нас. Помещението миришеше на миналогодишни ябълки — сладко и леко прокиснало. Бъчвите са почти празни, но миризмата е останала.

Когато свършваме, лягаме на парче чувал върху пода. Луната свети през зарешетения прозорец и сенки кръстосват Адиния гръб. Галя голата ѝ кожа, прекъсвайки сенките на решетката. Чувам подсмърчане в мрака — тя плаче. Сълзите оставят следи по бузите ѝ, чертаят сребриста решетка. Избърсвам ги.

— Всичко ще е наред — шепна в ухото ѝ.

Горнеман пристъпва до мен и намята червена мантия върху бялата ми риза. Червеното е кръвта, която ще пролея в служба на Бога.

Снощи Ада проля кръв. Само драскотина, рана на пръста, чиято коричка беше паднала. Докато ми е сваляла туниката, няколко петна са останали по белия лен. Изпаднах в паника: след няколко часа щях да бъда в параклиса, пред очите на всички. Ада се промъкна в кухнята и донесе оцет и парцал. Когато свърши, от петното не беше останало почти нищо.

Тесен колан придържа ризата на кръста ми. Горнеман казва, че той трябва да ми напомня да отбягвам плътските грехове. Отпускам го да провисне малко, за да покрие останките от петната. Когато свещеникът стига до клетвата, че ще вода чист живот, се надявам, че няма да погледне надолу.

Кълнеш се във всемогъщия Бог да защитаваш своята църква, своя господар и беззащитните от силните.

Повтарям клетвата. Ги вдига меча от олтара и го задържа над главата ми, докато свещеникът произнесе благословиите. За миг си спомням Ги в горичката през онзи ден, съскането, когато мечът срязва дихателната тръба на рицаря, кръвта, капеща по листата. Ако знае какво съм правил с Ада, ще ми пререже гърлото още тук, в параклиса. Вместо това го пъха в ножницата и го закача на кръста ми. Изправям се, за да може Горнеман да закачи позлатените шпори за ботушите ми.

Гамашите ми са кафяви, като пръстта, която е съдбата на всеки човек, независимо дали е горд, или скромен. Тези дни не съм чужд на праха и пръста. Прах по плочниците в складовете и в шкафовете; прах в сламата в конюшните; влажна земя под скалата, където за пръв път се целунахме. Ние сме земни създания и златните шпори и пръстени, които носим, за да ласкаем нашето благородство, не са друго, освен суета. Шпорите дори не са мои, а са взети назаем за днешния ден. Утре ще бъдат железни.

Ги ме удря с длан по раменете.

— Приеми този удар в памет на онзи, който те е ръкоположил и посветил в рицарско звание.

Няма нужда да ми преподават символизма на всичко това. Зная какво означава — най-сетне съм рицар.

Горнеман подозира нещо. Миналата седмица ми разправи дълга история за един фламандски граф. Един от рицарите му спял с жената на графа: когато графът ги хванал заедно, накарал своя месар да пребие мъжа, след това го закачил с главата надолу в отходното място, докато не се задушил. Или задавил от изпражненията — никой не знаел. Горнеман ми отправя тежък поглед.

— Господарят трябва да има доверие на своите рицари във всичко — казва той и добавя: — Като на дясната си ръка.

А в Библията пише: „Ако дясната ръка те съблазнява, отсеци я и хвърли от себе си“^[1]. И двамата го знаем.

Искам Ги да ми има доверие. Искам да изпълня клетвите си. Смятах, че след като спя с Ада, това ще сложи край на моето желание. Но стана по-лошо. От мига, когато я срещнах, любовта ми беше като рана. А сега се разпростира като треска. Колкото по-често я имам, толкова по-често я искам. Вместо да съм благодарен за миговете, които откриваме набързо, аз мразя часовете, когато не сме заедно. Вечер, когато виждам Ги да излиза от залата, за да я последва в нейната стая, ми се иска да грабна свещника от масата и да го забия в окото му.

Моята лудост ме прави безразсъден. Миналата седмица един от конярите ни изненада в обора, когато дойде да вземе едно гребло. Слава богу, пантите на оборската врата скърцат. Успяхме да се облечем и изиграхме голямо представление, все едно сме дошли да покажа на Ада малкото жребче на Ги. Обаче прислужниците клюкарстват. Зная, че трябва да се взема в ръце, да сдържам страстите си, докато не бъдем в пълна безопасност. Следващия път чакаме, докато Ги заминава на посещение при някой от далечните наематели. Срещаме се в стаята на стражата на върха на северната кула: тя може да се залости отвътре, а от смъртта на Атолд Ги не си е правил труда да праща часови тук. Безопасно е.

Стигам пръв. Нощта е безоблачна, има пълнолуние: светлината влиза през прозорците и блестящи стрели отскачат от остриетата на копията в стойка до стената. Цялото помещение е пълно със сребриста светлина. Просвам наметало на пода и чакам.

Разбирам, че Ада идва, по светлината от свещта, която се вижда през процепа под вратата. Стъпалата се стръмни и неравни. Тя носи чисто бяла риза, няма палто, нито рокля, само наметало от мармотова кожа.

Свещта ѝ осветява кулата като морски фар. Всеки може да я види. Изгасвам пламъка с пръсти, прегръщам силно Ада и залепвам уста върху нейната. Тя не отвръща. Струва ми се някак скована, затворена. Дръпвам се назад.

— Добре ли си?

Стои толкова неподвижно, че на лунната светлина прилича на статуя — една каменна Ада. Това ми припомня една разновидност на

историята за Тристан: как Тристан построил дървено копие на Изолда в една пещера, за да може да я гледа часове наред, докато са разделени.

— Трябва да спрем.

Може би Тристан е бил мъдър. Статуята никога не би казала това. Това са думите, които очаквам с ужас още от първото ни докосване.

— Защо? — Звуча като дете.

— Заради Ги, разбира се.

— Обичаш ли го? — Зная, че не е така.

— Той е мой съпруг.

Обижда ме не думата „съпруг“, а „мой“. Мразя загатването, че Ги ѝ принадлежи или тя на него. Тя *ми* принадлежи.

Ада протяга ръка да ме утеши, но аз я отблъсквам. Не искам да я улеснявам.

— Не можем да продължаваме — настоява тя. — Би ли го убил? Би ли се сражавал с всички рицари и васали, би ли се изправил срещу целия свят само за да можем да спим заедно? Това е невъзможно. Не можеш да измислиш щастлив край на тази история. Ако ме обичаш, пусни ме да си вървя.

Ако я обичам? Нека дойде Ги, нека ме бие, дави или сложи на кладата — ще се бия до последния си дъх. Само тя да не се отрича от любовта ни.

От стълбите се чува шум. Поглеждам към вратата — Ада е забравила да дръпне резето. Тръгвам натам, но преди да прекося половината помещение, вратата се отваря с трясък. Една фигура застава в рамката — в едната ръка държи огън, а в другата — меч. Светлината на пламъка ме заслепява.

— Питър?

Това е Джослин.

[1] Евангелие от Матей — 5:30. — Б.пр. ↑

23.

Мон Валоа, Швейцария

Ели се събуди в коледната утрин гола и топла под подплатената с кожа покривка на леглото. За първи път Бланшар още спеше; тя лежеше до него, заслушана в дишането му, и усещаше бездната от горещ въздух между телата им. Той спеше тихо като котка, нямаше мърморене или хъркане. Студена слънчева светлина нахлуваше през малките стъкла на прозореца; в двора чуваше как прислугата се грижи за замъка, както сигурно бяха правили от векове. Помисли си, че никога не е била по-щастлива.

Тогава видя препарираната вълча глава над вратата и се обърна, за да не я гледа. Движението ѝ събуди Бланшар. Той се наведе над нея, за да я целуне, след това се изви, за да се пресегне под леглото. Извади малък дебел пакет, опакован в златиста хартия.

— Ели, честита Коледа!

Тя седна в леглото и разкъса хартията с нокът. Беше книга, подвързана с тъмночервена кожа, а на подвързията имаше щампован златен кръст.

— Това да не е още някой от осиротелите активи?

— Била е собственост на семейство Сен Лазар. Мишел ми я продаде.

Веднага се виждаше, че е стара. Беше работила с достатъчно ръкописи през годината, която прекара в Оксфорд, за да може да определи, че мирише на велен. Отвори корицата.

Le Conte du Graal

А под него с калиграфския почерк на Бланшар:

За Ели, една голяма любовна история.

Не можеше да повярва, че е писал върху древния пергамент. Когато докосна страницата, историята сякаш проблесна във въображението ѝ: монахът, който остъргва телешката кожа, докато не стане тънка като лист. Малкото момче, което се катери по дървото, като внимава да не бъде ужилено, за да свали гнездото на осите, от което

ще се извлече киселината, нужна, за да попие мастилото в кожата. Писарят, който подостря тръстиквата си писалка, седнал много изправен пред наклонения плот на масата. И накрая нейното име като графити върху паметник.

Бланшар сякаш прочете мислите ѝ.

— Ели, миналото някога е било настояще. Историята е само натрупванията на всички днешни дни, които някога са били. Онези, които са живели в миналото, нямат по-големи права върху него. Ти си живяла, притежавала си тази книга. Значи също си част от нейната история.

Ели отгърна първата страница. Писмото беше дребно, високо само няколко милиметра и спретнато подредено в три колони с украсен позлатен инициал в началото на страницата. Приличаше на някакъв списък или показалец, но ако се взреш по-внимателно в дребния текст, ще забележиш, че всеки ред е стих.

— Чувала ли си за Кретиен дьо Троа?

— Разбира се, но само общи приказки. — В университета имаше лекции за него, но не беше ходила на тях.

— Той е първият голям автор на рицарски романи. Използва народни приказки и легенди и ги превръща в рицарска поезия.

— Благодаря. — Тя се претърколи върху него и го обсипа с целувки. — А аз мога да ти предложа само чифт чорапи.

Докато Бланшар се къпеше, Ели звънна на майка си. Знаеше, че трябва да се чувства виновна, но днес беше Коледа и тя отказваше да се чувства зле. Телефонът звъня цяла минута, но майка ѝ не вдигна. Сети се, че в Уелс е час по-рано: майка ѝ вероятно беше още в черквата.

Погледна към вратата на банята, чудейки се какво да направи. Душът още течеше. Беше ѝ неприятно да се обажда на Дъг в присъствието на Бланшар, но понякога се оказваше неизбежно. Това караше лъжите ѝ да изпъкват толкова ярко, че чак я болеше. Освен това мразеше изражението на Бланшар: никога не показваше ревност или неудобство, а само леко веселие.

Дъг вдигна веднага, сякаш беше чакал на телефона.

— Скъпи, честита Коледа!

— Честита Коледа.

— Как е в Уелс?

Дали нямаше известна ирония във въпроса му? Капан? Нима бе разбрал?

— Чудесно. Мама отиде на черква, а аз беля картофи.

„Това е последният път, когато те лъжа“, обеща тя наум. Седмиците след рождения му ден бяха минали като в мъгла; после изведнъж Коледа се оказа на прага и тя не искаше да я разваля. Януари е най-подходящ, реши накрая. Най-лошото време в годината: Янус, богът с две лица, който гледа напред и назад. Ще му каже през новата година.

— А времето? Имате ли снежна Коледа?

Мислите ѝ се объркаха. Трябваше да провери в интернет.

— Вероятно същото като при вас.

В банята душът беше спрял.

— Чух, че мама влезе. Трябва да затворям. — Тя изтърпя обичайните нежности на сбогуване с нарастващо нетърпение, вторачена във вратата и опитвайки се да ѝ наложи да остане затворена.

— Обичам те.

Тя едва успя да затвори, преди Бланшар да влезе, облечен в халат. Погледна я въпросително.

— Говореше ли с някого?

— С мама.

Бланшар свали една риза от закачалката ѝ в гардероба.

— Трябва да ставаш вече. Иначе няма да можем да си изкараме коледния обяд.

Когато Ели слезе, в двора се бяха събрали неколцина жени и мъже. Ако ги беше срещнала в обикновения живот, вероятно щеше да побегне колкото може по-далече: високи, някак си еднакво красиви, наконтени с кожени шапки и сака от туид и ботуши за езда — сякаш бяха различен биологичен вид. Запита се дали са гости на Сен Лазар, или са негови роднини. Бланшар се присъедини към тях, разменяше светски реплики, запознаваше я с хора, чиито имена тя веднага забравяше. Тя очакваше срещата с Мишел Сен Лазар, но той очевидно не беше сред групата.

Конвой от ленд роувъри ги свали надолу до високопланинска ливада, обградена от дървета и шубраци. Там вече беше спрял друг джип, чийто заден капак беше отворен. Отвътре се чу висок писък.

Там имаше клетка, в която едра птица стоеше на прът, стиснала дървото с остри извити нокти. Имаше бял пух на гърдите си, широки криле и извит като ятаган клюн. Нямахше нужда човек да знае много за птиците, за да различи смъртоносната ѝ сила на хищник. Здрава верига я държеше окована за клетката.

Бланшар си сложи дълга до лакътя кожена ръкавица и я завърза. Мърморейки успокоително, той отвори клетката и прехвърли веригата от пръчката за кацане върху китката си. Птицата скочи на протегнатата му ръка и започна да чисти с клюн белите пера на гърдите си. Помощникът — соколарят? — ѝ сложи малка кожена качулка на главата и я завърза.

— Красива е — отбеляза Ели. — Толкова благородна.

— Това е сокол скитник. Ловът със соколи е истински кралски спорт. — Бланшар извади примамка, вързана за края на дълга връв, и я стисна с дясната си ръка. — Изисква безкрайно търпение и дълбоки джобове.

След това закрачи през поляната, а Ели го последва. Едно черно куче са влачеше в краката им, а останалите гости ги последваха на благоразумно разстояние, наблюдаваха Бланшар и отпиваха кафе, което единият от шофьорите беше докарал с джипа. За опасните пера на сокола беше закачено звънче, което огласяше въздуха при всяко движение на птицата.

Спряха в средата на ливадата. Бланшар свали качулката и отключи веригата. Соколът се огледа, главата му потрепваше. Дълго време човекът и птицата стояха напълно неподвижни — черни силуети на фона на побелялото поле.

С дрънчене и плясък на криле птицата излетя от ръката на Бланшар. Едното ѝ крило едва не удари Ели в лицето. Стрелна се във въздуха толкова бързо, че Ели не успяваше да я проследи с поглед. Издигаше се, докато не се превърна в малка точка над групичка дървета в края на ливадата.

— Видя нещо.

Бланшар извади от дълбокия джоб на коженото си палто миниатюрно радио и го включи. През пукота на статичното

електричество то започна да предава постоянен нисък тон. Когато го насочваше към мястото, където птицата се рееше, звукът се усилваше.

— На крака на сокола е закачен радиопредавател. Ако го изгубим от поглед, сигналът ще ни отведе при него.

Соколът се рееше, размахвайки криле, за да не го отнесе въздушното течение. Ели присви очи към небето. Въздухът беше толкова чист, че можеше да види всичко: черните пера под крилете и бялото петно на гърдите; извитият остър клюн. Дори ѝ се стори, че вижда как очите му оглеждат земята. Изведнъж той се стрелна толкова бързо, че Ели не успя да види плячката. Соколът нападна и изчезна зад дърветата.

— Хайде — изкрещя Бланшар.

Хукнаха през полето, газейки в дълбокия сняг. Кръвта бучеше в ушите ѝ заедно с вятъра, скърцането на снега и кучешкия лай. Прехвърлиха се през някаква ограда и се запровираха през храсталаците към групата дървета. Бланшар махна надясно.

— Дърветата пречат на сигнала. По-добре да се разделим.

Тя зави и пое през девствения сняг, промъквайки се през храсталаците. Прекоси тясна рекичка, препъна се в полузаровен дънер и успя да запази равновесие, като се хвана за ствола на една бреза.

„Така никога няма да го намерим.“ Спря, подпря ръце на бедрата си, за да облекчи спазъма, докато си поемаше тежко дъх. Дебелите клони пукаха под снежното си бреме; червеношийка зовеше малките си. Вляво се чуваше далечен лай. А някъде напред и не много далече...

Трели на звънче, като дрънкането на брънки на плетена ризница. Звънът се усили. Тя надникна иззад храсталака.

Соколът стоеше триумфално върху сивия труп на гъска. Крилете ѝ бяха разпръснали снега като бомбен взрив, но вече лежеше неподвижна. Соколът се наведе и тихичко цвъртеше, докато изтръгваше сърцето ѝ. Наоколо беше поразително чисто — единственият признак за смъртта бяха три капки кръв върху снега, симетрично разположени до трупа.

Ели се вторачи в тях. Внезапно почувства замайване. Снегът я заслепяваше — блестеше толкова силно, че капките кръв сякаш се повдигнаха и заплуваха в очите ѝ. Помисли си, че никога не е виждала подобен цвят.

През замайването си чу още един звън. Беше толкова непонятен, че ѝ трябваше известно време да осъзнае, че звъни телефонът ѝ. Зарови из джобовете си, за да го извади.

— Елинор? Госпожа Томас се обажда. От номер деветдесет и шест.

Ели я познаваше: ниска жена, която живееше близо до майка ѝ. Имаше закръглени бузи и весел териер. Но защо...

— Почуках, но те нямаше вкъщи. Взех номера от чантата на майка ти. Не знаех дали си тук, или караш някъде Коледа... Такъв шок. Толкова ужасно нещо.

Тя бръщолевеше, заобикаляше нещо толкова ужасно, че не смееше да го каже направо. Ели гледаше вторачено сокола, който кълвеше сърцето на птицата.

— Какво става?

Госпожа Томас говореше нещо за линейки, болници и лекари. Думите ѝ нямаха повече смисъл за Ели от цвъртенето на сокола.

— Кой? — Обаче вече знаеше.

От няколко клона падна сняг, когато Бланшар излезе на полянката. Държеше приемателя като дистанционно управление и го насочи към птицата. Погледна я доволен, почти в захлас, но тогава видя Ели.

— Какво се е случило?

Гласът, който идваше от другата страна на морето, каза в ухото ѝ:

— *Майка ти.*

Самолетът на Сен Лазар беше във Виена за редовния преглед, а буря беше затворила пистата. Ели прекара нощта на летището и на следващата сутрин хвана първия полет на един от евтините превозвачи. Кабината беше пълна с квичаци семейства и скиори, които сякаш се бяха търкулнали право от баровете по пистите в самолета. Кабината беше боядисана в ярки цветове и миришеше на пот, стари щори срещу слънце и прясна бира. Два реда по-назад едно дете беше оповръщало целия под. В Бристол се наложи да чака цял час, докато малцината дежурни служители успеят да докарат багажа ѝ.

На 26 декември влаковете не вървяха. Ели взе такси от летището, за да я закара до Нюпорт — шейсет и пет километра, за които плати

почти сто паунда. Гледаше вторачено през прозореца безлюдния град, новите небостъргачи, които се издигаха в небето, и плетениците, които минаваха за обществено изкуство. Откакто започна в „Монсалват“, не се беше връщала тук. Беше забравила колко сиво е всичко.

За да влезеш в болницата дори като посетител, трябва да се предадеш напълно — сякаш единственият начин за управление на човешкото страдание е да се изгради нещо неразбираемо за хората. Кралската болница „Гуент“ не правеше изключение. Щом прекрачи прага ѝ, Ели се превърна в пленник на неписани правила, византийски йерархии, които никога не даваха резултат. Дори архитектурата сякаш имаше задача да те обърка. Спомни си думите на Бланшар в хранилището за времето, което се превръща в пространство. Когато успя да стигне до стаята в отделението, времето и пространството се бяха слели в осветена от флуоресцентни пръчки празнота.

Майка ѝ лежеше в дъното на стая с четири легла, отделена с параван. Имаше прозорец, но гледаше към тухлена стена. Очите ѝ бяха затворени, а в лицето ѝ имаше едва доловима асиметрия. Игли и тръби стърчаха от тялото ѝ, а мониторите съобщаваха всяка секунда какво се случва с него.

Ели седна и извади кутията с швейцарски шоколади, които беше купила на летището. Сложи ги на пластмасовото нощно шкафче.

— В момента не може да яде.

Отнякъде се беше появил лекар — висок мъж с руса коса и усмивка, която обиди Ели.

— Какво се е случило? — Ели чу скърцането в гласа си и осъзна, че е близо до пълно разпадане. — Аз съм дъщеря ѝ — добави тя.

— Сутринта на Коледа е отишла на черква. След службата се е запътила да запали свещ и тогава е рухнала.

Ели можеше да си представи сцената. Сивата аскетичност на „Свети Дейвид“, чийто викарий никога не би позволил да се внесе коледно дръвче в неговата черква. Белокосите дами си пийват сутрешното коледно шери, а новината ги обхожда и разгонва като подплашено ято гъски. Отец Томас се промъква през тях, призовавайки за спокойствие. Линейката в черковния двор. Колко време трябва да чакаш за линейка в коледната утрин?

— Докараха я право тук. Още не се е свестила.

— А ще се...?

Откри, че не може да довърши изречението. Съзнанието ѝ се разбунтува; въображението ѝ отказа да предостави различните възможности.

— Не знам. Данните са добри. Зависи дали има... въъ... увреждания...

„Иска да каже мозъчни увреждания“, помисли си тъпо Ели. Погледна пак лицето на майка си — тънките кости и острите черти. По един потресаващ начин тя изглеждаше по-спокойна от когато и да било.

Лекарят стрелна поглед към часовника на стената.

— Намира се на най-доброто място. Ще се грижим добре за нея. Обещавам.

Ели нямаше представа колко дълго седя до майка си. Лекарят каза, че може да помогне, ако ѝ говори, и тя го направи. С прекъсвания и неудобство, и с откровеност до степен, каквато никога не си беше позволявала. Разказа ѝ за Дъг и неговата поема; за Бланшар и пръстена, който ѝ беше дал; за градовете, които беше посетила, и хотелите, в които е отседала. Описа приказния замък на Сен Лазар, мъртвата гъска и яркочервената ѝ кръв върху снега. Това я накара да осъзнае колко малко неща в живота ѝ не са свързани с банката. Понякога мислите ѝ започваха да се реят; не знаеше, че е престанала да говори, докато не отминаха безброй минути.

Времето за свиждане свърши. Ели излезе от болницата, влачейки куфара си на колелца по коридора, сякаш пренасяше своята вина. Трябваше да бъде до нея. Намери комплект ключове в чантата на майка си и тъй като нямаше къде другаде да отиде, прибра се вкъщи.

Тази нощ спа в леглото на майка си. Веднага щом се събуди, звънна в болницата. Без промяна. Казаха ѝ, че тъй като е неделя, свижданията са чак следобед. Тя зарови сред непрактично официалните дрехи в куфара си, докато не намери чифт джинси и вълнен пуловер. Къщата беше ледена и когато отиде да си вземе душ, водата не беше по-топла.

Имаше бегъл спомен за бойлер на тавана, затова свали стълбата от куката и се изкатери. Табела, закована на една от гредите, я предупреждаваше, че напречните греди няма да издържат тежестта ѝ. Може би причината бе, че таванът вече беше претъпкан с кашони чак до покрива. Бойлерът за топлата вода беше някъде отзад.

Нямаше как да мине. Тя дръпна унило един от близките кашони и старата широка лепенка, която го държеше затворен, се скъса като оризова хартия. От него на пода се изсипаха листа и снимки.

Прииска ѝ се да изкрещи от разочарование. За миг си представи, че си тръгва и взима стая в хотела в центъра: за да изостави това студено, разрушено минало. Обаче нещо сред разсипаните документи привлече очите ѝ. Беше снимка на майка ѝ, по-млада, отколкото я помнеше. С дълга права коса и абсурдно къса рокля. Стоеше пред катедрала, прегърнала някакъв мъж: фотоапаратът беше щракнал точно в мига, когато нещо бе отвлякло вниманието му, защото бе извърнал глава и гледаше нещо извън обхвата на обектива. По профила му личеше, че е красив, със силни черти и дълбок поглед.

Енюрин Стентън. Ели го позна веднага, макар да беше виждала само дузина негови снимки. Обърна фотографията и видя ситния спретнат почерк на майка си.

Бресаноне, Италия — март, 1987 г.

Доколкото знаеше, майка ѝ никога не беше напускала страната, дори нямаше паспорт.

Обхвана я любопитство и се зарови в кашоните, прехвърляйки документите. Това ѝ напомни архива в Люксембург — ревизия на един недовършен живот. Всъщност два живота, защото между банковите извлечения и сметките за тока лежеше голяма част от миналото ѝ. Училищни фотографии, тетрадки за упражнения; рисунки и картини; доклади, свидетелства и програми за училищни концерти. И между тях — леката сянка на трети живот, който беше определил живота и на двете им. Свидетелство за уволнение от армията; стара полица от застраховка живот; пощенски карти от континента. Не беше имала представа, че баща ѝ е пътувал толкова много. „Времето е прекрасно. Видях различни красиви неща. Нямах много късмет тук. Обичам те. Енюрин.“

Погледна си часовника. Минаваше дванайсет и половина. Скоро щеше да започне свиждането. Заряза опитите да стигне до бойлера и се

подготви психически за леден душ. В кашона беше останала връзка документи. Най-отгоре под ластика беше пъхнат неизползван самолетен билет. Ели го издърпа, питайки се защо ли това пътуване не се е осъществило.

Билетът беше за полет на „Бритиш Еървейз“ от Лондон за Мюнхен на 20 февруари 1988 г.

Почувства как я залива тъга, когато се сети защо билетът не е използван.

Енюрин Стентън 12 май 1949 — 19 февруари 1988.

Само че билетът не беше издаден на името на Енюрин Стентън. Там пишеше Джон Херин.

24.

Нормандия, 1136 г.

Инстинктът действа вместо мен. Грабвам копие от поставката до стената и го запращам по него. Той избягва удара, както ни е учил Горнеман, като се завърта, но върхът закача наметалото му и го повлича назад, където стълбата се извива надолу. Той се търкулва по предателските стъпала с тропот, а мечът звъни като хвърлена монета. Главнята изгасва.

Прегръщам Ада и се опитвам да ѝ внуша, че не може повече да се отлага.

— Ако останеш, Ги ще те убие.

Тя кимва. Хващам я за ръката и я повеждам надолу по стълбата, опипвайки пътя с дръжката на копието. Откриваме Джослин превит надве върху следващата площадка. Кръв капе от рана на главата му. Не спирам да проверя дали съм го убил. Сигурно някой е чул шума.

Обаче никой още не е подал сигнал за тревога. Стигаме края на стълбата и се промъкваме през двора към оборите. Намирам един от конярите, свит на кълбо в сеното. Разтърсвам го да се събуди. Той разтърква очи и изтърсва сеното от главата си.

— Джослин пострада. Падна в тъмното. Трябва да ида при Ги. Оседлай коня и сивата кобила.

Оставям го и хуквам към портата, докато Ада се качва, за да вземе някои неща. Захранвам пазача със същата полуистина и двамата отваряме вратата достатъчно, за да мине кон. Хвърлям око към сградите, чудейки се дали Ада ще дойде? Ами ако промени решението си?

Ада се появява облечена със здрава пътна рокля и наметало. На гърба ѝ е вързан малък вързоп. Каквито и опасения да има, за момента ги е овладяла. Под качулката лицето ѝ е невидимо: не мога да разбера какво си мисли. Тя пъха нещо студено и остро в ръката ми.

— Да не ги забравиш.

Моите шпори. Конярчето ги закача на ботушите ми. Вижда, че Ада яхва сивата кобила, и се учудва. Започнал е да се пита защо къщата е толкова тъмна и тиха, след като с Джослин се е случило нещастие.

— Тя трябва да бъде със своя съпруг.

Измъкваме се през портата. Луната свети силно и озарява пътя ни. Ритъмът на коня ме успокоява. Ада язди до мен. Качулката пада и косата ѝ се вее. Хвърлям поглед към мястото, където се обучавахме и провеждахме лъжливи нападения. От другата страна е зеленчуковата градина, където разказах на Ада историята за Тристан, и плевнята с нисък покрив, където се срещрахме през нощта. Тези места бяха целият ми свят през изминалите шест години: странна е мисълта, че никога вече няма да ги видя.

Чувствам се свободен, но знам, че това е самоизмама. Видях изражението на Джослин. Ако е жив, няма сила на земята, която да го спре да ни преследва.

25.

Нюпорт, Южен Уелс

Като се изключи екипът, в болницата нищо не се беше променило. Сестрите сменяха чаршафите, като завъртаха майка ѝ първо на едната страна, после на другата. Все едно беше труп. Ели не можеше да гледа, затова изчака пред паравана. Табелка на стената я предупреждаваше, че трябва да изключи мобилния си телефон. Поне нямаше да ѝ падне батерията. През последните няколко седмици се изтощаваше изненадващо бързо.

Когато сестрите си отидоха, тя поде бдението си. Беше донесла старите пощенски картички от тавана и започна да ги чете на глас, съживявайки глас, който никога не беше чувала. Надяваше се, че майка ѝ чува, че зад това неподвижно лице си спомня по-щастливи времена. Какъв ли е бил татко, запита се Ели. В нейните очи винаги е бил само причина за тъгата на майка ѝ. Беше странно да си ги представи щастливи заедно. Като повечето деца, тя не можеше да си представи, че родителите ѝ са имали живот извън нея.

В неделя болницата затваряше рано. Когато Ели осъзна, че изпитва облекчение, я прониза чувството за вина. Бяха минали само двайсет и четири часа, но вече ѝ се повръщаше от болницата, от слабото осветление и от дългите празни часове, в които нищо не се случва. Така ли ще прекара остатъка от живота си?

Щом се прибра, отново пое по стълбата към тавана. Погледна пак самолетния билет, допускайки, че може да си е въобразила. Но не, той си беше там и на него пишеше: „Джон Херин“.

Сега, когато знаеше какво да търси, започна да рови методично из купищата хартии. Намери стария си училищен атлас и очерта пътуванията на баща си, използвайки датите от пощенските картички, отрязъци от билети, чуждестранни касови бележки. Търсеше нещо, свързано с Джон Херин, всичко, свързано с Лондон и метрото, всякакви бележки за дундест мъж на име Хари. Работата ѝ в библиотеките по нейната дисертация я беше научила да изключва

аналитичната част на мозъка си, да преглежда вещите, без да ги оценява. Едва след като събере всички късчета от пъзела, ще си разреши да обмисли как се свързват.

Свърши половин час след полунощ. Най-накрая се беше показал и бойлерът за топла вода. Дрехите ѝ миришеха на прах, ръцете и лицето я сърбяха от докосването до изолацията от минерална вата. Намери ключа на бойлера и се поглезе с продължителен душ, докато горещата вода не започна да се изчерпва. Успя да намери консерва супа и няколко бисквити със сирене в шкафовете на майка си и приготви късна вечеря — цял ден не беше яла. Едва тогава започна да преглежда доказателствата, които беше събрала.

Разполагаше с атласа. По разпрострялата се Европа бяха пръснати множество точки — пътувания, предприемани на всеки два-три месеца от 1984 до 1987 г. Най-далечното на изток беше до Истанбул. Най-далечното в западна посока бе до Сантяго де Компостела, но повечето точки бяха съсредоточени между Рейн и Сена — линията на разседа между Германия и Франция, където те се сблъскваха от векове, изригвайки държавици като Белгия и Люксембург в своята тектоническа битка. Друга група точки се точеше по протежение на Алпите — от Северна Италия до Южна Франция. Няколко се бяха струпали в Швейцария, около Лозана.

Имаше и самолетен билет за Джон Херин, към които беше добавила една хотелска сметка и молба до Съмърсет Хаус^[1] за копие от акта за раждане — и двете на същото име.

Имаше и писмо, написано на машина върху чиста кремава хартия, с което Джон Херин бе поканен на интервю за работа в четвъртък, 22 ноември 1987 г. Писмо, което накара Ели да зяпне от изненада.

Директорът, г-н Вивиан Бланшар, ще се радва, ако го посетите, за да обсъдите възможностите за кариера в банка „Монсалват“.

Лондон

Ели не можеше да повярва, че някой още използва телефонните будки. Обаче подобно на Клиф Ричард и бристолския крем на Харви, те още съществуваха. Сега, напъхана в една на ъгъла на „Мургейт“ и „Лондон Уол“, Ели беше благодарна за това. Знаеше, че „Монсалват“

могат да следят обажданията от телефона ѝ — беше подписала документ, който им разрешаваше да го правят. Допреди две седмици не можеше да си представи, че ще има нещо за казване, което някой би искал да подслуша.

Телефонът звънеше безспирно, докато накрая не се включи телефонният секретар. Ели погледна визитката, която Хари ѝ беше дал в градините на музея за Конго — телефонен номер с лондонски код и надраскана бележка. *Ако никой не се обади, остави съобщение за Хари от Джейн.*

— Здравсти, Хари, Джейн се обажда. — Тя заекна, за да измисли какво да каже, но нищо не ѝ дойде наум. — Обади ми се. — Обаче той нямаше да я потърси на мобилния, а в апартамента ѝ нямаше стационарен телефон.

Мина една кола и заля телефонната будка със светлина. Ели се обърна. Възможно ли беше да е бентлито? Опита се да го разгледа, но автомобилът вече се беше отдалечил и сега само червените стопове се бяха вторачили гневно в нея.

Погледна си часовника. В нюпортската болница информацията щеше да затвори след десет минути. Надявайки се, че никой не я наблюдава, тя изскочи от будката и извади мобилния си телефон. Мек, неземан глас като говорещ будилник ѝ каза същото, което ѝ се повтаряше от цяла седмица.

В по-голямата част от Ситито януари беше удължен махмурлук от предходната година: бавни дни, дълги обедни почивки, ранно пускане на кепенците. Дори младшите анализатори понякога си тръгваха за вкъщи преди осем. Обаче в „Монсалват“ телефоните звънях, по коридорите се чуваха приглушени гласове и имейлите течаха бързо както винаги. Ели разбра защо едва в петък след Нова година, когато Бланшар я повика в кабинета си.

— Как е майка ти? — започна той направо.

— Стабилна, но все още в безсъзнание. — Не го гледаше в очите. Всяка вечер, когато се прибираще в Барбикан, се страхуваше, че бентлито може да чака отвън. Всяка вечер то не беше там. Сякаш Бланшар бе подушил неохотата, която я беше обзела. В банката едва се виждаха.

— Доволна ли си от грижите за нея? Получава ли всичко, от което има нужда?

— Доколкото мога да преценя.

— Има ли роднини, които да я посещават?

— Не.

Бланшар си играеше с копчетата на ръкавелите си.

— Говорих с мой приятел. Лекар. Той е специалист по възстановяване след инсулт. Един от четиримата или петимата най-добри в света. Има частна болница близо до улица „Харли“. Готов е да приеме майка ти, ако ти пожелаеш.

Ели поклати глава.

— Това е много мило... но не можем да си го позволим. Майка ми няма осигуровка.

— Банката ще плати. — Бланшар се наклони над писалището си, вторачен толкова твърдо в нея, че тя не смееше да отмести очи. — Зная, че не искаш милостиня, но трябва да направиш най-доброто за майка си. Когато излезе от комата, ще се нуждае от интензивна терапия. Здравната служба е машина: за тях един живот не значи нищо. Особено през зимата. За грижите, от които майка ти има нужда, Лондон е по-подходящ.

Не можеше да спори, знаеше, че е прав. Но не можеше и да се съгласи. Не защото беше горда, а защото беше ужасена. Ако доведе майка си в Лондон, за да бъде настанена в болницата на Бланшар, където за нея ще се грижат неговите лекари, това би било равносилно да се постави в негова власт.

Бланшар разбра погрешно колебанието ѝ.

— Забравяш, че аз също имам интерес в това. Не искам да страдаш ненужно. И ще ти бъде по-лесно, ако не прекарваш половината си живот във влака от Лондон до Нюпорт и обратно. И за майка ти ще бъде по-добре, защото ще можеш да я виждаш всеки ден. Обясниха ми, че за излизане от кома присъствието на любимите хора е много важно.

Той вдигна позлатен нож за писма и го завъртя на върха му върху полирания плот.

— Освен това имаме работа. Както винаги. Разбирам, че мислите ти са с твоята майка, но ми трябваш тук. И то сега.

Ели изчака мълчаливо да продължи.

— Мишел Сен Лазар много се зарадва, че спечели наддаването за „Талхюет“. От компанията не са толкова щастливи. Управата отказва да приеме определения от нас кандидат за член на борда или да ни осигурят достъп до компанията. Затова Мишел реши да направи опит за спечелване на пълен контрол.

— Враждебно превземане?

— Ще бъде величествена битка. Френското и германското правителство притежават дялове. Ако французите продадат дела си на нас, германците ще откажат; ако германците го продадат — французите ще откажат. Всъщност никое правителство няма да иска да работи с нас, защото ще подозират, че сме Троянски кон на противната страна. Заедно притежават четирийсет процента от компанията. Това прави нещата трудни за нас. Всички карти трябва да бъдат в наша полза. Мишел е изпълнен с решимост. Имаме нужда от теб за тази работа. Състоянието на майка ти може да продължи с месеци и ти не можеш да спреш живота си заради това.

Той притисна ножа за писма върху кожената подложка за писане и върхът остави вдлъбнатина.

— Мисля, че ще ти е трудно да продължиш работа за „Монсалват“, ако майка ти остане в Нюпорт.

Седмица по-късно получи отговор. Съобщението беше скрито толкова добре, че едва не го пропусна. Беше пъхнато между страниците на безплатен вестник, който ѝ подадоха, докато крачеше към Барбикан. Раздавачът едва не я плесна с него. После не го пусна веднага и тя вдигна очи. Жълтото кепе беше придърпано върху челото, но под козирката разпозна тревожното изражение на Хари. В следващия миг той се обърна, за да пъхне вестник в ръката на друг минавач. На следващия ден се огледа за него, но го нямаше.

Две вечери по-късно слезе от автобуса на улица „Фулъм“, върна се назад и зави зад ъгъла, за да провери дали някой не я следва. Улица „Старата черква“ пишеше в съобщението, макар че, доколкото можеше да види, нямаше черква. Само антикварен магазин: и гола тухлена стена, която завиваше зад ъгъла. Обаче имаше черковна градина, изоставен парцел, отдавна забравен. Ели го беше видяла от втория етаж на автобуса зад оградата, към която сега се приближаваше.

Боята се лющеше от зелената врата, която имаше такъв вид, сякаш бе ръждясала, след като е била затворена за последен път преди години. Но когато Ели я бутна, се чу едва доловимо скърцане. Десетина надгробни плочи стърчаха наполовина потънали в земята — приличаха на неолитен строеж.

— Съжалявам, че не можахме да намерим по-весело място.

При други обстоятелства самотна фигура, която се крие в сенките на изоставено гробище, щеше да я накара да подскочи до небето. Обаче днес беше прекалено уморена. Хари беше облегал на стената, така че пътниците в автобуса да не го видят, и я гледаше над покрит с мъх кръст. Махна ѝ да се приближи.

— Да не се опитваш да ме сплашиш?

Мъжът поклати глава.

— Нямах представа колко трудно беше. Бланшар е наредил да те следят всяка секунда, когато не си в банката. Имам чувството, че знае къде отиваш още преди да си прекрачила прага.

— Това не е много трудно. Отивам на работа и се връщам. И толкова.

Замисли се, опитвайки се да си припомни неочаквани съвпадения, повтарящи се лица. Както винаги, Хари звучеше като учтив луд, с тих, приятен глас. „Само че сега — помисли си тя — трябва да му повярвам.“

Ако беше прав, тя не разполагаше с много време.

— Разкажи ми за баща ми. За „Монсалват“ ли работеше?

Хари откъсна парче мъх от кръста и отдолу се показва белият камък. Пръстът му обаче стана черен.

— Не получи работата. В Брюксел ти казах, че съм член на организация. Наречи го братство, макар да нямаме нищо против жените. Водим война срещу „Монсалват“ вече почти деветстотин години.

Това беше необикновено изявление.

— Банката съществува едва от шестнайсети век — отбеляза Ели.

— Като банка, като цяло датира от много по-рано. Сен Лазар дьо Моргон, който основава банката, е потомък на един нормански военачалник наричан Лазар дьо Мортен. Дори по средновековните стандарти той бил особено зло създание.

— Защо баща ми е кандидатствал за работа там?

— Разузнаваше. Помниш ли, че ти казах, че е загинал, опитвайки се да проникне в трезора?

— Не е нещо, което лесно може да се забрави.

— Преди деветстотин години Лазар дьо Мортен открадна нещо, което принадлежеше на нашето братство. Доколкото знаем, то е още там, заключено дълбоко в хранилището.

Ели си спомни как се разтресе подземие, когато влакът мина през близкия тунел. Представи си яркия фар над предното стъкло, когато моторната е изскочила иззад ъгъла. Силуетът, уловен в неговия лъч, няма време да реагира. Скърцане на стомана, метал, хвърлящ искри удар. Понякога, когато работеше до късно в кабинета си и наоколо цареше тишина, усещаше как подът потреперва и дълбоко под земята се чува слаб тътен.

— Въпреки приказките за „модерния свят“ по същество „Монсалват“ е феодално домакинство. Мишел Сен Лазар е кралят, а Бланшар неговият верен сенешал. Освен това е племенник на Сен Лазар. Знаеше ли това?

Ели поклати глава.

— Сен Лазар не може да има деца. Веднъж се срещнахме с него и го оставихме парализиран от кръста надолу. — Унесен, Хари си играеше с горното копче на палтото си.

Нещо, което Бланшар беше казал в нощта след операта, сега изскочи в главата ѝ. *С мен нямаш нужда от противозачатъчни.* Опита да си представи тези възрастни мъже. Толкова много пари, толкова голяма власт — но въпреки това лишени от най-съзидателната сила.

— А „Талхюет“? Какво общо има с вас?

— С нас? Нищо. Те са онова, което изглеждат: средно голям европейски концерн. Обаче по ирония на съдбата притежават нещо, което ни принадлежи.

Ели си спомни въпроса му в брюкселския парк и разпита на Бланшар след финансовата проверка.

— Мирабо?

— Няма нужда да знаеш какво е това. Обаче Сен Лазар по някакъв начин е успял да разбере за него. Когато научихме, че дебне около „Талхюет“, изпратихме човек да разбере какво знае.

На Ели ѝ се стори, че сянката върху един от надгробните камъни се размърда. Явно все пак не бе толкова уморена, щом още можеше да

се страхува. Оказа се, че е само катеричка.

— Нещата се объркаха. Един загина, друг беше заловен. Той също е мъртъв.

— Заловен от...?

— Бланшар? Сен Лазар? — Хари вдигна рамене. — Няма значение. Бланшар има един главорез, който вероятно е свършил мръсната работа. Гаден тип на име Дестрир.

— Срегнах се с него.

По улица „Фулъм“ избоботи автобус. Светлините от горния му етаж сякаш се рееха във вечерния мрак. Мъже и жени преминаха над тях, без да имат и най-малка представа какво се случва в мрака под краката им.

— Защо Бланшар ме нае?

— Не знаем. Не подозирахме, че знае за съществуването ти, иначе щяхме да те защитим по-добре. Не искахме да бъдеш замесена в това. Но вече се забърка... По дяволите!

Беше завъртял копчето на палтото толкова силно, че конците се скъсаха. Огледа го със съжаление.

— Миналата Коледа беше ново.

На Ели не й пукаше за палтото му. Не й дремеше за рицар отпреди деветстотин години, нито за Братството, което иска да унищожи една банка.

— Какво искаш да направя?

„Никога не задавай въпрос, ако вече не знаеш отговора“, я бяха учили в курса по преговори. Обаче човек винаги знае. Дори когато говореше с госпожа Томас в швейцарския гъсталак, знаеше какво ще последва. Струваше й се, че при вдишването на човек можеш да чуеш думите, които ще последват.

— Искаме да проникнеш в трезора.

— Какво има там?

Той хвърли копчето от балтона.

— Ако ти кажа, няма да ми повярваш.

— Искаш да си рискувам живота, но не искаш да ми кажеш за какво?

— Не мога. — Хари пхна ръце в джобовете. — Когато го вземеш и си в безопасност, ще ти покажа всичко.

— Обаче баща ми е знаел какво е?

— Баща ти беше посветил живота си на него.

Тя опита различен подход, преструвайки се, че още не е решила.

— Каза, че не сте искали да се забърквам в това.

Често си беше мислила, че в Хари има нещо неизлечимо извиняващо се: извитите ъгълчета на устата, бузестото лице и очите, които все гледат надолу. Но в следващите му думи нямаше нищо извиняващо се, само твърда неизбежност:

— Вече си се забъркала. Аз се опитвам да те измъкна.

[1] От 1835 г. там се намира Главният регистър на раждания, сватби и смърти. — Б.пр. ↑

26.

Франция, 1136 г.

Следващите два месеца са най-щастливите в моя живот.

Насочваме се на юг, към земите на френския крал. За нас никъде не е безопасно, но там поне ще бъде опасно и за хората на Ги. След два дни продаваме конете си. Боли ме, че се отказвам от своето положение толкова скоро след като го спечелих. Обаче те са твърде лесно разпознаваеми и привличаме прекалено много погледи. Можем да минем за рицар и неговата дама, но хората ще се питат къде са слугите с багажа. И ще ни запомнят.

Пеша сме почти невидими. Когато пролетта премине в лято, християните се изливат по пътищата. Човек може да тръгне от Кентърбъри за Компостела и никога да не остане сам на пътя. След първата седмица, когато всеки тропот ме караше да поглеждам през рамо за прах, вдигнат от галопиращи копита, тълпите започват да ме успокояват. Колкото повече хора ни виждат, толкова по-малко ще ни обръщат внимание.

И двамата сме променени. Оставям косата си да порасне дълга, пуснах брада. Красотата на Ада е по-трудна за криене, но след два месеца път кожата ѝ е по-груба и тъмна. Представяме се за съпруг и съпруга и живеем така. След толкова време криене е удоволствие да го извадиш на показ. Чувствам го правилно и почтено. Почти забравям, че Ада има законен съпруг.

Тя никога не говори за него, но на лицето ѝ се появява странно изражение, когато минаваме край някоя черква. Някак си утихва, което ми напомня, че се е клела пред Бога. Клетвата още я обвързва, колкото и да ми се иска да не е така.

За известно време, след като престанем да бъдем деца, ни се иска светът да е различен — раните да зарастват без белези, всяка любов да е като първата, сторените грехове да бъдат изтрети след изповед. Когато бях малък, научих истината: никога не можем да премахнем нашите грехове и съжаления, а само да трупаме нови — бreme, което

увеличаваме и носим до смъртта си. Най-доброто, което можем да направим, е да се научим да живеем със себе си, да приемем миналото си. Често си мисля за Тристан и Изолда и се питам дали са се справили.

В параклиса на Девата от Тур дадох на Ада дървена брошка, две птички пият от дървена чаша. Не мога да се оженя за нея, но падам на колене и обещавам:

— Винаги ще те обичам, винаги ще те защитавам.

Лятото си отива. Един ден осъзнавам, че пътят не е толкова оживен, колкото предишната седмица. Вече е по-лесно да намериш подслон в хановете за поклонници и приютите за бедни; опашките пред градските порти не са толкова дълги. Пътешествениците са започнали да се връщат у дома за жътвата, за да изтърсят прахта от краката си и да приготвят запаси за зимата. Въпросите, които упорито отпъждах отвъд хоризонта, сега изглеждат неотложни. Когато всички си отидат вкъщи, ние къде ще идем? Как ще се издържаме? Пестихме парите за конете колкото можахме, но те са почти на свършване. На пътя е лесно да се преструваш на ръкавичар от Лондон, който пътува с жена си, но това няма да ни изхрани през зимата.

Ада може да шие и тъче, но това умеят всички жени. Единственият занаят, който аз владея, е да се сражавам.

В края на август откривам отговора. Намираме се в Бургундия, близо до Дижон; тези дни сумракът се спуска все по-рано. Пристигаме в една гостоприемница. Обикновено ги избягваме заради разходите, но целия ден вали, а предната нощ спяхме под един жив плет. Когато влизам, забелязвам облеганат на вратата висок син щит, върху който има изрисувана златна звезда. След като се спазарих с гостилничаря за легло и храна, го питам за щита.

— Етиен де Луз. — Той махва с палец към задната стаичка, откъдето чувам смях и пеене. — След три дни дижонският граф организира турнир в Ла Рош.

Гостилничарят затътри крака, за да се погрижи за някаква поръчка. Ада ме хваща за китката. Разбира какво си мисля.

— Прекалено опасно е.

— Никой няма да ме познае. Твърде далече сме от Нормандия.

Тя няма това предвид.

— При турнирите винаги има загинали.

Права е и аз съм чувал тези истории. В турнирите няма затъпени остриета и изпилени върхове. Когато копията се строшат, треските изпълват въздуха като облак стрели.

На следващата сутрин, след дългата нощ в спорове с Ада, аз стоя на двора пред обора, когато Етиен де Луз идва да вземе коня си.

От пръв поглед личи, че не е воин. Първо, напълно въоръжен е: истинският боец би си пазил силите за сражението. Блестящата му броня и инкрустираната със скъпоценни камъни ножница не могат да скрият факта, че плетената му ризница е само от един слой халки, а мечът му вероятно би се строшил при някой по-силен вятър. Обаче мъжете, които излизат след него от странноприемницата, изглеждат достатъчно добри.

Изстъпвам се пред него.

— Чух, че ще водиш другари на турнира в Ла Рош.

Той ме оглежда от главата до петите и се обръща към своя сенешал. Търси второ мнение. Суетен е, но знае възможностите си.

Сенешалът вижда достатъчно, за да се заинтересува.

— Какво можеш?

Оглеждам двора. Очите ми се спират на гълъб, който е кацнал на покрива и кълве червейчета от сламата.

— Дайте ми копие.

Сенешалът изпълнява желанието ми. Стискам копието, изпитвам тежестта му, за да намеря центъра на равновесието. Няма баланса на уелските копия, но трябва да свърши работа.

Привеждам се, правя половин крачка назад и го пускам да литне. Копието улучва гълъба право в гърдите и го разполовява, забивайки се в сламения покрив. Кръв покрива белите пера. Етиен и неговият сенешал изглеждат впечатлени.

Ги би казал, че това едва ли може да мине за рицарско умение. Но в турнирите най-важното е колко тела ще повалиш.

— Можеш ли да направиш същото и от гърба на кон?

Не му казвам как гълъбът се е озовал на покрива — че го улових с капан снощи в обора и го завързах за покривната греда с връвчица; че след това премерих разстоянието с крачки. Разказвачът на истории няма защо да казва всичко на своите слушатели.

— Дайте ми кон и ще ви покажа.

27.

Лондон

Ако не беше онова, което щеше да последва, този месец би бил най-тежкият в живота на Ели. Всяка сутрин се надигаше в пет и след половин час вече седеше на бюрото си, дъвчейки блокче зърнена закуска и прелиствайки последните новини. В осем се срещаше с Бланшар и останалите от екипа по наддаването, след това дванайсет часа срещи, видеоконференции, имейли и електронни таблици. Всяка вечер в девет идваше такси, за да я откара до болницата, където прекарваше един час до леглото на майка си: поне сега, в частната болница, нямаше ограничения в часовете за свиждане. След това друго такси я откарваше вкъщи, където преглеждаше съобщенията, които ѝ пращаха по телефона, и след може би още един час работа си лягаше — в два или три сутринта.

Живееше в тъмнина, в свят на постоянна нощ, в който сякаш никога не спеше. Отново започна да отива пеша на работа, дори ако валеше, само за да прекара десет минути на чист въздух. Скоро опозна хората, които бяха будни в този час: уличният чистач на ъгъла на улица „Грешъм“, който обновяваше света; шофьорът на вестникарската камионетка, който натискаше клаксона, когато минаваше; човекът, който отваряше вестникарската будка и никога не я поглеждаше. Понякога си спомняше, че трябва да бъде внимателна и да се ослушва за стъпки зад гърба си и сенки в околните входове. Обаче през повечето време бе твърде уморена, за да мисли за това.

Беше в капан — опънато платно, върху което други хора записваха желанията си. Имаше дни, когато си мислеше, че ще я разкъсат на две. Не можеше да напусне Бланшар, не и докато майка ѝ лежеше в болницата; не можеше да не обръща внимание на Хари. Дори не знаеше дали още е с Дъг. Разказа му за майка си твърде късно, изопачавайки станалото, за да скрие факта, че за Коледа е била в Швейцария. Беше поискал да дойде на гости, но тя му отказа. Разбра, че е наранен — започна да говори нещо за състоянието на тяхната

връзка, но се спря. След това се обаждаше веднъж седмично, за да я пита как е майка ѝ, но иначе я остави на мира. Обажданията бяха толкова формални, толкова съдържани, че понякога се питаше дали не е скъсала с него в някой от безсънните си мигове и после е забравила.

С напредването на месеца Бланшар започна да ѝ възлага нови необичайни задачи. Една вечер се озова пред офис сграда в Уапинг, пъкна твърд пощенски плик през процепа в кутията. Два дни по-късно вестник, който не беше известен с отразяването си на деловия свят, публикува статия за финансовия директор на клон на „Талхюет“ във Великобритания. Под заглавието „Банкер садист!“ материалът описваше, подкрепен от отлични снимки и разкази на очевидци, навигите му в Сохо^[1], които сигурно не е смятал да разкрива на съпругата си. Той първо заплаши вестника със съд, но след няколко дни подаде оставка, за да „прекарва повече време със семейството си“.

Веднъж Ели седя цяла сутрин във фойето на хотел в района на Найтсбридж. Чакаше един от членовете на управителния съвет на известен попечителски фонд. Когато той пристигна, тя го последва в асансьора. Докато стигне на седмия етаж, той се оказа собственик на нова чанта „Гучи“, която беше толкова тежка, че се бе изкривил на една страна. Седмица по-късно неговият фонд обяви, че ще използва правата си на акционер, за да гласува в полза на поглъщането от „Сен Лазар“.

Ако Ели се беше спряла да помисли, може би щеше да разгледа последиците от онова, което вършеше. Обаче тя не го направи. Работното ѝ съзнание се беше превърнало в счетоводен баланс: неща, които улесняват превземането, и неща, които му пречат. Причината и резултатът не влизаха в уравнението, още по-малко кое е справедливо и кое — не. Беше прекалено уморена.

Поне не се налагаше да пътува много. Седалището на „Талхюет“ и по-голямата част от бизнеса им беше в Европа, но по каприз на историята основният капитал беше листван на Лондонската борса. Тя ходи само веднъж в командировка и както повечето ѝ пътувания, и това изскочи внезапно. Един следобед Бланшар се втурна в кабинета ѝ. Никога не го беше виждала толкова бесен.

„Той знае — помисли си тя. — Хари, Нюпорт, всичко.“

Зарови из книгата и се опита да изглежда спокойна.

— Какво има?

— Бял рицар^[2]. — Той стовари папката на бюрото й. — Какво знаеш за група „Кьониг“?

Ели преглътна, докато се опитваше да си събере мислите.

— Те не са публично дружество. Занимават се главно с инвестиции в инфраструктура и комуникации.

— Сложили са на масата приятелско предложение за „Талхюет“. Управата им има голямо желание — може дори германското правителство да се реши да подкрепи тази оферта. Един от техните леви политици смята, че ние сме „неприемливото лице на световния капитализъм“. — Той направи гримаса.

— В това няма логика — намръщи се Ели. — Ние вече предлагаме повече от обема на амортизацията и новоизкупените акции. „Кьониг“ нямат никакъв допълнителен бизнес, за да създадат синергии, а ако германското правителство е замесено, няма да им позволи да уволняват работници и да разбият компанията на парчета. Какво печелят?

— Ели, това не е случайност. Мишел Сен Лазар има врагове: някой от тях е насъскал „Кьониг“ срещу сделката ни. Трябва веднага да идем в Париж.

— Мисля, че централата им е във Франкфурт.

— Няма смисъл да разговаряме с тях. — Той взе папката и се обърна да си върви. — „Кьониг“ искат да играят ролята на бял рицар. Знаеш ли кой е най-лесният начин да спреш нападащ рицар?

Ели го изгледа неразбиращо.

— Да убиеш коня му.

Бентлито мъркаше по Комършъл Роуд в посока „Лайм хаус“. Движението не беше натоварено, но Бланшар нареди на шофьора да заобиколи. Когато вдигна очи от лаптопа, Ели с изненада видя дълги редици складове да прелитат зад прозореца.

— Това ли е пътят за летището?

Бланшар измърмори нещо за улични ремонти. Ели се зае отново с работата си. Когато вдигна очи, колата беше спряла на затворена улица в индустриален парк. Тя предположи, че вероятно са объркали

пътя, но Бланшар се беше вторачил през прозореца и явно очакваше нещо.

Ели проследи втренчения му поглед през ограда от телена мрежа, която завършваше с бодлива тел. Зад нея се простираше пустош: обгорели тухли, изкривени метални греди — останки от склад, станал жертва на огъня. Вятърът вдигаше облаци пепел, сякаш огънят още тлееше, макар очевидно да се беше случило преди време. Отпадъците бяха събрани на купчини, а съседните сгради бяха боядисани отново. В задната част на парцела висеше очукана табела, рекламираща „Логически елементи“ — паметник на съсипаната компания.

Тя обаче вече беше срещала това име. Спомни си първите няколко седмици в банката, когато един горд възрастен човек не се подаде на Бланшар, за да може синът му да наследи бизнес, който не желаше. Автоматизационната фирма „Розенберг“, която беше опростила веригата си за доставки, за да остане конкурентоспособна. Спомни си и сметището зад компанията, когато потъна до кръста в кашони, за да намери фирмените знаци върху тях. *Логически елементи — логичният избор.*

— Това беше компанията, която продаваше платки на Розенберг. Техният единствен доставчик. Фабриката им изгоря преди три месеца. Без техните елементи Розенберг не можеха да продължат производството. Клиентите им се разбягаха, а банката им отказа кредит. Бяха на прага да обявят банкрут, когато им отправихме последно предложение. Разбира се, за по-малка сума. Компанията вече не струваше почти нищо.

Ели се насили да го погледне в очите.

— Защо ме доведе тук?

— Розенберг беше първата ти сделка. Помислих, че може би искаш да знаеш как е завършила.

— Но не съм очаквала това. — Тя се вторачи в останките и си представи как пламъците са ги поглъщали. — Ти ли го направи?

— Не, естествено. — Той оголи зъби, подканяйки я да му противоречи. — Но и да съм го направил, това проблем ли е? По принцип една компания е просто сбор от нейните активи. Натрупване на стойност. Да речем, че наредя на нашия търговски отдел да заеме нападателна позиция срещу определена корпорация. Те правят

дъмпинг или продават акциите на къса позиция. Понася се слух и скоро пазарът следва нашия пример. За минути съм унищожил милиони паунда от стойността на активите на компанията. Всичко това е напълно в рамките на закона. Защо тогава да е различно, ако унищожа тези активи под формата на сгради и машини, а не на хартия? Ако използвам огън вместо телефон?

— Незаконно е.

— Никой не умира. Ние изпитваме сантиментална привързаност към материалната собственост, но тя не е нищо повече от възплъщение на богатството. А богатството е материалът, от който е направен капитализмът. Ние го създаваме или го унищожаваме; работим, за да се сдобием с него, и го отказваме на нашите врагове.

— И какво ще ти купи това богатство? — попита Ели по-високо, отколкото възнамеряваше.

Бланшар я изгледа учудено.

— Власт, разбира се.

Париж

Ели отдавна искаше да види Париж, но не по такъв начин. Кацнаха в тъмнина; половин час по-късно лимузината се носеше по улиците, свободни от пиковото движение. Чувстваше се напрегната. Всеки път, когато погледнеше през задното стъкло, един черен рейндж роувър със затъмнени стъкла ги следваше. Ако лимузината сменяше лентата, джипът също го правеше; когато завиваха, той също сменяше посоката. Когато едно такси се опита да се вмъкне помежду им, джипът се стрелна напред, за да затвори празнината, като едва не откъсна предната му броня. Таксито се стрелна встрани с вой на клаксон.

— Следи ли ни някой?

Бланшар хвърли поглед през рамо и се усмихна.

— Дестрир е уредил бавачка. Твърди, че има банда анархисти, която е отпредила заплахи срещу нас. Нищо определено, но Дестрир се тревожи. Той е като майка — орлица.

Джипът потъна в движението, когато лимузината излезе на площад „Вандом“ пред парижкия хотел „Риц“. Когато се регистрираха, ключовете им за стаите бяха придружени от съобщение.

— Господин Леховски ви очаква в апартамент „Елтън Джон“.

Сърцето на Ели се сви.

— Той ли е съветник на „Кьониг“?

— Това е логичният избор. Познава компанията много добре, след като се опита да я купи.

— Това етично ли е?

— Ефикасно.

Апартаментът „Елтън Джон“ беше обзаведен с по-добър вкус, отколкото Ели очакваше — симфония от слонова кост и розово, залети от мека светлина. Токчетата на обувките ѝ почти изцяло потънаха в дебелия килим.

Леховски ги очакваше във всекидневната. През отворената врата Ели зърна широка два и половина метра спалня с розов балдахин.

— Ели, както винаги, изглеждаш прекрасно — посрещна я с комплимент Леховски. — Да ти предложи ли питие?

— Минерална вода.

Той вдигна слушалката на розовия телефон и поръча.

— Това е малко неочаквана среща. Твоята помощничка не поиска да ми каже нищо по телефона, но предполагам, че сте тук заради „Талхюет“? В Люксембург се справихте много добре; бяхме разочаровани, че не спечелихме. Нашата оферта беше само с пет милиона евро по-ниска от вашата. — Той внимателно наблюдаваше Бланшар. — Може би вече сте го знаели.

Келнерът се появи неестествено бързо с напитките — бренди за Бланшар и „Джак Даниълс“ за Леховски.

— Да, заради „Талхюет“ — потвърди Бланшар.

Леховски изплю дъвката си.

— Неофициално?

— Зависи за какво ще постигнем съгласие. — Бланшар извади ножчето си и отрязва върха на пурата. — Кьониг нищо не печели, ако купи „Талхюет“. Ели?

Тя се зае да изложи накратко случая. Леховски слушаше без интерес, като през цялото време беше вторачен в точка, петнайсетина сантиметра под гърлото ѝ.

— Дори „Кьониг“ да спечелят компанията, ние пак ще притежаваме десет процента от нея. Ще откриете, че можем да бъдем много несговорчив акционер.

— Мислех, че „Сен Лазар“ притежава по-голям дял.

Бланшар махна с ръка.

— На едно мнение сме по въпроса.

— Както винаги.

— „Кьониг“ не може да предложи акции, така че ще трябва да платят в брой. При този пазар само глупаците плащат в брой. Особено такива, които имат да обслужват дългове.

Настъпи пауза. Леховски отпи от уискито, а Бланшар издуха облак дим.

— Добре. — Бланшар се вторачи в една от картините на стената — чудато изображение на космическа ракета. — Когато бях дете, обичах астрономията. Орион, Пегас, Андромеда — можех да посоча всички. По онова време Космосът изглеждаше толкова вълнуващ. Сега май става дума повече за бюрокрация, отколкото за героизъм. Чухте ли за сондата, която НАСА изпрати на Марс?

Леховски поклати глава.

— С големината на прахосмукачка, но са посветили повече време на изграждането ѝ, отколкото ти и аз бихме посветили на някоя компания. Десет години, за да я подготвят, три в полет, за да изминат не знам си колко стотици милиони километра в Космоса. И когато пристигнала, се забила в планетата с триста километра в час. А знаеш ли защо?

Дори да знаеше, не би отнел думата на Бланшар.

— Защото учените правели пресмятанията си в сантиметри, а екипът по кацането — в инчове.

И двамата избухнаха в смях. Ели поглеждаше ту единия, ту другия и се чудеше какво цели Бланшар.

— Има още една подобна история, която може би знаеш — продължи Бланшар. — Германски фонд, който искал да купи унгарски строителен предприемач. Отворили счетоводните книги и провели финансовата проверка. Вкарали данните в таблици, модели, оценки — всичко като по учебник. Купиха компанията за доста значителна сума — били нетърпеливи да влязат в бързо растящия унгарски пазар на недвижими имоти. И тогава — Бланшар се усмихна — откриват, че активите, за които платили в евро, били посочени във форинти.

Той отново избухна в смях, но този път Леховски не се присъедини.

Дълга гъсеница от пепел се извиваше в края на пурата на Бланшар. Той леко я тръсна в пепелника и отпи глътка бренди.

— Разбира се, това е само история. Разказвам я, защото Мишел Сен Лазар винаги е искал да се разшири в Унгария. Ако някой от вашите клиенти има активи, които иска да продаде, той е готов да преговаря с тях.

Леховски беше застинал напълно неподвижно, като котка, която дебне птичка на земята. Ели имаше усещането, че вижда как брадичката му потреперва.

— Колко е готов да похарчи Сен Лазар?

— Може би двеста-триста милиона евро. Разбира се, той ще трябва да разчита на печалбата от „Талхюет“, за да финансира разширяването.

Леховски отпи голяма глътка „Джак Даниълс“ и когато свали чашата си, тя беше почти празна. Ели я допълни от бутилката, която келнерът благоразумно бе оставил на масичката за сервиране. Изглежда, единствената причина да е тук, беше да налива питиетата.

— Ще ти кажа една тайна — обяви Леховски, който донякъде беше възвърнал самоувереността си. — Директорите на „Кьониг“ не искат да купуват „Талхюет“. Правят го само защото управителният съвет е наредил. Обаче в действителност и те не го искат. Има един човек, господин Дрекслер, който им натрапил сделката. За нещастие той е председател на управителния съвет. Ще е нужен много силен натиск, за да бъдат убедени да сменят курса. Може да се направи, но ще е нужно *лично участие*.

— Вашата банка ще си получи комисионата.

— О, да, моята банка.

— Три процента може да се окажат шест милиона евро. Ако уредиш сделката, по-голямата част от тях ще намери пътя до твоите джобове. Със сигурност ще можеш да си позволиш ново порше.

— Всъщност предпочитам „Астон Мартин“. Колегите ми твърдят, че съм перверзен, но има нещо толкова оксиморонно в английското машиностроене.

Леховски отново изгълта уискито си. Когато Ели отиде да напълни чашата, той я поднесе така, че тя трябваше да се наведе, и коленете му докоснаха краката ѝ.

— Бланшар, аз съм романтик. Предпочитам английските коли пред германските и бърбъна пред скоча. Топлото легло пред студеното.

Той се усмихна на Ели. За миг дори димът сякаш замръзна във въздуха. Ели стрелна Бланшар с отчаян поглед, но не намери утеха в очите му. Той стана от стола.

— Мисля да си лягам. Беше дълъг ден. — Усмихна ѝ се мрачно. — Ще ви оставя да уговорите подробностите по споразумението.

Леховски стана, за да му стисне ръката.

— Трябва да ме извиниш за минутка — обърна се той към Ели. — Надявам се, че ще си тук, когато се върна.

Бланшар остана, докато Леховски излезе от помещението.

— Леховски никога не е възнамерявал да играе ролята на бял рицар — отбеляза той.

Димът караше очите на Ели да сълзят. Почувства се зле, беше ѝ горещо.

— Ти наистина ли...?

— Прави каквото трябва.

Лондон, летището

Телефонът на Бланшар започна да звъни в мига, когато слезоха от самолета. Той се вслуша, усмихна се, каза няколко думи и затвори.

— От банката. „Кьониг“ току-що са пуснали съобщение до печата, че оттеглят предложението си. Казват, че състоянието на пазара е неблагоприятно. Управителният съвет на „Галхюет“ ще се събере утре на обед и всички очакват да обявят, че приемат нашата оферта. Не знам как успя да го направя.

Той прегърна Ели през кръста и се наведе да я целуне, но тя се отдръпна.

— Би ли те подразнило, ако ти кажа, че преспях с него?

— Разбира се. — Бланшар посрещна смело вторачения ѝ поглед. — Аз съм мъж, изпитвам ревност. Ти си ми много скъпа. Но това е лично. Другото е бизнес. А в бизнеса известна безскрупулност е за възхищение.

Той наклони леко глава и зачака отговора ѝ.

— Не се изчуках с него — обясни Ели. — Казах му, че го намирам привлекателен, но зная с какво име се ползва. Казах му, че ако

легна с него и след това той наруши нашето споразумение, вече никой няма да ме вземе на сериозно. Казах, че може да стане, когато сделката мине.

Възхитена усмивка заигра по лицето на Бланшар.

— Ще ти го припомни — предупреди я той.

„Не планирам да съм наблизко, за да разбере прав ли си.“

Позволи му да я целуне, докато чакаха колата пред терминала. Когато се отпусна на задната седалка, реши да включи телефона си. Бяха за кратко във въздуха, но вече бяха пристигнали дузина електронни писма. Тя започна да ги преглежда, като слушаше Бланшар с половин ухо. Той говореше за отпразнуване и къде биха могли да си уредят маса без предварителна резервация.

— Когато договорите бъдат подписани, цялата банка ще празнува — каза ѝ той. — Тази вечер ще празнуваме само ние двамата.

Последното съобщение беше за гласова поща. Тя набра номера и изслуша съобщението в мълчание.

— Вероятно Леховски те кани да излезете — пошегува се Бланшар. Той бръсна един кичур от бузата ѝ; наведе се към нея, за да я целуне отново, но се спря. Вероятно бе видял изражението ѝ.

— Какво има?

[1] Лондонски квартал, известен някога като средище на сексиндустрията. — Б.пр. ↑

[2] Жаргон за компания, която участва в приятелско завземане. — Б.пр. ↑

28.

Торси, Франция, 1136 г.

Хората казват, че земята трепери, когато две редици конници се понесат една срещу друга. Ако си един от ездачите, не го усещаш: така или иначе целият ти свят се клати. Издигането и падането на коня, полюшването на копие, скърцането на кожата и дрънченето на ризницата. Някои от рицарите носят върви с възли, завързани за шлемовете, за да плющят, докато се веят зад тях. Аз ги избягвам: врагът може да те сграбчи за тях.

Обаче засега всичко е неподвижно. Барабаните и тръбите са замлъкнали. Тълпите също са се умълчали. Седя на седлото и чувствам как задният му лък се забива в гърба ми. Студен вятър развява флагчето на върха на моето копие. Конете тъпчат и издишват горещ въздух през ноздрите си. От другата страна на полето чакат около двеста рицари на коне, подредени в линия пред трибуната. Тя е драпирана с плат, който се вее и издува на вятъра, така че цялата конструкция сякаш се клати.

Херолдът се провиква „laciez“. Четиристотин мъже си слагат шлемовете. Връзвам здраво вървите му под брадичката си. Оглеждам противниковата редица за знамето на Ги дьо Хотфор. Това е част от ритуала и част от опасността. Далеч сме от Нормандия, но мъжете пътуват надалеч, за да участват в турнир.

Нещо в края на противниковата линия привлича погледа ми. Позната отсянка на синьото или може би формата. Твърде далече е, за да го видя ясно. Щитът е скрит зад знамето на друг рицар. Обаче това ме тревожи. Обикновено имаме достатъчно време, за да попитаме херолдите кои са срещу нас, но вчера се забавихме по пътя от Поатие и пристигнахме през нощта.

Изсвирва тръба. Ние се впускаме напред.

Това е петият ми турнир в компанията на Етиен. В първия, който се проведе в Дижон, плених трима рицари и пет коня. Етиен продаде четири и остави един за мен — червеникавокафяв кавалерийски кон. Точно започнах да свиквам с него и го загубих в следващия турнир. Случи се още при първата атака: едно копие ме удари право в изпъкналата част на щита и ме изхвърли от седлото. Извадих късмет, че се разминах само със загубата на коня.

Оттогава имам повече успехи. Ада ми казва да внимавам и че последното, от което имам нужда, е слава, но ако се сдържаш в разгара на битката, дори в такава привидна битка, вероятно ще се намериш на земята. „Нима искаш да се излагам? — питам я аз. — Да се обърна и избягам, вместо да се изправя срещу другите рицари?“

Тя никога не отговаря, но мога да го видя изписано на лицето ѝ. „Ако ме обичаш, ще побегнеш.“ Не зная как да я накарам да разбере, че двете неща не са несъвместими. Обичам я, но трябва да се бия.

Оцелявам при първата атака, но на косъм. Все още се тревожа за знамето, което видях, и копието ми не е пъкнато добре в поставката. Но нали затова го наричат турнир, защото истинското изпитание започва, когато чуеш вика „tournez“. Обръщаме се. Всеки глупак с достатъчно смелост може да рискува в първата атака. Обръщането и повторното нападение е истинското изпитание за твоя кураж. Когато ръцете ти треперят, а копието е строшено чуканче и другарите вече не яздят плътно до теб. Овлабяването на коня в пълен галоп, обръщането и пришпорването за следващото нападение не е лесна работа. Ако си твърде бавен, врагът, който е бил по-бърз от теб, ще те нападне странично.

Обръщам се и се впускам напред, като се насочвам към края на линията отляво. Не мога да видя знамето. Тук няма затъпени оръжия. Ако Джослин е тук, ще бъде лесно да го убия. Един рицар на червеникавокафяв кон се носи в галоп към мен и ми отрязва пътя. Изтеглям меч. Вторият път винаги е по-опасно. Нито конят, нито ездачът са достатъчно съсредоточени. Най-тежките наранявания се получават сега. Не си вдигнал достатъчно щита, част от бронята се е отвързала, замаяният кон залита в критичния момент.

Забивам шпори и се връщам в битката.

За нас денят се оказва добър. Когато тръбата свири край, сме взели дузина пленници, включително сина на някакъв сенешал, който ще ни донесе добър откуп. Цялото тяло ме боли, но това е нищо в сравнение с онова, което ме чака утре. Имам драскотина над окото, където ме удари треска, другото са натъртвания.

Въпреки това се чувствам неспокоен. Цял ден се озъртах, но не видях отново знамето. След второто нападение турнирът се разпадна на дузина по-малки схватки и сражения между отделни рицари, които постепенно се разпростряха във всички посоки. Трябва да остана до моите другари; сам ще съм в опасност.

Казвам си, че вероятно няма нищо. Много рицари носят сини знамена, а и дори да е бил Джослин, не би могъл да си строши копието в щита ми, без да ме познае. Обаче съм нетърпелив да се върна в лагера и да намеря Ада.

Палатката е празна; нея я няма. Етиен и останалите мъже отидоха да празнуват в замъка на графа, но един от конярите седи до огъня. Пие от виното, което взехме като откуп за рицаря от Бургундия.

— Къде е Ада?

Той бърше виното от устата си.

— Отиде да се срещне с някакъв търговец на коне при параклиса на Свети Себастиан близо до гората.

„Защо не на конския пазар?“ Бързам между подредените в редици палатки, като внимавам да не закача шпорите си в опънатите въжета. Толкова съм зает да си гледам в краката, че не виждам младия оръженосец, който се приближава. Блъсвам се право в него. Едва когато отстъпвам, мърморейки извинения, виждам лицето му. Червеникавокафявата коса, устата, увиснала в ъгълчетата, бузите, които така и не изгубиха своята младежка дебелина.

— Уилям?

— Питър?

Не се радва да ме види. Сплита ръце и ги крие под наметалото си. Не знае какво да каже.

— Радвам се да те видя отново. — Аз съм залепил усмивка на лицето си; мислите ми се блъскат. *Колко знае? На кого може да каже?*
— При друг рицар ли си започнал служба?

Той поклаща глава.

— Тук съм с Джослин.

Трябваше да го убия — да му прережа гърлото, да го удавя в крепостния ров. Обаче живяхме един до друг в продължение на шест години: дуелирахме се, играехме, шегувахме се и се биехме заедно. Той не ми е враг.

Слагам ръце на раменете му и го принуждавам да ме погледне.

— Къде мога да намеря Джослин?

Уилям гледа в земята. Измърморва нещо — вероятно нямаше да го разбере, ако не го бях чул само преди пет минути.

— Параклисът на Свети Себастиан.

Параклисът е в края на ожънато поле, а до него се издига крипта, заобиколена със стена. Пристигам на кавалерийския си кон — въръжен и с шлем на главата. Но не виждам никого.

Във вечерния въздух до мен достига писък. Тръгвам около черковния двор до мястото, където започва гората.

Ада е вързана за една бреза, ризата ѝ е толкова накъсана, че няма здраво парче по-голямо от длан. Тежки удари са наранили кожата ѝ, а по ръцете ѝ има белези, сякаш от нагретия връх на меч.

Очите ѝ са отворени — малки живи точици сред дълбоки сенчести кладенци.

— Питър?

Скачам от коня и се втурвам към нея с изваден меч, за да срежа въжетата.

— Махай се.

Това са последните думи, които ми казва, и ми се ще да не ги беше изричала. Искам да запомня гласа ѝ такъв, какъвто беше — пълен с живот и дух. Не този вик, изтръгнат от агонията ѝ.

Броня издрънчава от лявата ми страна. Обръщам се. Един рицар излиза с коня си от сянката на гората, прикриван от четирима или петима пешаци с копия. Един от тях се втурва към коня ми и хваща юздата.

— Какво си ѝ сторил?

— Не онова, което си мислиш. Засега.

Не мога да видя лицето на Джослин, но познавам гласа му. Той е изпълнен с ликуване.

— Тя все още е собственост на баща ми, въпреки целия й курвалък с теб. Може би, когато той свърши с нея, ще я даде на мен. А когато аз свърша, ще я дам на конярчетата, за да се позабавляват.

Иска ми се да не бях скочил от коня. Ще ми се никога да не бях идвал на този турнир. Защо, по дяволите, не убих Джослин онази нощ в кулата?

— Пусни я. Вземи мен и я пусни.

Той се смее.

— Не ми се налага да избирам.

Това са незначителни думи, но вината, която ме поглъща, ме кара да превъртя. Отново се озовавам в залата на Ги и се бия заради откраднатата книга. Зная, че не мога да го победя: той е на кон и с пълно въоръжение, но това няма значение. Вдигам меча си и се втурвам срещу Джослин. Един от хората му приляква и праща копието си по мен. Инстинктивно се навеждам.

Копието прелита над главата ми и тихо и меко се приземява, без почти нищо да се чуе. Обръщам се, но вече зная какво ще видя. То се е забило в гърдите на Ада, приковавайки я към дървото. Ръцете й са се вкопчили в дръжката и се опитва да го издърпа. Няма толкова сили. Ръцете й се отпускат, но продължават да стискат копието; главата й клюмва. Кръв се стича по дръжката и капе на земята.

Дори Джослин не е искал това да се случи. Но изненадата му е частица по-бавна от моята ярост. Политам към него и се промъквам под защитата му. Той измъква ботуша от стремето и с ритник избива меча от ръката ми, но аз го хващам за ръката и забивам зъби в разголената му длан. Той изревава и отпуска хватката. Хващам меча за острието и го издърпвам от пръстите му. Той ме порязва и аз го пускам на земята. Иска да извърти щита си към мен и да го стовари на главата ми, но вързалките му се закачат за лъка на седлото.

Аз съм се вкопчил в крака му и се опитвам да го сваля на земята. Нещо се откъсва и остава в ръката ми — неговата шпора. Хващам я като нож и я забивам в оголения му крак точно над коляното.

Понася се вой. Продължавам да го мушкам, докато кръвта тече от тялото му. Обаче конят трепва и трескавият ми удар пропуска крака на Джослин и потъва в хълбока му.

Ревът на раненото животно е по-страшен от човешкото стенание. Конят се изправя на задни крака; предните му копита ритат на педя от главата ми. Хвърля се напред в опит да избяга от болката, която шпората заби в хълбока му. Аз протягам ръце, за да хвана Джослин, но едно от копитата ме удря в гърдите и ме поваля на земята. Той изчезва.

Другите мъже безшумно прелитат край мен — сенки в края на полянката. Чувам как двама хукват след Джослин; другите двама чакат и се чудят какво да правят. Могат да ме убият, но вероятно не знаят дали Джослин не ме иска жив.

Чуват се викове и тропот на копита в падащия мрак. Завъртам се настрана и виждам огън в полето, конници с факли яздят към нас. Викат моето име.

Сержантите на Джослин се стопяват в гората, когато Етиен и хората му излизат в галоп на полянката. Добре че носят факли, иначе можеха да ме стъпчат.

— Питър?

Всички се вторачват в Ада, прикована с копие към дървото. Тежестта на копиецо е разкъсало раната; бялата ѝ риза е потънала в кръв, която на светлината от факлите изглежда черна. По лицата им е изписан ужас. Всички я харесваха.

Заставам на колене и започвам да повръщам. Етиен ме прегръща съчувствено, но аз го отблъсквам.

Той смята, че ме е спасил. Обаче Ада е мъртва, майка ми, баща ми и брат ми са мъртви, а хората, които го сториха, още не са наказани. Предадох всички, които някога съм обичал.

Сега само отмъщението може да ме спаси.

29.

Нюпорт, Южен Уелс

Според болницата майка ѝ беше умряла, докато тя е била в самолета някъде над Ламанша. Ели смяташе, че нищо не би могло да я накара да се почувства по-зле, но това я смаза. Трябваше да бъде до леглото на майка си — а не да се носи из облаците. Стори ѝ се като метафора за нещо: високомерно, заслепяващо, незначително.

Дъг не дойде на погребението. Изпрати му есемес, но пренебрегна всичките му отговори с въпроса кога ще бъде погребението. Бланшар също не дойде, макар че изпрати представители: двама мъже с черен мерцедес, паркиран с работещ двигател срещу крематориума. Чистачките също не спираха, да не би падащият дъждец да попречи на гледката. Ели едва не ги покани, за да могат да си вършат работата без преструвки — места имаше предостатъчно.

После — след като госпожа Томсън каза колко мила жена е била госпожа Стентън; след като хорът изпя „Мъжете от Харлех“^[1] с помощта на сидиплеъра в ъгъла; след като видя как ковчегът влезе в работещата с газ пещ — отидоха в чайната на ъгъла. Никой не остана дълго. В два и половина, когато госпожа Томас взе териера си и обяви, че трябва да прибере внука си от училище, ниските облаци вече превръщаха следобеда в привечер.

Госпожа Томас я прегърна и целуна по бузите.

— Пази се — каза тя, — защото вече си сама.

Ели отиде в къщата и взе някои неща от тавана. Предполагаше, че един ден ще се върне, ако не за друго, за да я продаде, но въпреки това се сбогува. Ей така, за всеки случай. Загаси всички лампи и отоплението и провери дали вратите са заключени. Черният мерцедес откън изпитваше затруднения да влезе на заден в свободното място за паркиране. Ели изчака, докато колата най-сетне се навря, след това изскочи от къщата и забърза към гарата. Знаеше, че ще я настигнат, но

не и преди да използва някой обществен телефон. Остави го да звънне три пъти, след това затвори.

Идвам.

Лондон

От гара „Падингтън“ Ели взе такси до „Кларидж“. Беше едва седем часът. Бланшар щеше да се върне от банката след няколко часа. Последните подробности от завземането на „Галхюет“ се оказаха доста неясни; през последните два дни цели адвокатски екипи работеха денонощно, разпъвайки биваци във всяко ъгълче на „Монсалват“. Ели не им обръщаше внимание.

Лежеше на леглото и обмисляше какво трябва да направи. Отвори гарафата с брендите и изля вътре течността от шишенцето, което Хари ѝ бе дал. Вторачи се в картините по стените и те се вторачваха в нея: цяла галерия незрели рицари и слаби госпожици в тъмни гори или някъде сред пустошта. Изненадваше я, че Бланшар си пада по този романтичен викториански поглед към Средните векове. С неговите предци толкова назад в миналото, може би трябваше да предпочете един по-реалистичен поглед.

Бланшар дойде в единайсет, ухаещ на кафе и пури.

— Трябваше да се обадиш, щях да дойда веднага.

За пръв път изглеждаше предпазлив, несигурен какво да каже. Седна до нея на леглото и започна да развързва вратовръзката си.

— Как беше?

— Погребението на майка ми. *Ти какво очакваш?*

Бланшар взе гарафата с брендите и наля две чаши.

— Това ще помогне.

Ели не я докосна.

— Ако искаш тази нощ да останеш сама...

— Не. — Тя се завъртя и го бутна на леглото. Застана пред него. Вторачена в очите му, разкопча огърлицата и обиците си, и ги сложи на тоалетката. С движение на раменете свали жакета. Без показност, сякаш се намира в пробната на магазин или съблекалнята на спортната зала, свали ципа на полата и разкопча блузата. Бланшар лежеше, гледаше и отпиваше от брендите. Тя задържа погледа му, когато разкопча сутиена си и го остави върху другите дрехи на стола.

Осветлението в апартамента беше слабо. Тя се зърна в огледалото — извивките и сенките на голото ѝ тяло. Смолисточерната ѝ коса се спускаше на гърба; гърдите ѝ бяха твърди и хладни. Приличаше на предрафаелова девица, опиянена от възторг или от смъртта. Питаше се дали притежава силата за онова, което трябва да направи. За пръв път се почувства напълно сама. По някакъв странен начин това улесняваше нещата. Бланшар започна да разкопчава ризата си.

— Няма нужда да...

Тя се качи на леглото и го обкрачи. Косата ѝ докосна лицето му.

— Аз имам нужда.

Никога не беше правила любов така. Обхвана я някаква треска: скръб, вина, страх, омраза — бурята от натрупани чувства избухна и се превърна в ураган. Тя разтвори устните му и се притисна в него: езика, гърдите, пръстите. Драскаше с нокти гърба му, оставяйки червени парещи драскотини. Насили го да влезе в нея; хвърляше се напред-назад срещу хълбоците му, стенойки и пъшкайки, сякаш прогонваше демон, без да ѝ пука дали ще я чуе някой в коридора. Бланшар свърши преди нея, но тя го накара да продължи, докато и тя изкрещя. След това се стовари отгоре му и се притисна в него. Хлипаше, макар да не знаеше за какво пролива тези сълзи. Лицата им бяха толкова близо, че сълзите окъпаха и неговото. Бланшар я прегърна и каза, че я обича. За първи път, откакто се познаваха, звучеше изплашен от нея.

Тя нямаше представа колко дълго останаха така. Във вихъра на страстта вътрешният ѝ часовник беше спрял. Когато чу дишането на Бланшар да става равномерно, се надигна и погледна надолу.

Лицето му беше спокойно. Малкият златен ключ висеше от вдлъбнатината под адамовата му ябълка.

Ели духна на ръцете си, за да си стопли пръстите, после се протегна надолу и взе ключа. Нямаше закопчалка, затова се наложи да го свали през главата му.

Верижката закачи едното му ухо и той се размърда, като измърмори нещо насън, а Ели направо се вкамени. Ако я хванеше сега, със сигурност щеше да я убие. Тя зачака, не смееше да си поеме дъх.

Подправеното бренди си бе свършило работата. Бланшар се намести удобно и се остави на сънищата — каквито и да бяха те. Ели измъкна ключа и се претърколи, за да стане от леглото. Облече се

бързо. Не с дрехите от погребението, а със стари джинси и тесен пуловер. Прерови сакото на Бланшар, за да вземе неговата чип карта, след това свали копчетата за ръкавели от ризата му.

Грабна раничката си и се измъкна на пръсти от стаята. Часовникът ѝ показваше половин час след полунощ. Хари беше казал, че приспивателното ще го държи осем часа, но тя реши, че шест часа е по-сигурно. Имаше да свърши доста неща.

За първи път тази седмица в банката не светеше. Сигурно екипите по завземането се бяха прибрали вкъщи. Станиол и тапи от шампанско се търкаляха по пода. Ели предположи, че това означава добри новини. Дори охраната му беше отпуснала края — нощният пазач не се виждаше никъде. Тя си отвори с картата на Бланшар и се насочи право към асансьора.

Високо в единия ъгъл на фойето камерата за видеонаблюдение записа нейното влизане. Изображенията отпътуваха веднага до петия етаж, където компютърът се зае да ги анализира и да сравни лицето с притежателя на картата.

Ели пристигна на петия етаж половин минута след своето изображение и влезе в кабинета на Бланшар. Надолу по коридора компютърът записа този факт. Тя извади от чантата малкия лаптоп, който беше купила и платила в брой на улица „Тотъм Корт“. С електрическа отвертка свали инкрустираните седефени плочки от копчетата. Вътре лежаха малки платки с големината на дребни монети.

„Вътре видеокамера ли има?“, попита тя Хари, когато ѝ ги даде. Бяха в пробната на бутик на улица „Оксфорд“, притиснати в неудобна близост зад перденцето.

— Ръкавът би закрил видеокамера. Това са жироскоп и датчик за ускорението. Измерват модела на неговите движения, посоката и разстоянието, и програмата може да го свърже с клавиатурата и да установи кои клавиши е натискал.

Ели се беше вторачила със съмнение в малките копчета.

— Звучи ми малко като научна фантастика.

— Сега тези неща са нещо обикновено: мобилни телефони, преносими компютри, джобни компютри, плеъри. — Той се усмихна смутено. — Всъщност ги взехме от едно устройство за видеоигри.

— И какво? Очакваш да се почувствам по-добре ли?

Тя извади платката и я свърза с компютъра чрез устройство, което също ѝ беше дал Хари. На екрана се отвори прозорец с телефонна клавиатура. Виртуалните бутони запримигваха и след секунда се появи номер: 918193.

Тя завъртя настрана картината, която покриваше сейфа.

В противоречие с легендите, които се носеха из „Монсалват“, Дестрир не живееше в банката. Неговата крепост беше фалшива господарска къща в стил Тюдор близо до шосе А12 в Есекс. Делеше я с два родезийски риджбека и с всяка, която можеше да бъде убедена или купена да сподели постелята му. Тази нощ момичето беше кльошаво, с празен поглед и почти никакви цици; имаше вид на тринайсетгодишна, макар че от агенцията го бяха уверили, че е достатъчно голяма. Каквито и да бяха неговите страсти, знаеше какво ще направят работодателите му, ако бъде заловен с малолетно момиче.

В мрака телефонът му беше започнал да вибрира. Напипа го на нощното шкафче, потърка очи и се вторачи в дисплея.

ТРЕВОГА ПРОНИКВАНЕ.

Той натисна екрана, за да извика подробностите.

Карта 0002 — неуспешна идентификация на лицето.

Нямаше нужда да проверява в архива, за да научи чия е карта 0002. Вторачи се в изображението под надписа. Кучката Стентън. Всяко подозрение, което бе таил през последните шест месеца — всяко съмнение, всяка тревога, всички страхове сега полазиха по кожата му като въшки.

Опита да се успокои. Знаеше, че тази нощ е чукала Бланшар — беше слушал през микрофончето, скрито в нейния телефон. Виковете ѝ още кънтяха в ушите му, докато чукаше повиканото момиче, което, за разлика от нея, беше отпуснато и студено.

Може би е взела погрешната карта. Може Бланшар да я е изпратил да вземе нещо от кабинета.

Той остави момичето да спи и отиде при компютъра в съседната стая. Свърза се с банката и извика дневника на охраната.

01:09 — Карта 0002 влиза в сградата.

01:11 — Карта 0002 влиза в стая 5–1.

Бланшар не беше позволил да сложи камери в кабинета му, иначе щеше да види какво прави Ели. Сега можеше само да седи и да гледа дневника, за да види какво ще стане.

Докато чакаше, се обади на Бланшар в „Кларидж“. Остави телефона да звъни, докато се включи телефонният секретар, затвори и опита отново. Никой не се обади. Изруга, но тихо. Бланшар не беше от хората, които можеш да ругаеш на глас, дори да е на шейсет километра от теб.

В дневника на охраната се появи нов ред. Дестрир замига невярващо.

01:15 — стая 5–1 достъп до сейфа.

Ели извади червената папка от сейфа и я сложи на писалището на Бланшар. Поколеба се, когато прочете изписания със златни букви надпис на корицата: „Лазар“ и се запита какво ли ще открие вътре. Подръпна кожените вързалки, след това попипа восъчните печати. Восъкът бе мек — значи скоро е била запечатана отново.

Оттук вече няма връщане, каза си тя. На стената дамата, вързана за дървото, бе наклонила глава назад, с молба към рицаря, който се приближаваше. *Спаси ме? Не ме наранявай?* Рисунияткът нищо не казваше.

Ели строши печатите. Парченца восък паднаха върху бюрото на Бланшар, но тя не си направи труда да ги махне. Така или иначе щеше да разбере.

Никога не беше виждала подобна папка. Най-ранните страници бяха от пергамент, все още гъвкави и меки на пипане; отстъпваха място на корава и трошлива хартия с блясъка на слонова кост. Тя постепенно минаваше в мека кремава хартия за писане и накрая в обикновена хартия за писане А4. Някои от листовете бяха тънки и посивели и тя предположи, че са от войната. Беше все едно да броиш пръстените на дървесен дънер — историята, отразена в хартията.

Обаче на нея ѝ трябваше настоящето. Намери го почти веднага, в края на папката. Листът бе озаглавен „Достъп до трезора“. Под него имаше списък със странни думи — чужди или архаични. *Злато, сребро, червено, зелено...* До всяка дума имаше четирицифрено число.

Тя затвори сейфа и се втурна по коридора към асансьора. Когато пъкна картата на Бланшар в цепката, невидимият бутон за шестия етаж светна.

Ръката ѝ затрепери над него. Рубинът на пръста ѝ проблесна като окото на дракон. На китката ѝ часовникът отброяваше отлитащите секунди.

Натисна бутона.

Асансьорът започна да се спуска с леко потреперване. Покрай сутерена и мазето и след това цяла вечност в нищото. Ели започна да се чуди дали не е спрял, дали някой скрит сензор не е уловил нейната измама. Сърцето ѝ се сви от паника; вторачи се в бутоните и едва съдържа подтика да ги натисне и да върне асансьора в горния свят. Но вече беше твърде късно.

Не почувства спирането на асансьора. Вратите се плъзнаха и разкриха пред нея помещението, пълно със злато и така примамливо неохранявани съкровища. *Всеки предмет задейства алармата.* Но какво още я задейства? Тя се приближи към покритата със скъпоценни камъни чаша върху пиедестала в центъра на помещението. Някакво движение по повърхността на стъклото я накара да трепне, но това беше собственото ѝ призрачно отражение. Дръпна ципа на якето и измъкна ключето.

Четири резбовани зверове надничаха от ъглите на постамента: дракон, рогата змия, за която реши, че вероятно е горгона, грифон и василиск. Коленичи и надникна в устите им. В края на всяко каменно гърло малка ключалка очакваше ключе. Тя го пъкна в змията, както беше направил Бланшар. Ръката ѝ се напрегна, когато бръкна вътре, сякаш каменните челюсти щяха да оживеят и да се затворят с трясък.

Нищо не се случи. Ключето влизаше точно в ключалката. Почувства как механизмът зацепва и започна да го завърта. Работеше.

Нима беше толкова просто? Стори ѝ се, че всички защитни механизми на хранилището са основават по-скоро на въображението. Не ти препречваха пътя — канеха те да влезеш, изкушавайки те да предадеш своето аз. Шестият етаж, който се намирал на три етажа под земята; неохраняваните съкровища на лавиците около нея; скритата врата отзад, през която беше дошла.

Всеки предмет задейства алармата.

Тя завъртя ключето докрай и го извади. Опитва се да застане там, където беше стояла преди, и огледа чашата зад стъклената витрина. Последният път изглеждаше различно. Столчето се издуваше в златно мехурче, инкрустирано от четирите страни с цветни камъни. Ели беше сигурна, че преди камъка, обърнат към нея, беше зелен смарагд; сега беше бял — голяма лъскава перла.

Чашата се беше завъртяла. Тя обиколи пиедестала и я огледа. Останалите камъни по столчето бяха жълти — реши, че може би е кехлибар, макар всъщност да бе диамант — и кървавочервен гранат.

Опитва да си спомни цикъл лекции в университета, изнесени от мъдър стар професор, който изглеждаше, сякаш идва право от манастирския скрипторий.

Грифоните са пазачите на златото.

Василиските имат на челото си бяло петно като диадема.

Горгоните имат черни очи. Или пък червени? Поколеба се. Погледна телефона си, но естествено тук долу нямаше обхват.

Дори не знаеше дали изобщо има някакво съответствие.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите; с всеки удар усещаше как времето изтича. Трябваше да вземе решение.

Пъхна ключа в устата на василиска и го завъртя.

Може би някъде в сградата започна да звъни аларма или да премигва светлина, но тук долу не се случи нищо такова. Зад гърба си чу съскане, когато фалшивата задна стена на асансьора се плъзна настрана, за да открие грапавата дървена порта.

Тя си погледна часовника: бяха минали почти два часа. Трябваше да побърза.

Астон мартинът летеше по А12 към Лондон. По това време на нощта почти нямаше движение; стрелката на километража се колебаеше около отметката сто и шейсет. Вътре Дестрир лаеше заповеди на наругания преди това нощен пазач. Той се беше качил в кабинета на Бланшар, но не откри нищо. Вратата беше заключена, а лампата — загасена. Това разтревожи Дестрир още повече.

Телефонът звънна, за да обяви пристигането на поредното съобщение. Дестрир изкрещя на пазача:

— Намери я. — И затвори. След това погледна към екрана, за да прочете съобщението.

Едва не изскочи от пътя. Натисна спирачките и задницата занесе по мокрия асфалт. Завъртя волана на обратната страна и едва не изскочи пред идващия отсреща камион. Клаксонът му зарева в студената нощ и отмина като разсейващата се пара.

Дестрир намали до седемдесет, като се опита да събере мислите си. Погледна отново екранчето със съобщението и не повярва на очите си. Къде, по дяволите, беше Бланшар?

01:29 — Карта 0002 влиза на етаж 6.

Ели си беше донесла челник, но не стана нужда от него. Скрытите лампи светнаха в мига, когато прекрачи прага. Мина по древната пътека, оглеждайки сейфовете над нея за камери или лъчи. Не видя нищо.

Прекося напречния неф и стигна до задната част на хранилището, където някога сигурно се е издигал олтарът на старата черква, преди религията на богатството да замени религията на милосърдието. Сети се за мозайката, наполовина заровена в земята, и се запита какви ли по-стари и тъмни вярвания са процъфтявали тук преди това. Железните врати я зяпаха като очите на мъртъвци от набраздените стени.

Тук времето се превръща в пространство.

Знаеше кой е сейфът. Спомняше си го от идването с Бланшар: двойните врати в пода, изрисувани с кръста на „Монсалват“, и стоманената клавиатура до тях. Погледна листа, който беше извадила от папката на Лазар.

Злато, сребро, червено, зелено...

Последното ѝ свързване с Хари беше за книга и диск, отново доставени в безплатен вестник, докато вървеше към метростанцията на „Мургейт“. Купи си сидиплеър и седна на пейка в Барбикан, за да го прослуша. Високи стени с груба мазилка се извисяваха навсякъде около нея. Вода се изливаше от тръба и се стичаше надолу към

поредица езерца; шахти в бетона разкриваха части от средновековните стени дълбоко под градежите на двайсети век.

Гласът на Хари говореше в слушалките.

„Всички сейфови кодове в «Монсалват» се основават на хералдиката. На всеки цвят в хералдическото животно съответства число, което се сменя всяка седмица. Ще вземеш числата от папката. След това трябва да определиш точното изображение на хералдическото животно, което ще ти разкрие тяхната подредба. Ще намериш всичко, което ти е нужно, в книгата, която ти дадох.“

Ели я прочете като осемгодишно дете, скрита под одеялото с фенерче, когато отдавна трябваше да е заспала. Научи нов език и граматика — щитове на герба, ромбове с фигури, рисунки по щитовете и хералдически цветове. Научи разликата между „назъбен“ и „очертан“, между метали и кожи. Макар да се възхищаваше на цялата тази прецизност, сложността я отчайваше. Въпреки това успя да научи всичко.

„Червено-сребрист V-образен орнамент, орел държи меч, въръжен и стиснал копие, и двете златни.“

Тя погледна за справка листа от папката и намери числата, които съответстваха на цветовете. Всяко беше четирицифрено, общо шестнайсет цифри. Въведе ги на клавиатурата, молейки се да е запомнила правилно средновековната терминология.

Известно време нищо не се случи. След това със скърцане, което прозвуча древно като самите камъни, крилата на вратата се отвориха навътре.

[1] Уелска песен и военен марш, описващ обсадата на крепостта Харлех от 1461 до 1468 г. — Б.пр. ↑

30.

Троа, графство Шампан, ноември 1141 г.

Градът е претъпкан: преди две седмици беше Архангелова задушница и зимният панаир е в разгара си. Дошли са търговци от всички християнски краища, за да продадат стоките си. В края на града графът на Шампан е построил големи складове, за да подслони търговията; неговите пазачи в бяло-сини ливреи са навсякъде — пазят парите, които преминават от едни ръце в други. Можеш да си купиш кожи, вълна и ленено платно, пипер и подправки, благоухания и коприна — всичко, което човек може да си представи.

Панаирът е добро място и за купуване на хора. Площадът в центъра се е превърнал в арена за борби. Заградени са четири ринга, където оръженосци и сержанти на смени подлагат силите си на изпитание в битка. Аз си пробивам път до първия ред. Дебелак с кожена шапка и броня се сражава с млад оръженосец, чието лице се е превърнало в маска от съсредоточаването. Момчето танцува и отбягва, промушва и парира. Дебелакът едва помръдва, доволен, че може да го отблъсква със силни удари. В другия край на ринга виждам едноок сивокос мъж с черно палто, обточено със злато. Гледа двубоя с отегчен вид.

С внезапно движение, което не съответства на размерите му, дебелакът се втурва напред. Два удара, и момчето стиска ръката си и се гърчи от болки, а мечът му пада. То си тръгва, залитайки към едно момиче, което има вид, сякаш се готви да промени мнението си.

Тълпата ръкопляска; пари преминават от едни ръце в други. Докато хората разговарят, аз се промъквам под въжетото и вдигам падналия меч. Усещам го добре на тежест.

Дебелакът ме гледа.

— Какво, бронята си ли изгуби?

Аз вдигам рамене. Ако бях по-неразумен, щях да подхвърля някое самохвално остроумие.

Тълпата започва да проявява интерес. Нищо не обичат повече от някое забавно несъответствие. Доказан шампион в кожена броня срещу — кого? Чакаат да видят дали не съм глупак, който е пил повече, или приятна изненада.

Стягам се колкото мога и понасям няколко тромави, неизкусни удари. Дебелакът се успокоява. Още един новак, мисли си той. Отдръпвам се от нападенията му и се втурвам по ринга като уплашен млад елен. Дебелакът ме следва, без да бърза. Тълпата вие окуражаващо. С ъгълчето на окоото виждам мъжа с черното палто да гледа напрегнато. Той не се е заблудил.

Забавям ход. Дебелакът вижда възможност и се втурва за решителния удар. Той е пъргав, но носи много килограми — освен това гледах как го прави. Виждам го да замахва и се дръпвам назад. Той залита напред, изгубил равновесие. Пристъпвам в отбраната му и гохващам за ръката. Извивам я, докато малко остава да се строши, след това стоварвам ефеса на меча си върху китката му. Той пуска меча и се опитва да се измъкне, но аз го удрям с коляно в корема и стоварвам топката на ефеса върху носа му. Не го счупих, но му пуснах кръв. Тълпата обича кръв.

Друг мъж излиза на ринга. Той е по-висок и слаб, изпълнен с увереност. Не си губя времето с него. След минута лежи по гръб, а мечът ми е опрян в гърлото му.

Показал съм какво мога. Излизам от ринга и избърсвам кръвта от ръцете си.

— Ако някой иска услугите ми, ще бъде в „Черния бик“ — обявявам на всеослушание.

Следващата седмица има турнир в Ресон и сигурно някой ще търси още едно копие. Ще се бия под взето назаем знаме, ще прибера печалбите и след това отново ще изчезна.

Такъв беше животът ми в продължение на пет години.

Усещам ръка върху ръкава ми и рязко се обръщам. Това е едноокият, който беше наблюдавал двубоите — сиво лице с черно-

златиста мантия. Не пита за името ми. Може би знае, че няма да му го кажа.

— Добре се би.

Кимвам, за да приема комплимента.

— Работя за човек, който възнаграждава добрите бойци.

Разтваря ръце и ми прави предложение.

— Нямам кон. Нито оръжия. Изгубих ги в Хино, участвах в малка гранична война за един граф, който така и не ми плати.

— Човекът, за когото работя, може да ги осигури.

— За турнир.

— За... — Претегля думите си като търговец на подправки, който брой зърната на пипера. — Това може и сам да ти каже.

* * *

Завежда ме в работилницата на някакъв златар. Поне, казвам си аз, ще може да ми плаща. На табелата над вратата виси черен орел с протегнати алчни нокти. Докато чакам, оглеждам чашите и чиниите, които се точат по стените на помещението — потъмняло злато зад железни решетки. Питам се дали ще мога да открадна някоя.

Спомням си историята на мама за онзи, който откраднал чаша от омагьосаната страна. Наказанието му било, че не можел вече да си тръгне. Когато бях млад, си мислех, че това е жесток край, но поне някакъв край. Сега разбрах, че историята продължава. Мисля си за онзи рицар в капана на подземното царство. Сигурно всеки ден се е събуждал с мисълта: *Може би днес ще бъде денят*. Измислял е още планове, протягал се е към покрива на неговия свят, трупайки безсилие върху болка. Винаги извън досега му.

Смъртта е единственият край. Копнея за нея. Понякога, особено в мрака, плъзгам пръсти по острието на меча и мисля колко лесно бих могъл да го направя. Това ще бъде грях, но не по-голям от останалите, които съм извършил. Мисля си колко сладко ще бъде освобождението.

Обаче не съм готов да умра. Всяка сутрин се събуждам и си мисля: *Може би днес ще бъде денят*.

В предната част на магазина трима касиери седят на маса, гледаща към площада. Наблюдавам как монетите се придвижват по шахматната покривка като пешки. Носят ги мъже, подреждат ги на масата, после взимат част от тях. Постепенно започвам да виждам схемата. Много от клиентите са търговци от панаира, които искат да заменят техните монети с ливрите на Троа. Група италианци донасят двайсет от техните сребърни монети и в замяна получават златна ливра. Обаче, когато един италианец, който си заминава, връща ливра, получава само осемнайсет сребърни монети.

Дали знаят, че ги мамят?

Сядам на ръба на стола и опипвам ефеса на ножа. Когато някой от търговците забележи, сигурно ще стане сбиване. Обаче няма оплаквания, няма спорове.

Управителят излиза от вратата в дъното на помещението и ми махва да вляза. Предполагам, че ще поемем нагоре, но се спускаме. Тясната стълба ме въвежда в ниска крипта. Камъните са студени, помещението е осветено само със свещи. Обковани с желязо сандъци са струпани покрай стените. В далечния край един прегърбен човек седи на маса, макар че по-скоро усещам присъствието му, отколкото го виждам. Той е обвит в мрак. Зад гърба му на стената виси сребърно огледало, което отразява светлината на свещите като луна.

Струва ми се, че една бледа ръка ми махва да се приближа. Обвит е с черен плащ — от черна вълна със самурена яка. Кожата е одрана от животинката цяла, така че заострената муцунка и малките крачета се срещат под гърлото му. Виждам само лицето му — високо чело, клонест нос и гъста бяла коса, стърчаща изпод черно кепе. Кожата му е бледа като протрит пергамент и се е набръчкала като слива, оставена да съхне на слънце. Единственият цвят идва от очите му, които са сини като майското небе. Те са вторачени толкова напрегнато в мен, че се питам дали не е спял.

За първи път от пет години се чувствам уплашен.

— Ти си боец? — Гласът му е силен, твърд като гранит.

Кимам, но не мога да го погледна в очите. Погледът ми се плъзга надолу към масата — прекрасна вещ. Покрита е със същата шахматна покривка, но направена с инкрустации от абанос и слонова кост.

— Събирам група бойци. — Той издърпва ръката си и тя издава неестествено стържене, докато я мести по масата.

Поглеждам и виждам, че е от сребро — метал, огънат във формата на ръка, покрит с тъмни скъпоценни камъни. Прилича на реликварий.

— Става дума за личен въпрос. Не турнир, а действително сражение. Имам нужда от хора, които не са твърде горди да се сражават пеши, нито твърде благородни, че да не могат да забият нож в гърба, ако се наложи.

Дори не примигвам. Не става дума за нещо, което не съм правил.

— Ще отнеме шест седмици, може би два месеца. За това ще ти платя сто ливри.

Минало е много време, откакто съм се усмихвал, но сега го правя. Зървам се в сребърното огледало на стената и осъзнавам каква плашеща гледка съм. *Сто ливри*. С тези пари мога да наема достатъчно мъже, за да превзема Хотфор и да го изгоря докрай. С Джослин вътре. Дори мога да чуя писъците му.

Може би това е денят.

Зад мен се чува шум. Един мъж влиза през вратата, но ако не беше застанал до свещта, нямаше да го видя. Всичко у него е черно: косата, очите, плащът и ботушите. Толкова е висок, че главата му почти се скрива зад сейфа на тавана.

— Малегант дьо Мортен ще бъде ваш капитан — обявява възрастният мъж. — Ще правиш, каквото ти казва.

— Къде отиваме?

— На запад.

Ил де Пеш, Бретан. Шест седмици по-късно.

Дъждовните капки образуват пръстени по гладкото езеро, лабиринт от преплитащи се кръгове. Нашите плитки лодки се плъзгат по повърхността и разрушават шарките. Корпусите са толкова тънки, че мога да почувствам водата отдолу като конската плът през седлото.

Ездата от Троя беше тежка. Зима е, дори главните пътища може да са непроходими, а през повечето време Малегант ни водеше по овчарски и животински пътеки. Не искаше да ни каже къде отиваме, макар всеки ден слънцето да залязваше пред нас. Докато се придвижвахме на запад, пейзажът се промени. Земеделската земя отстъпи място на мокри гори и тъмни планини, дълбоки клисури и

диви реки. Понякога отнемаше цял ден да пресечем една долина. Това ми напомни за моето детство — вълшебното място, където стените на света ставаха пропускливи.

Пред нас се показва сянка. Чувам плясъка на вода върху земя. Слизаме от лодките на площадка до водната порта. Изваждам меча си и развивам пергаментовите парчета, с които съм го увил. Пускам страниците във водата и гледам как отплуват.

Това са страниците на моето минало. Някога си мислех, че мога сам да го напиша, да го изпълня с любов и щастлив край. Сега помъдрях. Наблюдавам дъжда, който се опитва да удави страниците, и ми се иска да можех да направя същото със себе си.

— Пази вратата — нарежда ми Малегант. — Никой да не може да се измъкне, когато битката започне.

31.

Лондон

Сейфът беше шахта, дълбока метър и половина и широка около метър. На дъното се виждаха само сенки. *Вътре не може да има много неща*, каза ѝ Хари. *Взemi всичко.*

Беше твърде дълбоко, за да бръкне, трябваше да се спусне вътре. Седна на ръба на отвора, но нещо в отворените врати привлече погледа ѝ. Краищата им бяха назъбени и се сплитаха без пролуки, когато бяха затворени. Докосна един от върховете и на пръста ѝ се появи капка кръв.

Може би ненапразно се наричаше трап.

Осъзнавайки с болка отминаващото време, тя се изправи. Беше забелязала два дълги железни свещника в ъглите на хранилището. Взе единия, повлече го по каменния под и го сложи направо на отвора. Сети се за челника и го включи. Белият лъч обходи дъното.

За това ли беше всичко?

Въпреки ужаса си се почувства странно разочарована. Нищо не си беше представяла: нито съкровища като във фоайето; нито древни книги за магии и мъдрост; нито златно съкровище. Приличаше повече на нещо, което си оставил, след като си почистил тавана. Очукан кожен тубус, който може да е съдържал телескоп, и квадратна картонена кутия върху нисък пиедестал.

Тя се спусна в шахтата. Тубусът беше по-лек, отколкото очакваше. Разклати го лекичко, но вътре нищо не помръдна. Празен ли беше? Пъхна го в раницата си.

Картонената кутия беше студена на пипане, дори през картона. Реши, че ще е тежка. Подпъхна пръсти под нея и я вдигна от пиедестала.

Никога нямаше да разбере какво беше объркала. Въпреки всички предпазни мерки бе пропуснала нещо, защото капците се затвориха. Ако не беше свещникът, острите им краища щяха да я прережат надве.

Желязото затрепери. За един ужасен миг Ели сметна, че свещникът ще се строши. Секунда по-късно лампите изгаснаха.

Почти без да съзнава какво прави, Ели напъха кутията в раницата и я изхвърли от шахтата. Изтегли се нагоре, метна раницата на гърба си и хукна към вратата. Зад нея помещението изкънтя като от изстрел, когато свещникът, който подпираше капаците, се строши.

Тя стигна до края на пътеката, но закова на място. Лъчът на челника се плъзна призрачно по обкованото с желязо дърво. Сигурно вратата се беше затворила автоматично.

Беше в капан.

— Ако трябва, разбий проклетата врата.

Дестрир летеше по улица „Кейбъл“. Пред себе си виждаше назъбените очертания на Лондонската кула и истинските кули на Лондон — небостъргачите на банките и финансовите институции, които се издигаха зад нея.

— Цяла вечер се опитвам да се свържа с него, но не си вдига телефона — обясни той на нощния портиер в „Кларидж“. — Тревожа се да не се е случило нещо.

Вече се случи, каза си той мрачно. Последното обновяване на охранителния дневник беше дошло преди минута.

01:44 — етаж 6: сейф 32: Тревога за кражба.

Още не можеше да повярва, че е стигнала толкова далеч. Ако извадеха късмет, капаците на сейфа щяха да я разкъсат. Ако не, щеше да го направи лично.

Телефонът започна отново да звъни. Не беше „Кларидж“, а чуждестранен номер и глас с акцент.

— Господин Сен Лазар иска да знае какво се случва в банката.

От тази страна на вратата нямаше нито дръжка, нито ключалка. Ели огледа стените за нещо, което би могло да я отвори — глава на чудовище, като в преддверието, или процеп за чип карта, но нямаше нищичко.

Усети паниката в гърлото си. Ритна вратата и заблъска с юмруци по нея, докато ръцете ѝ се изподраха. Наруга се, че се бе озовала тук,

че бе послушала Хари. Наруга Бланшар, баща си...

Енюрин Стентън бе загинал, докато се опитвал да проникне в хранилищата. *Бил блъснат от влак в тунел на метрото.*

Трябваше да има изход.

Не че беше помогнал на баща й.

Отдръпна се от вратата и няколко пъти пое дълбоко дъх, за да се успокои. Нямаше представа каква суматоха е предизвикал сигналът за тревога в останалата част на банката, но подземното помещение беше тихо като гроб.

Тя погледна към редицата сейфове в стената, откъдето костите на монасите бяха извадени от своя покой, за да отворят място за земните богатства. Представи си тракането им, докато са падали от алковите, за да бъдат отнесени с чували. Письците на техните духове. Тя се заслуша в мрака.

Гробът не беше тих. Въздухът трептеше; ниско боботене разтресе хранилището. В първия миг си помисли, че това е бученето на кръвта в ушите й, но колкото повече се вслушваше, толкова по-ясно го долавяше.

Погледна си часовника. До първия влак на метрото оставаха часове. И това не звучеше като влака, който бе разтърсил хранилището, когато слезе тук с Бланшар. Звукът не беше толкова силен и бе по-равномерен.

Както обича да казва господин Сен Лазар: настоящето винаги прониква в миналото. И обратното.

Беше трудно да се определи откъде точно идва звукът. Цялото хранилище действаше като ехо камера и толкова дълбоко под земята тя изгуби усет за посоките. Но ако криптата беше изградена в съответствие с плановете на черквата, тогава дъното, където беше сейфът на Сен Лазар, бе на изток. Следователно вратата бе запад, а дясната страна на пътеката — на север.

Ели беше почти сигурна, че централната линия на метрото минава на север от сградата на „Монсалват“.

Тя се затича към мястото, където четирите ръкава на черквата се сливаха. Заслуша се и започна бавно да се обръща. Определено шумът беше най-силен към северния кораб на черквата. Тя тръгна по него към задния край. Тук имаше три сейфа. На всяка врата беше изрисуван герб, а отстрани беше монтирана метална клавиатура.

Избра напосоки и започна да оглежда хералдическия знак на сейфа в центъра. Син щит, разделен от вълниста линия, и сребърни кръстове отгоре и отдолу.

Лазурна напречна черта, назъбена между четири кръста от сребро.

Тя отново направи справка с листа от папката, сравни цветовете с техните числа, след това ги набра на клавиатурата. Резето щракна и вратата се освободи. Тя я отвори и светна вътре с челника. Видя тясно помещение, дълбоко около метър и осемдесет. На пода бяха струпани обковани с желязо кутии. Тук боботенето беше по-силно, но стените бяха здрави и неотстъпчиви.

Опита вратата отдясно. *Хермелин, два орнамента с формата на обърнато „V“, сребро.* Първоначално кодът не сработи: сигурно трябваше да смята двете обърнати „V“ поотделно. Опита отново и този път вратата се отвори.

Веднага разбра, че това е мястото. Шумът тук беше още по-силен и проникваше откъм зазиданата с тухли дупка в задната стена. Преплетени лъчи червена светлина играеха по нея, идващи от сензор на тавана. Аларма. Но сега вече не се тревожеше за алармите. Питаше се дали баща ѝ бе успял да стигне толкова далеч и дали той е пробил тази дупка.

Намери свещник и го използва като таран. Стоварваше го върху стената, докато не я заболяха ръцете. Тухлите бяха здрави, но не непробиваеми, а тя бе изпълнена с отчаяние. Който и да беше зазидал дупката, очевидно бе разчитал повече на алармата, отколкото на преградата. Или може би я бяха замислили като капан — пореден номер, за да изкушат непредпазливите. Стената се пропука и тухлите започнаха да се ронят. Тъмен тунел зейна отвъд. Тя изпълзя през отвора по корем, бутайки раницата си напред.

След няколко метра проходът свършваше пред решетка. Ели успя да се промъкне и изрита решетката. Отблъсна се, плъзна се през отвора и се приземи на крака.

Огледа се. На светлината от челника видя двойни релси, които завиваха в мрака. Между тях имаше и трети чифт, който проблясваше в сребристо. Дръпна се назад и се притисна към стената. Някъде наблизо се чуваше боботенето на пневматичен чук.

Релсите започнаха да съскат и да пламтят. Бяла светлина изскочи от завоя и се понесе към нея.

Когато стигна в банката, Дестрир беше паникьосан. Остави колата си в тясната уличка зад двата рейндж роувъра, които вече бяха пристигнали, и отиде право на петия етаж. Едва бе стигнал в кабинета си, когато звънна нощният портиер от „Кларидж“. Намерил господин Бланшар припаднал в леглото си.

— Диша нормално — увери той Дестрир. — За всеки случай повикахме лекар, ще пристигне всеки момент.

— Следи от насилие? Взлом?

Гласът на портиера прозвуча възмутено.

— Разбира се, че не.

Дестрир затвори и изпрати двама от хората си в „Кларидж“.

— Ако може да отвори очи, веднага го доведете.

Точно се готвеше да провери дневника на охраната, когато телефонът отново звънна. Едва не го остави на изчакване, но шестото чувство, което винаги му бе помагало да изпреварва събитията, го предупреди да погледне номера. Щом го видя, веднага вдигна. Един механичен, нечовешки глас попита:

— Знаеш ли кой се обажда?

Дестрир преглътна.

— Да.

— Какво се случи?

Разказа му всичко, включително онова, което беше предположил.

— Не мога да бъда сигурен, докато не говорим с Бланшар. И докато не хванем Ели Стентън.

В другия край на линията се чу шум като от засмукване, сякаш някакъв вентил се отваряше и затваряше.

— Има само два ключа за този сейф и единият от тях виси на врата ми. Вероятно другият е в ръцете на госпожица Стентън. В хранилището.

— Може ли да...?

— Ще бъда на самолета си след половин час. Стойте там.

Макар и омекотена от електрониката, заплахата в думите му беше ясна. Дестрир изпита необикновен, но спешен подтик да се

оправдава.

— Ако Бланшар не беше...

— Бланшар знаеше какво прави. От вас се очакваше да ни защитавате.

Линията заглъхна. Дестрир още гледаше вторачено телефона си, когато един от хората му влезе.

— Не можем да влезем в хранилището, докато не пристигне старият — обясни му Дестрир.

— Нямаме ли план за действие в случай на проникване?

— Планът е, ако някой стигне до шестия етаж, да не може да избегне „златната решетка“. За такъв случай няма план.

— Поне няма къде да иде.

Дестрир се обърна отново към компютъра си и отвори дневника на охраната. На бледата светлина от монитора лицето му беше посиняло като на удавник.

— Боже мили!

02:01 — етаж 6: сейф 26: отворен.

02:02 — етаж 6: сейф 27: отворен.

02:04 — етаж 6: СЕЙФ 27: открито проникване.

— Друго проникване?

— Не е проникване, тъпако. Избягала е.

Стомана съскаше върху стомана. Бялата светлина се усили и понесе напред сред плетеница от прах и кабели, които покриваха стените на тунела. Ели знаеше, че трябва да се махне, но нямаше къде да отиде. Шахтата, от която изпълзя, беше прекалено високо, за да се върне обратно; дълбокият тунел бе прекалено тесен. Тя остана на релсите и светлината я ослепи. Времето сякаш се забави. Дали това беше последното, което бе видял баща ѝ?

Затвори очи. Светлината проникваше с боботене през клепачите ѝ. Чу се скърцане и жалното възмущение на стоманата. Ватманът сигурно я беше видял, но знаеше, че ще бъде твърде късно.

Шумът започна да утихва, кълтейки надолу по тунела. Така ли се умира? Не почувства удар, но при тази скорост, нямаше как да го усети.

Отвори очи и изстена. Ангелско сияние светеше право в лицето ѝ. Дали това не беше Божият съд? Какво да каже?

Една сянка закри светлината.

— Мамка му, какви ги вършиш? Едва не се самоуби.

Ели закри очи с ръка. Чернокож мъж с жълта жилетка и бяла каска стоеше пред ниска платформа на колела. Гласът му звучеше гневно, но в него се усещаха и меки нотки, които напомняха за далечни топли места. Той я огледа от горе до долу.

— Къде ти е жилетката и каската?

— Аз...

— Проклети надничари. — Той се обърна. — Можеш да обясниш на шефа.

Директорът по поддръжката беше прошарен мъж с остро лице и зле ушит костюм. Ели си беше измислила легенда, докато чакаше пред кабинета му, но той не прояви интерес. Просто посочи лавицата над главата си, извита под купчина подвързани с найлон листове.

— Знаеш ли какво е това?

Тя поклати глава.

— Договорът за тази работа. Той казва всичко: колко дълги трябва да са болтовете, колко плъхове трябва да убия, с колко парчета тоалетна хартия мога да си трия гъза.

Той събра пръсти и се вторачи в нея.

— Там пише също колко работници мога да убивам. Можеш ли да познаеш бройката?

Ели не отговори.

— Нула. — Той отпи от пластмасова чаша кафе. — Ти си се изгубила и едва не попадна под влака. Това е произшествие, а такива не са ни разрешени. Искат да ги докладвам, но ако го направя, ще прекарам три дни до гушата в бумаги. Ще се оправим сами — но договорът забранява и това. Затова ще прекарам още три дни в писане на доклади. И ще се окажем със седмица назад от плана. Договорът казва, че трябва да плащаме обезщетение, ако се окажем със седмица назад. Моят началник ще ме нахока и ще се наложи да пиша друг доклад. Два милиона пътници ще ме проклинат и това само защото някаква глупава крава завила в погрешна посока. Чаткаш ли?

Ели кимна.

— Как се казваш?

Беше прекалено уморена, за да измисли нещо. Вторачи се в картата зад гърба му.

— Хейнолт.

— Ха, родена за тази работа, а? — Той не очакваше отговор. — И за какво те наеха?

— Чистене.

— Мамка му, все тези тъпи чистачи.

На повърхността започваше нов ден. Всички действащи лица в стария живот на Ели щяха да бъдат по местата си: метачът на ъгъла на улица „Трешъм“, шофьорът на камиона за доставки, продавачът на вестници, който вдига решетките на витрините. Но те щяха да си намерят други хора, на които да махат, бибиткат или да не обръщат внимание. Старият ден не беше приключил с нея. Беше хваната в капана на нощта, която никога нямаше да свърши. Влачеше се в мрака с екипа чистачи и плъховете, остъргвайки човешките отпадъци, полепнали по стените на станциите: валма прах, косми, плат и хартия. Имаше усещането, че събличат труп.

Смяната ѝ свърши в пет. Свали комбинезона и извади раницата си от шкафчето, което ѝ бяха посочили. Бригадирът поведе хората си с ескалаторите към още смълчаните входове, но Ели вървеше отзад. Беше прекарала цялата нощ из тунелите, а сега излизаше само на няколко метра от „Монсалват“. Сигурно вече бяха разбрали как е избягала — щом метрото тръгнаше, със сигурност щяха да проверят станциите по централната линия.

Изчака, докато другите си тръгнаха, след това събра кураж и надникна в кабинета на директора.

— Как мога да се прибера?

За миг си помисли, че човекът ще скочи и ще ѝ отхапе главата. Обаче нещо в лицето ѝ — дали отчаянието или умората — събудиха рядък проблесък на съжаление у него.

— Къде искаш да идеш?

Ако можеше, на края на света. Тя отново погледна картата на стената.

— Илинг.

— След пет минути ще мине влак с баластра. Можеш да пътуваш с него до Актън. — Той се смръщи, макар да се опитваше да бъде мил. — Иначе ще се опиташ да минеш през тунелите и аз пак ще загазя.

Ели стигна с влака за баластра да Западен Актън. В студената мъгла преди съмване намери уличен телефон и се обади на номера, който ѝ беше даден. Хари вдигна веднага.

— Добре ли си?

— Взех го. — В гласа ѝ не прозвуча триумф, само изтощение. — Къде ще се срещнем?

Служителите на „Монсалват“ я наричаха военната стая, макар че обикновено го приемаха метафорично. Екрани по всички стени доставяха новините, финансова информация, графики и таблици; и можеха да бъдат използвани за разширяване на помещението до безкрайност чрез провеждане на видеоконференции. Чистачите още не бяха влизали. В седем часа залата бе замърсена с отпадъците след битката за завземането на „Талхюет“: папки и листове, чаши от кафе, кутии с пица и изсъхнали понички. Дузина мъже се бяха събрали около масата, начело с Бланшар и Дестрир. В другия край седеше възрастен мъж в инвалидна количка. Тялото му беше като скелет, приведено напред сякаш срещу студа. Кожата на лицето му беше бяла и сбръчкана, но очите му бяха сини като на бебе. Тръби и кабели излизаха от металната яка около измършавелия му врат, привързвайки го към количката. Всеки път, когато вдишваше, цял арсенал малки помпи и клапани се задействаха с хъхрене, впръсквайки и изсмуквайки въздуха от дробовете му. Въпреки това нямаше съмнение, че всички в стаята му се подчиняваха. Не от съжаление или уважение, а от страх.

— Разположихме хора на платформите на станциите „Банкова“ и улица „Ливърпул“ веднага щом отвориха — обясняваше Дестрир. — Обаче някак е успяла да се измъкне.

Той стрелна поглед към мъжа в инвалидната количка с изражение на куче, което очаква да бъде сритано. Сините очи го загледаха вторачено, без да примигват.

— Добрата новина е, че още носи телефона си. Преди час уловихме сигнал. В Актън. Сигурно е взела метрото дотам.

Изпратихме екип, но докато стигнат, отново е слязла под земята. Движи се на изток, обратно в града.

На стените графиките и числата бяха заменени с карти и сателитни изображения, на част от които се виждаха очертанията на метролиниите. Дневникът на охраната бе увиснал над главата на Дестрир като смъртна присъда.

Мишел Сен Лазар се прокашля и всички се обърнаха към него. Някога трябва да е имал естествен глас, но никой от присъстващите — може би, с изключение на Бланшар — не го бе чувал. Сега заговори машината зад гърба му.

— Тя трябва да излезе отново. Когато го направи, вие ще сте готови.

* * *

На сивия булевард „Юстън“, сред младежки общежития и профсъюзни канцеларии, метростанцията „Сейнт Панкрас“ се извисяваше като приказен дворец от червени тухли: величествена симфония от кулички и заострени кубета, шпилове и прозорци, разделени с мулиони и арки. През 60-те, поколението, което не обичаше нито красивото, нито приказките, едва не я разруши. Но тя оцеля и сега се издигаше с реставрираното си великолепие като порта на Англия към Европа.

Зад тухлената фасада, близо до мястото, където спираха влаковете, един едър господин с палто придържаше меката си шапка, докато оглеждаше извиващия се над него стъклен покрив. Той беше поет; парченца от поезията му лежах на пода в злато, сякаш се бяха разсипали от чантата му. Не помръдваше, бронзовите му очи никога нямаше да се уморят от гледката^[1].

Мъжът до него не беше толкова спокоен. Отдалече изглеждаше като брат близък на поета: заоблена фигура, още по-кръгла в палтото; къси крака и лице с малък сплескан нос. Дори носеше мека шапка. Оглеждаше множеството като крадец и на всеки няколко секунди хвърляше поглед към огромния часовник, сякаш чакаше някого. Макар и много рано, гарата беше пълна с бизнесмени, които се качваха на влаковете за Париж и Брюксел.

Човекът замръзна. Едно тъмнокосо момиче с джинси и суичър крачеше към него. Носеше раница, но на гърдите, както правят прекалено предпазливите туристи. Той тръгна до нея.

— Слава богу, успя да стигнеш дотук.

Тя не отговори. Какво би могла да каже, за да проумее последните двайсет и четири часа.

— Взе ли го?

Тя прегърна по-здраво раницата, като бъдеща майка, която пази издутия си корем.

— А сега можеш ли да ми кажеш за какво е?

— Нещо, което дълго чакахме да си върнем. — Той протегна неуверено ръка, за да вземе раницата, но тя се дръпна. Очевидно още не беше готова.

— Не мога да ти опиша какво постижение е това. — Прозвуча като директор на училище при раздаването на бележниците. — Нямах представа колко мъже се провалиха там, където ти успя. Наистина не е за вярване... — Помъчи се да намери думата. — ... Победа!

„Тя няма да върне татко, нито мама.“

— Задействах някаква аларма — произнесе тя делово. — Знаят, че е откраднато. Сигурно са плъзнали из цял Лондон, за да го търсят.

Хари кимна.

— Пратихме хора да наблюдават банката. Около два през нощта светна като коледна елха. Страхувахме се от най-лошото. — Той погледна през рамо. — Възможно ли е да са те проследили?

— Не и по пътя, по който дойдох.

Хари бръкна в джоба си и извади тънък хартиен плик.

— Там, където отиваш, също не могат да те проследят. Запазих места в следващия влак за Париж.

— Не си нося паспорта.

— В плика има. Сега се казваш Джени Морган. Щом стигнем Париж, можем да прекосим цяла Европа, без да оставим следи. Ели, ще те предпазим. Обещавам.

Спуснаха се с ескалатора в чакалнята за заминаващи и изчакаха двайсет минути, докато обявят влака им. Въпреки всичко, което беше преживяла, това се оказа едно от най-тежките неща. Наблюдаваше как стрелката скача от секунда на секунда и ги броеше, докато не реши, че ще полудее. Хари ѝ купи кафе, но тя го остави да изстине в ръката ѝ.

Най-сетне съобщението прозвуча; закрачиха по движещата се платформа, която ги отведе на перона, и заеха местата си във вагона. Ели се вторачи през прозореца, опитвайки да накара с мисълта си влака да тръгне. Гледаше как хората се качват във вагона. Сякаш се бяха наговорили — всички носеха огромни количества багаж, чието подреждане отнемаше много време. Семейства с деца, които заминаваха за междусрочната ваканция; бизнесмени, които удължаваха командировката си и през почивните дни; момчета и момичета с раници, които поемаха за следващата част от своя маршрут. И двама мъже с дълги черни палта и черни кожени ръкавици, които не носеха никакъв багаж.

Ужас пропълзя в душата ѝ и тя се вкопчи в ръката на Хари.

— Тези мъже. Това са хора на Бланшар.

Хари се изправи като глътнал бастун.

— Сигурна ли си?

— Бяха на погребението на майка ми. — Изпита съкрушителна безпомощност, каквато не беше усетила дори в тунела, когато ярката светлина се носеше срещу нея.

— Как са успели да дойдат тук?

— Трябва да са те проследили.

Ели го погледна с празен поглед.

— Не биха могли.

Хари погледна към издутия джоб на джинсите ѝ.

— Нали не си...?

Тя извади телефона от джоба си и се вторачи в него. Червени букви се появиха под огледалния дисплей, когато телефонът започна да вибрира. Звънеше.

Хари скочи на крака и я издърпа да стане.

— Ели, бягай отгук. Върви!

Хари се спусна през вагона. Един шафнер се опита да го спре, но той го избута, като крещеше, че е забравил чадъра си. Дръпна една раница от полицата за багаж и изскочи на перона. Ели се поколеба само секунда, след това грабна раницата си и хукна в противоположната посока.

* * *

В края на перона ръководителят на движението с островърха фуражка наду свирката. Вратите се затвориха със съскане. Семафорът светна в зелено.

Препъвайки се в протегнати крака и захвърлени сакове, Ели стигна до вратата на вагона точно в момента, когато тя се затвори. Започна да блъска бутона, но напразно. Перонът започна да се отдалечава: през прозореца видя Хари и двамата мъже от „Монсалват“ като манекени зад витрината на магазин. Хари беше повален на земята и един от мъжете беше наведен над него като куче, което се готви да ухапе плячката за гърлото си, докато другият претърсваше раницата, която Хари беше откъснал. Тя ги гледаше, докато перонът не изчезна от погледа ѝ. Искеше да изкрещи, но от устата ѝ не излезе никакъв звук.

Притиснат към перона, Хари погледна врага си в лицето и усети как иглата прониква във вената му.

— Това няма да те убие — каза му мъжът. — Искаме малко да си побъбрим.

Другият мъж беше свършил с претърсването на раницата.

— Не е тук. Сигурно е останало във влака.

Хари чу трополене на тичащи крака по бетона, но не очакваше да бъде спасен. Предполагаше, че са си измислили някакво оправдание. Чувстваше как отровата се разлива из тялото му; скоро нямаше да е в състояние да отрече каквото и да било.

Притиснаха ръцете му към тялото, но той все пак успя да бръкне в джоба си. Имаше две капсули. Възнамеряваше да даде едната на Ели, но не остана време.

Единият мъж се изправи и започна да обяснява на притичалите гарови служители, че Хари е избягал от частна лудница. Откраднал някаква раница — има ли начин да бъде върната на собственика ѝ? Бил упоен, дали ще им помогнат да го вдигнат...

Движението разхлаби хватката около ръцете му и това беше мигът, нужен на Хари. Той измъкна ръка и пхна капсулите в устата си. За всеки случай сдъвка и двете, докато враговете напразно се опитваха да разтворят челюстите му.

В последния си миг на този свят Хари се помоли да не хванат Ели.

Ели слезе от влака на гара Ебсфлийт. Шафнерите се опитаха да я спрат, казаха, че не може да използва „Юростар“ за вътрешни пътувания. Обаче тя се разплака, развика се за извънреден случай в семейството и накрая те я пуснаха. Огледа перона, ужасена, че хората на Бланшар може да са предположили нейния ход и да са стигнали тук първи, забелязвайки суматохата, която причини. Обаче пътуването ѝ беше продължило само петнайсет минути и дори Бланшар не би успял да измисли по-бърз начин да прекоси Лондон до предградията му. Гледаше как влака излиза от гарата — бетонна пустиня, лампи и огради от телена мрежа, които ѝ придаваха вид на концлагер. Във вагона, на полицата за багажа, телефонът ѝ продължаваше да излъчва невидимия сигнал, който описваше нейния напредък към тунела под Ламанша и Франция. С малко късмет щяха да минат часове, преди да разберат, че не е във влака.

Влезе в гаровия салон и се загледа в таблото със заминаващи влакове. В нейните шокирани и изтощени очи имената се сливаха в безсмислена празнота, в някакво несъществуващо място. Раменете я бодяха от тежестта на раницата. Питаше се какво ли има в нея, но не смееше да го извади на обществено място. Какво бе толкова ценно, че да оправдае подобно насилие?

Унасяше се и опита да се съсредоточи.

Носиш в раницата си нещо, заради което баща ти е умрял, а „Монсалват“ са готови да убиват, за да си го върнат. Може би Хари има приятели, но той е мъртъв и не можеш да се свържеш с тях. Сега си сама.

Къде ще идеш?

[1] Сър Джон Бетшъмън — „поет и драматичен писател“, както сам се описва, предвожда кампанията за спасяването на гарата „Сейнт Панкрас“. — Б.пр. ↑

32.

Ил де Пеш, 1142 г.

Трупът на графа лежи обезглавен на пода. Около олтара има локви кръв. На вратата двама мъже отблъскват охраната, която пристигна твърде късно. Малегант откъсва капака на златния реликварий, надниква вътре и го праща към прозореца. Стъклото се напуква, кости и прах падат от ковчезето.

Той махва към страничната врата на параклиса.

— Оттам.

Четирима влизаме след него в малката ризница. На масата лежи връзка ключове. Малегант ги грабва, след това ни извежда през друга врата в двора. Вляво от нас охраната още нахлува в параклиса. Ние им се нахвърляме като вълци и бързо ги изколваме.

Усещам нещо да ме драсва по лицето, но е прекалено твърдо за дъждовна капка. Малък кратер се е появил на стената пред мен, издълбан от пуснатата с арбалет стрела. Хвърлям се на земята. Човекът до мен не вади такъв късмет. Стрелата го удря в рамото, минава през плетената ризница и остава в гърба му. Мисля дали да не я извадя, но това само ще усили кървенето.

Около нас изтракват още стрели. Идват от прозорците на кулата.

— Трябва да влезем — казва Малегант.

Нямаме щитове, но Малегант сграбчва един от мъртвите пазачи и го вдига на крака. Държи трупа пред себе си като парцалена кукла и го използва като щит. Забилите се в него стрели го превръщат в гигантски таралеж.

Хрумва ми по-добра идея. Обръщам бързо за вода, търкалям я нагоре по хълма и пълзя след нея. На половината път до кулата тя вече не може да ме защитава. Зарязвам я и прекосявам на бегом останалите няколко метра до защитата на стената. По земята зад мен изтракват стрели.

Малегант е вече там с трупа. Той е смъртоносен, но искам да съм близо до него. Излъчва усещане за недосегаемост.

Нашите са още край параклиса. Малегант им заповядва да се придвижат напред. Единият носи вместо щит обкованата със сребро библия на свещеника; друг се опитва да отблъсква стрелите с весло. Останалите трябва да изпитат късмета си.

Обаче те служат само за отвличане на вниманието. Малегант ме повежда по тясно стълбище между бастيونите. Малка врата води до кулата. Заключена е, но един ключ от връзката, която Малегант взе от ризницата, става.

Стрелците не са очаквали, че ще преминем. Стоят на прозорците и се целят в мишените на двора. Убихме двама от тях, преди да ни забележат. Един се обръща, заредената стрела сочи право в гърдите ми. Ако я пусне — мъртъв съм. Но излъчването на Малегант ме защитава. Страхът кара ръката на стрелеца да трепери, стрелата не улучва, но минава толкова близо, че перата докосват бузата ми. Аз го съсичам.

Малегант се справя с останалите. Сега в коридора има само трупове, кръв и стрели. Малко по-надолу виждам двойни врати.

Влизаме в голяма зала. В центъра ѝ има огнище, а покрай стените са наредени дървени пейки. В дъното има две високи врати — едната тъмна като черница, а другата бяла като слонова кост: напомнят ми за масата с шахматна шарка на златаря в Троя. Едната е открената. Виждам ръка с бял ръкав да се протяга изотзад, за да я затвори. Малегант вади ножа от колана си и го хвърля. Дяволът днес е с него. Чува се писък и ръката е прикована за вратата.

Малегант отваря насила вратата и изтегля заедно с нея жената с бялата рокля, която видях от двора. Кръв се стича по ръката ѝ, попива в ръкава и се разстила към лакътя. Сигурно я боли, но не издава звук.

Не виждам лицето ѝ — не и нейното. Отново съм в Торси, при параклиса в началото на гората. Косата и кожата ѝ са избледнели, а от хубавата рокля е останала само накъсана риза. Ада.

Малегант издърпва ножа от вратата и прерязва гърлото на жената.

Всичко, което помня от този миг, е онова, което виждам през вратата. Прилича на друг параклис, но без светците и кръстовете. Сигурно е построен върху скална издатина: прозрачни стъкла гледат към морето и цялото помещение създава усещане за плаващ кораб. Таванът е с кръгъл свод, боядисан в сумрачно синьо и покрит със златни съзвездия. В другия край на помещението, под прозорците, бял

камък стои самотен върху маса от слонова кост. Над него виси черно копие, закачено с въже на таванската греда. В прозореца зад тях се вижда само мъгла и двата предмета сякаш плуват в нищото. Жената рухва на земята и кръвта оцветява полите ѝ. Нещо се пречупва у мен. Вдигам меч. Малегант сигурно го е очаквал, защото се завърта и мечът му се стоварва върху моя със звън. Острието ми се строшава. Остава само назъбено чуканче, което стърчи от ефеса.

— Питър от Камрос — засмива се Малегант, — чудех се кога ли ще си спомниш кой си.

Нямам представа откъде знае това име. Изгубил съм се в облак и се пробуждам от кошмар в нещо още по-лошо. В далечината чувам шума от огъня и битката.

Запращам строшения меч към главата му и побягвам. През залата и по главното стълбище. Но хората ни се качват нагоре и не мога да сляза. Хуквам нагоре, следвайки извивките на стълбата, която свършва пред обкована с желязо врата. Слава на Бога, не е заключена.

След мрака в стълбището дори мъглата е заслепяваща. Намирам се в открита стражница на върха на кулата. Със залитане стигам до края на бастиона. На вратата няма резе, няма как да ги задържа. Дори да можем, има само един изход.

Развързвам шлема и го свалям. Чувам викове и трополящи по стълбите крака. С колко време разполагам? Опитвам се да сваля ризницата, но кожените възли са се свили от влагата. Вадя ножа си и ги срязвам. Бронята пада на земята като скъсана верига. Стъпките са близо. Разкъсвам памуклийката. Оставам само по тънка ленена туника.

Заставам на бойниците, над белогривестите вълни. Чувствам замайване. Вратата се отваря с трясък.

Скачам.

33.

Оксфорд

— Ели?

Дъг надникна иззад вратата в мрака. Топла жълта светлина го обгръщаше като ореол; отвътре се носеха миризмите на пържен лук и бекон, от които устата ѝ се напълни със слюнка.

— Може ли да вляза?

— Разбира се. Добре ли си? Защо не отговори на съобщенията ми?

Зърна се в огледалото в коридора и разбра защо той изглежда толкова стреснат. Лицето ѝ беше сиво и изтощено. По челото ѝ още имаше мръсотия от метрото, а сълзите бяха оставили дълги сребърни ивици по бузите. Не си спомняше да е плакала.

Залитна напред, но Дъг я хвана. Заведе я във всекидневната и ѝ приготви чай. Имаше старомоден чайник, който свиреше, когато водата заври; миризмата на газ и пара събудиха у нея спомени за зимните вечери в кухнята с майка ѝ. Тя отново заплака.

— Защо не се измиеш?

Заведе я горе и напълни ваната. Част от нея възрази, че няма време, че не е безопасно. Напрежението пулсираше. Но не устоя. Водата беше толкова гореща, че накара кожата ѝ да порозовее.

Лежеше почти под водата, лицето ѝ се потеше от парата, а косата ѝ бе пръсната по повърхността, сякаш се давеше. Дъг седеше на пода до закачалката за кърпи. Със своя рибарски суичър и чашата чай изглеждаше някак успокояващ.

— Получих съобщението за майка ти. Много съжалявам.

Каза го внимателно, но не скри укора. Ели се плъзна още по-дълбоко във водата.

— Кога беше погребението?

— Вчера. — Имаше усещането, че е било преди милион години.

— Ще ми се да бях присъствал. Не зная какво става с нас, но...

— Не е това. По-налудничаво е, отколкото можеш да си представиш. — Сълзите потекоха отново и започнаха да се смесват с потта по лицето ѝ. — Онова, което се случи с мама, не е всичко. То е... — Тя се плъзна под водата, после се надигна. — Трябва да ми помогнеш.

Дъг се наведе към нея. Изглеждаше объркан.

— Не искаш ли да ми обясниш?

Тя започна от началото, макар да не му каза всичко. Чудеше се дали той осъзнава това, дали забелязва местата, където разказът ѝ е необяснимо смътен, и дали осъзнава, че тези места изскачат винаги когато стане дума за Бланшар. Той се оказа празното пространство в центъра на нейната история. Докато разказваше, разбра колко малко смисъл има в думите ѝ без него.

Може би разказът ѝ беше толкова невероятен, че Дъг не забелязваше пропуските. Той слушаше мълчаливо и накрая зададе само един въпрос.

— И за какво е било всичко?

Ели се вторачи в тавана.

— Не знам. Не посмях да отворя кутията на обществено място.

Дъг погледна към ъгъла, където раницата лежеше до купчина дрехи.

— Да погледнем ли?

Тя намери свои стари дрехи, които беше оставила тук през лятото, и се преоблече. След това навлече един от дебелите суичъри на Дъг. Харесваше тежестта му и мъжката му миризма.

Дръпнаха пердетата във всекидневната и коленичиха на пода, както правят децата на Коледа. Ели отвори раницата.

Вътре имаше само картонена кутия и кожен тубус. Възможно ли бе да са толкова ценни, че да си заслужава да умреш? По прозорците барабанеше дъжд и някакъв инстинкт ги подтикна да погледнат към тях. Ели си спомни какво бе казал Бланшар веднъж. *Парите са измислица, отлагане на неверието. Стойността е онова, за което две страни могат да постигнат съгласие в даден момент.* Бланшар смяташе, че си заслужава да убиваш за това. Баща ѝ е вярвал, че си заслужава да умреш за него. Това вече беше някакъв вид съгласие.

Дъг срязва лепенката на кутията с кухненски нож. Ели вдигна капака и те се вторачиха вътре.

Лондон

В живота си Дестрир беше имал лоши дни, някои наистина ужасни дни, но това надминаваше всичко. Беше буден от един сутринта, а още не беше намерил Ели. С липсата на сън можеше да се справи, проблемът беше в липсата на резултати. Вече беше ходил до Париж. Беше чакал с хората си на Гар дю Норд и бе наблюдавал как пътниците се изсипват от влака, докато вагоните не се изпразниха. Сигналът от телефона твърдеше, че тя е още във влака. Затова той вдигна един изхвърлен билет и успя да се качи с оправданието, че си е забравил нещо. Откри телефона на една лавица за багаж. Гаровите служители и чистачите не можаха да разберат защо изпадна в такава ярост, след като намери забравената вещ.

Пътуването до Лондон беше дълго, а сега трябваше да се изправи пред Бланшар и Сен Лазар.

Той изпука с пръсти и си наложи да бъде спокоен. Не обвиняваше себе си, никога не бе изпитвал вина. Ако изобщо чувстваше нещо, това беше чиста ярост — ярост, защото тези хора бяха прекъснали грижливо подредения му живот. Омразата подклаждаше желанието му за отмъщение. Ще ги намери и разкъса на парчета, ще ги накара да платят заради онова, което му бяха причинили. Ще намери Ели, ще върне кутията и всичко ще бъде наред.

Обаче трябваше да го направи бързо. Вината може и да не беше негова, но това определено бе негово задължение. А мъжете, които чакаха на петия етаж, съвсем не се славеха като търпеливи.

И така, къде е отишла? Не обратно в Нюпорт — имаше хора там, които наблюдаваха къщата. Нито в апартамента в Барбикан. Беше го разпорил по шевовете, но нищо не откри, а и не смяташе, че е толкова глупава. Дали нямаше резервна среща с враговете?

Прегледа последните имейли, които беше получила, и телефонните обаждания, търсейки нещо необичайно. Номера на които е звъняла и е затваряла, преди някой да вдигне, разговори, продължили по-малко от минута. Нямаше нищо. Трябваше да признае, че е действала умно.

Спря, когато попадна на номер, който изглеждаше странно. С оксфордски код. Влезе в контактите ѝ и веднага откри името. *Дъг*.

Не го ли беше зарязала?

Намери записа на последния разговор с Дъг и се вслуша. *Обичам те. Издайническата пауза. И аз те обичам.*

Не беше много, но знаеше, че е прав. Усетът му го подсказваше. Взе асансьора до подземния паркинг и се пъхна в астон мартина. Натисна газта и ревът на двигателя отекна в затвореното пространство.

Джипиесът му съобщи, че пътят ще му отнеме деветдесет и седем минути. Каза си, че би могъл да свали времето под час.

Оксфорд

Ели пъхна ръце в кутията и извади съдържанието ѝ — куб със стени около трийсет сантиметра. Повърхността му беше черна, студена и твърда като обсидиан, гладка като стъкло. Ели го завъртя на килима, търсеше панти, пукнатина или капак. Но виждаше само собственото си криво отражение. Кубът беше изненадващо тежък, но тежестта не беше равномерно разпределена. Едната страна определено беше по-тежка и Ели предположи, че тя е отдолу.

— Имам чук — обади се Дъг.

Ели не отговори. Спомни си първия си работен ден и двете парчета черна пластмаса на бюрото ѝ, сякаш артефакти от изгубена цивилизация или от извънземен разум. Претърколи куба, за да се изправи на долната си част, и плъзна ръка по блестящата повърхност.

Блесна червена светлина — светещи числа, които се рееха в мрака под повърхността. Само дето вместо клавиатура имаше мрежа с букви, подобна на кръстословица.

— Предполагам, че не знаеш паролата — подхвърли Дъг.

Тя поклати глава.

— Имам приятел в математическия факултет, който работи и в областта на криптографията. Може би ще успее да ни каже повече.

Ели не си направи труда да опровергае предположението му. От часовника на стената виждаше, че е тук повече от час. Напрежението отново я завладя.

Тя остави черната кутия и дръпна капака на кожения тубус. Бръкна вътре. Навито парче хартия — не, велен, още мек на пипане. Извади ръкописа внимателно и го сложи върху масичката за кафе.

За пръв път, откакто челюстите на сейфа се затвориха с трясък, тя изпита надежда. Най-накрая нещо, което можеше да има някаква стойност. Приличаше на стихотворение — осем реда, изписани с ясен средновековен почерк, който приличаше на Бланшаровия.

— Това не е ли...?

— Старофренски — отговори Дъг.

Тя долови смайването в гласа му и вдигна очи.

— Какво? Дава ли някаква следа?

Той поклати глава.

— Вече съм го виждал.

— Поемата?

— Същото парче велен. — Той се вторачи в очите ѝ, не по-малко объркан от нея. — Държах го в ръцете си.

— Това е невъзможно. Тази сутрин го извадих от сейфа.

Дъг посочи място малко под средата на страницата, където текстът леко се отклоняваше заради малка дупка във велена.

— Знаеш ли как се прави пергамент? Издърпваш го да се опъне здраво в рамката, както се опъва кожа на барабан, след това го стържеш с нож, докато не стане тънък като хартия. Краищата на ножа са извити, но понякога някой ъгъл закача кожата и я пробива. Напрежението в рамката е такова, че дори дупка от игла може да бъде разтегната така, че да пъкнеш пръст в нея.

Ели кимна. Знаеше това.

— Обаче веленът е скъп, особено през дванайсети век, затова не хвърляш целия лист заради някаква си малка дупка, а просто я заобикаляш. Тази дупка на осмия ред я е имало, когато е написана поемата, и я имаше и преди три месеца, която я огледах.

Ели още не разбираше.

— Помниш ли господин Спенсър и неговия шотландски замък?

Помнеше ли? Оттогава се бяха случили толкова много неща.

— Възрастният човек в инвалидната количка. Стиховете, които искаше да проуча. — Дъг посочи парчето велен.

Господин Спенсър. Наградата „Спенсър“. Тогава се беше учудила, но го отхвърли като съвпадение.

Фондация „Спенсър“. Холдинг „Льогран“. Инвестиции „Сен Лазар“ (Обединеното кралство).

Нави велена и го пъкна в тубуса. Издаде кух звук, когато се удари в дъното — решителен звук. Дъг не разбираше.

— Не искаш ли да разбереш какво пише?

— Трябва да тръгваме.

— Къде?

— Където и да е. Мъжът, който притежава сейфа, моят клиент Сен Лазар, е и твоят господин Спенсър. Не зная защо те е замесил, но очевидно знае всичко за теб. Вероятно знае и за връзката ни. Ще дойдат тук.

Повдигна ъгъла на пердето и погледна към улицата. Паркираните в редици автомобили стояха като часови покрай бордюра: зад мокрите им стъкла не се виждаше нищо, освен отблясъците на уличните лампи. Дали някой не чакаше в една от тях?

— Влакът е чак след час.

— Никакъв обществен транспорт. Ще наблюдават всички гари и летища. Трябва ни кола.

Дъг разтвори ръце в знак на безсилие. Нито той, нито тя притежаваха автомобил.

— Можем да наемем на гарата.

— Не можем. Никакви кредитни карти. — Тя забеляза погледа, който ѝ стрелна. — Още ли не си разбрал? Тези хора могат да душат навсякъде. Ако ни намерят, ще ни убият. Ако ме мислиш за луда, просто кажи, и ще тръгна сама.

Погледът му се зарея към кожения тубус.

— Добре. Да вървим.

— Можеш ли да намериш кола?

— Вероятно. — Нямаше голямо желание да се впусне в подробности, но яростта в погледа ѝ сломи съпротивата му. — Люси има и веднъж ми я даде назаем. — Той тръгна към стълбите. — Само ще си събера нещата.

34.

Залив Морбиан, Франция, 1142 г.

Откъде знае името ми?

Това не е големият ми проблем, но не мога да го отмина. Съзнанието ми се рее спокойно, докато тялото ми се мята и ритва срещу съдбата си. Аз съм Йов, който се бори срещу водата, морето, самото начало. Зная, че не мога да победя, но и не мога да спра да опитвам. Ако Бог иска Своята победа, трябва да Си я заслужи.

Откъде знае името ми?

От лодките морето изглеждаше толкова спокойно. Сега, когато съм в него, дори най-леката вълна се издига над главата ми. В промеждутъците виждам само вода; а от върховете — мъгла. Изгубих бронята си, но са нужни всичките ми сили, за да се задържа над водата. Тя е ледена. Тялото ми се издига и спуска с вълните: всеки път, когато се спусне, водата се издига малко по-високо. Скоро ще се удавя.

Нещо ме удря по рамото, по-твърдо е от вълните. Почти не го почувствах, но въпреки това ме ядосва. Не искам никой да ме кара да бързам към смъртта. Оглеждам се. Тъмна маса минава покрай мен, подобна на огромна риба, която пори водата. Но вместо от люспи, хълбоците ѝ са от дърво и катран.

Лодка.

Протягам ръка и се вкопчвам в борда. Вероятно това им изкарва акъла, но ме издърпват в лодката. Трима мъже. По възрастта и лицата им предполагам, че са баща и двама синове. Оглеждат ме и не намират нищо хубаво. Лежа на дъното и вдишвам миризма на сол, кръв и мъртва риба. Не ме заговарят.

Влизаме в скалист залив. Зелени водорасли се реят от черни скали. Синовете прецапват до брега, за да проверят заложените кошове. Бащата вторачва в мен черен поглед: не ме иска на лодката си. Въпреки че съм полуудавен и почти гол, пак означавам неприятности. Той търка амулета, закован на напречната греда, за да прогонва злото. Мисля си, че може да се опита да ме убие. Прехвърлям се през борда и

прецапвам до брега. Под голите ми стъпала ракообразните и черупките на стридите са остри като бръсначи. Мъжете при кошовете ме наблюдават. Не се опитват да ме спрат.

Спуска се нощта. Следобед мъглата се разпръсна, но сега се издига още по-гъста. Препъвам се в мрака. Не смея да спра. Замръзвам — мократа риза е залепнала за тялото ми като грях. Ако легна да поспя, вероятно никога не ще се събудя.

Дум. Блъснах се в камък. Залитам настрана, притискайки коляното си. Дум. Друг камък се забива в лакътя ми. Правя крачка назад и едва не се премятам през трети.

Луната се показва иззад един облак. Застанал съм сред поле с камъни, правоъгълни скали, които са обърнати в една посока. Прилича на черковен двор, но по тях няма надписи. Простира се редица след редица дълбоко в мъглата, която се вие около тях.

Зная къде съм. Аз съм мъртъв. Какво облекчение. Питам се дали съм умрял в замъка — дали рибарят е бил призрак, който ме превози до отвъдния свят, или съм умрял, след като слязох на брега. Няма значение. Сега съм призрак.

Това раят ли е? Не прилича на пъкъла.

Чувам шум в мъглата. Звънтене на броня и глух удар, когато някой се блъска в камък. Тиха ругатня.

Дали е ангел? Демон? Или призрак? Хвърлям се зад един камък и се заравям в мъглата.

— Питър — провиква се той. — Питър от Камрос.

Не разпознавам гласа. Не е на Малегант.

Откъде знае името ми?

Бог знае всичко. Не съм сигурен дали и ангелите знаят всичко, но предполагам, че Бог им казва нужното. Обаче той изруга, когато се блъсна в камъка. Ангелите не ругаят.

Наистина ли съм мъртъв? Вече не съм толкова сигурен. Свети Йоан казва за рая: *Там няма болка, нито тъга, нито плач.* В рая нямаше да си ударя крака. Там сърцето ми нямаше да блъска така.

Накрая страхът ме убеждава. Ако бях мъртъв, щях да съм го забравил. Но щом не съм умрял, къде съм? И кой е този?

Още шум — дрънчене на плетена ризница, като от монети, подскачащи в кесия. Оглеждам се, опитвам се да преценя откъде идва звукът. Виждам само камъни.

Далече вляво от мен от гората се чува бухал. Решавам, че моят преследвач може да се е разсеял и надниквам над ръба.

За миг луната блясва ярко. На няколко крачки от мен стои рицар. Гологлав е, но халките на ризницата му проблясват като рибешки люспи на лунната светлина.

— Питър? — провиква се той.

Откъде знае името ми?

Луната се скрива зад облак. Той изчезва за мен — и аз за него. Лягам на земята и започвам да пълзя.

Може и да не съм мъртъв, но съм сигурен, че съм в кошмар — хванат в капана на безкрайното, безлично гробище, лазещ на четири крака, преследван от враг, когото не мога да видя. В стремителното си бягство се блъскам в камък след камък. Налитам в един с главата напред и чувствам раздираща болка. Обаче се измъквам. Краката ми са тихи на мократа трева; той не може да помръдне, без железният хор да съпровожда всяка негова крачка. Лъкатуша между камъните, следвайки бухала в гората. Шумът от рицаря става все по-далечен.

Влизам в гората. Ужасът, който почувствах между камъните, още ме държи в хватката си. Понякога откривам пътеки и вървя по тях; понякога просто карам направо. Клоните ме дърпат и драскат и скоро оставам без риза. Но не спирам.

Коренът ме препъва и се просвам на земята. Главата ми се пръска; кожата ми е издрана; крайниците ми са разкъравени. Лежа гол и се питам дали някога ще успея да стана.

Нещо пука и шумоли в шубраците. Чувам шум от душене. Това животно ли е? Лисица или вълк? Представям си, че ме разкъсва и измъква вътрешностите ми от корема, а аз съм принуден да гледам. Може би все пак съм се озовал в пъкъла.

Създанието се извлича от шубраците. Навежда се да ме погледне: чувствам топлия му дъх върху бузата си. Чувствам ръка или лапа на гърба си.

Обръща ме. Вторачвам се в него.

35.

Оксфорд

Дестрир остави колата в края на улицата и се върна пеша до адреса, който му бяха дали. Наложил си да не върви много бързо — не искаше да привлича внимание. Астон мартинът беше достатъчно запомнящ се.

Намери къщата. Пердетата бяха дръпнати, но вътре светеше — това беше добре. Нахлузи бронзов бокс на дясната си ръка, а с лявата почука. Никой не дойде до вратата.

Извади мобилния телефон на Ели и набра номера на Дъг. Вдигна капака на пощенската кутия и чу как телефонът звъни някъде вътре. Никой не вдигна, нямаше и шум от движение.

Изчака още минута и реши да влезе. Къщата беше на колежа и я бяха използвали много студенти. Ключалката се оказа смешка. Трябваша му трийсет секунди, за да влезе, и още деветдесет, за да установи, че къщата е празна.

Но чайникът беше още топъл. В банята огледалото беше замъглено от пара, мокри стъпки се очертаваха по мокета, а хавлията на вратата беше влажна. В ъгъла до коша за пране намери женски чорап.

Изтича навън и огледа улицата. Беше пуста.

На три преки оттам Дъг и Ели седяха във взетия назаем нисан и чакаха вентилатора да издуха влагата от предното стъкло. На тротоара дребно момиче с тесни джинси и тясна блузка гледаше тревожно.

— Тя е просто приятелка — каза Дъг.

Ели не го беше питала. Седеше приведена на предната седалка и се опитваше със силата на волята си да накара стената от мъгла пред нея да се разнесе. Нямаше да съди Дъг.

На предното стъкло се очерта чиста ивица с формата на полумесец. Дъг смъкна стъклото.

— Благодаря ти — каза отново на Люси.

— Карай внимателно.

Отлепиха се от тротоара, преди тя да размисли. След като минаха половината пряка, Дъг натисна спирачките.

— Какво има? — Паниката никога не беше далеч.

— Забравих лампите.

— Зарежи ги — помоли Ели. — Обещавам, че аз ще платя тока.

Ако изобщо се върнеха. Не го каза, но Дъг долови мислите ѝ. Включи на скорост и потеглиха отново.

— Къде отиваме?

МК „Нордуинд“, Северно море

Седяха до пластмасова маса и ровеха из храната: яйца, боб, анемичен бекон и наденички, които бавно лоясваха. Отвън сиви вълни се издигаха и спадаха под сивото небе.

Щеше да е по-бързо да тръгнат от Дувър, но Ели настояваше да избягват Лондон и магистралите. Дъг завъртя очи, но не започна да спори: кара цяла нощ, пресичайки страната по второстепенни и черни пътища, докато на разсъмване влязоха в Харвич. Чакането на ферибота беше мъчително — застанаха в бетонния коридор и Ели постоянно надничаше в огледалата на колата, докато Дъг спеше. Едва не ѝ прилоша, когато трябваше да си покажат паспортите, но граничният полицаи им хвърли само бегъл поглед. Едва когато носът се затвори, тя огледа лицата на пътниците, които се качваха на горната палуба. Щом видя как кейовете се смаяват зад тях, си позволи да се отпусне.

Дъг огледа с присвити очи парче наденица и реши, че си заслужава риска.

— Да изясним нещата от самото начало.

Ели остави чашата с кафе.

— Цялата тази работа има две страни. „Монсалват“, Бланшар и останалите и... една конкурентна организация.

Наречи го братство, ако искаш, но ние нямаме нищо против жените.

— Зад „Монсалват“ стои френски милионер, който се казва Мишел Сен Лазар. Твоят господин Спенсър. Каквото и да има в

кутията, предците на Сен Лазар са го отнели на Братството преди векове.

— Така казва твоят приятел Хари.

— Трябва да му вярвам. — Преди два месеца и през ум нямаше да ѝ мине, че ще каже това. — Не мога да го направя сама.

Дъг я погледна уморено. Имаше сенки под очите, а лицето му изглеждаше сиво заради поникналата брада. Въпреки това се опита да пусне усмивка.

— Не си сама.

Ели се протегна над масата и стисна ръката му.

— Знам. Но няма да оцелеем дълго, докато бягаме. Първо ще свършим парите. Всичките ми кредитни карти са от „Монсалват“. Веднага щом разберат, че сме заедно, вероятно ще намерят начин да блокират и твоите. Или ще ни проследят, ако ги използваш.

По лицето му се изписа недоверие.

— Нали не забравяш, че са банка. Могат да правят такива неща. Каквото и да сме им откраднали, няма да оставят камък необърнат, за да си го вземат.

— Можеш да им го върнеш.

— Вече съм взела страна. Тази организация, Братството, или както щеш ги наречи, са единствените, които могат да ни защитят. — Тя стисна палци и се помоли да е истина. — Трябва да ги намерим.

— И как ще го направим?

Ели отпи от кафето и направи гримаса. Имаше вкус на прах за пране.

— Не знам — призна тя. — Хари беше единствената ми връзка.

От кея в Харуич три пъти се беше опитала да се свърже с номера, който ѝ беше дал. *Ако никои не вдигне, остави съобщение за Хари от Джейн.* Телефонният секретар се беше включил, но тя не остави съобщение.

— Вероятно е мъртъв или нещо още по-лошо.

Корабът се издигаше и спускаше по вълните. Малко дете с жълт балон залитна по пътеката между масите, падна и започна да хленчи. Ели изпита съчувствие.

— В Люксембург има фирма, която „Монсалват“ току-що поеа. — *Средно голям европейски индустриален концерн. По историческа случайност те притежават нещо, което ни принадлежи.* — Те имат

нещо, което ги свързва с хората на Хари. Ако го намерим, може би ще открием как да стигнем до тях.

— Ако го намерим? — повтори Дъг. — И какво, ще идем и ще попитаме дали разполагат с адреса на древно тайно братство?

Ели си позволи лека усмивка.

— Да, нещо подобно. Освен ако нямаш по-добра идея.

Очите на Дъг се затвориха и главата му клюмна. Шофирането през цялата нощ го беше изтощило; не можеше повече да отблъсква съня. Ели протегна ръка и го задържа точно преди да забие лице в закуската си.

Близо до Бастон, Белгия

Дъг шофираше. Ели бе сложила два листа върху справочника с картите на коленете си. На единия имаше копие от стихотворението, а на другия бе преводът.

— Господин Спенсър ме помоли да я превода — обясни Дъг. — Исках да запазя формата на оригинала, затова преводът е в осем стиха. В оригинала са осем срички на ред — такъв е стандартът в ранните френски романси.

— Романси...?

— На романски език. В древния Рим съществувал писмен латински и негови вулгаризирани разновидности в различните краища на империята, наричани романски. Когато империята рухва, латинският се запазва, а романският се развива в езици, които по-късно се превръщат във френски, испански, италиански и така нататък. През дванайсети век, когато хората започват да пишат на тези езици, произведенията са наричани романси, за да ги различават от писаните на латински. Няма нищо общо с романтичната любов. Дори днес френската дума за новела е „роман“.

— Хубаво. — Ели се наведе и зачете превода, като се опитваше да потисне прилошаването от возенето.

*„По заплетени пътища рицар Христов
търсеше благородни турнири: по право.
Язди от Троя до Кардюл,*

*девица в замъка го посреща.
Тя вдигна паницата, той хвърли копието,
кръвта закапа като наниз рубини.
Сега драци коравата изсъхнала земя,
но засятото съкровище няма да бъде намерено.“*

Колата друсна в дупка на пътя. По някаква причина Ели се почувства обхваната от отчаяние.

— Какво мислиш за текста? — любопитства тя.

— Ами от една страна, мисля, че зная, кой го е написал. Кретиен дьо Троа. — Той забеляза реакцията ѝ. — Какво има?

Бланшар ѝ бе подарил негова книга за Коледа. Но Дъг не знаеше, че на Коледа е била в Швейцария, не знаеше, че е била там с Бланшар, и със сигурност нямаше представа защо ѝ даде ръкопис от дванайсети век като коледен подарък. Ръкопис, който тя остави, както и всичко друго, в апартамента в Барбикан.

— Видях книга с негови стихотворения в една от къщите на Сен Лазар. Защо реши, че е той?

— Заради езика и метриката, които са в неговия стил. Предметът също е важен: рицари и девици. Кардюл е едно от местата в куртоазната литература, където е пребивавал дворът на Артур. Смятаме, че става дума за днешния Карлайл.

Дъг замълча, за да се съсредоточи, защото ги задминаваше бял микробус. Пътуваха из Ардените, а пътят се изкачваше по стръмни хребети и се гмурваше в дълбоки гористи долини. Подходящ пейзаж, за да си представи човек странстващи рицари в търсене на дами и съкровища.

— Обаче същинската следа е в текста. Погледни. *Рицар Христов... от Троа*. Кретиен на френски означава „християнин“. И Троа, както сега изговарят наименованието на древния град Трой. Кретиен дьо Троа.

— Щом казваш.

— Цялото стихотворение е загадка. Когато Спенсър каза, че крие тайната за изгубено съкровище, помислих, че е откачил. Обаче сега ми се струва, че е прав. Коравата изсъхнала земя е пергамент и поетът,

Кретиен, драска по нея с тръстиковото си перо като с плуг. Той засява нещо в пергамента, скрива го в стихотворението.

— Как?

— Първите две строфи звучат така, сякаш са следа за нещо. *Заплетени пътища... благородни турнири... негово право...* може би се очаква да намериш лабиринт и да вървиш надясно. — Забеляза как го изгледа Ели и побърза да добави: — Или нещо такова.

— Ти подбираш думите и се опитваш да им припишеш някакъв смисъл. — Тя затвори справочника с картите заедно със стихотворенията. — Както и да е. Ако твоят господин Спенсър е всъщност Мишел Сен Лазар, какво търси още? Съкровището беше вече в хранилището му.

— Тогава защо се е обърнал към мен?

— Заради мен. Бланшар направи всичко, за да ме привлече поблизо. Той ме нае. Заведе ме в хранилището. Да те накарат да проучваш стихотворението, трябва да е било част от същия план. Знаеше, че сме гаджета; сигурно е предположил, че ще ми кажеш.

— Защо?

Това беше въпросът от мига, в който твърдят плик падна през отвора за поща в Оксфорд. *Защо тя?* Сега вече знаеше отговора.

— Използваше ме като примамка. Знаеше, че баща ми е бил част от това Братство. Сигурно е смятал, че като ме въведе в „Монсалват“ и размаха тези парченца от пъзела пред мен, ще накара Братството да се разкрие.

— Което и са направили. — Дъг стигна до хребета на хълма и превключи на по-висока предавка. Погледът му беше впит в пътя, макар че той беше широк и празен. — С тази разлика, че вече не си примамката, а плячката.

Люксембург

Беше странно да бъде отново в Люксембург — същото чувство изпитваше, когато се прибираще в Нюпорт от университета. Сякаш си пристигнал в призрачен град, с тази разлика, че градът живееше, а призракът беше тя.

Призрачна тишина беше обхванала и седалището на „Галхюет“. Ели беше видяла документите с офертата и знаеше, че след шест

месеца сградата ще бъде продадена, половината служители — безработни, а останалите — преместени в бизнес парк някъде в предградията. Беше облечена с черна полиестерна пола и сако от почти същата материя: били са евтини като нови и още по-евтини в магазина за дрехи втора ръка, където ги намери. Плътни чорапи, купени от автомата на една бензиностанция, допълваха облеклото ѝ. То не предлагаше замайващи гледки, но заедно с картата от „Монсалват“ ѝ помогна да мине през приемната и да стигне до кабинета на изпълнителния директор. Надяваше се на рецепцията да не са забелязали, че трепери.

— Разкажете ми всичко за Мирабо.

Клод Дьорнер, изпълнителният директор, се размърда в стола си и се намръщи. Беше на средна възраст, с типичното за тази възраст отпускане. Добре оформеният му мустак беше най-стегнатото нещо у него.

— Какво е Мирабо? — попита той.

— Не ме размотавайте. — Страхът изостри поведението ѝ. Ами ако Бланшар се бе сетил, че ще дойде тук? Ако наблюдаваха мястото? — Ще работя в екипа по интеграцията — излъга тя — и ще правя оценките кои служители могат да допринесат за корпоративната синергия, от която имаме нужда. Естествено, че съдействието ви ще бъде взето под внимание.

— Заплашвате ли ме?

С увереност, каквато не изпитваше, Ели седна и кръстоса крака.

— Просто ми разкажете всичко за Мирабо.

— Уверявам ви, никога не съм чувал за него.

Може би казваше истината. Ели погледна към компютъра на бюрото му.

— Можете ли да влезете?

Дьорнер завъртя монитора. След това набра паролата си и бутна клавиатурата пред нея.

— Заповядайте.

Ели намери правоъгълничето „търси“ и щракна. Дьорнер излезе иззад бюрото и тръгна към вратата.

— Къде отивате?

— До тоалетната. Или трябва бележка с вашия подпис?

Тя се изчерви.

— Не, разбира се.

Щом той излезе, тя набра „Мирабо“ и остави компютъра да търси. Дьорнер се върна по-бързо от очакваното. Седна на мястото си и се заигра с края на вратовръзката си.

— Голямо кръвопускане ли ще има?

— Моля?

— Съкращенията. — Той махна, сякаш искаше да заличи казаното. — Простете, трябваше да кажа „синергиите“.

Не виждаше причина да го лъже.

— Ще бъде зле. Те... ние... обещахме на люксембургското правителство да не правим нищо до следващите избори, но след това ще размахаме брадвата доста болезнено.

Той сви лице в гримаса.

— Знаете ли, преди хиляда и двеста години херцог Зигфрид построил Люксембург като замък. Чудя се доколко са се променили нещата.

Ели наблюдаваше напредването на търсенето. С всяка секунда имаше усещането, че около врата ѝ се затяга примка.

— Въпреки целия ни технологичен напредък единственият организационен принцип, който признаваме, е господството на по-силния. Феодализъм. Работниците не искат власт, а сигурност. Постоянни доходи и защита срещу резките промени. Срещу това позволяват да бъдат експлоатирани. Знаят, че господарят им го е грижа за тях единствено защото създават приходи. Обаче е по-добре да бъдеш тормозен от един тиран, отколкото от много. И когато новият господар поеме юздите чрез купуване или завоюване, те знаят, че ще страдат.

Той допи кафето си.

— Избива ме на философия. Може би трябва да приема незадоволителното предложение за ранно пенсиониране, което ще ми направят.

Ели престана да го слуша и се вторачи в екрана.

„Aucune legende correspondent aux criteres de rescherche, n'a ete trouvee.“

Тя обърна монитора към Дьорнер.

— Какво е това?

Телефонът му зазвъня.

— Да? Изчакайте.

Когато остави слушалката, лицето му се беше изменило. Изглеждаше по-щастлив, почти нетърпелив да достави удоволствие.

— Да ви донеса ли чаша кафе? — попита той.

— Не преди да ми кажете за Мирабо.

Той вдигна рамене.

— Не знам повече от компютъра.

— Мишел Сен Лазар ще похарчи повече от милиард евро, за да купи тази компания заради Мирабо. Не ми разправяйте, че никой нищо не знае.

— Разбира се, ако съществува, някой ще знае. Обаче да намериш такъв човек не е лесно. „Талхюет“ е голяма компания: работим в много области в различни страни. Вероятно в компанията няма човек, който да знае всичко.

— Искам да вляза в архива.

— Всички документи са в помещението, където правихте финансовата оценка. Беше заключено по време на битката за завземане на фирмата.

— Заведете ме.

— Ако може, да изчакаме няколко минути. Секретарката ми отнесе ключовете.

Ели изчака десет секунди — достатъчно дълго, за да се увери, че усмивката на лицето му е напълно фалшива. Тя зарови из чантата си, все едно си търсеше червилото, докато не напипа дръжката на кухненския нож, който беше купила тази сутрин.

Измъкна го от чантата и опря върха му в гърлото на Дьорнер. Той замръзна на мястото си.

— Вие не работите за „Монсалват“.

— Не. Аз съм много по-мила от тях.

Тя го наблюдаваше и се питаше дали има някакъв паникбутон или друга аларма, която може да задейства. Обаче това бяха административни кабинети в един от най-скупните европейски градове. Тук не очакваха някой да опре нож в гърлото ти. Или поне не буквално.

— Кой се обади по телефона? — Тя помръдна ножа: искаше само да го спласи, но беше толкова напрегната, че го поряза.

Той изстена. Капка кръв падна върху колосаната яка на ризата му.

— Вашата шефка. Кристин Лафарж.

За малко да му отреже главата.

— Къде е?

Очите му се стрелнаха към прозореца, но не помръдна глава.

— Каза, че след пет минути ще бъде тук.

За секунда Ели се замисли дали наистина да не го убие. Виждаше избора в черно-бяло: или той, или тя. Ще му пререже гърлото, ще вземе ключовете и ще остави трупа, за да го намери Кристин Лафарж. Да им покаже с какво си имат работа. Щеше да е много лесно.

Секунда по-късно я обхвана силен срам. *В какъв човек се превръщаш?*

— Дай ми ключовете си. И мобилния телефон.

Той забрави, че секретарката е излязла с ключовете му. Бръкна в сакото, окачено на облегалката на стола, и остави на бюрото връзка ключове и мобилен телефон. Ели ги взе.

— Стой тук.

Тя срязва с ножа кабела на стационарния телефон и интернет кабела на компютъра. Не можа да види друго, което би могъл да използва за комуникации, но и нямаше време да търси.

— Кой е ключът за архива?

— С жълтото калпаче.

— А за този кабинет?

— Със синьото.

Тя излезе от кабинета и го заключи. *Пет минути.* Колко ли бяха минали досега? Затича се по коридора и намери асансьорите. Колко време ѝ оставаше?

* * *

Архивът беше точно какъвто си го спомняше. Макар че сега изглеждаше още по-запуснат. Заключи вратата зад себе си и светна лампите. Огледа евтните маси и дългите редици автоматични стелажи. Тук вероятно имаше най-малко милион архивни единици, а тя щеше да разполага с пет минути, и то ако извади късмет.

Но поне знаеше откъде да започне. Беше сигурна, че видя „Мирабо“ по време на финансовата проверка. Изтича до стелажите и

набра на клавиатурата онзи, който ѝ трябваше.

— Сезам, отвори се — измърмори си тя.

Стелажите се размърдаха тромаво, подобно на гиганти, събудени от сън. Забоботиха и затракаха, разделиха се и между тях се отвори пътека. Стори ѝ се, че това продължи цяла вечност.

Пъхна се вътре, преди да са спрели напълно. Бяха оборудвани с лавици както в университета: и досега не се беше освободила напълно от страха, че може изведнъж да се раздвижат и да я смачкат. Но това беше най-малката ѝ тревога. Откри папките с балансите някъде по средата на прохода и започна да ги вади. *Мирабо*. Къде го беше видяла? Имаше добра памет за архиви, която ѝ помагаше да открива отново търсеното. Никога не се беше нуждаела по-отчаяно от нея.

Започна да прелиства страниците, за да попадне на нещо, което да я подсети. Насилваше се да не бърза, за да не го пропусне. Имаше усещането, че гигантски юмрук стиска сърцето ѝ и го мачкаше силно всеки път, когато по коридора се чуеше шум. Видя назъбена графика, която ѝ се стори позната. Запрелиства още по-бавно.

Две страници по-нататък го откри. Изследвания „Мирабо“ (Реф. №890112/А/Ф2727).

Знаеше как е организиран архивът им. Ф2727 беше референтен номер за папката. Провери в списъка на съхраняваните на лавиците папки. Ф2650 — Ф2900: стелаж 7. Върна се при клавиатурата и натисна бутона, за да се отвори нов проход.

Частица от секундата преди стелажите да се размърдат, чу шум пред вратата. Топката се завъртя. Времето беше изтекло.

Кристин Лафарж отвори вратата и блъсна Дьорнер да влезе първи. Той залитна през прага. Никой не го намушка. Огледа празното помещение, столовете пред прашните маси.

— Нали щеше да е тук?

Дьорнер не беше чувал досега жена да ръмжи. Спомни си думите на Ели: *Аз съм много по-мила от тях*.

— Каза, че ще дойде тук. А и лампите светят.

На пода лежеше отворена папка. Кристин Лафарж я вдигна и плъзна поглед по страницата.

— Мирабо.

— Казах ви. Искаше да научи всичко за това.

— Какво ѝ каза?

— Нищо. Не съм чувал за този проект. „Талхюет“ е голяма компания. Ние...

— Какво означава референтният номер?

— Местоположението на досието — стелаж седем.

На метър и половина от тях Ели лежеше свита на кравай на празното място на лавицата под папките с балансите на стелаж 4 и се опитваше да не я клати с треперенето си. Лежеше погребана сред документи и подслушваше.

Стъпките на Дьорнер се придвижиха по прохода. Чуваше как отброява под нос номерата на папките. Тя стисна юмруци от безсилие и заби нокти в дланите си. Щеше да ги отведе право при нужната папка.

Дьорнер клекна. Тя чу шумоленето на папките и след това — ругатня.

— Папката... няма я.

Ели направо замръзна.

— Сигурно я е взела.

— Преди колко време излезе от кабинета ти?

— Пет минути. А може и десет.

— Съобщи ли на охраната да я спрат на изхода?

Дьорнер отвърна жално:

— Как, нали ми взе телефона?

— Има ли друг начин да се излезе от сградата?

Настъпи тишина, докато Дьорнер обмисляше въпроса.

— Има противопожарна врата в края на южния коридор. Трябва да е с включена аларма, но я спират заради пушачите. Може да е излязла оттам.

Ели можеше да си представи погледите, които Кристин Лафарж хвърля на Дьорнер. Испита съжаление към него.

— Ако е избягала, лично ще уволня всеки в тази сграда. Ясно ли е?

Ели чу заглъхващото тракане на високи токчета и тътренето на Дьорнер подир тях. Вратата се отвори и затвори. Беше сама.

Изчака две минути, за да е сигурна, че няма да се върнат. Би изчакала и по-дълго, ако трябва и часове, но имаше по-неотложна

грижа.

Как щеше да излезе?

Проходът беше между седми и осми стелаж. А тя беше в четвърти. Между нея и свободата се издигаха три стелажа с пълни лавици, а друг изход нямаше. Можеше да почака някой да дойде, но помещението не беше ползвано от месеци и можеха да минат месеци, докато някой отново влезе.

А и да влезеше, тя не искаше да го срещне.

Смяташе, че се е напъхала възможно най-плътно, но откри, че ако се отблъсне назад, може да направи малък отвор в началото на лавицата. Това ѝ осигури възможност да бръкне в съседната, да започне да мести папките и да ги прехвърля при себе си.

Чувстваше се като червей: лапа пръстта, за да си пробива път, и я изхвърля отзад. Книжен червей. Майка ѝ я наричаше така. Споменът ѝ даде сили. Тя се прехвърли в отвора на лавицата, който беше направила, и започна да атакува следващия стелаж.

Работата по втория стелаж вървеше по-бързо, а последният беше най-лесен. С няколко тласъка тя се измъкна от него, посипвайки пода с лавина от хартия. Плъзна се по корем като полярна мечка, която излиза от водата на леда. Покриваше я прах, в устата си усещаше вкуса на хартия. Не знаеше кога Кристин Лафарж ще се върне. Трябваше да се маха оттук.

Но преди това трябваше да провери нещо. Тръгна по пътеката към мястото, където би трябвало да се намира папка 2727.

Дъорнер не беше сбъркал. Нямаше нищо, само малка празнина между папка 2726 и следващата.

Кой я бе взел? Не е Дъорнер. Нито Кристин Лафарж или пък Бланшар.

Почувства се зле. Толкова усилия, толкова опасности — и всичко напразно. Празнота на прашната лавица. Тя клекна и се вторачи в мястото, сякаш със силата на волята си можеше да върне папката.

Малка издуптина върху страничната стена на лавицата привлече вниманието ѝ. Опипа я и почувства восъчната твърдост на изсъхнала дъвка.

36.

Бретан, 1142 г.

Игуменът не е доволен. Пъхна ръце в джобовете на бялото си расо; издува бузи като котка, чиято козина настръхва, за да изглежда по-голяма и страшна. Поглежда отшелника, библейска фигура с кафяво расо и дълга бяла брада; и мъжа до него: белезите, носът, който не е зараснал правилно, след като изпъкналата част на един щит го строши, силата на мишците.

— Манастирът е пълен — казва той.

Той е дебел мъж в една изпосталяла земя. Не е стигнал дотук, взимайки монаси, които не могат да изкарат издръжката си. Исква по-малките синове на известни семейства: младежи, които ще донесат дарения, покровителство, наследство. Не иска някакъв сирак, измъкнат от горите и с кой знае какви грехове на съвестта. Обаче отшелникът притежава духовна тежест. Игуменът е длъжен поне да се престори, че го слуша.

— Как се казваш?

— Кре... Кретиен. — Името още не ми подхожда, но съм решен, че скоро и това ще стане.

Игуменът прави гримаса. Мисли, че се опитвам да го впечатля с благочестието си.

Вторачва се в главата ми. Монахът острига косата ми почти до голо, но все още има остатък от фалшивата тонзура, която носех за нападението. Дали не си мисли, че съм разстриган монах, който е избягал от предишния си дом? Или е чул за мъжете, които са се преоблекли като убитите монаси и са изклали гарнизона в Ил де Пеш? Вероятно не е. Съмнявам се, че Малегант е оставил свидетели.

— Приемал ли си някога духовен сан?

— Само най-нисшата степен, и то много отдавна.

Оглеждам стаята на игумена. Може и да е дебел, но не е прахосник — помещението е по-спартанско, отколкото човек би очаквал. Единственият разкош са книгите. Притежава обичайната за

сана му литература: библия, требник, молитвеник и счетоводни книги. Но и много хубави томчета с кожени подвързии. Виждам Вергилий, Овидий, Цицерон и Цезар.

Проследява погледа ми и сигурно се чуди дали не кроя планове да го ограбя.

— Мога да чета и пиша — съобщавам доброволно. — На латински и романски.

Игуменът облизва устни.

— Брат Едуард, който работеше в скриптория, умря преди два месеца. Тук е трудно да се намери човек, който да го замени.

— Вземи го поне като послушник — предлага отшелникът.

Все още не съм разбрал какво се случи в полето с камъните — дали напуснах този свят за известно време, като мъжете в историите на мама; дали съм го сънувал; или което е по-странно — дали се бе случило в действителност. Каквото и да е станало, онази нощ Питър от Камрос умря.

Родилните болки на новия ми живот бяха тежки и мъчителни. Отшелникът изигра ролята на акушерка. Намери ме в гората и ме заведе у дома си — торфена колиба до изворче. Шест дни лежах с треска на нар върху тръстикова дюшек. Спаси ми живота с мед и хляб, потопен в мляко; използва изкуството си да прави мехлеми, с които мажеше челото ми; шепнеше молитви в ухото ми.

Когато треската ме напусна, предложи да се изповядам.

— Нещо у теб притиска сърцето ти като камък. Трябва да го махнеш, ако искаш отново да си едно цяло.

Косата му стърчеше във всички посоки и на места беше кална. Обаче в тъмнокафявите му очи имаше дълбоко спокойствие. И вярва.

Коленичих пред него в гората. Разказах му как с години мразих Бог, как скитах сляпо, без да зная къде отивам. Как всичко, което върших, беше зло. Изповядах му всичко. Прелюбодеянието с Ада. Мъжете, които съм убил: от Атолд дьо Лорие до охраната на графа в Ил де Пеш. Дълго преди да свърша, сълзите се стичаха по лицето ми. Греховете бях впримчили здраво душата ми, но аз ги изтръгнах с корените и ги изхвърлих, за да може отшелникът да ги види. Чудех се дали без тях ще има нещо, което да ме крепи.

Отшелникът ме изслуша в мълчание. Когато свърших, го погледнах в очите, за да разбера какво мисли. Беше ги затворил: но дори силната му воля не можеше да скрие ужаса, изписан по лицето му. Беше монах, а не светец.

— Ужасни грехове — измърмори той.

Думите ме пронизаха като копие. Лицето ми почервения. Част от мен искаше да го удари, да прекърши лицемерното му тяло и да изтръгне с бой прошката, за която копнеех. Другата част, по-голямата, знаеше, че не я заслужавам. Превих се, люшкайки се на коленете си.

Нещо запърха по челото ми като пеперуда. Вдигнах ръка, за да я прогоня, но не се махна. Отворих очи. Ръката на монаха трепереше от усилието да я сложи на главата ми.

— Бог е Любов и според Светото писание, който пребивава в Любов, пребивава в Бог и Господ е в него.

Той се взря в очите ми. Виждах колебанието му.

— Ще пребиваваш ли в Христа? Ще покажеш ли любов към необичащите, ще покажеш ли милост към безмилостните?

Кимнах. Накара ме да повторя словата и аз го направих, запъвайки се от нетърпение. Имах нужда от прошката му така, както семето копнее за слънце.

— Христос да прости греховете ти и да те направи свършен във всички отношения!

Взе дървената паница, която използваше, и я потопа в извора. Спомних си една история, която ми разказваше — за магически извор, който призовавал рицар, готов за бой, ако пиеш от водата му. Монахът изля водата върху главата ми. Тя потече по лицето ми и отми сълзите, докато вече не усещах вкуса на солта им.

Чух да шепне сякаш на себе си:

— Благословени са състрадателните, защото ще получат състрадание.

Така се роди Кретиен.

Исках да остана с него, но той не ми позволи. Виждах как ден след ден нетърпението му расте, макар да правеше всичко, за да го скрие. Бях нарушил усамотението му, беше го споделил с мен за малко, но сега си го искаше обратно.

Когато укрепнах достатъчно, за да мога да вървя, той ме заведе в манастира.

Да бъдеш монах се оказа по-лесно, отколкото смятах — не беше чак толкова различно от това да си рицар. Монасите са воини Христови, на гарнизон край най-дивите граници на християнството: манастирът е тяхната крепост. Бяха отклонили реката, за да направят крепостен ров; бяха построили високи стени и наблюдателни кули; бяха изсекли голяма ивица гора, така че никой да не се приближи незабелязан. Вътрешна стена разделя парцела на вътрешен и външен двор. Аз работя в скриптория във вътрешния двор, странично долепен до скита, граничещ от едната страна с черквата, а от другата — с трапезарията и спалните помещения. Рядко ми се налага да напускам скита, да не говорим за вътрешния двор.

Като послушник деля килия с два пъти по-млади от мен момчета, които си шепнат в мрака. Сякаш съм се върнал в Хотфор. Дуелираме се с думи и се опитваме да се надминем с благочестиви постъпки, но иначе почти няма разлика. Отново съм дете.

Обаче децата порастват. Известно време се гордея с изкуплението си; чувствам се като пергамент, който е бил изстърган до чисто, сякаш не е било писано на него. Обаче сенките от старите думи винаги остават, просмукани в кожата. Ако се вгледаш между лъскавите редове на новия текст, ще видиш духовете. Понякога се будя с викове в спалното, притеглен от замъка на острова или от параклиса край гората. Момичето от замъка и Ада ме навестяват насън — понякога едната, друг път — другата, винаги пронизана в гърдите, твърде късно, за да я спася. Другите послушници си мислят, че съм обладан от демон.

Месеците минават. Всеки ден седя на писмената си маса и преписвам нечии чужди думи. Грешки започват да се промъкват в работата ми; библиотекарят ме хока; зяпам през прозореца и събуждам за живот стари спомени.

Питър от Камрос. Чудех се кога ще си спомниш кой си.

Питър е мъртъв. Сега съм Кретиен. Обаче дори здравите манастирски стени и безопасните ритуали не могат да задържат миналото ми вън. През целия си живот бях тласкан по този път, който не съм избирал. Провалих се във всяка любов или задължение, което

съм поемал — към семейството ми, към моя господар Ги, към Ада. Затварянето в манастира няма да ме спаси, а ще ме погребее.

Имам нужда от отговори. Трябва да намеря Малегант.

* * *

Един ден при мен идва игуменът. Иска да замина за манастира майка, приората близо до Шатобриан. Тамошният библиотекар му е разрешил да бъдат преписани техни книги. Той едва не проточва лиги, докато описва тяхната библиотека, изреждайки ръкописите, които желае, подробно и с любов. Дава ми списък, муле, с което да ги пренеса, и малка кесия, за да платя велена и мастилото. Няма защо да се тревожа, че ще пътувам сам. Икономът на манастира и двама негови помощници ще откарат каруца вълна на панаира за тъкани.

Поемаме на изток. Другите монаси се правят, че не ми обръщат внимание, но често ги улавям да ме стрелкат с нервни погледи. Крачат свободно, когато мислят, че не съм наблизил, и млъкват, щом ме видят. Вперил съм очи в пътя и не го приемам лично. Когато си убил толкова хора, колкото мен, доброто мнение на твоите спътници не е от голямо значение.

През целия път до Рен се преструвам пред себе си, че в това пътуване няма нищо особено. Ще преписа ръкописите, после ще ги натоваря на мулето и ще поема обратно. Зная, че е лъжа, но ми помага да сдържам страховете си. На юг от Рен, когато пътят започва да ни изкачва през долината Шер, започвам да допускам идеята. Ден след ден, стъпка по стъпка, тя ме превзема, докато вече не мога да измисля друг план. Когато стигаме в Шатобриан, зная какво трябва да направя.

Манастирът е само на два дни път от града. Икономът и двамата му помощници ще останат там, докато продадат нашата вълна, а аз ще продължа сам. Сбогувам се кратко и неискрено. Щом се изгубват от погледа ми, бързо се връщам на пазара. Панаирът на тъканите е привлякъл в града търговци, които се надпреварват да предложат най-добрата цена. Монетите, които игуменът ми даде за велен и мастило, лесно се превръщат в нов плащ, панталон и жакет. За още няколко монети си купувам шапка, която се спуска покрай лицето, и чифт здрави ботуши.

Чака ме дълъг път.

37.

Люксембург

На вратата имаше надпис „Алармена система“, но Дьорнер беше казал истината: тя не работеше. Ели се промъкна през ничията земя от цигарени фасове и метални пепелници, надолу по една алея и на свобода. Никой не я видя. Дъг бе в страничната уличка, където го остави.

Той погледна разчорлената ѝ коса, прашните ивици и кръвта на ръката ѝ, където се беше порязала на хартията.

— Какво стана? Точно се готвех да звънна в полицията, толкова се разтревожих.

Ели се смъкна на седалката до него така, че само темето ѝ се виждаше.

— Тръгвай, после ще ти разкажа.

— Намери ли онова, което търсеше?

— Намери телефонна будка, но на някое не много оживено място.

Търсенето в интернет ѝ донесе номера, който искаше, и успя да се свърже веднага.

— Господин Леховски, моля. Ели Стентън се обажда.

Помисли си, че може да е заминал някъде, но извади късмет — ако може да се нарече така. Леховски се обади.

— Ели, каква неочаквана изненада. Реших, че вероятно си ме забравила.

Тя потрепери и едва не тресна слушалката на вилката. Леховски беше нейното минало, прекалено близо до „Монсалват“. Дори разговорът с него ѝ носеше усещането, че отново е между челюстите на двукрилата врата на сейфа.

Ами ако Бланшар го е пипнал?

— Поглъщането завърши. Готова съм да изпълня обещанието си.

Опита се да прозвучи делово, сякаш това не е кой знае какво. От другата страна на линията чу как Леховски се облизва. А може би

просто дъвчеше дъвка.

— В „Софител“ ли си отседнала? Там ли ще се видим?

— Мислех да идем на някое... по-интимно място.

Той се засмя.

— Тревожиш се за доброто си име. Леховски не е обиден. — Той каза името на ресторант в Стария град. — Очаквам с нетърпение нашата вечер.

Ели остави слушалката, гадеше ѝ се. Дори в тунелите на метрото не се беше чувствала толкова мръсна.

„Направи го с Бланшар“, припомни си тя. Някак си не ѝ се искаше да го смята за нещо различно.

Обърна се и видя, че Дъг я гледа внимателно.

— Каква е сделката?

Беше прекалено уморена да лъже.

— Той разполагаше с възможности при сделката за поемането на „Талхюет“, които можеха да провалят всичко. Казах му, че ако я остави да продължи, ще преспя с него.

Мрачното изражение на Дъг беше трудно поносимо. Правилна реакция, грешна причина. Припомни си Люси и установи, че я обхваща нетърпение.

— Не бъди такъв дечко. Никога не бих го направила.

— Но сега си готова. За да получиш папката за Мирабо.

— За да стигна до Братството. Без тях сме загазили.

Ресторантът беше ярко осветен и оживен, пълен с хора от корпорациите. От вратата Ели огледа помещението за опасности. Леховски може и да беше от другата страна при сделката за „Талхюет“, но това нищо не значеше. Ако Бланшар му бе предложил подходяща сума, като нищо щеше да я предаде.

Леховски беше единственото познато лице тук, а той не беше труден за забелязване. Носеше спортно сако на черно-бяло каре, много крециящо, макар че вероятно струваше няколкостотин паунда. Той поръча и за нея, без да я попита какво иска.

— Всички решения успяват чрез дързост — подхвърли той авторитетно, сигурно го беше прочел в някоя книга. — Щом съблазнителят се поколебае, разваля очарованието на мига. „Няма нито

една жена, която да не предпочита малко груби обноски пред прекаленото внимание.“ Знаеш ли кой е казал това? Жена.

Ели не беше излизала с мъж, който да ѝ предлага изложение на тактиката си в реално време. Тя стисна краката си и се опита да не мисли за онова, което предстоеше.

Келнерът донесе шампанско — което Леховски опита с показно суетене. Чукна чашата си в нейната.

— И защо си в Люксембург?

— „Галхюет“.

Леховски отпи глътка. По брадичката му потече малко шампанско.

— След като спечели наградата си, идваш да ровиш наоколо.

Нападката беше напълно преднамерена. Ели също отпи глътка и се запита как ще успее да остане трезва тази вечер.

— Ще ти кажа една тайна. — Тя се наведе напред, така че той да може да надникне в деколтето ѝ. — Бланшар подкупи председателя на Комисията по приватизация, за да ни каже колко сте предложили. При всички случаи щяхте да загубите.

Леховски изломоти, пръскайки я с шампанско по бузата.

— Ако записвах този разговор, можеше да отидеш в затвора заради това изказване. — Фалшивото му възмущение се превърна в самодоволна усмивка. — Но след като сме честни, и аз ще ти кажа една тайна. Никога не сме наддавали за „Галхюет“. Час преди срока за предаване на последните оферти, съобщихме на председателя на комисията, че оттегляме нашия интерес.

В шампанското ли беше причината? Ели го гледаше объркана.

— Ако бяхме направили оттеглянето си обществено достояние, щеше да стане скандал. Много неловко за комисията, която намали участниците до двама и накрая единият се оттегля. В името на добрия тон се съгласихме да направим оферта с пет милиона под тази на „Монсалват“. — Той разчупи парченце франзела на две и намаза едната половинка с масло. — Каквото и да е казал на Бланшар, било е измислица.

Тя все още не разбираше.

— Защо? Да избегнете процеса в Румъния?

— Господин Лазареску, услужливият съдия? Толкова настоятелен да ми разкаже за случая си. — Леховски се опъна на стола. Ризата му

се измъкна от панталона и над катарамата щръкна валмо косми. — Мислиш си, че Леховски е толкова глупав, че не може да подуши плъха?

— След като сте знаели, че румънският проблем е твърде раздут, защо не играхте в търга?

— Открих нещо, което всички останали са пропуснали — толкова тайно, че дори ръководството не е знаело за него. Пасив, който би могъл да разруши компанията.

— Какво?

Леховски отвори уста, след това чак щракна със зъби и я затвори с жестока усмивка.

— Компанията е ваша, вие трябва да го намерите. Ако можете да откриете папката.

— За Мирабо ли става дума?

Леховски сякаш замръзна.

— Май сме се подценили взаимно.

— Взимането на папката е нещо като самопризнание.

— Вие все пак купихте компанията.

— Това прави папката моя собственост.

Един от келнерите донесе храната. Ели си залепи хубава празна усмивка, но умът ѝ работеше на пълни обороти. Когато келнерът си тръгна, тя изправи гръб.

— Щом никога не сте имали намерение да купите „Талхюет“, нашата сделка е недействителна.

Леховски зарови из чинията си.

— *Saveat emptor*^[1].

— Съглашение за неразкриване на информация. — Тя бръкна под масата и плъзна ръка по бедрото му. После изведнъж я дръпна. — Имам право да задържа плащането.

— Няма да го направиш — възрази той.

Обаче Ели видя, че ѝ повярва. *Щом съблазнителят се поколебае, разрушава очарованието на мига.*

Тя започна да си играе с храната в чинията. Завъртя шампанското в чашата. След това се насили да продължи.

— Може да променим сделката между нас. Ти скри Мирабо от мен, хубаво, но сделката се извърши. Сега за тебе това няма стойност.

Леховски я зяпна, сякаш беше гола.

— Не бих казал, че няма стойност.

Без да отмества поглед, тя бръкна в блузата си и оправи презрамката на сутиена. Връхчетата на пръстите ѝ докоснаха горната част на гърдата.

— Мога да го направя да си заслужава за теб.

— Точно това ми обеща последния път.

— И ето ме тук. Изпълнявам обещанията си.

Леховски не примигваше.

— Папката е в службата. Утре сутринта можем да отидем там.

— Полетът ми е рано — излъга тя. — Не можем ли да я вземем на път за вкъщи?

— Мисля, че предпочитам да видя доказателства за добрата ти воля.

Ели изпи една глътка шампанско, след това се наведе през масата и го целуна. Езикът му се стрелна като на гуцер. Тя трябваше да се насили, за да не се отдръпне. Имаше вкус на дъвка и прекалено много одеколон. Тя отпи още една голяма глътка шампанско, за да измие вкуса му от устата си.

— Предплатата достатъчно добра ли е?

— Можем да вземем папката на път за хотела ми.

Тя се скова.

— В „Софител“ ли си отседнал?

— Не, в „Хилтън“.

Леховски имаше спортна кола, която управляваше като маниак. Вероятно защото в онази книга пишеше, че това ще я впечатли. Тя остана да чака в колата, която той спря успоредно на вече паркирал пред кантората му автомобил, и отиде да вземе досието. Дъхът ѝ запотпяваше предното стъкло; кожата на седалката беше като лед по бедрата ѝ.

Веднага разбра, че е оригиналната папка: днес беше видяла достатъчно такива. Видя Ф2727, изписано на гръбчето. Започна да прелиства документите, но Леховски я затвори.

— Всичко е тук. Леховски държи на думата си. — Похотлив поглед. — Смятам, че и ти държиш на своята.

— Скоро ще разбереш.

Докато бяха в ресторанта, тя успяваше да потиска мисълта за онова, което предстоеше. В колата тази илюзия започна да се стопява; когато стигнаха в хотела, вече не можеше да го отрича. Ако беше останало някакво съмнение, то изчезна, когато Леховски я прегърна, докато бавно крачеха през фойето. Ръката му се полюшваше собственически над гърдите ѝ. Пръстите лекичко я опипваха.

Насили се да стигне до асансьора, без да се разпици. В асансьора я притисна с тяло към огледалото и се отърка в нея. Тя не се съпротивляваше. Щом влязоха в стаята, той започна да разкопчава колана си, а с другата ръка замачка гърдите ѝ.

Ели го отблъсна и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

Тя не пропусна напрежението в гласа му. *Мислиш си, че Леховски е такъв глупак, че не може да подуши плъха?* Той можеше и да се прави на глупак, но беше свикнал да получава каквото иска. Спомни си думите на Дъг: *При първия признак на слабост ще те разкъсат на парчета.*

Тя размаха пластмасовата табелка „Не ме безпокойте“ към него и я закачи на външната дръжка.

— Не искаме да ни прекъсват. За никъде не бързам. — Устата ѝ беше пресъхнала. Надяваше се, че се е получило чувствено, а не прегракнало.

— Нали щеше да летиш с първия полет?

— „Монсалват“ могат да си позволят още един билет.

Тя затвори очи. Леховски беше разкопчал блузата ѝ и зарови лице в цепката между гърдите ѝ. Започна да ги стиска, сякаш очакваше да пуснат сок. Ако забелязваше, че е отпусната като кукла, не се оплака. Може би му харесваше.

Няма жена, която да не предпочете малко грубо отношение пред прекалено голямо внимание.

— Знаех си!

Очите на Ели се ококориха. Светлината от коридора нахлуваше в сумрачното помещение. Дъг стоеше на прага с изкривено от ярост лице.

— Кучка!

— Дъг, моля те.

Ели се дръпна, назад. Леховски гледаше ококорено. Дюкянът му беше отворен.

— Кой...

— Млъквай. — Дъг все пак беше ръгбист. Наведе рамо и запрати Леховски върху леглото с разперени ръце и крака. После го вдигна за яката на ризата и го блъсна на пода. — Ако чуя и една дума, че Ели е била тук тази вечер, ще те погна и ще направя така, че да не ти минава и през ум да докоснеш отново жена. Ще ти отрежа оная работа и ще те накарам да я изядеш. Разбра ли?

Хвана Ели за китката и я задърпа към вратата. На излизане тя едва успя да грабне папката от тоалетката.

— Ще те накарам да я изядеш? Това е отвратително. Откъде го измисли?

Бяха отново в колата, покрай тях прелитаха сивите блокове на люксембургските предградия. Дъг, изглежда, се почувства неловко.

— Вероятно съм го чул в някой филм или по телевизията.

— Беше прекрасен. Наистина плашещ. — Тя стисна коляното му и той трепна.

— Наистина, никога вече не ми причинявай това. Беше ужасно.

— За мен също не беше приятно.

Дъг караше вторачен напред. Мълчание изпълни автомобила.

— Спри тук.

Той я погледна, видя изражението ѝ и реши да не спори. Спря пред малък магазин и попита:

— Какво има?

Тя се протегна, обгърна врата му с длан и го дръпна към себе си. Целуна го силно, усещайки топлината на устата му. Той се опита да се дръпне след приличен интервал, но тя отказа да го пусне, докато не усети как мускулите на врата му се отпускат, той затвори очи и я прегърна.

— Съжалявам.

Не обясни за какво. Ако беше попитал, вероятно щеше да му разкаже всичко. Но той не го направи. Напрегнатото му изражение сякаш малко се поотпусна. Опита да се усмихне.

— Предполагам, че дадохме на това влечуго урок, който никога няма да забрави. А сега накъде?

Ели отвори папката. Вътре на три страници имаше карта.

— На юг.

[1] Купувачът да се пази (лат.) — търговски принцип, при който купувачът не може да иска компенсация от продавача за дефекти, освен ако вторият не ги е крил активно. — Б.пр. ↑

38.

Франция, 1142 г.

*„Това е историята за делата на Ерек,
приключенията му с русата Енида,
която бедни трубадури свирят и разказват,
пред крале и графове — разкрасявайки я безобразно.“*

Покланям се на публиката. Из залата се понася смях. Сред тях няма крале, може би един-двама графове, но хората оценяват ласкателството.

*„Историята, която сега започвам,
ще оцелее, докато хората вършат грехове,
история, която не ще забравите,
това ви гарантира Кретиен.“*

Хвалбата ми привлича вниманието. Те се навеждат, за да слушат и да видят дали ще изпълня обещаното. Седя от едната страна на камината — едната половина на лицето ми е на светло, другата — в сянка. Те не ме виждат — очите им са пълни с рицари, замъци, крале и девойки, който призовавам пред тяхното въображение. Обаче аз мога да ги виждам и оглеждам лицата им за някое, което мога да позная.

Трябва да се върна в Троя и да намеря мъжа, който ме нае — златаря със сребърната ръка и небесносините очи. Обаче пътят от Шатобриан до Троя е дълъг и с парите, които взех от игумена, няма да стигна далече. Затова отново следвам турнирите — призрак от

предишния ми живот, събирам дребните пари и спя, където намеря, докато странствам на изток.

Вече не яздя в бойния строй — поне това спазих от обещаното на отшелника. Сутрин служа като глашатай и обявявам рицарите, докато шестват пред трибуните. Всички гледат рицарите и никой не вижда мъжа, който е застанал пред тях и вика имената им. Работата на глашатая е да познава всички. В нощта преди състезанието си пробивам път между палатките и хановете в града и питам за името и оръжията на всеки рицар. Ходя на арената и ринговете, за да наблюдавам двубоите и хората, които ги гледат. Малегант намери рицарите си по този начин — сигурно някой от тях ще се върне към стария начин на живот.

Предишният живот ми липсва. Липсва ми полюляването на коня под мен, миризмата на масло, смола и горещ метал. Липсва ми вълнуващият страх, докато чакаш атаката, и връзката с мъжете около теб. Понякога едва устоявам да не изскоча на ринга с останалите рицари. Но не го правя. Обещанията, които дадох на отшелника, са мъгляви, но определено изключват боя за печалба.

Вечерите ходя на банкетите и разказвам истории за отдавнашни рицарски дела, още докато Артур е бил крал. Рицарите харесват тези истории. Представят си, че те са героите, и се чувстват оправдани.

В залата свещите са догорели. Публиката е захласната. Разказвам как Ерек видял Енида и се влюбил от пръв поглед; как животът в замъка им доскучал; как излизали заедно да търсят приключения и се научили да си имат доверие. Разказвам как са се сражавали със сто рицари и двама гиганти; как освободили царството на крал Еврайн от убийствен обичай. И накрая как Ерек завел Енида в Кардуел, за да я направи своя кралица и да заживеят щастливо.

Когато разказваш история, можеш да избереш нейния край.

„Затова Кретиен завършва историята за делата на Ерек и красивата Енида и се разделяме с тях, докато се целуват пред вратата.

Историята завършва — няма повече за разказване.

*А ако някой каже друго,
уверявам ви, че лъже.“*

Смях и ръкопляскания се понасят из залата. Виждам как лицата се променят, когато господарите и дамите се връщат в действителността. Това е най-близкото до магията нещо, което съм виждал на този свят. Кажете подходящите думи по подходящ начин, и можеш да промениш сърцата им.

Историята свършва — няма нищо повече. Те искат да повярват. Искат да живеят в свят, в който нещата свършват по определен начин и щастието е вечно. Във всичките ми истории това е най-голямата измислица.

— Влизат менестрели и започват да местят пейките за танци. Публиката се върти в очакване. Някои си тръгват, за да се върнат в квартирите си или за да се облекчат, или да се срещнат с любовници в големите конюшни, където винаги духа. Аз наблюдавам вратата, оглеждам лицата. Мъж с наметало с бродирани лъвове сякаш ми обръща специално внимание — задържам за миг погледа си върху него, докато разговаря с една дама. Извързвам очи.

Ето го и него. Мъжът със сиво, еднооко лице, който стоеше до ринга и наблюдаваше как мъжете се бият. *Работя за човек, който винаги е заинтересуван да види добри бойци.* Тогава носеше черно палто — днес е облечен в червено, обаче лицето му е ясно запечатано в моята памет. Сбръчканата празна орбита не се забравя лесно. Дали ме е познал?

Излиза. Откъсвам се от тълпата и хуквам подире му. Той вече е в другия край на двора — сянка в опушената светлина на мангалите. Стъпките ми сякаш кълтят твърде силно по плочника, но той не се обръща.

Градът е построен на хълм. Замъкът се издига на върха, а къщите се спускат по склоновете му към реката. Следвам едноокия надолу. Тълпите от турнира още изпълват главната улица, пият и пеят: лесно е да се скрия след тях, но е доста по-трудно да не го изпусна от поглед. На два пъти си мисля, че съм го изгубил, и намалявам разстоянието помежду ни.

Къщите свършват и се озоваваме на открита земя зад стените. Обикновено хората от града пасат овцете си на нея, но тази вечер се е превърнала в лагер за импровизираната армия. Прогонвам спомените за нощите, които с Ада прекарахме в подобни лагери — може би дори в същия този град.

Едноокият, изглежда, знае къде отива. Завива между две палатки и поема по тясна кална пътека. Ще ме види, ако тръгна след него. Поемам по следващата пътека между палатките, която върви успоредно на неговата. Коловете и въжетата ме спъват.

Пламъците на огън хвърлят сенки по платнището. Навеждам се и внимателно продължавам напред, като надниквам зад платнената стена. Четирима мъже, още по памуклийките, които са носили под броните, седят на пънове и пекат пойни птички на пръчки. Мъжът, когото последвах, се свива край тях, влачейки подгъва на скъпото си палто в калта, и заговаря тихо.

Промъквам се напред и се опитвам да чуя какво казва.

— ... доведи ми го там.

— Как?

Обаче едноокият не слуша. Той гледа покрай огъня право в мен. Набръчканата кожа в орбитата се опъва, сякаш и невидимото око иска да ме види. В желанието си да го чуя съм застанал на светло.

— Това е той.

Твърде късно осъзнавам, че ги е наел да ме убият. Едва ли бих могъл да ги улесня повече. Рицарите грабват оръжията, разхвърляни около огъня, и скачат на крака. За секунда страхът ме задържа на мястото ми — не страх за моя живот, а страх, че ако сега изгубя плячката си от поглед, вече никога няма да го видя. Никога няма да намеря Малегант, за да получа отговори.

Но ако съм умрял, също няма да успея. Обръщам се и хуквам през лагера, прескачам въжета в мрака и разблъсквам зяпачите, преди да успеят да ме спрат. Виждам пред себе си пътя, завивам наляво под арката и след това по моста. В далечния край има караулно — след него мога да се скрия в гората. Стискам пръстена на портата и дърпам.

Заклучена е. Управителят на замъка сигурно се е разтревожил, че турнирът ще привлече бандити. Блъскам по вратата, но във високата кула няма светлина. Вратарят вероятно е отишъл да се забавлява. И не знае, че току-що е подписал смъртната ми присъда.

Обръщам се и притискам гръб към портата. От свода виси единствена лампа. Четиримата рицари дебнат като вълци извън кръга от светлина. Всички стискат мечове в десниците.

Обещах на отшелника, че няма да се бия: не нося никакво оръжие, освен обикновен нож. Оглеждам се за помощ, но единственият човек на моста е просяк, който върви залитайки и почуква с тояжката си. Един от рицарите му прави предупредителен жест — прекарва пръст по гърлото си.

— Защо искате да ме убиете? — крясвам, ноцта поглъща вика ми.

Най-близкият рицар вдига рамене. Не знае защо. Знае само, че са му платили да го направи. Вдига меч си, готов да нанесе удар, но се спира. Просякът продължава да се приближава — пръчката му почуква по дървения мост. Може би е сляп. Рицарят дава знак на един от хората си да се отърве от него. Искане ми се да го предупредя, но думите не излизат от устата ми.

Объркването и сенките ми пречат да видя какво се случва. Виждам само някакви размазани движения, мъгляви очертания и чувам плясък. Изведнъж на моста са останали само трима рицари. Просякът сякаш е пораснал с цяла педя, хвърлил е наметалото и държи пръчката като тояга. Двама от рицарите хукват срещу него. Единият получава толкова силен удар в гърдите, че чувам как ребрата му пукат. Пада като камък на земята. Мъжът зад него се спъва в тялото му и тоягата го праща към парапета. Още едно ръгване, и той пада от моста.

Сега сме само трима души. Просякът сваля тоягата си като копие и бавно тръгва срещу последния рицар. Той отстъпва, докато гърбът му не опира в парапета. Претегля шансовете си и прави своя избор. Прекрачва парапета и скача в реката.

През цялото време стоя като вкаменен. Спасен ли съм? Просякът се обръща към мен.

— Питър от Камрос?

Гласът е познат, но не знам откъде. Взирам се. Сега, след като е свалил наметалото, виждам туниката с цвят на вино и с бродирани лъвовете. Мъжът, който ме наблюдаваше в залата.

Откъде знае името ми?

— Аз съм Кретиен. Питър е мъртъв.

— Не и за нас.

Нещо ме блъсва отстрани в главата. Сякаш някой е духнал свещ.
Потъвам в мрака.

39.

Шалон сюр Сон, Франция

Ели искаше да избегне магистралата и да пътува цяла нощ. Дъг се опъна и спечели по двата въпроса.

— Те не знаят каква кола караме, нито къде отиваме. Не могат да сложат наблюдатели на всеки мост във Франция.

— Няма да им отнеме много време да разберат къде отиваме. Някой в „Талхюет“ трябва да знае за Мирабо. Щом го намерят, веднага ще разберат. — Тя си спомни частния самолет на Сен Лазар. — Те действат бързо.

— Точно затова трябва да тръгнем по магистралата.

Ели се предаде. И когато малко след дванайсет Дъг влезе в отбивката и спря пред някакъв мотел, тя не възрази. Сгуши се до него и заспа още преди да е изгасил лампата.

* * *

Хората, които изпадат в захлас пред френската кухня, никога не са опитвали закуската в шест на крайпътен ресторант. Докато Дъг взимаше храната, Ели влезе в телефонната будка и опита да се свърже с номера от визитката на Хари. Включи се телефонният секретар с думи, които ѝ се сториха като епитафия.

Те задъвкаха мазните кроасани и започнаха да проучват папката. Огромни чудовища фучаха по магистралата — тежката кавалерия на търговията.

Документите бяха на английски, но това не помогна много. По-голямата част беше толкова непроницаемо техническа, че Ели не можа да извлече много смисъл. Изглежда, ставаше дума за големи въглищни залежи близо до Лион, които „Талхюет“ копаеха. За „Мирабо“ имаше само отпратка, и то към края. Дъг я намери, докато Ели отиде да ѝ долеят кафе.

„Проект «Мирабо»: неконвенционално добиване на въглеродороди.

ПОВЕРИТЕЛНО.

Проектът беше прекратен след проблеми, свързани с опазването на околната среда по време на процеса хидравлично трошене.“

— И това ли е всичко?

Дъг прелисти няколко страници.

— Има оценка на въздействието върху околната среда.

Прочетоха я заедно. Там нямаше нищо за „Мирабо“.

— Какво ще кажеш за това?

По средата на страницата, под заглавието „Места с исторически/културен интерес“ Ели прочете:

„Потъналият параклис на свети Донатиен,
нормански, XII-XIV(?) век

Реф. № на картата: Д5.

Риск: нисък.“

— Поне е средновековен — каза тя със съмнение в гласа.

Дъг имаше странно изражение.

— Какво има?

— Намира се на петстотин километра от местата, където норманите са строели по това време.

— Мислиш ли, че въгледобивната компания може да направи тази разлика? И какво означава това „потънал“?

Дъг се зае да разглежда картата в началото на папката. Пръстът му се спря на синьо петно в средата на страницата.

— Д5 се намира в средата на езерото.

Слязоха от магистралата и поеха на изток — дълъг, лъкатушещ път, който се виеше през тъмни борови гори към хълмовете. От време на време на някой завой зърваха в далечината назъбените върхове на Алпите. Това напомни на Ели колко близо са до замъка на Сен Лазар,

който се намираше недалеч от границата, в Швейцария. Тя се размърда на седалката и погледна в огледалото за обратно виждане. Потрепване в стомаха ѝ подсказа, че Бланшар не може да е далеч.

— Мисля, че е това.

От лявата им страна се появи ограда от телена мрежа, която се точеше успоредно на пътя и потъваше в гората. Най-отгоре имаше бодлива тел. В началото виждаха само дървета, но когато пътят започна да се изкачва, се озоваха над дълбок изкоп с формата на купа между хълмовете. Сигурно е естествена падина, но тежката индустрия я беше издълбала, за да я превърне в черна шахта с широки тераси, които потъваха в земята. Тежки камиони се катереха по черен път, проснат като белег между дърветата.

Бозава мъглица висеше над долината. Нямахте и следа от езеро. Ели погледна картата.

— Входът към откритата мина трябва да е на върха на следващия гребен. Оттам има пътека, която води до езерото.

— Нима ще влезем просто ей така?

— Да хвърлим едно око.

Пътят направи почти обратен завой, след това започна да се изкачва към билото на хълм. Ели видя пропускателния пункт и вдигнатата синьо-бяла бариера.

Дъг намали. Портите бяха отворени. Черен мерцедес 4×4 бе спрял на входа с работещ двигател. Сигурно бе пристигнал току-що, макар Ели да не го беше видяла по пътя.

— Не спирай.

Дъг я погледна и тя го стисна за ръката.

— Само не спирай.

Ако някой ги наблюдаваше, щеше да му се стори съмнително. В един миг колата намали, а в следващия рязко ускори. Дали ги бяха забелязали? Дали бяха видели, че колата е с английски номера? Ели погледна назад: стори ѝ се, че на пътя вижда мъж, който маха с ръце след тях. След това пътят зави и вече не беше сигурна дали не е било просто дърво.

— Погрешен вход? — попита Дъг.

— Просто лошо предчувствие. Заради колата. — Не беше сигурна дали на номерата ѝ не видя швейцарското знаме.

Дъг погледна в огледалото.

— Зад нас още няма никого.

Прекосяха билото на хълма и започнаха да се спускат от другата страна. Дърветата станаха по-дебели и скриваха всичко зад тях. Оградата от телена мрежа продължаваше без прекъсване.

— Влез там.

Черен път навлизаше между дърветата. Дъг спря рязко и насочи автомобила по коловозите. Не успяха да стигнат далеч, защото ръждясала порта препречваше трасето, но поне не се виждаха от пътя.

— Да вървим. — Страхът, който я беше преследвал от мига, когато влезе в трезора, сега отново я обзе. — Ако са ни видели на пропускателния пункт, нямаме много време.

Дъг взе раницата с кутията. Тръгнаха по пътя, където дърветата им осигуряваха прикритие, и оглеждаха оградата за възможен вход. Не бяха стигнали много далеч, когато боботене наруши горската тишина.

— Залегни.

Проснаха се по корем на земята и зачакаха. След половин минута една кола профуча с рев и се скри зад завоя. Ели бе заровила лице в боровите иглички и не можа да я огледа. Изчакаха, докато шумът заглъхна, след което продължиха, но вече по-бързо.

Ели установи, че нещо в гората се е променило. Преди дърветата представляваха плътна стена от еднообразно зелено, а сега повечето бяха кафяви. Мъртвите иглички стърчаха от мъртви клони. Няколко дървета се бяха предали напълно и бяха рухнали на земята.

— Там.

Едно паднало дърво беше съборило оградата, лягайки като опасен мост над бодливата тел. Дъг направи столче с ръцете си и повдигна Ели. Тя прегърна ствола и се издърпа нагоре. Чуканчетата на мъртвите клони я изподраха.

— Ще издържи ли тежестта ти? — попита Дъг.

Тя запълзя по мъртвия ствол. Беше минала почти половината, когато чу автомобилът да се връща нагоре по хълма. Опита се да продължи по-бързо. Повдигна се и запълзя като мравка по стърчащите сухи клони.

Клонът, за който се държеше, се строши с пронизително пукане. Ели стрелна ръка да се залови за нещо, но стисна бодливата тел. Това спря падането ѝ, но дланта ѝ беше разрязана и кървеше. Тя изстена, но ако се пуснеше, щеше да изгуби равновесие и да падне.

— Дръж се!

Дъг се издърпа на дървото и запълзя към нея. Шумът от двигателя се засилваше. Той се протегна и внимателно я прегърна през кръста, за да може да се освободи от бодливата тел. Кръвта се стичаше от дланта ѝ и капеше на земята. Когато опита да се хване, едва понесе пронизалата я болка.

— Държа те.

Продължиха напред, като Дъг я придържаше. Двигателят беше вече зад последния завой.

Обаче се оказаха твърде тежки за мъртвото трошливо дърво и целият ствол се скърши. Точно преди да рухне, Дъг се хвърли напред и двамата паднаха зад оградата с глухо тупване.

Черният мерцедес отмина, но този път се движеше по-бавно. Оградата се полюшваше. Дали можеха да ги видят? Сигурна беше, че са чули ехото от падането на дървото. Виждаше само дърветата. Не посмя да вдигне очи от страх.

Автомобилът изчезна от поглед и те останаха залегнали, докато звукът не заглъхна напълно. Ели се изправи и избърса лицето си.

— Как ще излезем?

— Ще пресечем моста. — Дъг извади носна кърпа и превърза дланта ѝ, за да спре кървенето. След това вдигна раницата и я преметна на гърба си. — Ако изобщо има мост.

Навлязоха в гората, спускайки се надолу по склона. Покритата с борови иглички земя заглушаваше стъпките им като сняг. Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-кафява ставаше гората. Каквото и да предизвикваше тази болест по дърветата, то се беше разпростряло върху почти целия периметър. Ели си спомни папката. *Проблеми с опазването на околната среда при процеса на хидравлично трошене.* Какво ли означаваше това?

Пред тях горският сумрак започна да изсветлява под сивото небе. Дърветата се разрешиха, след това изчезнаха напълно. И двамата се вторачиха напред.

— Какво е станало с езерото?

Бяха се спуснали в дъното на голяма, широка долина, обгърната от околните хълмове. Може би някога мястото е било красиво, но сега беше пустиня. Черна кал се простираше от единия до другия край. Мъртвите дървета стърчаха по склоновете като останки от взрив. В

центъра на разрушението, подобно на цвете, което расте на бойното поле, се издигаше черква от пясъчник с квадратна кула и без покрив.

— Дали това е „Мирабо“?

— Поне картата казва така. Това трябва да е потопеният параклис.

Спуснаха се с приплъзване по стръмния склон и тръгнаха по онова, което някога е било бряг на езерото. Дъг стъпи внимателно в калта. Изглеждаше твърда, но щом отпусна тежестта си, тя се разтвори и го засмука. Ели го задърпа със здравата си ръка.

— Може би по-нататък има брод.

Разрушението я съкруши. Колкото повече се вглеждаше, толкова повече отпадъци от езерото виждаше разхвърляни по калта. Ботуши и буйове, почернели дървесни стволоче и скали. В средата на езерото, зад изгнилата коруба на гребна лодка се вееха изсъхнали водорасли. Най-много бяха костите — изкълваните до чисто риби гръбнаци. Птиците сигурно бяха преяждали.

Порив на вятъра раздвижи боровете. Мъртвата кафява гора потрепери, някъде по хълма се чу нещо като малък взрив и друго дърво се изтръгна от корен.

— Какво е това?

Дъг беше спрял, а Ели, загледана къде стъпва, се блъсна в него и едва не го събори. Заобиколи го, за да види какво го е накарало да спре.

На около три метра в басейна на езерото в калта лежеше плосък камък. Нямаше вид на кой знае какво, ако не се загледаш отвъд него и не забележиш другия, който лежеше на около метър нататък, и после следващия — наниз матови перли през калта до черквата. Бяха с твърде правилна форма и на равни разстояния, за да става дума за нещо случайно.

— Това е брод — зарадва се Ели. — Но как ли са стигали до първия камък?

— Тук трябва да има милион сухи клони. — Дъг забърза нагоре към края на гората. Върна се почти веднага с озадачено изражение, като влачеше дълга дъска.

— Намерих я в гората. Някой ни е оставил подвижен мост.

Ели огледа пустошта.

— Кой?

— Вероятно не твоите колеги. — Дъг хвърли дъската в езерния басейн и калта се разплиска. — Те не биха искали да си изцапат краката.

Продължиха през езерото, скачайки от камък на камък. Когато приближиха черквата, Ели видя кафеникава черта върху кулата, която подсказваше докъде се е издигала езерната вода. От повърхността беше стърчал само върхът на кулата.

— Кога се е случило пресушаването? — попита тя.

— Документът беше от миналата година. Значи тогава черквата е била още под водата.

Последният камък лежеше на известно разстояние от параклиса. Повърхността около него изглеждаше по-висока от околния басейн и те решиха да рискуват. Под краката им се разплиска кал, но малко под нея усетиха твърда скала.

— Щеше да потъне, ако не е била построена върху здрави основи.

— Кой я е построил?

Дъг не беше повярвал, че черквата е норманска. Но всъщност тя изглеждаше точно такава — назъбена квадратна кула; концентрични сводове около вратата, шарки като акулски зъби, които караха човек да се чувства погълнат жив. Вратата беше изгнила отдавна, но ръждясалите панти още стърчаха. През отвора Ели видя два реда колони, които водеха до издигнат подиум. Заприлича ѝ на трезора в „Монсалват“.

— Толкова добре е запазена — възхити се тя. — Сигурно е най-малко на хиляда години, потопена кой знае откога. Но има нужда само от нов покрив и хубаво почистване.

— Норманите са строили за вечността.

Закрачиха по пътеката към подиума. Ели се вторачи в капителите на върха на колоните. Водата беше изгладила резбите до леки вълнички, но от време на време се различаваха очертанията на орел, на човек или някой фантастичен звяр.

По напречния неф намериха още каменни резби. Каменни гърбици стърчаха от калта, която покриваше пода. В началото решиха, че това са паднали парчета от зидарията, но бяха прекалено равномерно разположени. Когато се наведе и се вгледа по-внимателно, Ели видя беглите очертания на каменни фигури, легнали по гръб.

— Това са изображения — каза Дъг и посочи едно по-добре запазено от останалите. — Това на гърдите му прилича на щит. Вероятно са били рицари.

— Възможно ли е да има нещо вътре?

Клекнаха и се опитаха да вдигнат камъка. Водата обаче така беше изгладила изображенията и самия камък, че колкото и да се опитваха, не можаха да го помръднат.

Зад тях се чу шум, не от падащ камък или уплашена птица, а механическото щракване на стомана. Те се обърнаха.

В ъгъла стоеше мъж с камуфлажни дрехи. Беше насочил пушка срещу тях.

40.

Франция, 1142 г.

— Питър, много хора те търсят. Извади късмет, че първи те намерихме.

Предполагам, че иска да бъде ироничен. Ръцете ми са оковани над главата и закачени на кука, стърчаща от стената. Трябва да изпъвам пръстите на краката си, за да достигна земята. Краката ме болят, ръцете — парят, половината ми лице е покрито със засъхнала кръв. Още имам усещането, че главата ми е сцепена и зейнала отворена.

Моят пленител вижда неверието на лицето ми.

— Нямах представа какво щяха да направят другите.

Присвивам и окото, което не е покрито със съсирена кръв. Намирам се в кръгло каменно помещение. Сводести прозорци го обикалят, но отвъд виждам само ярка празнота. Сива светлина се забива в мозъка ми. Имам усещането, че съм високо — в кула. Не мога да видя врата.

— Кой си ти?

Той е впечатляващ човек — висок, силен и здрав. Вероятно е десетина години по-голям от мен, но на лицето му е изписана неостаряваща тържественост. Напомня ми за баща ми.

— Аз съм член на свят орден.

Не мога да се сетя за някой по-различен от пискливите, досаждащи на Господ монаси, с които живях.

— Братство. Група мъже, свързани, за да пазят една тайна.

Изплювам кръв на пода.

— А аз какво общо имам с това?

— През целия си живот беше част от него. — Той скръства ръце и застава до мен. Дори окачен на куката, трябва да погледна нагоре. Сивите му очи са ме стиснали като юмрук. — Баща ти беше член на нашия орден.

Той е твърде близо, гласът му е прекалено силен. Ще ми се да дръпне пердетата — светлината направо ме убива.

— Баща ми?

— Мъжът, който го уби, преследваше нашата тайна. Тайната, която пазехме на Ил де Пеш.

Завъртам се на куката като труп на бесилката. Зная какво ще каже.

— Ти помогна на Малегант да я вземе. Предаде себе си и всичко, за което баща ти се застъпваше. Предаде тайната, която опазвахме в продължение на векове.

Краката ми поддават. Отпускам се към земята, но оковите ме държат. Те се впиват в китките ми и ръцете ми едва не изскачат от раменните ямки.

Той ме подхваща отстрани и ме повдига. Силата му е невероятна — държи ме с лекота, сякаш съм дете.

— Съкровището, което Малегант открадна, е безценно. Питър от Камрос, убивали сме и за по-малко.

Най-сетне осъзнавам къде съм чувал този глас.

— Нощната мъгла. В полето с камъни. Ти беше там.

— Чухме за плана на Малегант и дойдохме да го спрем. Закъсняхме. Намерихме само трупове.

Мъката в гласа му ме пронизва по-болезнено от веригите. Усещам вкуса на солта: кръв и морски въздух.

Никой не бива да избяга.

— След нападението Малегант изчезна. Ти си единственият жив човек, който го е виждал.

— Какво се случи с останалите?

Той не ми обръща внимание.

— Малегант те търси надлъж и нашир из целия християнски свят.

— Той знаеше моето име — измърморвам.

— Знае всичко за теб. Забавлявал се е да те докара до неговата мерзост. Да втрива солта от предателството ти в нашите рани. Сега, когато си избягал, той се страхува, че ще ни заведеш при него. Затова извади късмет, че ние те намерихме.

Повдига ме и ме сваля от куката. После внимателно ме спуска на земята. Аз заравям глава в ръцете си.

— Защо не ме убиеш?

— Защото ти имаш онова, което малцина хора получават — възможност да изкупиш греховете си.

Троа

Сърцето ми прескача, когато минаваме през Парижката порта и влизаме зад градските стени. Кръвта пее в сърцето ми, както преди сутрешното сражение: светът е пълен с ярки цветове, всеки звук, всяко движение избухват в сетивата ми. Това ме кара да се чувствам зле. Оглеждам тълпите за лица от моите кошмари, за златаря със сребърната ръка, за Малегант.

Вървя отделно, но не съм сам. Хю, рицарят, който ме плени, върви напред, преоблечен като фламандски обушар. Двама от хората му вървят зад мен и ме наблюдават. Може да си спестят усилията, няма опасност да избягам. Докато Хю ме води при Малегант, при тайните, които той открадна от Ил де Пеш и при някои отговори, ще го последвам дори през портите на пъкъла.

Отивам до квартала на златарите и търся магазина под знака на орела. Емблемата е сменена — сега е златен петел, но касиерите още седят на масите зад витрините и плъзгат монети по шахматната покривка като фигури от шаха. Дебел мъж с хермелинова шапка ги надзирава, крачи напред-назад и проверява сметките им. Виното се плисва от чашата в ръката му, когато започва да лае командите си. Казвам му, че търся Малегант дьо Мортен.

— Никога не съм го чувал — отговаря той. Не забелязва, че треперя, когато произнасям името; прекалено зает е да следи парите си.

— Откога имаш магазина?

— От шест месеца.

— А човекът, който го притежаваше преди теб?

— Беше празен, когато го купих. Един търговец, нормандец, го уреди.

На бърза ръка измислям нещо.

— Семейството ми притежаваше чаша, съхранявана в трезора долу. Къде мога да я намеря?

Той вдига рамене.

— Когато взех магазина, сейфовете бяха празни.

Отдалечавам се, но продължавам да наблюдавам. Забелязвам Хю пред една врата. Преструва се, че се пазари с мъж, който продава риба. Съсредоточавам се върху магазина на златаря. Собственикът може да е друг, но търговията е същата — италиански търговци носят своите родни монети и си тръгват със сменени пари, но под действителната им стойност. Други си тръгват дори с по-малко. Те депозират монетите си и не взимат нищо в замяна, освен парче хартия.

Обръщам внимание на касиерите. Двама са италианци и се закачат с търговците на техния език. Третият не се присъединява, а държи главата си сведена и се мръщи над сметките. В него има нещо познато. Когато златарският магазин затваря за обяд, тръгвам след касиера по улицата и го заговарям на площада пред черквата „Света Богородица“.

— Видях те в златарницата.

Подозрителни очи ме наблюдават внимателно. Златарите, и дори техните касиери, не обичат чужди хора да надничат в делата им. Опитвам се да пусна усмивка.

— Ела да те черпя едно питие.

Завеждам го в една кръчма. Хю ни следва и сяда на масата до вратата.

— Идвах в златарския магазин преди няколко месеца, когато беше под фирмата с орела. Ти работеше там.

Той не отрече.

— Искам да науча нещо за човека, който го притежаваше. Възрастен човек с небесносини очи и сребърна ръка, който седеше в подземие.

Ужас преминава по лицето му. Изведнъж много ясно осъзнава присъствието на други хора в кръчмата.

— Казва се Лазар дьо Мортен. — Вторачва се в масата. — Виждал съм го само два пъти. През повечето време неговият управител се грижеше за магазина.

— Едноокият?

Касиерът кимва.

— Алберик. Той ни казваше какво да правим.

— Имаш ли представа откъде е?

— Мисля, че от Нормандия.

— Обаче не знаеш къде са отишли?

Той поклаща глава.

Сменям курса.

— Търговците, които ти дават пари, а получават само хартия в замяна, с какво се занимават?

Въпросът го изненадва, но е доволен да нагази в не толкова опасни води.

— Тези листа са менителници. Те потвърждават, че търговецът е депозирал определена сума при нас. Търговецът може да се прибере, да занесе менителницата в нашата банка кореспондент в Павия или Пиаченца и те ще му изплатят парите.

— Ако приемат хартията и дадат вместо нея пари — няма ли да фалират?

— Ние вършим същото за тях. Френският търговец, който се прибира от Италия, ще даде на банката кореспондент своите пари и ще ни донесе менителницата. Два пъти годишно правим баланс на онова, което сме изплатили, и онова, което сме получили като депозити. Италианската банка прави същото и който дължи пари на другия, ги изпраща. Обикновено разликата не е голяма. Това спестява на десетки търговци нуждата да носят пари през Алпите и да стават жертва на разбойниците.

— Лазар издава ли менителници?

— Да.

— Обаче него вече го няма. Ако имах една от тях и дойда днес при теб, за да си поискам парите, какво щеше да ми отговориш?

— Гилермо — старшият касиер, би ти платил. А на Възнесение Господне щеше да изпрати менителницата на един обменител на пари в Брюж.

Аз вкопчвам пръсти в масата.

— Значи Лазар е в Брюж?

— Не. Мъжът в Брюж е друг наш кореспондент.

Започвам да се губя в тази паяжина от пари и листове, пълни с обещания за богатства. Няма съмнение, че точно такава е и намерението на Лазар.

— Имаш ли представа как парите стигат до Лазар?

Хитра усмивка се плъзва по лицето на касиера.

— Когато брюжският обменител на пари ни изпрати своите сметки, аз ги вписвам в главната счетоводна книга. Веднъж стана

грешка — изпрати ни менителница, която е трябвало да задържи. На нея нямаше име, но аз разпознах почерка.

— Пишеше ли откъде идва? Как е стигнала до Брюж?

— Беше дошла от Лондон.

41.

Обектът „Мирабо“, Франция

Мъжът пристъпи напред. Рижата му коса беше дълга, чорлава и сплъстена. В нея се бяха оплели листа като в козината на диво прасе. Лицето му сякаш беше проядено от дълбоки бръчки, но когато се приближи до Ели, тя видя, че това всъщност е маскировъчен грим. Очите му бяха големи и кръгли като на бухал. На врата му висеше видеокамера.

— Дръжте ръцете си така, че да мога да ги виждам.

Говореше английски с немски или датски акцент. Ели и Дъг вдигнаха ръце.

— От Братството ли си? — попита тя. — Приятел на Хари? — Той не приличаше много на Хари, а по-скоро на дивак. — Аз съм Ели. Аз проникнах в „Монсалват“.

Никаква реакция. Той вдигна оръжието.

— В компанията ли работиш?

Да? Не? Кой беше верният отговор? Не приличаше много на пазач.

— Вече не.

Цевта на пушката се вдигна още малко. Тя никога не си беше представяла ужаса да гледаш в дулото на оръжие. Имаше чувството, че може да усети напрежението в пръста на спусъка, лекото движение, което ги отделяше от смъртта.

— Работех за компанията, която притежава „Талхюет“. Чух слухове. Реших, че може би вършат нещо лошо тук.

— Добре. — Той обмисляше чутото.

Ели реши, че е не по-малко объркан от тях, но пушката беше в него.

— Кой си ти?

— Казвам се Йост. Член съм на една организация. „Зелените рицари“. Чували ли сте за нас?

Ели измърмори нещо неопределено.

— Ние сме група за защита на околната среда. Нали сте чували старата легенда? Зелените рицари ще ти отрежат главата, ако лъжеш или вършиш лоши неща? Причиняваме това на някои компании.

— Значи шпионираш „Талхюет“?

Той докосна камерата.

— Документираме ги.

— Тогава сме от същата страна на барикадата. — Дъг предпазливо бръкна в раницата и извади папката на „Талхюет“. Дулото го следваше през цялото време. Дъг я подхвърли на пода между тях. — Това е тяхната документация за мястото.

Йост клекна, насочи пушката към тях и започна да прелиства досието.

Ели видя, че под маскировъчната боя и мръсотията лицето му омекна.

— Това е чисто злато. Геоложки проучвания, фактури, екологични оценки. Оценки на риска.

— Риск от какво? Всъщност какво се е случило тук? Къде е езерото?

Пушката се наклони малко надолу.

— Хидравлично трошене. — Но видя, че на тях това нищо не им говори. — „Талхюет“ има тук мина за въглища. Концесията скоро изтича, затова трябва да решат дали да я подновят, но вече са извадили въглищата. Обаче си мислят, че тук има нещо друго. Чували ли сте за шистов газ?

— Това пък какво е?

— Природен газ, затворен е в скалите. Но скалите са непроницаеми, затова трябва да ги разбиеш, за да излезе газът. Вкарваш вода и химикали дълбоко в скалата, за да направиш пукнатина. Хидравлично трошене. Но понякога нещата се объркват.

— „Талхюет“ ли са направили това тук?

— Много тайно. Много незаконно. Няма разрешение, но искат да знаят има ли газ, преди да подновят концесията. Но сондират твърде дълбоко и изведнъж водата изчезва.

— И църквата се показва — добави Ели. — Затова, когато Сен Лазар започва да души около „Талхюет“, Братството се разтревожава, че той знае нещо.

— И какво толкова ценно има в черквата? — попита Дъг.

Ели огледа липсващия покрив на сградата, зелената плесен по стените, статуите на рицарите с отмити лица.

— Трябва да има нещо.

Йост вдигна пушката и страхът отново прониза Ели.

— Мислиш, че „Талхюет“ са скрили нещо тук?

— Те страшно много искат да го защитят — обясни тя. — Обаче не знаем какво е. Нещо старо.

Погледът на Йост се плъзна към гърба на Дъг и раницата.

— Какво има вътре?

— Нещо, което взехме от компанията.

— Дай да го видя.

Махването с пушката им отне всяка друга възможност. Дъг свали раницата и извади квадратната картонена кутия.

— Какво е това?

Дъг извади куба. Дъхът му замъгли лъскавата черна повърхност.

— Мамка му, какво е това?

— Иска ми се да знаехме — включи се Ели.

— Мамка му, хора, не се ебавайте с мен. Това прилича на бомба.

— Откраднахме го от хранилището на компанията. Не знаем какво е. Мислим, че в този параклис може да има следа.

Йост ококори очи.

— Вие май сте по-шантави и от мен. Ако казвате истината. Може би, ако пуснем един куршум на това чудо, ще се случи нещо.

Той вдигна оръжието, но Ели пристъпи пред него. Йост се изсмя налудничаво.

— Значи е ценно.

— За някого. — Ели се огледа, чудеше се отчаяно къде може да са приятелите на Хари.

— Дай ми го.

Ако беше по-смела или гледаше сцената по телевизията, може би щеше да се запита дали наистина ще я застреля. Но сега, в студения, кален параклис, сърцето ѝ едва не изскочи от гърдите. И все пак се поколеба. Йост присви очи по мерника като стар каубой. Тя стоеше неподвижна като каменните рицари по пода.

Енюрин Стентън умря, опитвайки се да го върне.

Почувства как ръката на Дъг я отмества. Сети се за майка си, за нейните дълги, самотни години, след като съпругът ѝ беше пожертвал

живота си. И за какво?

Тя затвори раницата и я плъзна по пода към Йост, който я преметна на рамо. Изпитваше такава болка, сякаш бе предала детето си.

— И къде ще намерите вашата следа? — попита Йост.

Тя се съсредоточи. Това ѝ помогна да забрави болката. Огледа статуите на рицарите.

— Не се отварят — съобщи ѝ Йост. — Опитах. В случай че вътре има съкровище.

Почувства се замаяна. Облегна се на една от колоните, за да запази равновесие. Тежкият камък ѝ напомни за подземие то на „Монсалват“.

Къде е най-важното място в една черква?

В дъното на параклиса покритият с кал под се издигаше. Ели предположи, че там, където някога е стоял олтарът, е имало подиум. Тя стъпи на него и коленичи. Влагата се просмука през джинсите ѝ. Зарови ръце в калта.

Усети как пръстенът на Бланшар се завърта на пръста ѝ. Носеше го от толкова отдавна, че беше забравила за него. Извади ръка от калта, свали пръстена и го пхна в джоба си.

— Намери ли нещо? — попита Дъг.

Тя бръкна отново в калта.

— Още не.

На дълбочина до лакътя почувства нещо гладко и твърдо. Зарови с две ръце, както копаят кучетата. Дъг се хвърли да ѝ помага. Скоро изкопаха малка дупка, стигаща до пода на старата черква. През тънкия слой кал, който покриваше камъните, се виждаха избелели линии, подобни на диаграма или карта.

— Тук долу има някакво изображение.

Удвоиха усилията си, изгребвайки калта, за да разкрият призрачния чертеж. Накрая успяха да разчистят дупка с ширина около метър. Йост донесе бутилка вода и я изсипа върху камъните. Водата отнесе последните останки от кал и разкри скритата отдолу мозайка.

Вторачиха се в нея. Приличаше на възел, но с прави линии и остри ъгли, които се простираха на всички страни като върховете на звезда. В очертанията ѝ имаше симетрия, сякаш излагаше неизвестно уравнение.

— Това е лабиринт — възкликна Дъг. — *По заплетени пътища...* Това трябва да е.

— Не може да е лабиринт — възрази Ели, — няма пътека, а линиите се пресичат навсякъде.

Тя клекна в калта и се зае да почиства краищата на мозайката. Извади пила за нокти от чантата си и започна да драска по камъка, за да намери някаква пукнатина или дръжка.

Върху ѝ падна сянка. Йост бе насочил камерата към пода, а лицето му се беше изкривило, за да наднича в екрана.

— Какво правиш?

— Документирам обекта. Това е изкуство, нали? Значи е ценно. — Йост се завъртя, за да намери по-добър ракурс. — Ние сме във Франция. Ако на политиците не им пука, че „Талхюет“ преоба природата, може би ще се заинтересуват от културата.

Ели не обърна внимание на камерата и продължи да проверява камъните. Те не помръдваха. Между плочките на мозайката почти нямаше фуги.

— Може би там. — Йост посочи средата на мозайката, където се виждаше масивен кръст. — Може би „хиксът“ маркира мястото, а?

Но колкото и да се опитваше, не можа да ги освободи. Толкова се беше съсредоточила, че не чу боботенето на двигателите, докато Йост не я хвана за яката и я вдигна. Завлече я до отворите на прозорците. В другия край на езерото черен джип и два червени пикапа се носеха по коловоза между дърветата.

— Вие ли ги доведохте?

Ели така се разтрепери, че ѝ беше трудно да говори.

— Те искат да ни убият.

Искреният ужас в гласа ѝ разпръсна всички съмнения, които Йост може би таеше. Затова я пусна. Колите спряха в далечния край на езерния басейн на върха на склона. Неколцина мъже слязоха от тях, огледаха пустошта и започнаха да се спускат към калната равнина.

— Оръжия ли носят?

— Нали ви казах, че онова, което правят, е напълно незаконно. — Йост прибра камерата в раницата и праметна пушката през рамо. — Ако ги хванат, ще им струва стотици милиони евро. Да не мислите, че вашият живот е по-ценен за тях?

— Ами мозайката? — Дъг отчаяно задраска по калта. — Още нищо не сме открили.

— Искаш да те намерят тук? Моля, изборът е твой.

Ели надникна отново през прозореца. Пазачите още бяха на брега, опитвайки внимателно калта, за да видят дали ще ги издържи. Бяха се спуснали до езерото от другата страна на брода от камъни и щеше да им отнеме известно време, за да заобиколят.

— Има ли друг път дотук?

— Не, освен ако не разполагаш с хеликоптер.

Отнякъде се понесе ниско бръмчене. То заеча в купата на празното езеро като земетресение. Ели се вторачи в Йост.

— Мислех, че се шегуваш.

Малък хеликоптер в цветовете на „Галхюет“ изскочи над билото и кацна до автомобилите. Двама мъже се качиха на плазовете.

— И сега какво?

В ъгъла Йост ровеше из раницата си и извади нещо, което приличаше на пистолет, но с нелепо широка цев, сякаш беше изскочил от рисуван филм. След това го пхна в колана си.

— Извинете, но мисля, че трябва да изчезваме. — Той хукна към прозореца и направи столче с ръце. — Оттук. Ако излезем през вратата, ще ни видят.

Дъг погледна мозайката за последен път. Ели не чака втора покана. Тя сложи крак върху дланите на Йост и го остави да я вдигне до перваза. Промъкна се през тесния нормански прозорец и скочи на скалата. След миг я последва и Дъг, но спря на перваза, за да помогне на Йост да се изтегли горе.

Черквата закриваше гледката, но звуците им разказваха какво се случва. Плясъкът на витлата се засили, когато машината се отлепи от земята. Струваше й се невъзможно да я надбяга, но знаеше, че трябва да опита.

Разстоянието между камъните сега й се стори по-голямо и по-опасно: всеки път, когато стъпваше на някой от тях, си мислеше, че ще се плъзне и ще полети в калта. Погледна назад, за да провери дали Йост още е с тях.

Не ги беше последвал. Клечеше зад черковната стена и правеше нещо по свръхголемия си пистолет. Ели се поколеба. Шумът на

хеликоптера сега беше навсякъде, почти над главите им. Но раницата ѝ още беше в Йост.

Когато хеликоптерът изникна над черквата, въздушната вълна едва не я повали. Един от мъжете на плазовете я видя и се прицели в нея. Тя вдигна ръце. *Предавам се.*

Обаче мъжете в хеликоптера не бяха видели Йост. Плътено долепен до стената и почти перпендикулярно под зависналата машина, той си оставаше невидим за тях. Хеликоптерът се наклони, за да намери място за приземяване. Йост излезе от укритието си.

Бяла светлина излетя със съсък и фучене от ръцете му и пое право към хеликоптера. Кабината пламна като свръхнова. Времето сякаш спря. Хеликоптерът продължаваше да блъска въздуха с витла като умираща птица, след това се стовари на земята.

Хипнотизирана от горящата машина, Ели не видя какво я удари. Почувства само удара — следващото, което осъзна, бе, че лежи по гръб. Мократа кал я засмука и влезе в ушите ѝ. Горещ полъх премина над нея.

Дъг се наведе, прихвана я под гърба и започна да я изтегля. Йост също беше тук. Зад него стълб от пламъци и черен дим се вдигаха от корубата на древната черква. Норманите бяха строили за вековете, но дори тяхното творение не можа да устои на взрива. Старите стени, проядени от дългия престой под водата, рухнаха. Огънят ги погълна, оригвайки парчета, които не можеше да смели, в поредица от вторични взривове. Скален къс с размерите на юмрук прелетя над главата на Ели, а по-малко парче я лизна по бузата.

Тя запълзя напред, скачайки от скала на скала като животно. По гърба ѝ се сипеха отломки. Прикривайки лице с ръка, тя погледна през рамо. През дима видя, че мъжете от колите са се спуснали до езерния бряг. Светлина проблясваше от цевите на оръжията им.

— Не се стряскайте — извика Йост. — От това разстояние стрелят напосоки.

Отекнаха още изстрели. Куршумите вдигаха кални мехурчета от калното дъно на езерния басейн.

— Не спирай!

Скочиха от последния камък и се запрепъваха по склона към дърветата. Дробовете я боляха, а кръвта блъскаше в ушите ѝ. Стори ѝ

се, че чува кола горе на хълма, вдясно от тях, но въпреки това продължи напред. Йост я докопа за рамото и я завъртя.

— Колата ни е в тази посока — извика тя.

— За съжаление лошите също. — Той свали раницата и я върна на Дъг. — Прекалено тежка е. Ръцете ми трябва да са свободни, за да мога да стрелям. Ти ще я носиш.

— Как ще се измъкнем оттук? — Ели така се беше съсредоточила върху пресичането на езерото, че напълно забрави за оградата.

Обаче Йост вече крачеше между дърветата. Тя го последва, надявайки се, че знае къде отива. В далечината се чу шум от блъскане на автомобилна врата, минута по-късно автоматен откос разкъса гората. Започнаха да падат строшени клони, от мъртвите дънери отскачаха гнили парчета.

Йост се плъзна на земята в един тесен пролом, в сянката на паднало дърво. Насочи пушката и даде два изстрела. За момент стрелбата спря, но се възобнови с удвоена ожесточеност. Няколко куршума се забиха в дънера.

— Мисля, че са само двама — обяви Йост. — Казахте, че имате кола?

— Оставихме я в гората от другата страна на пътя.

Той кимна.

— След двеста метра в тази посока ще намерите дърво с червена лента. Зад него има дупка в оградата. Вземете колата си. Ще се срещнем там.

Извади камерата от раницата си и я даде на Ели.

— Вземи я за всеки случай. Ако нещо се случи с мен, вие ще изпратите записа на „Зелените рицари“, нали?

Тя прибра камерата в раницата си.

— А мъжете с оръжията?

— Ще се погрижа за тях. — Той измъкна от джоб на камуфлажното си яке бирена бутилка, пълна с прозрачна течност, ленена носна кърпа и запалка. Отвори бутилката, изсипа малко от течността на носната кърпа и я напъха в гърлото.

Ели усети миризмата на бензин.

— Що за „зелен“ си ти?

— Ядосан.

Той щракна запалката. От кърпата се вдигнаха пламъци. Йост се изправи, изви се като бейзболист и запрати бутилката.

Тя се удари в дънер на дърво и се пръсна над купчина клечки. Мъртвата гора пламна като барут: пламъците се застрелкаха през сухата трева и боровите иглички и плъзнаха във всички посоки.

— Ето ви и моят карбонов отпечатък^[1] — подхвърли Йост. После стреля през бушуващите пламъци.

Едва по-късно Ели осъзна, че чу изстрелите, преди той да дръпне спусъка. В онзи момент изпита нарастващо объркване. Секунда по-късно разбра защо.

Йост залитна назад. Кръв бликна от три дупки в гърдите му. Пушката падна от ръката му и той рухна в шубраците с разперени крайници. Не беше запратил далече коктейла „Молотов“. Пламъците вече пълзяха назад към него.

Дъг се втренчи в мъртвия като хипнотизиран. Ели го дръпна.

— Ние ще сме следващите, ако не се махнем оттук.

Втурнаха се нагоре по хълма към оградата. Намериха дървото — от един клон висеше червена пластмасова лента, а зад него малко парче от мрежата можеше да се повдигне. Пропълзяха през отвора, пресякоха пътя и влязоха в гората от другата страна. Ели тичаше през гората като преследвано животно, като от време на време пълзеше на четири крака, защото не искаше да се изправя. Над пътя се понесе дим.

Видя пред себе си нещо да проблясва в сребристо и смени посоката. Откри колата — цяла и невредима. Едва не откъсна вратата от пантите. Дъг се качи, даде назад и излезе на пътя. Смени предавката и натисна газта до ламарината. Миризмата на изгоряла гума от превъртелите задни колела се изгуби в пушека на бушуващия зад гърба им пожар.

[1] Една от поредните пароли на „зелените“, готови на крайности за опазване на околната среда. Напр. Не яжте боб, защото предизвиква много газове, не ползвайте самолети и коли по същата причина. — Б.пр. ↑

42.

Лондон, 1143 г.

Нашата лодка се плъзга нагоре по Темза. След завоя при Улуич виждаме Лондон като петно на хоризонта.

Бяла каменна кула охранява входа, извисявайки се над целия град. Тя смалва всичко наоколо. Подемниците и скелетата около нея показват, че допълнителната защита още се строи.

— Градът е добре защитен — отбелязвам аз.

Хю, застанал на носа, увит в черно наметало, изръмжава:

— Кулата не стърчи там, за да защитава града, а за да властва над него. Дори цветът е чуждестранен — норманите превозиха през морето камъни от Каен, за да я построят. — Той отново изръмжава. — Така поставиха нашата земя под тяхната.

Вече от шест седмици пътуваме заедно, но онова, което знам за Хю, би се събрало в осемте срички на стих. Той е англичанин. Семейството му трябва да е направило някакви отстъпки пред норманите, иначе нямаше да е рицар, но често усещам омразата му към тях. Не зная дали ме брой за нормандец. Има толкова много други причини да ме мрази, че е трудно да се каже.

Минали са седем години, откакто бях за последен път в Англия. Тогава в страната цареше пролет: тучни полета, сигурни пътища, хубави градове и много обичаният крал Хенри. А сега е зима. Гражданската война е разцепила страната и раните забират. Крал Хенри умря без син, неговият племенник Стивън си присвои короната, но дъщерята на Хенри, императрица Мод, я оспорва. През последните четири години си разменят удари, печелят и губят земи.

Докато плаваме нагоре по реката, всички градове са със затворени порти, а в наблюдателниците горят огънове. Понякога виждаме странни могили — възвишенията, където през войната са били издигани и събаряни замъци. По някои още личат белезите от пожарите. Отсечени глави в различна степен на разложение съхнат на колове покрай бреговете на реката.

Лондон има вид, сякаш се подготвя за обсада. Толкова много кораби пълнят пристаните, че ни трябват три часа, за да стигнем до нашия кей. Хората на шерифа ни задават трудни въпроси и дори бурето вино, което им даваме, не ги отказва. Обаче не успяват да намерят фалшивото дъно в корпуса, където са плетените ризници, щитовете, мечовете и копията, служили за баласт на лодката.

Намираме подслон в гостилница в Уест Чийп. Хю взима стая на първия етаж срещу изхода към тясна уличка и плаща щедро на гостилничаря, за да не настанява никого при нас. Придърпва два стола до прозореца и с часове седим там и наблюдаваме. Слушаме как долу пият, играят комар и се бият. Лондон е град на непрестанен шум и движение — подобно на Троа по време на панаира. Обаче тук всеки ден е така и увеличено стотици пъти. Ковачите, калайджиите, дърводелците и каменоделците коват метал, дърво и камък; на пазара уличните продавачи се дерат, за да надвикат ковачите; а собствениците на сергии се опитват да надвикат всички останали.

Според касиера от Троа надолу по уличката се намира къщата, където се уреждат дълговете на Лазар. Искам да отида да я видя, но Хю се тревожи, че ще ме разпознаят. Отиват двама от неговите хора, Берик и Анселм, и докладват, че сградата е заключена и със затворени капаци. Минават два пъти дневно край нея, за да видят дали някой пристига, докато аз стоя затворен в гостилницата и наблюдавам през мръсния прозорец хората, които минават. Под шапките, шаловете и яките се опитвам да различа чертите на лицата им. Дори се храним в стаята.

Часовете преминават в дни. Един следобед питам Хю:

— Какво открадна Малегант?

През последния половин час събирах кураж да задам този въпрос. Очаквам да ми каже да си затварям устата. Но той остава потънал в мълчание и решавам, че не ми е обърнал внимание. Най-накрая отронва:

— Има неща на този свят, които не можем да разберем.

— Значи няма да ми кажеш?

Той се смръщва.

— Няма да разбереш.

Протяга крака.

— На този свят има вещи, притежаващи сила, които ние можем да произведем. Например ведрото има силата да загребе вода. Бравата да сече дърва. Но има и други неща, които не можем да обясним. Например как едно семе съдържа цяло дърво или как женската утроба създава живот.

Набождам парче змиорка от подноса на масата и усещам как се плъзва по гърлото ми. Облизвам соления сок от пръстите си и си спомням първия път, когато видях Ада. Онази вечер носеше подобен поднос.

— Говориш със загадки.

— Защото и аз не го разбирам.

— Тогава защо толкова упорито се опитваш да ги върнеш?

— Защото знам какво могат да причинят. Силите им са ужасяващи.

— Виждал ли си ги?

— Да.

— Можеш ли да ми кажеш как изглеждат?

— Обикновено. Могат да бъдат като всеки от предметите в тази стая. Но те имат сили...

Започва да ме дразни.

— Какви сили?

Той махва с ръка към прозореца.

— Погледни Англия. Преди десет години това беше най-щастливата християнска страна. А сега е пустош. Такава сила открадна Малегант.

Един ден го виждам.

Петък следобед е, към края на януари, и Хю е излязъл. Седя сам. Един мъж се изкачва по уличката и се спира за миг, душейки въздуха като пойнтер. Шапка от боброва кожа покрива лицето му, но той е твърде предпазлив. Поглежда нагоре, нащрек за опасност от всяка посока. Когато втораченият му поглед се плъзга по гостилницата, виждам цялата му мутра. Сиво лице, обвито в кожи, едно-единствено око, което оглежда улицата.

Потискам подтика да се дръпна. Не може да ме види зад тъмния прозорец, но може да забележи движението. Той остава още няколко

мига неподвижен, после спокойно се смесва с тълпата.

Изскачам от стаята, изтрополявам надолу по стълбата и излизам на улицата. Слънцето е почти залязло, но все пак мога да зърна как върхът на бобровата шапка се полюшва сред множеството. Той завива надясно към реката и тръгва по улица, която вони на риба. Рибешки вътрешности задръстват канавките, а люспите правят паветата хлъзгави. Полумъртви риби подскачат и се гърчат в кошовете, струпани пред вратите на търговците.

Едноокият се привежда и влиза във винарната на ъгъла. Темза тече точно зад нея, но не мога да я видя заради флотилията плавателни съдове, които препълват кейовете. Дръпвам се, за да пусна двама хамали да влязат, после влизам и аз. Ако едноокият вдигне поглед, няма да ме види зад тях.

Помещението е ниско, сумрачно и задимено. Няколкото лоени свещи, които съдържателят е запалил, хвърлят повече сенки, отколкото светлина. Поглеждам към най-тъмните ъгли и смътно различавам мъж, крило сваля кожената си шапка. Движа се край стените на помещението към него, когато той вдига очи — и ме поглежда.

Замръзвам наред крачка. Невъоръжен съм, а винарната прилича на място, където сбиванията са нещо обикновено. Изнесен отзад труп и хвърлен през някоя дупка в Темза — това едва ли би притеснило съдържателя.

Един мъж минава покрай мен и стиска ръката на едноокия. *Не е гледал мен.* Сърцето ми отново започва да бие.

— Алберик — поздравява го мъжът. Гласът е висок, лондонски, обучен по пазарите и търговските зали.

— Общинаряю.

Новопристигналият сяда срещу Алберик. Бели кичури се вият изпод кепето му. Носът му е клюмнал, бузите му аленеят. Приема питието, което Алберик предлага, и отпива. Не мога да чуя какво казва Алберик. Той гледа на другата страна и говори като човек, свикнал да заговорничи по тъмните ъгли. Но дочувам отговора.

— Лондон подкрепя крал Стивън. Ние първи го признахме. Когато императрица Мод дойде тук, я прогонихме като тиранин и узурпатор.

Отново не чувам отговора на Алберик, но виждам как лицето на общинския съветник се променя.

— Истинската вярност на Лондон винаги ще бъде към търговията. Войната е лоша за работата.

Алберик върти напитката си. Главата му се клати напред-назад, сякаш се смее.

Лекичко примъквам стола си.

— Войната е отлична за търговията. Откакто Мод и анжуйците нахлуха в страната, печелим много повече. Слабите са притиснати, силните определят каквито поискат цени.

Съветникът изглежда разтревожен.

— Нали говорехме за мира?

Алберик го потупва успокояващо по ръката.

— Това правим. Когато Стивън победи, искаме само да запазим нашите привилегии.

— А моят въпрос?

Алберик бръква в шапката си и изважда меко парче велен.

— Реших, че на място като това торба със злато би била... прекалено очебийна.

Общинският съветник се усмихва. Той също вади парче велен и го плъзга по масата.

— Това ще ти осигури аудиенция.

Двамата мъже допиват виното си. Общинският съветник си тръгва. Алберик изчаква няколко минути, галейки замислено велена, след това излиза. Не смея да го последвам веднага. Когато ставам, пътят ми е запушен от тълпата в помещението. Когато най-сетне излизам на улицата, Алберик е изчезнал в нощта.

43.

Близо до Лион, Франция

— И сега какво?

Дъг и Ели седяха в малък ресторант далеч от главния път. Дори не знаеха къде са: анонимен град, хубав централен площад, обсаден от обичайните двигатели на модерността: хипермаркети, универсални магазини, заведения за бързо хранене. Улиците бяха тъмни, макар да беше едва пет часът. Тя ядеше пържола с пържени картофи и си поръча още една гарнитура — закуската им на магистралата ѝ се струваше ужасно отдавна. Дъг изпи една бира и се огледа за сервитьора.

— Мисля, че разбрах каква е работата — каза той. — Откраднали сме нещо, което не знаем какво е, от името на хора, които не познаваме, и се опитваме да им го дадем, но нямаме представа кои са и как да се свържем с тях. Така ли е?

Ели кимна безизразно.

— „Мирабо“ беше единствената следа. Сега... — Тя набоде картоф с вилицата си. — ... нямам представа накъде да тръгна.

— В параклиса на „Мирабо“ трябва да е имало нещо. Нещо, което Братството е искало да защити от „Монсалват“.

— Жалко, че не го намерихме. Поне смъртта на Йост нямаше да е напразна. — Вината я гризеше. Ако си позволише да мисли за това, щеше да полудее. Първо Хари, сега Йост.

Загинаха, за да я спасят. Тя ли беше злодейката в тази история, жената край пътя с дългите коси и диви очи, завличаща мъжете към гибел? Погледна Дъг. Стомахът ѝ така се сви, че едва не повърна вечерята.

Не можеше да му причини това.

— За какво мислиш? — попита тя, за да наруши мълчанието.

— За поемата и заплетените пътища.

Тя се отчая.

— Ние сме напълно загубени, а ти искаш да намериш лабиринта?

— Поемата намеква за това. На пода имаше рисунка, напомняща лабиринт.

— Не беше лабиринт, а геометрична форма. Може да е какво ли не, най-вероятно е просто красива фигура.

— Може би е фигурата, която те превежда през лабиринта.

— А къде е този лабиринт? В Кардуел?

Дъг увеси нос.

— Последните три месеца съм се вторачил в тази поема. Опитах всичко. Слагих на картите парченца връв между Троа и Карлайл, което е смешно, защото по времето, когато е написал стихотворението, подобни географски карти не са съществували.

— И няма нищо друго в стихотворението. Никакви следи?

— Мисля, че то цялото е следа.

Нещо в тона му привлече вниманието ѝ. Тя вдигна очи от чинията и го изгледа втренчено.

— Какво?

Дъг имаше почти засрамен вид.

— Знаеш ли какъв е най-големият принос на Кретиен дьо Троа към западната цивилизация?

— Романтичната поезия?

Той си пое дълбоко дъх.

— Свещеният граал. Всичко започва с него. Той е първият човек, който го споменава!

— Библията не го ли е изпреварила? Мислех, че Свещеният граал е чашата от Тайната вечеря. Използвали са я да съберат кръвта на Исус, докато бил на кръста.

— Това е част от легендата, която израства около нея. В оригиналната поема на Кретиен „Пърсивал, рицарят на Граала“, това е тайнствена чиния, която се явява на сър Пърсивал една нощ, докато той пирува в далечен замък. Носи я красива жена, а я следва копие, от чийто връх капе кръв.

— Свещеното копие, което е пронизало Исус на кръста. Нали така?

— Кретиен не казва. Това е отново част от легендата, която се свързва с него. — Дъг се приведе напред. — Колко малко всъщност ни дава Кретиен. Има Граал, между другото поднос, а не чаша, плюс копието — това е. Никакви обяснения. Пърсивал ги гледа как минават

и по типичен за него начин не пита какво става, защото смята, че би било грубо. На следващата сутрин се събужда и замъкът е празен. Прекарва остатъка от живота си в опити да намери отново Граала.

— Успява ли?

— Доколкото знаем, не. Кретиен не завършва поемата. Тя спира напред изречението... Предполагаме, че е умрял, но не знаем със сигурност. Някои хора смятат, че нарочно не я е завършил. Това определено увеличава тайнствеността.

Ели затвори очи, запита се дали не сънува. Когато ги отвори, Дъг продължаваше да се взира в нея, очаквайки отговор.

Тя сниши глас:

— Мислиш, че стихотворението съдържа тайната как да се намери Граалът?

Стори ѝ се, че говори налудничави неща. Испита едва ли не облекчение, когато видя, че Дъг поклати тава.

— Мисля, че е свързана с Братството.

— А Граалът?

Дъг протегна крак под масата и лекичко подритна раницата.

— Мисля, че вече сме го намерили.

Обект „Мирабо“, Франция

Обувките бяха истински произведения на изкуството. На булевард „Сен Мишел“ в Париж един съсухрен обуцар лично беше взел мярката, изрязал кожата, ушил на ръка и полирал, докато не видя доволното лице на клиента да се отразява във върховете им. „Всеки чифт е толкова неповторим, като човека, който ги носи“, обичаше да се хвали той. Ако ги беше видял сега, почти затънали в тинята и пепелта, щеше да заплаче.

Бланшар не го беше грижа за обувките. Ако забеляза как калта се просмуква през ръчно обработената кожа и я съсипва завинаги, не го показва. Беше се вторачил в останките от параклиса и опашката на хеликоптера, която стърчеше от него като усукан кръст.

Ноцта се беше спуснала, но нямаше звезди. Около езерото имаше огнен пръстен — останките от мъртвата гора още тлееха. Над главата му плющяха витлата на собствения му хеликоптер, който не

можеше да кацне. Въздушното течение от перките духаше пушек в очите му.

До него стоеше началникът на охраната в „Галхюет“.

— Бяха трима. Нашите пазачи застреляха единия, но другите двама избягаха.

— Преследваха ли ги?

— Нашата задача е да охраняваме обекта, а не да се правим на полиция. Хората ми се опитаха да изгасят пожара.

Бланшар извади пура, после я прибра в джоба. Имаше достатъчно дим във въздуха.

— Искам черквата да бъде напълно разкопана. Докарайте кранове, багери, каквото е нужно.

— Ще мине известно време, преди да могат да преминат, господине. Пожарите са затворили горските пътища.

— Тогава ги докарайте с хеликоптери. Или разчистете дърветата с булдозери. Парите нямат значение. Искам да видя всеки камък, който е оцелял.

Началникът на охраната беше пряк човек, който беше служил двайсет години като парашутист във френската армия. Бе прекарал половината си кариера в Африка, сваляйки тирани и защитавайки демокрацията — както и обратното, все по заповед на правителството. Това му беше позволило да се доближи до някои от най-жестоките мегаломани в Западното полукълбо. Обаче дори в климатизираните дворци, сред телохранители, размахващи мачете и друсани с кокаин до козирката, не беше изпитвал такъв страх.

По стар навик, който смяташе за вече забравен, отдаде чест и хукна, като закрепя заповеди по радиото.

Бланшар продължи да се вира в разрушената черква. Милиони евро, издухани за оня що клати гората, от хеликоптерен пилот каубой и ракетен пистолет.

Невероятността на случилото се го човъркаше. Защо бяха изпратили Ели тук, след като знаеха колко усилено я преследва?

И за какво бяха взломът и бягството в Люксембург? И отново — защо Ели? Сякаш искаха да привлекат внимание към онова, което най-много искат да скрият.

Дали не беше провален капан? Или...

— Тя действа сама — измърмори той. Усмивка се плъзна по лицето му. — Търси същото като нас, а дори не знае какво е.

Близо до Лион

Ели протегна крак под масата, за да се увери, че раницата е още там.

— Мислиш, че най-голямата тайна в историята лежи в картонена кутия под масата?

Дъг кимна. Смущението беше изчезнало и на лицето му грееше целеустременост. Тя обаче не бе убедена.

„Но ако наистина съществува — попита един вътрешен глас. — Ако всичко е истина и той е в раницата ти? Най-голямата легенда в историята — е у теб.“

Почувства страстно желание да разбере. Искаше да вземе боен чук или пистолет, или моторен трион и да разбие кутията още тук, за да разбере най-сетне какво има вътре.

— И какво ще правим с него? — Това ѝ се стори толкова посредствен въпрос.

— Ще спасим света? Или ще постигнем духовно единение с Господ? — Дъг опита да се усмихне, но очевидно беше напрегнат.

Ели се отпусна на стола. Значимостта беше направо съкрушителна.

— Аз го откраднах — измърмори тя. — Слязох там долу и го откраднах. „Монсалват“ никога няма да ни позволи да се измъкнем.

— Трябва да стигнем до Братството. Само да знаехме как...

Ели предпазливо избута стола си назад.

— За да започнем отнякъде, трябва да намерим интернет кафе. Каквото и да е онова в раницата, при нас е и камерата на Йост, а той искаше тези снимки да излязат в мрежата. Най-малкото, което можем да направим, е да ги изпратим на неговите приятели.

Единственото интернет кафе, което успяха да открият, имаше големи витрини с ярко флуоресцентно осветление. Ели и Дъг платиха три евро и се настаняха пред една машина в дъното на залата. Не им отне много време да намерят страницата на „Зелените рицари“. Там имаше сканирано писмо за отнемане на регистрацията, а върху него беше изписано с яркочервени букви: „Да ви го начукам“.

Дъг извади картата памет от камерата и я вкара в слота на компютъра. На екрана се отвори папка.

— Тук има сума ти неща — и много видеозаписи. Ако се опитаме да качим всичко, ще трябва да седим тук до четвъртък заранта.

Ели се зае да порови из страницата на рицарите.

— Посочена е пощенска кутия в Утрехт. Можем да им пратим паметта по пощата.

— Ами ние? Паметта съдържа може би единствените съществуващи снимки на параклиса.

Над касата имаше надпис, който рекламираше дискове, флашки и други периферни устройства. Дъг купи карта памет и започна да прехвърля файловете. Ели отиде в книжарницата отсреща и купи подплатен плик. Когато се върна, на компютърния екран течеше заснетото от Йост в параклиса. Ето я и нея — драскаше като луда с пилата си за нокти. Беше радостна, че Йост остава зад кадър — споменът за неговата смърт беше още твърде болезнен.

Камерата се завъртя и увеличи изображението, докато мозайката не изпълни целия екран: остроъгълна плетеница от черни линии. Дъг натисна паузата и изображението на екрана застина. Срещу двайсет centa го разпечата. Взе го от принтера и се загледа в него.

— Какво мислиш? — Над дясната част от устата му се беше появила позната бръчка. Ели често я беше виждала, когато той се ровеше из бележките си или се вторачваше в нищото на масата за вечеря.

Дъг вдигна поглед, сякаш го бяха заловили на местопрестъплението.

— Мислех си за жена на име Анелизе Сирт. Тя е специалист по Кретиен и легендата за Граала. Когато проучвах стихотворението за господин Спенсър, всичко, което прочетох, водеше до някоя нейна книга или статия.

— Свърза ли се с нея?

— Искаше ми се, но бях подписал споразумение за поверителност. — Печална усмивка. — Мисля, че то вече не важи.

— Къде можем да я намерим?

Дъг намали изображението.

— Всевиждащото око на интернет.

Влезе в търсачката и написа само две думи: „Свещеният граал“.
Стрелката се зарея над бутона „търси“.

— Няма да стане само така.

Добави „Анелизе Стирт“ и натисна „търси“. Още няколко търсения извадиха страницата на факултета по литература в Реймския университет. Там, под снимката на жена с кръгли очила и дълга посивяла коса, намериха имейл адрес и телефонен номер.

Дъг си погледна часовника.

— Шест часът. Да се надяваме, че работи до късно.

Кафенето предлагаше слушалки с микрофон за телефонни обаждания през интернет. Дъг смяташе, че така по-трудно ще се проследи разговорът. Купи малко кредит, сложи слушалките и точно се готвеше да набере номера, когато Ели го стисна за ръката.

— Сигурен ли си, че това е добра идея? Каза, че е световен експерт по Кретиен дьо Троа. Ами ако „Монсалват“ знаят за нея?

— Нямаме много възможности. — Дъг извади портфейла си на масата. — Имам седемдесет и седем евро и дребни. А ти?

Ели погледна в портмонето си.

— Петдесетина.

— Това са няколко пъти по десетина литра бензин и може би една-две нощи в мотел. А трябва и да ядем. Ако не намерим скоро Братството, времето ни ще изтече, ще ни свършат парите и късметът ще ни напусне. Тогава какво ще правим?

Ели се замисли за някаква следа, която Хари може да ѝ е оставил. Обаче нищо не откри.

— „Мирабо“ не си заслужаваше — продължи Дъг. — Кутията скоро няма да се отвори. Всичко, което имаме, е стихотворението.

Ели кимна неохотно.

Дъг набра цифрите и натисна бутона.

— Анелизе Стирт.

Тонът ѝ беше приятелски. Акцентът ѝ приличаше на шотландски.

— Казвам се доктор Дъглас Кълъм. Преподавател съм в оксфордския колеж „Сейнт Джон“.

— Не мисля, че познавам работата ви.

— Изследвам поезията на Кретиен дьо Троа. Направих едно крайно необикновено откритие, за което искам да чуя и вашето

мнение. Освен това си мисля, че ще ви бъде интересно да го видите.

Пауза.

— За какво става дума?

— Ще бъде по-лесно да ви го покажа.

— Можете ли да дойдете?

— В момента сме на известно разстояние от Реймс. — Дъг си погледна часовника. — Можем да бъдем при вас към десет вечерта.

— Дори аз не работя до толкова късно — отбеляза тя развеселено. — Но няма да съм легнала. Ако онова, което искате да ми покажете, е толкова важно, защо не дойдете вкъщи?

Дъг записа адреса, разпечата и страница от картата, и затвори. Погледна Ели и въпреки умората успяха да си разменят усмивки.

— Това е лудост — подхвърли тя.

— Вече изгубих способността за преценка.

44.

Близо до Уинчестър, Англия, 1143 г.

Заради усилията си едва не получих кама в гърлото. Когато се върнах в гостилницата, Хю ме „закова“ за стената още преди да прекрача прага.

— Къде беше?

Беше решил, че съм избягал. Беше помислил, че отново съм го предал на Малегант. Не мога да го обвинявам, след онова, което сторих на Ил де Пеш.

Чакам да си дръпне ръката и му разказвам какво съм чул.

— Не разбирам — признавам. — В един момент Алберик проповядваше война, а миг след това говореше за кралската победа.

Хю крачи из стаята и прибира малкото си лични вещи в торба.

— Виждаш ли смисъл в това?

— Да.

— И какво ще правят?

Не очаквам отговор — в най-добрия случай той ще е още някоя загадка.

Хю се обръща и ме поглежда право в очите.

— Искат да убият краля.

Сега в нощта яздим наети коне. Четирима рицари, два коня, натоварени с нашите брони, и аз. Вятърът пее в ушите ми.

В дебрите на нощта се озовавам до Хю. Караме конете да бързат, колкото смеем, но ни чака дълъг път — движим се в тръс.

— Защо правим това? Нали щяхме да преследваме Малегант?

— Това и правим. — На лъка на седлото му са инкрустирани два месингови биещи се лъва. Очертанията им проблясват призрачно. — Откраднатото от Малегант е оръжие с необикновена мощ. Сега иска да го използва.

— За да убие краля?

— Малегант мрази порядъка. Той иска беззаконие, разрушен свят, където неговото зло може безконтролно да процъфтява.

— Ще го постигне ли като убие краля?

Чакам. Когато Хю заговаря отново, гласът му е отслабнал, далечен, като на пророк.

— Силата тече през света като вода. Понякога се изпарява; понякога се събира в дълбоки резервоари. Натрупва се в хора, но също така и в предмети. Някои свързват нишките на нашия свят, други се опитват да ги разкъсат. Когато тези две начала се срещнат в насилие... Раните никога не заздравяват.

Той потъва в мълчание. След това не съм сигурен дали не съм сънувал.

На зазоряване яздим през широка долина. Струва ми се позната, а после ме пронизва силната болка на загубата. Вече съм бил тук — преди години, като млад оръженосец, за да взема булка за моя господар. Тогава беше лято; сега бял скреж покрива живия плет и дърветата. В мрака не разпознах мястото. Недалеч трябва да е залата, където за пръв път видях Ада, която беше вплела златни нишки в косата си и носеше поднос като прислужничка.

Слънцето се издига зад гърбовете ни и облизва скрежа. На гребена на хълма лъчите му докосват голям колкото черква блестящ бял кон, изсечен в скалите. Чудя се кой го е направил, кой го поддържа толкова бял. Чудя се дали през нощта не съм пресякъл невидимата граница на един различен свят — свят на знаци и чудеса. Питам се дали някога ще избягам.

Стигаме до едно окаяно село близо до реката. Дори черквата му е жалка: единственото, което я отличава от заобикалящите я колиби, е това, че има здрав покрив. Другите сгради зоят наполовина открити към небето, сякаш някой е започнал да сменя сламените им покриви, но после се е отказал. Обаче кой сменя сламата на покрива си през януари?

— Какво е станало с покривите?

— Свалили са сламата, за да хранят животните.

Оглеждам се.

— Не виждам добитък.

— Тогава може би, за да се хранят те самите.

Това е селище на живи привидения. Селяните използват от своите домове, за да ни гледат как минаваме. Дрехите им са съвсем недостатъчни, за да ги топят през януарските студове. Преграждат пътя и аз стискам по-здраво юздите. Но те не изглеждат враждебни. Толкова са слаби, че дори моят уморен кон би могъл да ги отмести от пътя си.

— Къде са жените? — промърморва Анселм.

Прав е. Телата се толкова слаби, че е трудно да ги различиш, но когато се вглеждам по-внимателно, осъзнавам, че всички селяни са мъже. Мъже са дори онези, които носят деца, някои от които още бебета: малки, хленчеци вързопчета.

Спираме пред тях. Начумерената тълпа мълчаливо ни оглежда. Един мъж, с шапка, обточена с кожа, излиза напред. Предполагам, че това е кметът или старейшината.

— Къде са ви жените? — пита Хю.

Все едно е хвърлил царевица на гъските. От всички страни ни заливат отговори, уважението е напълно забравено. В настъпилата глъчка не мога да различавам думите.

Най-накрая старейшината ги усмирява.

— Графът ги взе, когато не можахме да му доставим зърно или да платим десетъка. Накарал ги е да му работят — предат и шият. Той продава дрехите, които те изработват срещу добри пари, а на тях нищо не плаща. Ако не произведат колкото иска, ги събличат и бият. Живеят под ключ в един от оборите. Вече три са умрели.

— Кой е вашият граф?

— Граф Уонтидж. Джослин дьо Хотфор.

Може би трябваше да го очаквам. Може би наистина бях прекосил в друга действителност — в свят, в който миналото ми оживява и се стоварва върху главата ми. Трупаната с години тъкан на страха пада. Раните ми са кървящи, както в деня, в който Ада умря.

— Кой?

— Джослин дьо Хотфор. Имението му било в Нормандия, но го изгубил при нахлуването на анжуйците. Крал Стивън го възмезди с английски земи, които принадлежали на мащехата му, и измислена титла.

Очите на старейшината предпазливо се спират на товарните ни коне. Ние сме свалили върховете на копията, но това не може да го заблуди. Един от чувалите се е разтворил и вътре се вижда матовото желязо на плетена ризница.

— Рицари ли сте?

— Пътници — късо отговаря Хю — и вие ни препречвате пътя.

През селяните минава тръпка. Те се притискат по-близо до Хю. На коня си той е като остров сред море от отчаяни лица. Старейшината хваща коня за юздата и се навежда към него. Хю трябва да сведе глава, за да чува.

— Земите са изтощени — може и сам да видиш. Джослин не изкарва нищо от тях. Единствената плодородна земя, която му е останала, е този път. И той го ограбва, както ограбва нас.

— Какво искаш да кажеш?

— Наблюдава пътя. Ще ви чака. Половин миля нагоре по пътя, където пътят минава през гъста горичка, ще попаднете на изгоряла талига, която го препречва. Един ще слезе от коня, за да я махне, обаче тя е натоварена с речни камъни. Още хора ще слязат от конете. Следващото нещо, което ще усетите, е дузина стрели в гърлата ви.

— Защо ни казваш това?

— Погледни ни. Няма клас жито, който Джослин да не е взел. Вече нищо не остана.

Хю измъква юздата от ръката на старейшината.

— Ако спираме да поправяме всяко зло по пътя си, нямаше изобщо да излезем от Лондон. Ще заобиколим.

— Умолявам ви. — Старейшината пада на колене в калта и прегръща единия крак на коня, както майка гушка детенцето си. Гледката е сърцераздирателна. Има късмет, че конят е твърде уморен, за да го ритне. — Ако избегнете неговия капан, Джослин ще разбере, че сме ви предупредили. Ще ни унищожи — нас и жените ни. Има и по-лоши неща от тъкането на плат, които може да ги накара да вършат.

— Той не знае, че идваме. Освен ако не сте го предупредили?

Старейшината се озъбва, макар половината му зъби да са изпадали от глад.

— Нали ви казах, че наблюдава пътя? Видял ви е. Мина оттук преди четвърт час.

Ние слагаме ризниците и изработваме план. Не съм носил броня, откакто скъсах вързалките на старата в Ил де Пеш. Тръпки ме побиват, когато я навличам през главата си, и тя ме поглъща.

Подготвяме се. Докато Хю и останалите се отдръпват надолу по пътя, Абелард и аз използваме на мертеците на една от къщите без покрив. Целият треперя. Виждам Ада, вързана за дървото, и кръвта, която се стича по дръжката на копието. У мен пее ангел; прелъстителната благословия на отмъщението. Джослин никога не е бил търпелив, чудя се колко ли време ще мине, преди да дойде да провери какво става с неговата плячка.

И изведнъж — ето го и него.

Тези дни не е много трудно да си граф. Свитата му е от двама рицари и дузина сержанти, които не изглеждат много по-различно от бандити. Поне се е насладил на плодовете от именията — на шията му е поникнала двойна брадичка, а тялото му се издува под ризницата, която на гърба има ивица от нови халки с различен цвят, за да се разшири.

Стискам юмрук. Кръв бликва от дланта ми, където ноктите пробиват кожата.

Джослин подкарва коня си към старейшината и опира копието си в гърлото му. Едва не се задушавам от спомена за Ада.

— Къде са?

Дори гласът му звучи затлъстял. Бавен, монотонен, провлечен говор. Няма я изтънчеността на баща му. Джослин е човек, който се задоволява с лесни кражби.

— Поеха по друг път. — Старейшината не вдига очи. Дълбок белег с черна коричка се спуска по бузата му. Белег от Джослиновата власт.

— Лъжец! — Джослин обръща коня си. — Няма друг път. Предупреди ли ги?

— Нищо не сме им казвали.

Джослин мушка врата на мъжа с копието си.

— Вие ме предадохте. Предупредих ви, но не ме послушахте. Сега...

Писък разкъсва селото. От една къща изскача прасенце и хуква по пътя. Зад него се вие пушек — някой е завързал горяща стиска сено

на опашката му.

С радостни крясъци сержантите нарушават строя и хукват след него. Някои дори захвърлят копията си. Джослин се смее и не прави опит да ги спре. Обръща копието си и удря старейшината по главата.

— Как да живее господарят, когато крепостните му го предават?

Усмивката на лицето му се стопява. Изведнъж от къщите се изливат мъже и заобикалят сержантите. Оръжията, които носят, са примитивни: ножове, сърпове, вили и дървени чукове, дори покривни греди от собствените им къщи — обаче нападението им е смъртоносно. Заобикалят сержантите. Някои от селяните действат като живи щитове, попивайки с телата си стрелите, така че другите зад тях да преминат. Те изтръгват оръжията от ръцете на войниците; събарят ги на земята и ги разкъсват на парчета.

Джослин и неговият рицар се хвърлят напред в галоп. Веднъж Горнеман каза, че не произходът прави от мъжа рицар, нито обучението или уменията му — причината е неговият кон. Тълпа селяни могат да повалят много пешаци, но само двама рицари могат да ги разпръснат.

Насред улицата има купчина отпадъци — грижливо струпана по-рано. Рицарите я заобикалят, както водата се разделя покрай скала, и минават толкова близо до къщите, че раменете им се отъркват в покривните греди. Слава богу, Джослин идва откъм моята страна.

Отброявам крачките. Ако прибързам, ще бъда стъпкан от копитата; ако закъснея, ще отскоча от задницата на коня. Избирам времето много точно. Хвърлям се от покрива, прегръщам конника и оставям инерцията да свали и двама ни на земята. Джослин изхвърква от седлото, а аз притискам глава в гърдите му, за да се запазя, когато и двамата се стоварваме на земята. Нещо се строшава, когато се приземяваме върху камък, но не е при мен. Изкарах си въздуха, но не съм ранен.

От другата страна на пътя Анселм е свалил противника си от коня и двамата се боричкат в калта. Малко по нататък Хю и останалите са заобиколили третия рицар. Вдигам щита, който Джослин е изпуснал, и издърпвам меча от сламата, където го скрих по-рано. Зад себе си чувам звън. Джослин е смъкнал шлема си и се изправя със залитане.

Толкова години си мечтаех за отмъщение, но сега, когато е дошло, се случва твърде лесно. Изгубил съм малко тегло, откакто спрях да се сражавам, но съм още силен. Джослин вероятно от години не е използвал меча си. Момчето, което радваше със смелостта си, се е превърнало в тлъст и тромав мъж, който разхожда сланините си в тясна ризница.

Изтегля меча си. Аз избягвам мушването и го удрям в лицето с издутата част на щита. Кръв потича от носа му. Виждам Ада отново и кръвта, която се стича от нея. Сграбчвам ръката му с меча, извивам я и стоварвам щита си върху нея. Костта се строшава. Той отстъпва, но шпората му задира в земята. Просва се в калта и мята ръце и крака като риба на сухо.

Стъпвам на гърлото му и вдигам копието си. Джослин става кривоглед в опита си да го следи с поглед.

— Погледни ме.

Не може да отмести очи от върха на копието. Изнасям го назад, за да нанесе удар. Зениците на Джослин се разделят, сякаш дръпнати с конец.

Дали убийството ще излекува раната ми?

Тежестта на копието в ръката ми казва „да“. То подръпва рамото ми, подканяйки ме да нанесе удар.

Обаче ръката ми е безчувствена — не помръдва. Спомням си отшелника: *Ще покажеш ли любов към необичащите, ще покажеш ли милост към безмилостните?*

Аз убих Ада. Сметнах, че мога да играя Тристан за нея и да изтрия нещастieto от историята. Забравих, че за всеки Тристан има по един крал Марк. Ако исках да убия Джослин, можех да го намеря, щом пожелаея. А аз се мотаех по турнири и около наемници, подхранвайки фантазиите си как превземам Хотфор, но в сърцето си знаех, че аз съм виновният.

Джослин я открадна и я завърза за дървото. Негов човек хвърли копието. Ако сега аз лежах в калта под неговото острие, вече щях да съм мъртъв. Каква част от живота ми измина в очакване на този миг?

Милост към безмилостните.

Копието тежи като олово. Ръката ми трепери. Повече не мога да го държа.

По-лесно е да го пусна на земята.

45.

Близо до Реймс, Франция

Анелизе Сирт живееше в областта Шампан на югоизток от Реймс — хълмиста земя, където всеки склон беше покрит с лозя. Минаваха през села с ниски къщи от пясъчник, облени от лунната светлина, капаци на прозорците и заключени врати. Никъде не се виждаха хора. Дъг спря пред порти от ковано желязо, затварящи достъпа до дълга чакълеста автомобилна алея.

— Сигурен ли си, че не сме сбъркали? — В представите на Ели всички учени живееха в къщи като тази на Дъг — претъпкани места, чието основно предназначение е да подслоняват книги. Жилището на д-р Сирт беше истинско шато — триетажна господарска къща с тесни еркерни прозорци, ято помощни сгради и кула, издигаща се над единия ъгъл.

— Това показва картата. Изглежда, още е будна.

Пътуването им беше отнело повече време от очакваното. Вече минаваше единайсет, но прозорците на долния етаж светеха. Ели огледа сенките около къщата и се запита какво ли крият.

— Да оставим колата тук — предложи тя.

— Ако има някой тук, вече са ни видели.

— Това съвсем не е успокояващо.

— Ще ида да огледам. Ако нещо стане, веднага изчезвай.

Тя понечи да го спре, но Дъг отвори вратата и изчезна в мрака. Ели го гледаше как крачи целеустремено по автомобилната алея. Ако изпитваше страх, не го показваше. А тя цялата трепереше.

— Не заслужаваш това — прошепна тя. — Не заслужаваш и такава като мен.

Дъг стигна до края на алеята и се огледа. Първо тръгна наляво, после надясно и надничаше зад ъглите на замъка. Сърцето ѝ заби по-силно, когато той се скри зад една от помощните сгради — вероятно някаква работилница — но след миг се появи отново и ѝ махна, за да даде знак, че е чисто.

Тя подкара по алеята и се присъедини към него пред вратата. Дъг вдигна чукалото, но преди да почука, вратата се отвори навътре. Една висока жена стоеше на прага. Беше по-хубава, отколкото на снимката на факултетската страница. Носеше сивеещата си коса на хлабава опашка, която обграждаше сърцевидно лице с кръгли бузи и устни, завършващи с трапчинки.

— Доктор Кълъм?

Дъг се здрависа с нея.

— Това е колежката ми Ели Стентън.

Докато си стискаха ръцете, Ели осъзна колко мръсна изглежда. Беше си измила лицето в ресторанта и изчетка колкото можа калта, но по джинсите ѝ имаше петна от падането в езерото, а косата ѝ още вонеше на дим.

— Спукахме гума. Спънах се и паднах в канавката, докато я сменяхме.

— Бедничката. — Анелизе я прегърна през рамо и я поведе по застлан с плочки коридор, по чиито стени висяха картини на кучета. — Искаш ли да се преоблечеш? Яла ли си?

Дъг скромно възрази:

— Вече ви задържахме твърде до късно.

Анелизе ги въведе в елегантна приемна. Един пън тлееше в камината, над която бяха окачени чифт лъскави ловни пушки. Дълги брокатени пердета закриваха прозорците, а мебелите сигурно бяха поне стогодишни.

— Ей сега ще сложа чайника.

Анелизе изчезна. Ели седна на крайчеца на тапициран със златист брокат шезлонг, като се надяваше, че няма да го изцапа. Чувстваше се като изгубена душа, която е намерила оазис в пустинята, но не може да повярва, че не е мираж. Всичко около нея изглеждаше толкова меко, топло и утешително, че едва не се разплака.

Анелизе се върна с поднос. Освен чайника и три чаши, на него имаше и чиния месо с къри, нарязана багета и месен пай, разделен на четвъртинки.

— Претърсих хладилника. Имате вид на хора, които се нуждаят от храна.

Ели благоприлично се дърпа около пет секунди, после се нахвърли на парче пай.

— Имате красива къща — измърмори тя с пълна уста.

— Баща ми беше шотландец, а майка ми — германка, но и двамата искаха да са французи. Тази къща е техният начин да го постигнат. — Анелизе седна в дълбоко кресло и подви крака под себе си. — Обаче вие не сте дошли да се възхищавате на къщата.

— Искахме да поговорим за вашите проучвания — започна Дъг.

— Може спокойно да го кажете — Свещения граал. Зная, че в научните среди той е нещо като „мръсна“ дума. — Тя се намести поудобно. — Всъщност радвам се, че се поколеба. Толкова хора, с които се срещам, са фанатици на тази тема.

Ели намаза парче от багетата с масло и добави парче месо.

— В тази област има два вида хора — учени и луди. Опитвам се да избягвам лудите, но не можеш да бъдеш учен — истински учен, и да не се сблъскаш от време на време с тях. Говорят за рицарите тамплиери, карти таро, кръвната линия на Исус, масоните — цялата тази конспиративна лудост. Понякога човек трябва да се възхищава на изобретателността им, но всъщност всичко това са пълни глупости.

— Ние се интересуваме повече от Кретиен дьо Троа и неговата поезия.

Анелизе кимна замислено.

— Доктор Кълъм, когато казахте, че ще дойдете, порових малко в интернет. Вашата област са френските поети и техните класически модели. За Кретиен не сте публикували.

— Това е скорошно развитие.

— Казахте, че искате да ми покажете нещо?

Дъг погледна Ели. Тя извади кожения тубус от раницата и разви пергамента. Подаде го на Анелизе заедно с превода на Дъг.

— Къде намерихте това?

— Семейен приятел го откри на един таван — излъга Дъг. — Знае, че се занимавам със стари ръкописи, и ми го даде да го проуча.

Анелизе си сложи очилата, които висяха на червен шнур на врата ѝ, и се зачете в ръкописа. Лицето ѝ се зачерви.

— Мислите, че това е работа на Кретиен?

Дъг кимна.

— Сигурни ли сте, че е автентичен?

— Иначе нямаше да ви занимаваме.

— Езикът изглежда наред. Използвана е част от лексиката на шампанския диалект. Очевидно стихотворението е свързано с Граала. Всички тези намеци: паницата, копие, девицата. Обаче това вероятно и сами сте разбрали. Какво смятате, че мога да ви кажа?

— Смятаме, че е някаква загадка — обади се Ели, след което се изчерви. — Сега сигурност ще си помислите, че звучим налудничаво.

— Ако ми позволите да обърна цитата на Хенри Кисинджър: само защото сте луди, не значи, че не може да сте прави. — Анелизе свали очилата и ги избърса с шала си, след това се вторачи отново в пергамента. — Някои учени — истински учени — смятат, че поемите на Кретиен са пълни със загадки. В ръкописа на „Ланселот“ има напълно излишно илюминирана главна буква на ред 4401. Цялата поема е общо 7118 реда. 7118, делено на 4401, е равно на 1,62 — златното сечение или пропорция — както щете. Случайност? Никой не може да каже.

Тя разбърка чая си с бисквита.

— Замисляли ли сте се за шахматна задача?

Дъг поклати изненадано глава.

— Защо?

— Кретиен е обичал шаха. Той се явява в няколко от неговите поеми — сигурна съм, че знаете това. Множество примери с шахматни ходове, коне, които са наполовина бели и наполовина черни, черно-бели гербове, дъска за шах, използвана като щит...

Тя се усмихна изпитателно, изчаквайки ги да разберат. Ели първа се сети.

— Стихотворението е мрежа — осем реда с по осем срички. Точно както шахматната дъска.

Анелизе се зае с превода на Дъг.

„По заплетени пътища рицар Христов
търсеше благородни турнири: по право.“

— Думата, която си превел като „турнири“...

— Да, знам, че не съответства на метриката — съгласи се Дъг.

— Можеше да я преведеш и като „обиколки“. Чували ли сте за Задачата с коня?

Ели и Дъг поклатиха глави. Анелизе слезе от креслото и отвори сребрист лаптоп, сложен върху позлатена маса до стената. Влезе в търсачката.

— Обиколката на коня е шахматен проблем. Целта е конят да обиколи със скокове всички шейсет и четири полета на шахматната дъска, използвайки само разрешенния ход — три полета в Г-образна форма. Две нагоре и едно встрани.

— Може ли да се направи?

— С лекота. Проблемът бил известен от векове; най-ранните му решения в Европа датират от средните векове.

— Какво значи това?

— Вашето стихотворение е шахматна дъска — всяко поле е сричка. Може би, ако ги прочете в поредността, в която се движи конят, ще ви каже нещо ново.

— Откъде човек може да знае каква е поредността?

Анелизе зарови и чукна клавиша на компютъра. Ели и Дъг се вторачиха в екрана. Там се беше появила геометрична форма, плетеница от черни линии, пресичащи се под остри ъгли и образуващи наслагващи се триъгълници. Не беше същото като мозайката в „Мирабо“, но приликата беше очевидна.

Анелизе, която беше с гръб към тях, не видя шока по лицата им.

— Така изглежда едно от решенията.

— Едно от решенията? — повтори Ели несигурно. — Колко са общо?

Анелизе превъртя страницата на екрана и текстът се замени с изображения.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. — Тя почете още малко и се изсмя обезсърчено. — Според тази интернет страница никой не знае колко възможни обиколки има. Според последни оценки били над сто трилиона...

Тя събра чашите и ги сложи на подноса.

— Страхувам се, че не можах да ви помогна кой знае колко.

— Напротив — отвърна Ели. — Даде ни много материал за размисъл.

— Вероятно всичко това са глупости. Има нещо в Граала, което предизвиква фантазии дори у закоравели стари циници като мен. Преди осемстотин години Кретиен дьо Троя описва златен поднос. В

следващото поколение той се превръща в чашата на Христос. В германската традиция това е камък, паднал от небето. Сега хората вярват, че това е тялото на любимото Христово дете, или езотерична мъдрост. Знаете ли, че има учени, които твърдят, че Кретиен се е стремил да направи поемата си колкото може по-вбесяваща? Струпва тези наситени, загатващи символи и не ти казва какво означават; сюжетът му се изплъзва от контрол без развръзка и на всичко отгоре го оставя nedovършен. Може би всичко е шега, за да накара хората да полудеят от догадки?

— Вие не мислите така.

Ели прибра кожения тубус в раницата и стана.

— Задържахме ви прекалено дълго.

— Имате ли къде да отседнете?

— Ще намерим хотел.

— Не и в околността, особено по това време. Останете тук, ще ми бъде много приятно.

Ели погледна Дъг. Представи си легло с чисти чаршафи, меки завивки и топла вода.

— Много мило от ваша страна.

Анелизе посочи с леко неудобство голямата къща.

— Имам достатъчно помещения.

* * *

Стаята, която им предостави, беше топла и уютна. Дъг трябваше да измъкне Ели насила изпод душа, за да може и той да се изкъпе. Тя остави дрехите си в ъгъла и се сви гола под тежката завивка. Главата ѝ потъна във възглавницата и когато след няколко минути Дъг легна до нея, вече се унасяше. Той се притисна в нея и я прегърна.

— Тази обиколка на коня...

— Да...

— Имам я в раницата. Бихме могли...

— Шт... — Не искаше да мисли повече за това.

Ели се събуди в мрака. Фосфорните стрелки на будилника на нощното шкафче показваха четири без четвърт. Полежа няколко секунди, припомняйки си къде се намира, и се наслаждаваше на покоя на нощта. Беше на топло и безопасно място; нямаше къде да ходи. Вслуша се в тихото и равномерно дишане на Дъг до нея.

Трябваше да пишка. Измъкна се от леглото и зашляпа по дървения под. Тоалетната беше в края на коридора, тъмна, като се изключат ивиците лунна светлина, нахлуващи през прозореца. Не можа да намери ключа за лампата.

„Чувствам се като призрак — помисли си тя. — Бледа фигура, която се носи из къщата.“ Това не беше по-невероятно от всичко случило се.

Потърси с пръсти бутона на казанчето. Тоалетната обаче беше от старомодните — с верижка за дърпане, която висеше някъде в мрака. Посегна към нея, когато нещо отвън привлече погледа ѝ.

По автомобилната алея приближаваха светлини.

46.

Долината на Белия кон, Англия, 1143 г.

Копието се поклаща в калта на косъм от лицето на Джослин. От драскотината на бузата му тече кръв. Мина много близо. Дори когато го пусках, не знаех какво ще направя.

Очите му са така ококорени, че ми минава мисълта дали не е умрял от страх.

— Откъде се взе? — прошепва той.

Няма какво да говорим. Сега, когато взех решение, не искам никога повече да го видя. Стигам със залитане до една къща и повръщам в калта. Анселм ме наблюдава — не може да разбере защо го направих. Аз също не се разбирам. Знам само, че една рана няма да излекува друга. Но може би милостта ще го направи.

Пет мили нагоре по пътя намираме фермата, където Джослин държи селските жени. Пазачите скачат на крака, когато приближаваме, но щом виждат, че водим господаря им с въже, бързо свалят оръжия. Анселм разбива вратата с брадва. Жените, които излизат и примигват на светлината, са за съжаление. Косите им са разпуснати, роклите — развързани и толкова износени, че нищо не крият. Вратовете им са мършави, а лицата — бледи от глад. Въпреки това от пръстите им капе злато — златните нишки, които впитат в роклите на благородничките в двора. Всяка нишка сигурно струва повече от храната, която Джослин им дава за месец. Почти съжалявам, че не го убих.

Анселм срязва въжето на Джослин.

— Ако чуя, че отново тормозиш селяните си, ще напъхам тези конци в устата ти, докато не пукнеш. — Посочва ме. — Не съм толкова милостив, колкото моя приятел.

Оставяме ги в двора на фермата. Джослин е не по-малко замаян от жените, които не знаят какво да правят сега, след като бяха освободени.

Вече е късен следобед и слънцето докосва хоризонта, когато намираме двора. Той е на фронтната линия на бушуваща война, но не се водят много сражения. От един хребет виждаме червени и зелени палатки, осеяли като кръпки полетата — от гората чак до речния бряг. В момента се провежда обсада — армията е разположила каменохвъргачка на брега. На всеки десетина минути тя трепва като насекомо и една скала полита към града на срещния бряг. Някои прелитат над стените, за да смутят вечерята на хората, други падат във водата. Няколко улучват целта.

На около километър от реката се издига господарска къща. Две знамена се развяват от кулата ѝ — двата английски лъва и до тях златист флаг.

— Стивън дава на кралицата си равноправие — казва Хю. В гласа му има възхищение, но не към Стивън.

— В Уинчестър кралица Матилда ръководеше армията му и разгроми императрица Мод — подхвърля Анселм. — Странни са времената, щом жена води армия срещу друга жена.

— Да, наистина странни времена — съгласявам се аз.

Яздим през разпрострелия се лагер. От тези полета няма да се роди зимна пшеница. Армията се движи като гигант — където стъпи, смазва с ботуша си земята. Вече години наред тези гиганти мародерстват из Европа. Отпечатъкът им ще остане дълго след като са изчезнали.

Стигаме до господарската къща. Мъж с дървен крак седи на тревата пред портата и дялка парче ясен. Дворът пред къщата е оживен от задачите, свързани с кралския двор. Толкова са заети, че никой не ни спира. Слизаме от конете и влизаме направо в залата.

Никога не съм виждал крал. Ако Анселм не го беше посочил, вероятно нямаше да го разпозная. Един тъмнокос мъж седеше обезсърчено в края на дълга и широка зала, а рицарите на масите разговарят помежду си. Не вдигат толкова шум, колкото човек би предположил заради техния брой. Дори без да съм чул за какво говорят, усещам, че са мрачни и обезверени.

— Той беше най-могъщият монарх в християнския свят — измърмори Анселм, — а виж го сега.

Хю измърморва нещо на един прислужник, който изчезва зад малка врата. Връща се с един мъж с блестяща синя роба и дълго кожено палто.

— Хенри, епископ на Уинчестър и игумен на Гластънбъри.

— Наш приятел — прошепва ми Анселм.

Епископът прилича на по-възрастна и тромава версия на мъжа на трона. Пръстите му са отрупани с пръстени — златни и сребърни, инкрустирани с камъни във всевъзможни цветове.

Разпознава Хю и го поздравява, след това ме поглежда остро.

— Кой е този?

— Един от хората на Малегант, който се промени.

— Нима?

Хю кимва.

— Малегант идва насам. Трябва да предупредим краля.

Епископът поглежда през рамо. Кралят още седи отпуснат на трона си, вторачил поглед в златната чаша, която държи. Монархът би трябвало да е пулсът на своето кралство, центърът на неговата енергия. Има нещо ужасяващо в това да го видиш толкова самотен.

— По-добре да говориш с кралицата. Днес брат ми не е на себе си.

Намираме кралицата в квадратна студена стая, гледаща към реката и обсадата. Тя е по-царствена от своя съпруг, с кремава кожа. Косата ѝ е толкова руса, че е почти бяла, и се спуска на дълги букли до хълбоците ѝ. Носи бяла копринена рокля с избродирани златни цветя.

Изслушва Хю, който излага страховете си. Той не споменава за предмети със сили и неизлечими рани, а само, че един мъж идва, за да убие краля. Тя си играе със закопчалката на гривната и не дава израз на чувствата си. От мига, когато стана кралица на Англия, разни хора поставят под съмнение правото на съпруга ѝ върху трона — обикновено с помощта на армия зад гърба си. Какво значение има още един човек?

Освен това разказът на Хю я обърква.

— Но как могат да го убият? Та той е кралят!

Това е основателен въпрос. Миналата година в битката при Линкълн императрица Мод плени Стивън и го държа месеци в плен, докато Матилда не плени нейния брат и я принуди да ги разменят. Не

съм запознат с вътрешния живот на една императрица, но съм готов да се обзаложа, че на Мод дори през ум не ѝ е минало да убие Стивън.

— Цезар не беше толкова велик, че Брут да не може да го наръга с ножа.

Кралицата е образована жена и разбира намека.

— Но това е било в езическите времена. Да убиеш монарх, благословен и осветен от Бога... — Тя поклаща глава. Идеята е не само отвратителна — а немислима.

— Тези мъже не са благородници — притиска я Хю. — Те са безбожни разбойници. Те убиха граф Дьо Пеш, а сега искат да хвърлят цялото кралство в безредици.

— Убийството на краля не е същото като убийството на граф.

Хю се съгласява с тази логика.

— А видяхте ли състоянието на нашето кралство?

Тя се вторачва през прозореца. Нощта се е спуснала, но пурпурно сияние осветява хоризонта, където нечия къща или нива гори.

— Посевите не растат, бароните заплашват арендаторите си, трупите остават непогребани, всеки син се обръща срещу баща си. Някои свещеници казват, че Христос и ангелите са обърнали гръб на Англия.

Хю кимва сдържано.

— А ако крал Стивън умре, тези свещеници ще твърдят, че сега е било благословено време — направо златен век в сравнение с това, което е настъпило след него.

В гласа му има нотки на отчаяние, които проникват през хладнокръвието на кралицата. Тя се обръща към епископ Хенри:

— Познаваш ли тези мъже? Имаш ли им доверие?

Епископът кимва.

— Тогава ми доведи Уилям.

С Хю се оттегляме в едно преддверие. От мертеците още висят връзки лук — вероятно е било склад, преди господарската къща да се превърне в импровизиран дворец. Хю крачи из помещението, а аз гледам през прозореца. Избухнали са още пожари — сякаш цялото кралство гори.

Златен век.

Вратата се отваря. Уилям от Ипър, капитанът на армията, нахълтва и поема към стаята на кралицата. Ние тръгваме подире му. Той е висок, красив мъж със силни черти и командирски поглед. Бели косми изпъстрят черната му коса, а кривата му усмивка те кара да търсиш доверието му. Познавам го по името, което си е спечелил — от години той е най-страховитият наемник на запад от Рейн. Сега е капитан на краля. Странни времена.

— Тези мъже са пристигнали от Лондон — обяснява му кралицата. — Твърдят, че един едноок наемник идва след тях, за да нападне краля. — Тя леко повдига рамо, отхвърляйки авторството на тази нелепа история. — Може ли да провериш мерките и да осигуриш пълна защита на краля?

Тя се е обърнала към Хю и епископа и в началото не забелязва реакцията на Уилям. Красивата увереност се стопява, лицето му става сиво.

— Едноокият пристигна преди час. Носи писмо от нашите съюзници в Лондон и торба със злато за нашата кауза. Искаше да помогне.

— Къде е сега?

— Помоли за аудиенция при краля. — В този миг Уилям изглежда уплашен като десетгодишен оръженосец. Почти шепне: — Помислих си, че това ще го разведри.

Повикана е стражата, запалени са фенери. Цялата господарска къща е обърната наопаки. Минава време, докато се установи съдбоносният факт.

Кралят е изчезнал.

47.

Близо до Троя, Франция

Два черни мерцедеса се носеха по чакълестата автомобилна алея. Спряха пред къщата от двете страни на нисана. Вратите се отвориха и от колите слязоха шестима мъже. Единият беше висок и властен, със сребриста коса, която грееше на лунната светлина.

Ели изтича в стаята и разтърси Дъг.

— Бланшар е тук.

— Как...?

— Няма значение. — Беше започнала да се облича. Смрадта на кал и пот, която беше успяла да изтрие в банята, отново я обгърна.

Дъг скочи от леглото и също започна да се облича.

— Откъде ще знае, за да се обади на Бланшар?

— Можеш и сам да го попиташ, ако не се махнем по-бързо.

Прозорецът гледаше към задната част на къщата. Там всичко беше спокойно — дълги ливади и чемширени живи плетове, залети от лунната светлина. Стената на къщата беше отвесна и светла, без украса или водосточни тръби.

— Можем ли да скочим?

Ели поклати глава.

— Няма да си строшим вратовете, но няма да можем да ходим.

Тя грабна раницата и излезе на стълбищната площадка. Долу се беше появила светлинка. Тихи гласове се чуваха откъм коридора; сенки се полюшваха по плочите.

Дъг застана до нея. Три етажа по-долу се чу скърцане на стъпало.

— В капан сме.

Обхвана я отчаяние. Да стигнат толкова далече и да ги хванат толкова лесно. Трябваше да се сети, че ще свърши така.

Дъг забърза по коридора, опитвайки вратите. Ели го последва.

— Не можем да се скрием. Ако не сме в стаята си, ще обърнат цялата къща. — Стъпките бяха стигнали до първия етаж.

— Шатото трябва да има задно стълбище за прислугата.

Дъг стигна края на коридора и заопипва стената. Беше покрита с бяла ламперия, за да не се отличава от другите стени.

— Тук под корнизата има вдлъбнатина. — Той пхна пръст и с щракване и леко скърцане стената се завъртя навътре. — Ето.

Дъг включи мобилния си телефон и го протегна напред. На диодния блясък от неговия екран Ели видя виеща се стълба. Затвори вратата зад гърба си и тръгна подир Дъг, следвайки кръгчето бледа светлина от телефона. Поколения прислужници бяха изгладили камъка на стъпалата. Когато стрелна поглед назад, Ели се хлъзна и едва не полетя с главата напред в бездната. Дъг я прихвана и сложи пръст на устните си.

— Внимавай!

Ели се заслуша. Отново се чуваха гласове — под тях. Бяха прекалено приглушени, за да идват от стълбищната шахта. Отпред се появи светлина, нахлуваща от кръгъл отвор в стената.

— Това трябва да е ключалката за друг вход.

Ели коленичи и залепи око на дупката. Тя гледаше към приемната, където бяха седели по-рано. Огънят беше угаснал, но светеха всички лампи. Анелизе Стирт стоеше до камината с чаша бренди и гледаше към някого, когото Ели не можеше да види.

— Двадесет и пет години, откакто ми показва ръкописа, а аз още го помня, все едно е било вчера. Не изтрих вашия номер. За всеки случай.

— Много хубаво. — Гласът на Бланшар бе хладен и сдържан както винаги. Устата на Ели беше суха като пясък. — Господин Спенсър ще бъде много щастлив да си го получи обратно.

Анелизе отпи от брендито. Движенията ѝ бяха отсечени; чашата издрънча върху полицата на камината, когато я остави.

— Знаете колко много исках да го видя отново. От мига, когато господин Спенсър ме покани в своя замък, се чувствам като съвременен сър Пърсивал. Прекарах една нощ в замъка и видях чудни неща, оттогава все се опитвам да се върна там. Разбира се, не казах нито дума.

— Ако бяхте...

Викове се понесоха из къщата, сякаш идваха отвсякъде. Глух удар закънтя надолу по стълбището. Някой блъскаше вратата горе.

— Знаят, че сме избягали.

Чуха се още удари. Ели чу пукот, след това нещо се строши, последваха гневни викове. Тя се огледа. Вече бяха на приземния етаж, но стълбището не свършваше. Сигурно имаше и мазе. Не смееше да влезе в приемната, докато Бланшар беше там. Затова продължиха надолу.

Светлината на телефона освети стара дървена врата — дебели дъски, сковани с пирони и подсилени с напречни железни пръчки. Не беше затворена, затова прекрачиха прага. От другата ѝ страна имаше няколко дебели резета. Дъг затвори вратата и я зарези.

— Това ще ги задържи известно време.

— Къде сме?

Дъг вдигна телефона и го завъртя над главата си, разкривайки тухлено мазе и сводесто пространство. В сенките се виждаха прашасали бъчви.

— Вероятно това е старата винарска изба. В някакъв период към шатото е имало лозе.

— И сега накъде?

Дъг отново освети помещението, но по-бавно.

— Шампанското ферментира в големи бъчви. Няма начин да са ги вкарвали през стълбата за прислугата.

Стъпки се спуснаха до вратата и спряха. Ели се вторачи в резетата и се запита колко ли време ще издържат.

— Ели, вътре ли си?

Гласът на Бланшар. Звукът му беше като магия, стисна я за гърлото така, че не можеше да продума.

— Ели, в капан си. Отвори вратата.

След това зачака.

— Винаги съм знаел, че си специална. Справи се по-добре от всички през последните осемстотин години. Организира ни здраво преследване. Но сега всичко свърши. У теб има неща, които ни принадлежат. Върни ги и няма да таим лоши чувства.

Зад нея Дъг ровичкаше в един ъгъл. Ели още не можеше да проговори. Бланшар започна да звучи раздразнен.

— А ти, Дъглас Кълъм, дойде да спасиш приятелката си. Колко благородно — особено като се има предвид как се отнесе тя с теб. — Сух смях. — Може би не ти е казала? Тя ти изневери. Отдаде ми се

напълно. Ти беше нищо за нея, докато не откри, че може да те използва.

Ели се почувства като от стъкло, сякаш един чук току-що я беше разбил на милион парченца. Погледна през рамо. Дъг беше изчезнал наполовина в една ниша между две колони, борейки се с нещо в стената.

— Ели, търпението ми не е безкрайно. Отвори вратата!

Чу някакви шумове, които не можа да определи — тътрене, мърморене, щракване. Какво...?

Силен взрив разтърси мазето и заеча в стените. Вратата се разтърси и от нея се понесоха облаци прах, но не подаде.

Някой я сграбчи изотзад. Тя изпищя, но ушите ѝ още кънтяха от взрива и едва долови собствения си глас. Беше Дъг, с мрачно лице. Говореше ѝ нещо, но тя не го разбираше. Повлече я към нишата между колоните, където имаше ниска врата. Друг взрив разтърси вратата. Дъг каза нещо, което ѝ прозвуча като „ловна пушка“.

Поведе я надолу по нисък тунел с каменни стени, който свършваше при дървена стълба и двукрил капак. На халките беше закачен незаклучен катинар. Дъг го издърпа и отвори едната половина на капака.

Бяха излезли в една от помощните сгради. През прозореца на задната стена Ели видя шатото да се издига гордо на около шест метра от тях. Сградата трябва някога да е била част от винарската изба, но сега беше гараж. Зелен ленд роувър изпълваше помещението, а по стените бяха закачени градинарски инструменти. Комплект ключове за колата на връзка с формата на тапа от шампанско висяха на една кука. Дъг ги хвърли на Ели.

— Ти ще караш.

— Къде отиваш?

— Бъди готова!

Дъг взе ръждясал боен чук от една лавица. Изражението му беше толкова яростно, че тя изпита облекчение, когато изскочи от гаража. Качи се в ленд роувъра и пусна двигателя.

Няколко мига беше неизразимо тихо. Ели седеше в мрака и трепереше толкова силно, че са запита дали ще може да кара. Погледна раницата на задната седалка, издрана и кална от техните изпитания.

Помисли си дали да не я изхвърли от колата и да я остави на Бланшар, а те да избягат някъде, където не могат да ги намерят.

Шумът от трошащо се стъкло разкъса тишината. Секунда по-късно Дъг нахлу в гаража и се хвърли запъхтян на седалката до нея.

— Карай!

Ели натисна газта. Вратите на гаража не бяха напълно отворени — тя ги блъсна силно, изскочи и поднесе на чакъла, преди да се понесе по автомобилната алея. Огледалата бяха залети от светлина, когато външното осветление на шатото блесна. Ели забеляза движение, тичащи фигури и за неин ужас колите потеглиха.

— Мислех, че си ги повредил.

— Строших им фаровете. Не могат да ни гонят, ако не виждат къде карат.

Вратата зейна пред тях и видяха пътя зад нея.

— Накъде?

— Където и да е.

Тя стигна пътя и зави надясно. Увеличи скоростта толкова, че нямаше време да погледне назад.

Дестрир спря мерцедеса, след като излетя от портата. Нямаше да стигне далеч без фарове по тези селски пътища. Скочи от колата и се завтече към багажника. От ленена торба извади дълга пушка с оптически мерник. Облегна я на покрива на колата и се прицели. Ускоряващият джип попадна на мушката, стоповете му се насочваха към горичка. Силните фарове хвърляха снопове светлина напред, така че силуетът на шофьора ясно се виждаше.

Пръстът му обра мекия спусък.

48.

Уилтшир, Англия, 1143 г.

Поне няма труп.

Хю казва:

— Държат го някъде на сигурно място. Ще заведат краля и ще го използват там.

Не казва за какво говори.

Часовоите са повикани и разпитани. Всеки е видял по нещичко, дори ако е измислено само за да угодят на кралицата. Безценни часове минават, докато отделяме фактите от лъжите. Те знаят само, че трябва да търсят едноок търговец на платове — кралицата не иска никой да научи истината.

— Нали може да си представите какво ще спечели императрицата от страданието му, ако се разчуе, че е отвлечен от търговец.

Има предвид, че половин Англия вече не вярва, че Стивън е законният крал. Ако това се разчуе, той ще е свършен. Стига да го намерим жив.

Слугите донасят пънове и огънят гори цяла нощ. Кралицата и епископ Хари седят в нейните покои, а Хю и Уилям обикалят господарската къща и събират хора, провизии и оръжия. Излегнал съм се до един гоблен и не ме забелязват. В двора е събрана дружина рицари, но небето вече изсветлява, а те не знаят по кой път да поемат.

Малко преди съмване един от разузнавачите влиза с галоп в двора. Намерил възрастен пастир на пътя за Монмаут, който видял шестима мъже да яздят бързо по посока на Уелс. Трима яздели напред, а един увит в наметало с качулка, яздел между други двама. Спомнял си мъжа начело — бил огромен, с черна броня и грамаден черен кавалерийски кон.

Това беше достатъчно за Уилям. Качваме се на седлата и потегляме.

Не можем да тръгнем с голяма сила — трябва да се придвижваме бавно, а и враговете на краля ще разберат, че нещо не е наред. Уилям е избрал трийсет рицари заедно с Берик, Анселм, Хю и мен. Мисля си за онова оръжие, което Малегант възнамерява да използва срещу краля. Питам се дали сме достатъчно.

Пътищата са почти празни. Хората сигурно чуват нашата група, звъна на ризниците, и предполагат най-лошото. Живите плетове потрепват и дърветата шепнат с ехото на току-що замлъкнали гласове.

В ранния следобед стигаме до река — толкова широка, че дори стрела не би могла да я прекоси. Близо сме до морето: свирци ровят за червеи в пясъка, а от бреговете, покрити с бурени, се носи миризма на гнило. Реката изглежда толкова чуждестранно, че когато Хю произнася името ѝ, ми е трудно да повярвам. Река Севърн. За последно я видях, когато бях десетгодишен, на път за Хотфор. И бях в лодка.

— Не може да са пресекли тук. — Уилям върти коня си на речния бряг. Няма начин да преплуваш с кон. Има колове за връзване, но единствената лодка, която се вижда, е голяма, наполовина потънала гемия.

Анселм сочи към нея. Има дупки в носа, белезите от брадвата са още видими. Не е направено днес — дървото е вече изгнило и черно.

— Някой не иска да пресечем реката.

Яздим по брега и стигаме до голяма скала, препречваща пътя. Разплискваме плитките води и когато я заобикаляме, виждаме лодка с двама мъже да се полюшва малко по-навътре. Спираме и чакаме течението да ги докара при нас, но те не помръдват. Хвърлили са котва. На носа на лодката единият закача лещанка на чепаре и го замята в реката.

Хю навлиза с коня във водата и ги вика.

— Има ли наблизко брод или мост през реката?

Рибарят се смръщва и отпуска влакното. Хю е подплашил рибата.

— Няма.

— А лодка?

— Няма по-големи от тази. — Мъжът оглежда рицарите на брега. — Няма начин да преплуваш с кон двацет левги.

— Видяхте ли други рицари да минават оттук? Петима мъже и един затворник?

— Минаха тази заран.

— Пресякоха ли?

— Не тук. — Той сочи нагоре по течението. — Натам.

Реката се свива, докато я следваме. Отливът е започнал и дълги пясъчни наноси се показват от водата. Хю продължава да хвърля погледи към реката — явно се изкушава. Обаче наносите крият опасности — тласкат водата в тесни канали, където тече дълбока и бърза.

Накрая Хю извиква на Уилям да спре.

— Тук можем да пресечем.

Уилям поклаща глава.

— Твърде опасно е.

— Забавянето също.

Брегът от другата страна е почти отвесен, защото реката е издълбала и отнесла пясъка. Обаче коритото изглежда тясно — сигурен съм, че съм прескачал и по-широки.

— Нека опитам.

Събличам се по туника, за да не ми тежи бронята, отстъпвам, след това забивам шпорите и се понасям в галоп. Конят скача, гърбът му се издига под мен, вдига ме във въздуха. Навеждам се напред, стискам страните му с колене, замаян от скоростта.

Стоварваме се във водата със силен плисък. Сбъркал съм в преценката на разстоянието, но не и конят. Той се хвърля напред с извита назад глава. Силните му крака блъскат течението. За миг имам усещането, че съм яхнал бъчва.

Но в този момент тялото му се стяга. Докоснал е дъното. Вода се стича от страните му, докато забива копита, за да се изкатери по брега, хвърляйки пясък зад гърба си. Стига до върха и рухва на колене с хъркащи дробове.

Аз не съм много по-добре. Слизам с труд от седлото и се обръщам към останалите. С кашлица изхвърлям водата от гърдите си, после се провиквам:

— Е, видяхте ли?

Трийсет и няколко лица ме гледат със смесица от възхита и недоверие. Дори от това разстояние мога да видя, че никой няма да ме

последва.

— Дръж покрай реката — провиква се Хю. — Търси мястото, където са пресекли — трябва да има следи. Ние ще го намерим от тази страна и ще дойдем при теб.

Този план не ми харесва. Настъпва нощ, студено е, а аз съм подгизнал. Не зная още колко може ще издържи конят ми, нямам никакви оръжия.

Хю ми хвърля копие през реката.

— Вземи и не се бави.

Стоя на пясъка и ги наблюдавам как се отдалечават. Когато се изгубват от поглед, свалям седлото и го слагам на тревата да изсъхне. Свалям и одеялото, което стои под него, и избърсах тялото и краката на коня. Когато си възвръща част от силите, му слагам отново юздата и го повеждам.

Няколкостотин метра навътре в сушата намирам селски път, който върви покрай реката. Оглеждам полята за някаква ферма, но няма нищо. С въздишка се насочвам на север. Забравил съм за Малегант, за краля, за съкровището на Хю — искам само легло за през нощта и чиния топла храна.

Влизам в горичка от брези и шубраци. Тъмно е, макар че кората на брежите сякаш грее със сребриста светлина. Не пеят птички — чудя се къде ли са отишли.

Изпуква клон. Обръщам се. Един мъж стои сред дърветата и ме гледа. Носи мръсна риза и странни високи обувки от заешка кожа, но нямам намерение да го подигравам. Държи лък, и стрелата в опънатата тетива сочи право към гърлото ми.

49.

Близо до Троя, Франция

Мерцедесът се люшна, когато вратата на пътника се отвори.

— Имам добра видимост — обяви Дестрир. Той се въртеше бавно, следейки джипа с пушката. — Да стрелям ли?

Не се случваше често Бланшар да се колебае. Дестрир отвори лявото си око и го погледна.

— Да стрелям ли? — попита подразнен. — Ще ги изгубя сред дърветата. — Никакъв отговор. — Мамка му, Бланшар, да стрелям ли? — Завъртя едно колелце на оптичския мерник, за да регулира разстоянието. Пръстът му се изви около спусъка. — Ще стрелям.

Пушката подскочи в ръцете му, когато една силна ръка хвана цевта и я вдигна нагоре. Куршумът полетя към луната.

Дестрир свали пушката и погледна Бланшар с неприкрита ярост.

— Само защото си я чукал...

Ударът попадна право в брадичката му и беше толкова силен, че го замая. Усети вкуса на кръв в устата си. Трябваше да използва цялата си дисциплина, за да не смаже носа на Бланшар с приклада.

— Това не е твоя работа. — Дъхът на Бланшар се виеше в нощта. — Ако искаш да продължиш да работиш за „Монсалват“, никога вече не го споменавай.

В далечния край на долината ленд роувърът изчезна между дърветата.

Пътуваха цял час, без да продумат. Очите на Ели се стрелкаха между огледалата и пътя пред колата; не смееше да погледне Дъг. Едва когато видяха табела за денонощен супермаркет, той каза:

— Спри тук.

Магазинът беше почти празен. На щанда с канцеларски материали намериха милиметрова хартия, паус и детски чертожен

комплект. По пътя към касите Ели добави две кутии бисквити, няколко пакетчета разтворимо кафе и опаковка с шест бутилки кола.

— Някъде наблизо има ли хотел? — попита Дъг касиера.

— Ако продължите по този път, след пет километра има къмпинг.

Зората беше започнала да оцветява небето, кървавочервени лъчи разсичаха сивите облаци. Видяха знака за къмпинг и завиха по калния черен път. След няколкостотин метра пътят им препречи знак „Затворено“, окачен на пластмасова верига и две стойки. Отвъд нея се виждаха група каравани, подпрени на тухли, ниска тоалетна от сгуробетонни блокчета, а зад тях се простираше празно поле. Триъгълна табела, закована на едно от дърветата, уведомяваше уважаемите клиенти, че до април къмпингът е затворен.

Дъг слезе и откачи веригата. Ели вкара джипа и го паркира зад караваните така, че да не се вижда от пътя. Дъг извади джобното си ножче и се зае с една от ключалките на караваните, докато подаде.

— Полезно умение.

— Прахосана младост. — Обаче не се усмихна.

Караваната приличаше на музей на 60-те години: тютюневожълти стени, оранжев балатум на пода и кафяви гетинаксови повърхности. Гол, нагрисан от мишки матрак покриваше задната повдигната част. Ели дръпна пердетата, оставяйки само малка пролука, за да видят, ако някой дойде. Дъг извади канцеларските материали от найлоновия плик и ги сложи на масата. После кимна към кухненския бокс зад преградната стена.

— Дали работи?

Ели си помисли, че напрежението ще я пречупи.

— Онова, което каза Бланшар...

— Едно кафе ще свърши чудесна работа.

Тя излезе навън, за да не я види, че плаче, и намери газовата бутилка в сандъка на теглича. Вода капеше от дърветата; ято гарвани бяха накацали по жиците. Отвори вентила и за своя изненада чу съскането на газ.

Когато се върна, вече се беше съвзела. Нямахте чайник, но под мивката намери тиган и кутия кибрит и успя да стопли малко вода за кафе.

Дъг оглеждаше съсредоточено листовите.

Първо нарисува мрежа осем на осем квадратчета на милиметровата хартия и записа поемата на старофренски сричка по сричка. Тя изпълни точно мрежата. Прекопира мрежата на пауса, след това извади ксерокопието на мозайката от „Мирабо“ и я прекопира в мрежата.

— Дали в средните векове са имали паус? — попита Ели.

— Ако веленът се намокри, става полупрозрачен. А може просто да са използвали молив. Или никой досега не е правил това.

Дъг сложи диаграмата върху поемата и ги изравни така, че очертанията на двете мрежи се припокриха. Съвпадаха напълно и сега сричките се свързваха по нов начин чрез обиколката на коня.

Обаче нещо не беше съвсем наред.

— Това е безкраен затворен кръг — осъзна Дъг. — Можеш да започнеш да четеш откъдето и да е — и да поемеш в една от двете посоки.

— Започни оттук. — Тя вдигна оригиналния ръкопис и посочи цветната буква Е в началото на петия ред. — Това обяснява защо е сложил този сложен инициал в средата на стихотворението. А ако погледнеш в буквата, вътре се виждат спирали, завиващи обратно на часовниковата стрелка.

— Повечето средновековни черковни лабиринти вървят обратно на часовниковата стрелка.

Дъг насочи вниманието си към мрежата, взе чист лист хартия и записа поемата обратно, започвайки от първата сричка на пети ред и завършвайки с третата сричка от долния ред. Ели наблюдаваше през рамото му и сравняваше с оригинала.

Печката започна да съска, когато водата в тигана кипна. Ели намери две поочукани чаши за чай, направи кафе и се опита да не разлее и капка, докато го наливаше. Остави едната до Дъг, който изръмжа нещо в благодарност. „Като две малки деца, които си играят на мама и татко в кукленска къща“, помисли си тя. Невъзмутимото му спокойствие направо я съсипваше.

Дъг остави химикалката и отпи от кафето.

— Не мога да разбера смисъла. Трябва да има някакъв вторичен код.

Ели изведнъж се почувства страшно уморена. Опита се да потисне прозявката си, но не успя. Лицето на Дъг се размаза пред

очите ѝ.

— Трябва да поспиш. Аз ще поработя още малко.

В задната част на ленд роувъра имаше одеяло. Ели го просна на матрака и се зави с едно от проядените от молци одеяла в караваната. Престори се, че затваря очи, но продължи да наблюдава наведения над масата Дъг. Той дъвчеше края на химикалката и почукваше с пръсти по чаената чаша. Искаше ѝ се да може да го прегърне и да го дръпне в леглото при себе си.

В един момент очите ѝ се затвориха наистина. Дъг стана от масата и влезе в нейните сънища. Някои бяха възторжени, другите — ужасни. След това единственото, което можеше да си спомни, беше тъгата.

Когато се събуди, първата ѝ мисъл беше, че изобщо не е спала — през цепнатината на пердето навън сякаш още беше ранно утро. Обаче часовникът показваше четири часа. Беше спала непробудно до свечеряване.

Караваната беше празна. Дъг трябва да беше излизал, прибрал и излязъл отново: найлонова торба с храна стоеше на масата до спретнатата купчина листа и една зелена книга. Двете чаши за кафе стояха на сушилника на мивката — измити.

Ели отиде до масата. Най-горният лист беше покрит с драсканици, случайни срички, подреждани и преподреждани, заграждани букви, свързани с черти и накрая задраскани. В средата на страницата бе оградена с дебели линии една-единствена дума: „ЛОКМЕНЕЗ“.

Книгата се оказа пътеводител „Мишлен“ за Бретан. Парче хартия отбелязваше картата на западната част от полуострова. *Финистер* — крайт на света. На малко разстояние от Брест, навътре в сушата на пуст квадрат от картата, където пишеше единствено Черните планини, Дъг беше белязал мястото с кръстче.

Кръстчето сочи мястото. Кръстчето е целувка. Кръстчето е край.

Тя надникна през прозореца. Ленд роувърът още беше там, но не можеше да види Дъг. На пазар ли беше отишъл? Или на разходка?

Якето му висеше на облегалката на стола, значи имаше намерение да се върне.

Знаеше какво трябва да направи, макар че се мразеше за това.

„Сега вече знаеш каква съм в същност — помисли си тя. — Няма да ти причинявам повече мъка.“

Събра листата и пътеводителя и ги пхна в раницата си, като от бързане ръцете не ѝ се подчиняваха. Не искаше той да я завари. Знаеше, че ще настоява да тръгне с нея. Но така щеше да е в по-голяма безопасност. Това беше последната добрина, която можеше да му направи.

Взе найлоновата чанта с продуктите, надяваше се, че той няма да има нищо против. Остави двайсет евро на масата и набързо надраска бележка на парче милиметрова хартия. Нямаше време да изрази всичко, което изпитваше — толкова много благодарност, толкова вина. Затова просто написа: „Съжалявам за всичко“.

Подкара и повече не погледна назад.

50.

Карлиън, Уелс, 1143 г.

Лъкът е груб и възлест — не от рог или тис каквито използват норманите, а небелен малък бряст. Това обаче нямаше да му попречи да ме убие. На тъмно уелските стрелци могат да улучат окото на прилеп.

Аз пускам копието и вдигам ръце в знак, че се предавам. Това е мъдър ход, защото още мъже излизат иззад дърветата. Със своите зелено-кафяви ризи и с калните си лица приличат на оживели дървета. Връзват ръцете ми и ме повеждат.

Крачим в нощта. Каквито и опасности да дебнат по пътищата, тези мъже не се страхуват от тях. Гледам си в краката и не поглеждам на повече от метър напред. Не мисля за краля, нито за Малегант — не ме е грижа. Мисля си за Джослин. Спомням си тежестта на копието в ръката ми и трепкането на върха, докато висеше над лицето му. Спомням си прилива на милост и се чудя защо го направих. Въжето жули китките ми и аз питам Бог: *Така ли ми се отплащаш?*

На разсъмване стигаме до град на река, заобиколен от гори и ливади. Мореходни кораби разтоварват на дървени кейове, а висока каменна кула гледа надолу към здравите каменни стени. Обаче, ако се вгледаш по-внимателно, картината се променя. Градът прилича на старо кожено палто, закърпено с домашен шаяк. Дупките в зидарията са били запълнени с отломки и хоросан или запушени с ограда от колове, а красивите червени покриви са покрити със слама там, където керемидите са изпадали. В центъра се издига огромна кръгла къща, подобна на павилион: каменни стени с връх от слама. Камъните изглеждат стари, а сламата е още жълта.

— Чий е замъкът?

Моите пленители не ми обръщат внимание. Изравяйки думи от дълбините на паметта си, аз повтарям въпроса на уелски. Те изглеждат изненадани.

— Морган, син на Оуен, крал на Морганоог.

Затварят ме в кошара с ограда от плет, която смърди на прасета, и ме оставят да гния. Леден вятър вкарва дъжд през сплетените клони, а аз още не съм изсъхнал от скока си в реката. Свивам се на топка и заспивам.

Часове по-късно — нямам представа колко — пазачите се връщат. Връзват ръцете ми на гърба и пъхват прът под лактите ми. След това ме повличат като рало по улицата към кръглата къща. Пред портата група съсипани затворници чака на дъжда. Не ги разпознавам без броните, докато не забелязвам Хю.

— Това твои приятели ли са? — пита единият от пазачите.

Кимвам.

Той измъква пръта изпод лактите ми и ме блъска при другите. Едва не се просвам с главата напред в калта, но Хю ме улавя.

— Хванаха ме веднага след като прекосих реката.

— Нас също. Намерихме брода на Малегант. Скоро след това бяхме заобиколени.

— Какво ще правят с нас?

— Ще ни заведат на аудиенция при краля на Морганоог.

Произнася името с гняв. Зная от детството си, че кралство Морганоог не е съществувало от петдесет години. Когато завоюват Уелс, норманите го премахват заедно с всички останали стари кралства. Предполагам, че сега, по време на войната, някой предприемчив местен господар или бандит е заграбил властта и е възкресил титлата, за да укрепи властта си.

Уилям стои точно зад Хю.

— Не споменавай краля — прошепва ми той, когато минавам назад.

Пазачите ни въвеждат през двойна порта в залата на Морган. Тя е кръгла и е напълно открита, като се изключи стълба в центъра, който поддържа покрива. Кръгла маса стои в дъното на залата, а около нея като съдии са насядали рицари и барони.

Залата е пълна с крале — по-скоро един и същи крал отново и отново, изтъкан в цикъл от гоблени около нас. Млад крал със златен венец на главата, който изслушва прорицанията на белобрад мъж. Същият крал, но вече коронован и по-възрастен, убива смугъл гигант;

побеждава римски император; участва във велика битка; накрая е легнал в лодка, а за него се грижат жени в бяло. И седи начело на масата, срещу вратата, седнал величествено на трон с резбовани дракони и лъвове.

Кралят помръдва. Аз примигвам. Опушената зала ме заблуждава. Последното не е гоблен, а златотъкан плат, който виси на мястото, където би трябвало да е осмият гоблен. Кралят, седнал пред него, е истински, мъж от кръв и плът, приблизително на моите години, със спретнато подстригана брада и златна корона на главата, която много прилича на онази от гоблена.

— Кой сте вие?

— Английски рицари. Един враг открадна нещо от нас. Последвахме го, за да си го върнем.

Кралят притисна върховете на пръстите си.

— Трябваше да ме помолите за помощ. Какво ви открадна?

Хю не продумва.

Това не впечатлява краля.

— Кълна се в Артур, ще ми разкажете всичко. Ако кралят на Англия иска да нахлуе в страната ми, ще му дам сражение. Ще го изтласкам до морето и ще си върна цяла Британия, както е било по времето на Артур.

Той преувеличава. Замъкът е добър, но армията на Стивън може да го срине за седмица. Ако Стивън не е смазал още този претендент, причината е, че има по-важни грижи. Обаче хората му харесват казаното. Скачат на крака, викат и ръкопляскат. Някои ни замерват с останки от чиниите си. Навеждам се и вдигам парче хляб. Те повтарят едно име отново и отново.

Артур, Артур, Артур.

Най-сетне разбирам гоблените, короната и трона. Морган е опортюнист, узурпатор, прикриващ кражбата си с величествена титла. Обаче титлата, върху която предявява претенции, е по-древна и неразбираема от очуканото кралство Морганоог.

Морган вдига ръка и залата утихва. Хю се готви да каже нещо, но преди да заговори, аз излизам напред, търсейки къде светлината на факлите се застъпва, за да застана на най-светлото. Това е номер, който научих като трубадур — никой не слуша човек в сянка.

— Мога да ви разкажа една история.

Погледът на краля се премества върху мен.

— Искам отговори. Истината. Аз имам най-добрите менестрели и арфисти в Уелс, които ми разказват истории.

— Не като моята. Аз зная най-великата история, която някога е разказвана в кралски двор.

Друга трубадурска измама. Никой не плаща, за да чуе нещо умерено интересно.

— Моят разказ е за Пърсивал от Уелс. История, която никой никога не е чувал. Един разказ за тайни.

Очите ни се срещат. Той е заинтригуван. Кимва.

— Разкажи ми твоята история и ще видим дали ще я харесам.

Вдигам рамене и напъвам въжето.

— По-лесно се разказва, когато ръцете ти са свободни.

Един пазач го срязва. Разтривам китките си, отивам до масата и вдигам чаша вино, за да си наквася гърлото.

— Преди много години, когато Артур беше крал...

Измислям я, докато разказвам. Понякога се отплесвам или повтарям твърде много, но всеки път някакъв инстинкт ме връща към същинския разказ — както слепецът напипва края на пътя с пръчката си. Наблюдавам лицето на краля така, както гледах лицето на Ада, когато седяхме край река Хотфор. Долавям какво му доставя удоволствие, за да го засиля. Някои неща идват от историите, които майка ми разказваше, други — от откъси, чути в други зали, или припомнени от книгите, които изучавах като малък. За остатъка взимам грубите нишки на моя живот, оцветявам ги с ярки цветове и тъка мой собствен гоблен, който да закача в залата.

Разказвам на краля как Пърсивал е роден в пустошта на уелските гори. Как неговият баща и брат са рицари на Артур, убити в един и същи ден. Как неговата майка го отглежда без знания за рицари и смелост, за да го предпази от подобна съдба — и как, когато един ден вижда група рицари да яздят през гората, той разбира, че това е неговата съдба.

Разказвам как Пърсивал отива в Карлиън, където е седалището на Артуровия двор. Разигравам голям театър, оглеждайки залата.

— Това не е особено голям или бляскав двор...

Морган се изчервява, чувствителен към всяка обида.

— ... само около три хиляди рицари.

Всички се засмиват. Морган удря подлакътника на трона си и кима одобрително. Енергията в помещението се увеличава и се влива в мен.

Разказвам им още. Как Артур посвещава Пърсивал в рицарско звание и как той потегля, за да търси приключения. Как среща госпожа Бланшфлър, спасява двореца ѝ от злия Кламадъо и я прави своя любима, макар и не съпруга. В моята история няма съпруг, който да се пречка.

В залата става сумрачно — прислугата е забравила да смени свещите. Сменям позата си — клякам, за да остане лицето ми на светло. Разказвам как Пърсивал потегля отново и стига до широка река, където среща един рибар. Рибарят го упътва към замък в една скрита долина и по време на вечеря рицарят става свидетел на чудеса, които не разбира.

Докато Пърсивал и неговият домакин разговаряли, един оръженосец влязъл в залата с копие. Той минал пред камината, така че всички да видят дървото и железния връх. Една-едничка капка кръв се търкулнала от върха му и паднала на ръката на оръженосеца.

Влезли още двама оръженосци, носейки златни свещници, всеки с по дузина свещи, отразяващи се в инкрустациите от емайл.

Подире им влязло момиче — красиво и прекрасно облечено, а в ръцете си носело поднос. Подносът бил направен от чисто злато, украсен с най-скъпоценните камъни на земята и морето, а светлината отвътре била толкова силна, че свещите бледнеели от нейния блясък, както звездите при изгрев-слънце.

Подносът отминал като копието и изчезнал в друго помещение. Рицарят не посмял да попита какво е предназначението им.

Не знам точно как продължих, знам само, че няма човек в залата, който не би останал до зори, за да разбере какво означават подносът и копието.

Разказвам им как на следващата сутрин Пърсивал се събудил и видял замъка безлюден. След като минал с коня си по подвижния мост, той се затворил зад гърба му. Вече никога не намерил двореца — търсенето го подлудило, изгубил паметта си и не си спомнял дори Бог. Странствал пет години така, докато на един Разпети петък го прибрал някакъв отшелник и му помогнал да си върне разума. Пърсивал се закълел, че докато е жив, няма да прекара две последователни нощи под един покрив, докато не разбере защо копието е кървяло и какво е имало на подноса.

Как...

Прекъсвам неочаквано. Морган смята, че това е драматичен ефект, изчаква да продължа. Когато осъзнава, че няма да го направя, скача като събуден от сън.

— И?

Вдигам рамене.

— Не зная края. Историята още не е свършила.

51.

Лондон

Бланшар седеше в кабинета си, вторачен в шахматната дъска на писалището. Играта вече беше напреднала: единствените оцелели фигури бяха двама царе и един бял кон. Той си играеше с коня, пробвайки възможни ходове.

А сега накъде?

Беше добър шахматист — не формално блестящ, не автомат, но все пак труден за побеждаване. Знаеше, че трябва да разчиташ играта не само от твоята гледна точка или дори според учебникарската оценка, а както я разбира твоят противник. *Къде вижда силните си страни? Своите слабости? Каква ще бъде следващата му стъпка?* В редките случаи, когато играеше срещу компютри, не се справяше добре: трябваше му човек, седнал от другата страна на масата, на когото да направи дисекция, в когото да проникне и накрая да победи.

Да вземем Ели. В мига, когато влезе в кабинета му, дори в онези старомодни дрехи и с ококорената си невинност, знаеше, че тя ще бъде страшен враг. Сен Лазар я беше нарекъл пионка, Бланшар видя, че е пешка, която може да стане царица. Колкото и да я уважаваше, все пак я подцени. Беше пропуснал да запуши пътя ѝ. Сега бе стигнала почти до финала.

Оставаше му една възможност, един-едничък изстрел. Инженерите от „Мирабо“ казаха, че параклисът е невъзстановим. Каквито и тайни да е съдържал, те бяха взривени от хеликоптера. Ели може би щеше отново да се появи на бял свят, но след техния сблъсък у Анелизе Сирт, щеше да внимава.

Кой път ще поеме? А той накъде да тръгне?

Бутна рязко шахматната дъска настрана, събаряйки царя. Извади компютъра си. Пръстът му се зарея над бутона, след това го натисна.

След двайсет и четири часа щеше да знае.

Карлиън, Уелс

Трийсет и петима рицари сме натъпкани зад оградата от колове. Няма къде да се облекчим, затова пикаем между коловете. Поне ни е топло.

Около полунощ сенешалът на кралския замък отключва вратата и ни връща в залата. Огънят тлее, пазачите ги няма. Кралят седи сам, обвит в пушек, сякаш драконите по трона му са започнали да се събуждат.

— Ще си получите конете, оръжията и безопасно излизане от царството ми.

Хю започва да говори, но Морган го отрязва.

— Освен това ще ви съобщя малко новини. Мъжете, които търсите, напуснаха Морганоог днес следобед в посока северозапад. Спрели са в една гостилница, за да нахранят конете — конярчето ги чуло да разговарят за място, наречено Коом Бикан. Намира се в Гуинед, близо до морето. Три дни трудна езда през планините.

Хю леко се покланя.

— Благодаря ви, Ваше Величество.

Изразителна усмивка.

— Гледайте да опазите разказвача жив. Искам да науча края на историята.

Три дни и три ноци яздим, откъсвайки време за сън и храна където намерим, но никога повече от половин час. След това — на седлата и отново на път. Мястото е жестоко, теренът безмилостен. Разбирам защо норманите не са завладели напълно Уелс — защо Морган, син на Оуин, е успял да ги отхвърли в мига, когато вниманието на краля им е било насочено в друга посока. Това е дива страна със стръмни долини, ледени тресавища и тъмни гори, които се простират до хоризонта. Чукарите съсипват конете. Те един по един окуцаят или рухват от изтощение. Оставяме тези конници, макар пътят за дома да е дълъг и опасен.

Имаме чувството, че страната ни поглъща. С всеки изминал ден долините стават все по-дълбоки, а върховете се издигат още по-високо в облаците. Сняг покрива високите части — огромни висоти, които само Бог и орлите обитават.

На втория следобед спряхме на върха на поредното било. Хю спира до мен и се оглежда от седлото, търсейки нещо.

Сочи назад.

— Можеш ли да ги видиш?

Напрягам очи, но не виждам нищо.

— Кого?

— Конниците. Следват ни през целия път от Карлиън.

— Хора на Малегант? — Поглеждам отново, пак не мога да ги видя.

— На Морган.

— Променил си е мнението? Преследват ни?

— По-скоро ни дебнат. — Той се изсмива горчиво. — Нима мислиш, че твоята история е била толкова силна, че е разчувствала Морган до милосърдие? Той разбра какво казваш, независимо колко го маскираше. Знае, че гоним нещо могъщо. Иска го за себе си.

Оглеждам дългата долина зад нас, редиците дървета, които приличат на бразди в полето. Кафявото избледнява до сиво, когато върху им падат планинските сенки. Човек има чувството, че е стигнал края на света.

Третия ден на свечеряване стигаме до езеро, сгушено в една долина. Около него стърчат високи върхове, като заспали великани. На единия от тях в източния край на езерото, гори огън.

Хю се смъква от коня.

— Това са те. Господи, дано не сме закъснели.

Слизаме и оставяме конете да пият от езерото. Няма нужда да ги спъваме. Толкова са отслабнали, че няма да отидат много далече. Ние не сме много по-добре, но нямаме друг избор. Бързаме покрай тъмния езерен бряг, надявайки се мъжете на хълма да не чуят звъна на нашите ризници. Хълмът изглежда прекалено стръмен, за да се изкатерим, но в другия край на езерото откриваме стъпала, изсечени в скалата. Изкачват се към прохода между двата върха. Това не ме изненадва; помня какво казваше майка ми — че Уелс е дива страна в края на света. Всяко дърво или камък могат да крият врата към омагьосана страна. Камъните стърчат нагоре като дървета; понякога, когато започне отливът, цели гори се показват от морското дъно. Мисля си, че

тези стъпала трябва да са скрит път, който сега е отворен от лунен лъч или от песента на мушитрънче.

Изкачването по стъпалата в мрака е мъчително. От дългите дни на седлото няма мускул, който да не ме боли. Луната е зад облак, ние пълзим като раци, непохватни в ризниците, проверяваме всеки камък, за да се уверим, че няма да вдигне шум. Далечен гръм започва да боботи из долината — приближава буря. Над нас пламъците на огъня се полюшват в нощта.

Последните крачки са най-тежки: почти вертикално изкачване по влажната скална повърхност. Може би има и заобиколен път, но Хю не иска да налетим на часови. Връзваме мечовете на гърба и се вкопчваме с безчувствени пръсти, като се молим пукотът от огъня да прикрива шума, който вдигаме.

Най-накрая се прехвърлям през ръба на скалата и цопвам по корем в пирена, който расте там. Накланям глава назад и се вторачвам в откритото било.

Франция

Ленд роувърът имаше сателитна навигация, но Ели я изключи. Не смяташе, че с нейна помощ колата може да бъде проследена, но идеята за чип, който изпраща сигнали в Космоса, които обозначават местоположението ѝ, я обезпокоеше. Проучи сборника с карти и си отбеляза няколко ориентира. След това следваше указателните табели. Доколкото можеше, се придържаше към второкласни пътища. Искаше ѝ се колата да е по-незабележима — „Рено“ или „Ситроен“.

Никога не беше осъзнавала колко е голяма Франция. Караше часове наред, но все още ѝ оставаше обезкуражаващо дълъг път. Към три сутринта едва не заспа — очите ѝ се бяха затворили, без да го осъзнае. Кара още няколко километра, но когато усети, че очите ѝ отново се затварят, нямаше друг избор, освен да свърне по един коларски път и да се свие на задната седалка. На разсъмване я събуди боботенето на трактор.

Сега се появи нова тревога. Индикаторът на резервоара неумолимо клонеше към нулата. Спря на малка бензиностанция и похарчи последните си пари за няколко литра. Стрелката едва помръдна нагоре.

Навлезе в Бретан и продължи да пътува. Главният път следваше крайбрежието, но тя намери един, който пресичаше полуострова в средата — извиваща се долина, засенчена от верига хълмове. Знаеше, че дори във Франция тази област се смята за дива — място със свой собствен език, свои обичаи, свои привидения и магия. Стрелката докосна червената зона.

Почти бе стигнала. Едва не пропусна пътя, който беше почти незабележим, а двигателят изгасна на пет километра от мястото, което Дъг беше отбелязал на картата. Тя се спусна по инерция и насочи джипа към тревистия край. Моторът млъкна и тишината ѝ се стори призрачна. Остана няколко минути в колата, за да събере смелост. След това слезе и тръгна между дърветата.

Гората беше сякаш от друго измерение. За разлика от мъртвата гора край „Мирабо“, тази гъмжеше от живот. От дърветата висеше зелен бръшлян и пълзеше по кората им; мъх покриваше земята като гъбест килим, който приглушаваше стъпките ѝ. В началото реши, че това е утешително — кътче пролет в дълбините на зимата, но колкото повече продължаваше, толкова по-потискащо ѝ се струваше. Цветът стана странен — не ярък, а отровен, задушаваш всичко.

По небето започнаха да се трупат черни облаци. Гората притъмня. В далечината избоботи гръмотевица. Скоро дъждът забарабани по земята, а безлистните дървета не можеха да ѝ предложат защита. Вода се стичаше по врата ѝ и дрехите ѝ подгизнаха. Раницата ѝ се струваше два пъти по-тежка. Започна да се чуди дали няма да умре от студ в тази самотна гора. Дъждовните капки се стичаха по лицето ѝ и пречеха да вижда.

Напред небето сякаш просветляваше. Тя забърза нататък, хлъзгайки се по мъха и мокрите скали под него. Излезе от дърветата на едно било. Под нея като белег в гората се простираше тясна долина. Там растяха малко дървета, но беше осеяна с големи гранитни блокове. Около тях се виеше река. На места скалите я спираха като бентове и я превръщаха в езера, друг път водата ги заливаше и скачаше като водопад. Случваше се и да изчезва в скрити корита под балваните. Всичко беше покрито с мъх.

Нещо в Ели се пречупи. Седна на калния бряг и се загледа в скалистия хаос. Беше прекалено уморена, за да заплаче. Бягаше от дни и беше изтощена. Каквото и да имаше там долу, или кой знае къде, тя никога нямаше да го намери.

Избърса водата от очите си и се вгледа в долината. В смесицата от сиво и зелено се беше появил ярък цвят. В средата на полето стоеше мъж с червен анорак, когото камъните правеха да изглежда дребничък. Имаше такъв вид, сякаш цял живот е стоял там.

Помаха, след това внимателно се спусна от скалата и започна да се изкачва по склона. Можеше да е всеки — ловец, горски, изгубен планинар — но Ели не смяташе така. Вече нямаше сили да бяга. Затова остана седнала и зачака.

На половината път нагоре по хълма той се спря и вдигна очи.

— Ели Стентън?

Безмълвно кимване.

— Чакахме те.

Коом Бикан

Десетина мъже стоят около огромен огън. Вторачили са се в изправен каменен пръст в далечния край на хълма. Кралят е вързан за него, облечен само с бяла ленена туника. Той е отвъд огъня, затова пламъците плезят езици срещу него. Между огъня и него има плоска скала, подобна на олтар. На нея има нещо, но пламъците го скриват. Двама мъже стоят пред олтара — единият е невероятно висок и широкоплещест, облечен с черна броня; другият е по-дребен и прегърбен, със скрита под качулката глава. Не мога да видя лицата им, но Малегант бих разпознал навсякъде. Казвам си, че другият трябва да е златарят с небесносините очи и сребърната ръка — Лазар дьо Мортен.

Малегант вдига черно копие от каменния олтар и пристъпва. Кралят се ококорва от ужас. Дори сега не може да повярва, че някой наистина ще го убие.

Това е сцена от всеки мой кошмар през последните пет години. Вързаната жертва — призрачно бяла; палачът и копието. Не мога да позволя това да се случи отново. Забивам длани в меката почва, надигам и се втурвам напред като вълк. Малегант е толкова близо до

краля, че няма да стигна навреме. Вадя ножа от канията на колана си,хващам го за върха и го пращам право през пламъците на огъня. Той удря Малегант в гърба, но прекалено слабо, за да пробие ризницата. И достатъчно силно, за да го усети. Той се обръща.

Обръща се и мъжът пред мен, за да види откъде е дошъл ножът. Огънят ме осветява — застанал с голи ръце. Той пристъпва към мен.

Аз вдигам ръце, сякаш се готвя да се предам. Ръката ми стиска ефеса на меч, вързан за гърба ми по време на изкачването. Рицарят не може да го види. Изчаквам, докато почти е влязъл в обсега ми, след това измъквам острието от ножницата. Забивам го в гърлото му с едно-единствено движение.

Прости ми, прошепвам на отшелника.

Върхът на хълма се превръща в бойно поле. Мъжете се движат като сенки около огъня, сечат, мушкат и ритат. Някои от рицарите на Уилям са се качили на върха, но не са достатъчно. Виждам как Малегант сграбчва един от тях за тила и го хвърля в пропастта.

Малегант се обръща отново към краля, но Хю го напада. Малегант го вижда и вдига меч си. Разменят си удари. Хю е едър мъж, но Малегант се извисява над него. Първият удар разбива щита му, вторият едва не му отсича ръката.

Впускам се към тях. Преполовил съм разстоянието, когато някой ми се изпречва на пътя. Виждам сиво лице, червено на светлината от огъня, и сбръчканата очна орбита, която прилича на изсъхнала ябълка. Алберик. Има меч, но се съмнявам, че знае как да го използва. Правя най-простото лъжливо движение и забивам меч в рамото му.

Сигурно е изревал, но в яростта си не го чувам. Спомням си само раззинатата му до скъсване уста; здравето му око е опулено, а кожата около мъртвото е толкова опъната, че ще се сцепи. Той залита да бяга и за своя изненада изпускам меч. Веднага се втурвам да го взема, но Алберик залита назад и аз продължавам да го гоня. Още една крачка, една ужасна секунда и той залита на ръба. След това изчезва заедно с меч ми.

Обръщам се. Невъзможно е да се каже кой печели битката. Яростна е както в самото начало. Малегант е притиснал Хю към каменния олтар пред огъня. Хю стиска нещо към гърдите си с лявата ръка, а с дясната отбива ударите му.

Ти имаш онова, което малцина хора някога получават — възможност да изкупиш греховете си.

Грабвам главня от огъня и се втурвам към тях. Малегант отбива ръката на Хю и я притиска към скалата. Измъква онова, което той държи — бял камък с формата на яйце. Хю се извива и мята като птица в капан, но не може да се освободи.

Малегант хвърля небрежно камъка настрана. Ръката му в желязна ръкавица издърпва меч на Хю и го опира в гърлото му.

Главнята в ръката ми свети като комета. Малегант я вижда и се обръща, за да се изправи срещу мен. Във всяка ръка държи меч — ангел на смъртта, дошъл да вземе душата ми. Далеч, на следваща планина, проблясък озарява небето зад гърба му. Аз продължавам напред, размахвайки диво факлата.

Мечовете можеха да ми отрежат главата като ножица, но Хю се хвърля върху Малегант и го притиска толкова здраво, че мечовете не могат да го докоснат. Малегант се опитва да го отхвърли, на Хю се държи. Двамата се отдалечават, заплетени в прегръдката си.

Сега е мой ред да спася Хю. Но докато тичам, кракът ми закача нещо на земята. Падам напред и се приземявам на колене. Във вихъра на битката някакво шесто чувство ме кара да се обърна, за да видя в какво съм се препънал.

Копието.

Малегант трябва да го е изпуснал, когато Хю го нападна. Протягам се надолу и го вдигам от калта. Преди още да съм го стиснал както трябва, усещам някакво движение отдясно. Целият хребет е потънал в насилие, но аз имам инстинкт, изграден в хаоса на турнирите, когато се насочва към мен. Обръщам се.

Лазар тича към мен. Качулката му е паднала назад и костеливото му лице прилича на череп на светлината на огъня. Въпреки годините си се движи бързо. Сребърната ръка притиска белия камък към гърдите му, а другата стиска извит нож...

Вдигам копието — то е по-тежко, отколкото очаквам. Не знам от какво е направено, но сякаш поглъща светлината. Лазар не го вижда в трепкация сумрак. Единственото, което трябва да направя, е да го държа здраво. Останалото е дело на Лазар.

Локменез

Ели последва мъжа надолу по склона. Той безпогрешно я преведе между скалите до пещера от другата страна на долината, скрита в сянката на огромна канара. Вода се спускаше по скалата и изчезваше в пукнатина. Ели надникна и видя далече долу бяла пяна да се полюшва по водата.

— Малко е тясно — обясни извинително нейният водач. — Опитай се да избегнеш водата.

Тя се загледа нерешително в отвора.

— Искаш да вляза там?

— Не е толкова лошо, колкото изглежда. Между другото, казвам се Леон. — Протегна ръка и Ели я стисна.

Беше възрастен, около петдесетте, но слаб и жилав. С оредяваща си коса и кръгли очилца ѝ заприлича на учителя ѝ по география.

— Свърши невероятна работа. Почти стигнахме.

Следвайки неговите указания, Ели коленичи на скалата и започна да плъзга краката си назад, докато не увиснаха в дупката. Една вдлъбнатина ѝ даде възможност да се хване за скалата — запита се дали е естествена. Ледена вода пръскаше глезените ѝ, водопадът се спускаше с рев на сантиметри от нея.

— Пусни се.

Тя вдигна поглед към Леон, тревожното му лице изпъкваше на фона на мрачното небе. Той се усмихна уморено.

— Довери ми се.

Тя падна — но не толкова дълбоко, колкото очакваше. Беше се приземила на издатина, невидима в мрака. През подметките си чувстваше пресечените улеи в скалата, които ѝ осигуряваха сцепление.

Глава с червена качулка се появи над нея.

— Ако се промъкнеш навътре, ще намериш тунел.

Ели се приведе и протегна ръка напред. Не докосна нищо. Запълзя, махайки с ръка наляво-надясно, за да проверява пътя. Чу тупване и плясък на вода; сумрачната светлина при входа изчезна напълно, когато Леон скочи след нея. Той запали фенерче и каза:

— Сега можеш да се изправиш.

Тя го направи, опипвайки предпазливо за тавана. Тръгна напред. След като преброи трийсет крачки, почувства промяна. Въздухът стана по-хладен и някак по-чист. Усещаше около себе си простор.

Леон излезе до нея. Лъчът на челника му се стрелкаше из пространството, разкривайки измазани с хоросан каменни стени, фрагментарни изображения на рицари и дами по мазилката, заострени прозорци, напълнени с пръст, ветрилообразни готически сводове, изчезващи в мастиления мрак над главите им.

Ели зяпна.

— Къде сме?

— Шато Локменез.

Светлината от челника отново се спусна, плъзна се по покрития с плочи под и се спря на лъскав бензинов генератор, който стоеше в една ниша. Леон се наведе и дръпна въжения стартер. Генераторът кихна три пъти и заработи с рев, но после шумът му стана равномерен.

Помещението се събуди. Голи електрически крушки изпълниха пространството със светлина. Изглежда се намираха в голяма зала с камина в единия край и отвор за врата от резбован камък към тунела, откъдето бяха дошли. Единственият признак за някаква модерност бяха лампите и плетеницата кабели край генератора. По-назад имаше скеле от неръждаема стомана, издигащо се на колела. Ели се зачуди как ли са го вкарали.

— Това замък ли е?

— Преди двеста години е затрупан от свлачище. Още тогава бил запуснат, след това хората напълно го забравили. Обаче трябва да се отдаде дължимото на строителите — работили са за вечността.

Ели кимна, макар че не гледаше архитектурата или останките от фрески по стените. Беше се вторачила в дъното на помещението. Черно копие се рееше в безтегловност над каменна маса.

— Това ли е... *онова* копие? — Гласът ѝ заглъхна. Почувства се замаяна, сякаш тя висеше наред пространството, в огледална действителност от странни магии.

Изражението на Леон беше неразгадаемо.

— Кретиен е използвал поетическото си въображение. Кръвта, която се стича от върха — не знам откъде е взел това.

Омаяна, Ели се протегна да докосне копието, но настойчивият вик на Леон я накара да се дръпне.

— *He nupay!*

Тя направи крачка назад и огледа празната зала.

— Мислех, че сте повече.

— От години не сме използвали това място. Едва след случилото се при „Мирабо“ предположихме, че може да дойдеш тук. Претърсихме половин Европа за теб. След смъртта на Хари не знаехме как да те намерим.

— Радвам се, че го направихте — отговори тя. Но не беше съвсем искрена. Държанието на Леон, толкова безгрижно и надменно, я дразнеше. Изглежда, нямаше никаква представа какво е преживяла. Освен това прекалено много неща бяха нелогични. Чувстваше се като жертва на нечий чудовищен номер и че ако освети ярко замъка, ще открие, че е направен от картон. Погледна отново към реещото се копие. Сега, когато очите ѝ свикнаха със сумрака, реши, че различава тънките кабели, на които висеше.

— А стихотворението? Мозайката в параклиса?

— Стихотворението е маневра. Когато Кретиен написал „Пърсивал, рицарят на Граала“, сме имали нужда от нещо, с което да заблудим хората на Сен Лазар, докато разберем какво означава всичко. Това е било само временна мярка — не сме си представяли, че ще го обсеби за толкова дълго. Нито че осем века по-късно ти ще го използваш, за да ни намериш.

Той ѝ хвърли пълен с възхищение поглед.

— Ти си първият човек, който разреши тази загадка.

Не го направих сама. Прииска ѝ се и Дъг да беше тук.

Чувстваше отсъствието му като болка в гърдите.

Леон погледна към раницата.

— А другото? Донесе ли го?

Откакто изпълзя от хранилището на „Монсалват“ с кутията в ръце, тя отчаяно искаше да се отърве от нея. Оттогава всяка минута усещаше тежестта на това бреме. Обаче сега, когато дърпаше ципа на раницата, с изненада почувства, че я пронизва усещането за загуба. Извади черната като абанос кутия и му я подаде. Червените символи запламтяха, когато Леон докосна повърхността.

— Можеш ли да я отвориш? — попита тя. Умираще да разбере какво има вътре, както децата бързат да разопаковат подаръците на Коледа.

Леон вдигна рамене.

— Чакахме почти девет века, за да си го върнем. Можем да си позволим да бъдем търпеливи.

Тя се опита да прикрие разочарованието си.

— Какво има вътре? Това... — Дори сега й беше трудно да го произнесе на глас. — Свещеният граал ли е?

— Не е свещен — поне не в християнския смисъл. И не е Граал. Но е онова, за което Кретиен е писал.

— Бил ли е Кретиен дъо Троя член на Братството?

Мрачен поглед, невъзможен за разгадаване.

— Бил е като теб. Никога не е бил наш член, но... се е забъркал с нас. Не зная дали е виждал Граала или само го е зърнал, но той го е обсебил до края на живота му.

— Значи затова поемата остава недовършена. Затова символите му векове наред подлудяват читателите. Той самият не е знаел какво представлява Граалът.

— Той го е изнамерил — каза Лион. — И оттогава поколенията си блъскат главата... От поднос до чаша, от чаша до камък, карти таро, езотерична мъдрост, вечен живот...

Той занесе кутията в другия край на помещението. Ели очакваше, че ще я сложи на каменната маса, но той я заобиколи и сложи в камината. Реецото се във въздуха копие се залюля, когато мина край него.

Ели запристъпва на място. Замръзваше.

„Каж ми нещо — помисли си тя. — Каквото и да е. Посочи причина, заради която извърших това за вас.“

Лицето му трепна.

— Притежава определени сили.

— Какви сили? Какво прави?

— Повече, отколкото можеш да разбереш. — Застанал зад каменната маса, с реецото се пред очите му копие, той приличаше на свещеник зад олтара си. — На този свят има два принципа: живот и смърт, сътворение и разрушение, или както желаеш да ги наречеш. Има определени предмети, които ги управляват, както магнитът движи железните стърготини на масата. Няма ръководство, нито бутони за натискане или спусъци за дърпане — но, кълна се в Бога, те са истински.

Сътворение и разрушение.

— Значи копието разрушава...?

— Мисли за него като за атомна бомба. Верижна реакция, която разкъсва тъканта на света.

— А Граалът?

— Той лекува. Той е като вълна, която се разбива в брега. Колкото и набразден и разбъркан да е пясъкът, водата винаги го изглажда. „Монсалват“ искат копието, защото процъфтяват при хаос и безпорядък. Ние искаме Граала, за да се опитаме да направим малко добро в света. В продължение на осемстотин години бяхме в патово положение. Сега, благодарение на теб, събрахме двете отново заедно.

— Това магия ли е?

— Виждала ли си как бебе си играе с дистанционното? То смята, че това е магия — и е право. Магия наричаме силите, които не можем да разберем.

— В това няма логика — измърмори Ели.

— Точно в това е смисълът. Знаеш ли какво означава *рационален*? Означава, че можеш да разделяш нещата, едно в друго, рацио в рацио. В продължение на триста години бяхме обсебени от механиката: да разглобяваме нещата на все по-малки парчета, за да видим как действат. Но животът не е *нещо*. Ако му направиш дисекция, ако го *рационализираш*, той изчезва. Точно това Кретиен разбра правилно. Ако преследваш Светия граал като нещо, което да бъде притежавано, си обречен на неуспех като Гауин и Пърсивал, и всички останали неспособни рицари. *Затова* ни подлудява — защото не можем да го *притежаваме*.

С червената парка и челника, с очи, разпалени от правоверна страст, Леон имаше застрашителен вид. Изведнъж отчаяно ѝ се прииска да излезе.

— Къде ще отидем? Хари каза, че може да ме заведете на сигурно място.

— Скоро. Само...

Той замълча. От дъното на тунела се чу тракане, някой беше ритнал камък или чакъл.

— Идва ли някой друг?

— Не и наш човек.

Обзе я ужас.

— Никой не ме е проследил. Кълна се.

— Бланшар даде ли ти нещо?

Тя поклати глава, но застина от ужасна мисъл. Плъзна ръка към джоба на джинсите и опипа малката издупчина, която се забиваше в бедрото ѝ.

Споменът за хранилището на „Монсалват“ проблесна в главата ѝ. Бланшар, който слага пръстена на ръката ѝ.

Пръстен на властта.

Тя го извади и го сложи на дланта си.

— Даде ми това.

Леон не се ядоса. На лицето му се изписа странно изражение, ведро спокойствие. Сякаш го беше очаквал.

Един малък предмет влетя от отвора към тунела, отскочи веднъж и се изгърколи в центъра на залата. Остана там невинно, като кутийка от напитка, изхвърлена от прозореца на кола.

— Затвори си очите! — извика Леон.

52.

Коом Бикан, Уелс, 1143 г.

Светкавица разсича света от небесата. Гръмотевица тътне над хълма и ме блъсва като вълна. Чувствам се безтегловен, пленен от звука. Виждам целия хълм, мигновение от битката, замръзнало в синьо-бяла светлина.

Тогава светлината угасва. Лазар отскача встрани, виейки и притискайки страната си в агония. Нещо ме ужилва по дланта. Мисля, че е дъждовна капка, но когато поглеждам надолу, виждам кръв. Дали е на Лазар? Малко встрани лежи стрела. Но никой от хората на Малегант не носеше лък.

Нещо закача ръкава на ризницата ми. Още една стрела. Не зная откъде идват, но ако не намеря прикритие, това няма да има значение. Хвърлям се зад каменния олтар. Зад мен Хю е клекнал до каменната колона и реже въжетата на краля. Освобождава го и се присъединяват към мен.

Стрела изтраква по каменния олтар. Песъчинки падат по нас.

— Кой...?

— Хората на Морган.

На земята зад мен лежи строшен щит. Протягам се назад и го издърпвам, след това го вдигам над главата си и надниквам. Почти едновременно две стрели го удрят и щитът потреперва.

Битката изглежда е решена. Виждам само наши хора. Гледката е печална: от трийсетимата, които потеглиха, са останали само дузина, свити зад щитовете си под дъжда от стрели. Трупове са осеяли земята около огъня. Някои потрепват, когато стрелите причиняват ненужни рани.

Не мога да видя Малегант.

— Къде...?

— Избяга. — Още една светкавица осветява билото. Стрелите сякаш са замръзнали във въздуха. Следва гръмотевица — бурята се

приближава. Хладен вятър погалва бузата ми, подушвам идващия дъжд.

Хю посочва копието до коленете ми. Стъпкано в калта, то прилича на всяко друго оръжие, изгубено на бойното поле.

— Вземи го и тръгни към брега. Ние ще те последваме, когато можем.

— А кралят?

— Уилям може да го заведе в Харлех — гарнизонът там му е верен.

— А ти?

Хю избърсва меча и се надига.

— Ти не уби Лазар и той все още има онова, за което дойдохме.

Локменез, Франция

Дори с длан върху очите и здраво стиснати клепачи, Ели видя ярката светкавица на взрива — по-ярка от всичко, което си е представяла. В същото време се чу най-силният шум, който беше чувала — не боботене като от гръмотевица, а един-едничък остър пукот, който разцепи черепа ѝ.

Усети дим и отвори очи. Повечето от крушките се бяха пръснали, но имаше и оцелели, които хвърляха призрачна светлина през облаците прах и камъчета, който падаха от тавана. Носът ѝ течеше и когато го избърса с ръкава, видя кръв. Ушите ѝ кънтяха. Усецаше течност в тях и се запита дали е кръв.

Погледна към вратата. Пет фигури стояха там сред виещия се дим. Държаха автомати, насочени към нея. Тя се опита да вдигне ръце, но трепереше толкова силно, че не можа да помръдне.

Един от мъжете пристъпи в светлината и свали челника. През сълзите си Ели видя познатите брутални черти на Дестрир.

Той се засмя.

— Най-сетне те пипнах, кучко!

Обърна се, сякаш беше чул нещо надолу по тунела.

Нов лъч светлина проблесна от тунела. Миг по-късно Бланшар прекрачи през резбованата каменна рамка на вратата. Носеше фенерче. Огледа залата, видя Ели и се усмихна, но не помръдна. Сякаш чакаше нещо.

През вратата мина инвалидна количка. Ели се вторачи в мъжа, седнал в нея. Тялото му изглеждаше невероятно немошно — изпито и бледо като кост, кожата му беше почти прозрачна от годините, но небесносините очи, които се впиха в нея, излъчваха сила. Колко ли копнееше за онова, което тя имаше, за да рискува да пресече полето със скалите и да го спуснат в тясната пукнатина при водопада.

— Елинор Стентън. — Механическата кутия на гърлото му отнемаше всичко човешко от гласа му. — Ти направи онова, което очаквахме.

Тя осъзна, че още стиска пръстена. Отвори ръка и Бланшар го видя.

— Ти го задържа. Моят пръстен на властта.

За втори път днес тя попита:

— Това магия ли е?

Гласът ѝ прозвуча надебелял и муден. Бланшар ѝ се ухили безмилостно.

— В него има джипиес предавател. Фар, който да ми помогне да уловя малката ми птичка, ако вземе, че отлети. Батерийката е много малка и работи само 24 часа, когато се активира, но се оказа достатъчно.

Той пресече помещението до каменната маса. Леон се напрегна, но автоматите при вратата го държаха на прицел. Копието още се полюшваше леко от взрива. Бланшар се протегна да го вземе, но се спря. Дръпна ръка назад, заобиколи масата и вдигна черната кутия от огнището на камината. После се усмихна на Ели.

— Върна го. Колко съобразително. Очаквахме да се опиташ да го откраднеш, но дори аз не смятах, че ще успееш.

— Затова ли ме нае — да ме използваш като пешка в играта си?

— Нали не смяташ, че те наехме заради финансовия ти умения?

Той отнесе кутията на Сен Лазар и я сложи в скута му. Увехналата ръка потрепери, но пръстите му уверено набраха поредността на символите, които светеха на капака. Кубът се отвори.

Бланшар погледна несигурно възрастния човек, който кимна късо. За пръв път Ели го виждаше да отстъпва пред някого. Той бръкна в кутията.

Коом Бикан

Дъждът променя лицето на сражението. Когато се усилва, стрелите постепенно изчезват. Облаци пара се кълбят от умиращия огън, който се е смалил до горчив червен блясък. Ревът на битката отстъпва на плющенето на водата, която размеква земята и се смесва с кръвта.

Изчаквам, докато стрелите престават да падат, и изскачам от убежището си. Намирам едно тяло — това не е трудно, мятам го на рамо и започвам коварното спускане. Моля се да няма повече светкавици. Опитвам се да вървя тихо, но на този склон, с тежестта на рицар с ризница на гърба и копието в ръката ми, това е невъзможно.

Чувам движение и звън на острие, което излиза от ножницата. Предполагам, че е някой от стрелците. Камъните са хлъзгави и те не знаят какво ги чака на върха. Затова не бързат да превземат хълма.

— Помогни ми — провиквам се на уелски, — той е ранен.

Не може да ме види в мрака, но гласът ми е убедителен. Виждам го да идва към мен. Продължавам, като мърморя окуражително на мъртвеца на гърба ми.

Ножът се плъзга обратно в канията.

— Какво стана?

— Опитва да се качи. — Завъртам тялото наляво и стрелецът подлага рамо под трупа.

— Боже, колко е тежък.

Измъквам се изпод трупа и цялата му тежест пада върху стрелеца. В същия момент пускам копието на земята. Той носи ризница, затова дори не се опитвам да го прониза, а го препъвам. Той пада заедно с трупа, намирам ножа и го измъквам от колана му. Забивам коляно в гърдите му и притискам ножа в гърлото. Толкова е лесно да го убия.

Обаче тази нощ умряха прекалено много хора. Преди да се осъзнае, свалям колана и му връзвам ръцете. Има парцал, който използва за подсушаване на тетивата — натъпквам го в устата му. Накрая му свалям ботушите и ги захвърлям в мрака. Това няма да го задържи дълго, но ще бъде достатъчно. Взимам щита му.

Използвам скъпоценното копие като тояга и продължавам по планинския склон. Дъждовните капки барабанят по мен. Най-сетне шумът се променя. Чувам лекия плисък на вода. Езерото. Плъзгам се

по последния откос и стигам дъното на долината. Дъждът е спрял, вятърът разкъсва облаците. Луната светлина се излива като от рана.

Не мога да видя конете. Дали мъжете на Морган не са ги прогонили? Готов съм да рухна — но преди да се отчая, чувам цвилене в горичката от дясната ми страна. Сигурно конете са потърсили там убежище от бурята. Провиквам се и един от тях послушно затрополява към мен. Той е оседлан — когато пристигнахме, нямахме време да свалим седлата.

Не зная в коя посока е езерото, но чувам шум на вода. Вървя по посока на звука, от другия край на езерото изтича поточе. Следвам го покрай тясно корито между два хълма, като влизам и излизам от водата.

Скоро поточето пораства в малка река. Покрай нея има пътека, което улеснява ездата. Поглеждам назад, но върха на хълма, където се сражавахме, не се вижда. Огънят е изгаснал.

Оставям на реката да ме заведе до морето. Зная, че трябва да бързам, но съм много отпуснат — умората след битката. Оставям коня да избира пътя. Скоро миризмата на пръст се смесва с тази на сол. Пред мен кротко се разбиват вълни. Конските копита потъват в пясъка.

Слизам от животното и свалям седлото. Конят ляга и аз лягам, облегнат на него, попивайки топлината му. Едната ми ръка почива върху копието до мен.

Нощните ужаси още не са свършили. Малегант още е някъде там, Лазар и Оуин — също. Трябва да пазя копието, но от четири дни почти не съм спал; яздих, катерих се, сражавах се до края на силите си. Горещият дъх на битката се оттича от мен и ме оставя празен и отпуснат.

Заспивам.

Локменез

Макар да беше предупредена, Ели все пак очакваше чаша — златен бокал, инкрустиран с диаманти, образа, насаден в колективното въображение на Запада от векове. Вместо чаша Бланшар извади камък с формата на яйце и с големината на топка за ръгби. Камъкът бе мътнобял, но дори на сумрачната светлина проблясваше с хиляди оттенъци, като диамант с безброй фасети. Отразената светлина засия

около него, формирайки ореол сред прахта и дима в неподвижния въздух.

Когато Бланшар го обърна в ръцете си, Ели видя, че върхът на камъка е издълбан като плитка чаша, а основата е подравнена, за да може да стои изправен. Бланшар го занесе на каменната маса и го постави под копието.

— Били са разделени през дванайсети век — измърмори той. — От тогава очакваме този миг.

— Защо? — попита Ели протичко.

— Копието пронизва, а камъкът лекува. Но само копието, което е направило раната, може да я излекува.

Когато Бланшар заговори, Сен Лазар се наклони, сякаш щеше да стане от инвалидната количка. Вековен студ докосна бузата на Ели. Тя се запита откога ли старецът седи в количката.

Бланшар отново посегна към копието и Ели усети как зад нея Леон се напряга. Бланшар не забеляза, но сините очи на Сен Лазар нищо не пропускаха.

— Спри. — Лицето му беше изкривено от яростно съсредоточаване. Сините му безизразни очи се обърнаха към Ели. — Ти ще го направиш. — Изкуственият глас, безизразен и механичен, беше безжалостен.

Ели не помръдна от мястото си.

Дестрир я сграбчи за косата и я повлече към масата.

— Така че да мога да я виждам — изхъхри Сен Лазар.

Ели избута ръката на Дестрир и отиде в другия край на масата, с лице към залата. Дестрир се отдръпна, но автоматът продължаваше да сочи към нея.

От другата страна на масата Бланшар се беше вторачил в очите ѝ. Тя огледа лицето му за следа от топлина, последни остатъци от привързаност, но не видя. Почувства как очите ѝ се насълзяват — не заради Бланшар, а заради многото грешки, които нямаше да може да поправи.

Бланшар я разбра погрешно и вдигна рамене:

— Съжалявам.

Ели погледна покрай него към залата отзад — подобно на самоубиец пред бездната, който хвърля последен поглед на света, преди да скочи. Видя Дестрир, който я гледаше похотливо и

победоносно, мъртвешкото лице на Сен Лазар, съсредоточено върху Леон, който пък се беше вторачил в нея. Той произнесе беззвучно нещо и очите му подчертано се преместиха от копието към камината зад него.

Каквото и да се опитваше да ѝ каже, то нищо нямаше да промени. Тя погледна към каменния Граал на масата, матов и сив в сянката на Бланшар, след това нагоре към копието. То не беше направено от едно парче, а от две метални пръчки, а в средата — полирано дърво. Сега виждаше ясно кабелите, които го държаха и се спускаха от тавана. Нямаше възли — кабелите изчезваха направо в дръжката на копието.

Ели сложи ръцете си върху дръжката. Пръстите ѝ стиснаха желязото. Очите на Сен Лазар се присвиха.

Електрическият заряд разтърси тялото ѝ.

След това помещението избухна.

Коом Бикан

Събуждам се на разсъмване. Събужда ме не светлината, макар в началото да не го осъзнавам. Сивият пясък се простира напред и преминава в сивите води на отлива; парченца сиви облаци се носят по сивото небе. Единственото, което нарушава сивотата, е нахалната гемия, заседнала в отлива.

Чувам звук, носен от вятъра — тропот на копита по чакъла горе на брега. Скачам на крака, макар веднага да става ясно, че няма опасност. Конникът се е свлякъл върху врата на коня, сякаш е заспал. Не е изпуснал копието си, но то се влачи зад него като плуг. Конят не е в по-добро състояние — залита и стъпва несигурно по пясъка.

Първата ми мисъл е, че човекът не е заплаха. Втората ми мисъл е, че вероятно е на крачка от смъртта. Тогаво осъзнавам, че това е Хю.

Притичвам и хващам юздата. Опитвам се да го сваля от седлото, но той не помръдва: завил е колана си около задния лък, за да не падне. Откопчавам колана и го издърпвам на земята. На ръката му има дълбока рана и друга в хълбока — черни рани, срязани през бронята. Развързвам шлема. Той примижава към мен, сякаш дори сивият ден е твърде ярък за очите му.

— Кретиен?

— Взе ли го?

Виждам как мъка изкривява лицето му.

— Лазар избяга. Опитах се да го настигна, но Малегант ме намери.

— А останалите? Анселм, Берик...?

— Всички са мъртви.

Отмятам косите от лицето му. В чантата на седлото има манерка с вода. Изливам малко в устата му.

Няма начин да си тръгнем оттук. Дори да се опитам да го кача на коня, няма да издържи пътя. Срязвам ризницата му и го завивам в едно от конските одеяла. Вдигам го на ръце и залитам по брега към лодката. Нанизани водорасли висят от корпуса; някои от дъските са се изкорубили, но вътре има чифт весла, мачта и платно.

Само това мога да направя. Прехвърлям Хю през борда и го полагам на дъното. Слагам копието до него. Той го опипва и прави гримаса.

— Поне не взеха това.

Подлагам рамо на напречната греда на лодката и правя усилие да я избутам във водата. Не помръдва, прекалено тежка е за сам човек, а и пясъкът я държи здраво. Минава ми през ум да завържа конете за нея, но нямам хамути и вероятно само ще им строша вратовете.

Покатервам се отново в лодката и коленича до Хю. Казвам му, че ще изчакаме да дойде приливът, и тогава ще отплаваме. Не зная дали разбира. Очите му са безжизнени, едва ме познава.

Локменез

Взривът не беше като от шоквата граната, който премина за секунди — светкавица и трясък, след това само слепота и звън в ушите. Този път всичко се случи в забавен кадър: ударен гръм, който започна да боботи от покрива, поток от звуци, които гръмливо се усиливаха, докато се превърнаха едва ли не във физическо присъствие, което изтласка въздуха от помещението. Ели зърна проблясъци над главите им и облаци дим, и почувства как първите отломки падат, подобно на ножове. Подът затрепери.

Тя грабна камъка от масата и се гмурна в камината. Шумът отново се усили и я заблъска; за част от секундата видя как целият

покрив на залата се спуска, подобно на облак, върху Мишел Сен Лазар.

Светът почерня. Ели покри главата си с ръце и се сви. Ударите я блъскаха от всички страни. Станаха толкова много, че вече не можеше да ги различава. Около нея светът се стопи — трясъкът, камъните и пламъците се превърнаха в яростна маса, която не спираше да се излива.

Не можеше да каже откъде разбра, че е свършило. Дори не беше сигурна дали е жива. Нещо гладко, кръгло и твърдо опираше в корема ѝ и това ѝ вдъхна увереност. Отвори очи.

Имаше светлина. Това ѝ вдъхна надежда. Опита се да обърне глава и откри, че може. Огледа се.

Лежеше в камината, полузаровена под пръст и отломки, изсипали се откъм залата. Самата камина изглеждаше запазена, макар че няколко тухли бяха изпадали от комина. Погледна нагоре. В комина не се виждаше светлина, но в задната стена няколко тухли бяха избити и зееше дупка. През нея можеше да види външния свят — и светлина. Беше сумрачна, някак мръсна, но естествена, дневна светлина.

Изрови се от пръстта. Камината беше много голяма, а коминът — широк, и тя с лекота се изправи в цял ръст. Намери отломък и го използва като чук, за да избие тухлите една по една. Вибрациите от взрива бяха натрошили хоросана и тухлите изпадаха лесно. Скоро се получи достатъчно голяма дупка, за да изпълзи навън. Ръцете ѝ бяха целите в кръв; имаше чувството, че два пръста са счупени.

Чу шум зад гърба си — тракане на разместващи се отломки.

Една ръка се появи от купчината пръст и заопипва наоколо — почернелите пръсти драскаха отломките. Земята потрепери и втора ръка се появи до първата. Златната верижка на часовник „Картие“ блестеше на китката.

Ели се вкопчи в стената и опита да се набере. Тухлите се заклатиха под тежестта ѝ; за миг ѝ се стори, че целят комин ще се стовари върху нея. Ръцете я боляха, но тя потисна болката и се набра. Натрошени камъни се посипаха зад гърба ѝ, когато Бланшар се надигна из отломките. Хвана я за крака, но тя се освободи с ритник.

Промъкна се по корем през отвора, приземи се трмаво и се претърколи настрана. Намираше се в нещо като стълбищна шахта и се

търкаляше надолу по стъпалата. Протегна ръка, за да се спре, но не можа и падна с тупване на дъното.

Усети нова пронизваща болка.

Изправи се на крака. Тънък слой пръст покриваше стъпалата, но иначе бяха здрави. Дневната светлина, която бе видяла, изглежда идваше отгоре, макар че тясната виеща се стълба скриваше източника.

Вдигна Граала от пода, където беше паднал, и започна да се изкачва. Някои стъпала липсваха, други бяха затрупани под парчета от стената. Крачолите ѝ се разпраха. Кръв потече от издрасканата ѝ кожа.

Стигна до една площадка и спря. Гърдите я боляха — може би някое ребро бе строшено. Всяко вдишване ѝ причиняваше болка. Присви се надве и се заслуша в дишането си.

Но чу и нещо друго. Бързи стъпки, които се изкачваха от мрака под нея — не тичаха, но бяха по-бързи от нейните. Тръпка на умора разтърси тялото ѝ, но тя продължи.

Въздухът стана по-чист. Стъпките се приближаваха, но тя едва ги чуваше, беше съсредоточена в болката, за да държи отчаянието под контрол.

Направи последния завой и се озова на върха на кулата.

След толкова време под земята дневната светлина ѝ се стори странна и чужда. Слънцето се спускаше зад облаците, хвърляйки кървавочервена светлина върху околността. Очите ѝ се нуждаеха от малко време, за да се приспособят. Когато това стана, гледката си остана невероятна.

Стоеше на върха на каменна кула, изсечена в склона на хълма. Зад себе си виждаше храсталаците и дърветата, надничачи над ръба. Отпред имаше само простор. Срутената зала беше повлякла със себе си половината хълм, оголвайки кулата и оставяйки огромен кратер пред нея. Виждаха се няколко отломки, но по-голямата част от залата лежеше под земята. Изкоренени дървета се търкаляха по повърхността.

Уморени стъпки се изкачиха по стъпалата зад нея. Чу се тежко дишане, мъчителна въздишка, после металическо щракване на затвор. Тя не погледна назад.

— Страхотна гледка — каза Бланшар.

— Това ли... прави копието?

Той се изсмя пресекливо. Ели се обърна неохотно, за да застане лице в лице с него. Косата му беше кална, лицето и ръцете му бяха

целите в рани, дрехите висяха на парцали. От рана на бузата му капеше кръв, а дясната му ръка висеше безчувствена. Само малкият пистолет в лявата му длан беше нелепо черен и лъскав.

— Копието беше фалшиво — примамка, за да ни вкара в капана. Мисля, че твоят приятел е прикрепил детонатор към него. Когато докосна двата края, тялото ти затвори електрическата верига.

Ели си спомни скелето, кабелите, излизащи от генератора.

— Покривът...

— Експлозиви.

Задави го кашлица. Пистолетът заподскача опасно в ръката му. Изплю кървава хрчка.

— Копието беше фалшиво. — Той посочи белия камък до гърдите ѝ. — Но се страхувам, че това е истинско.

Ели почти беше забравила за него. Инстинктивно го притисна по-здраво към себе си.

— Ели, ти наистина направи повече, отколкото очаквах. Повече от баща си — повече от всички идиоти през вековете. Но не можеш да го задържиш.

Напуканите му устни се разтегнаха в призрачна усмивка.

Тя за малко не му го даде. Но думите му я ядосаха. *Повече от баща си.* Спомни си за човека, когото познаваше само от снимките, сгазен в тунела, докато се е опитвал да спаси камъка, който тя държеше сега. Спомни си дългите години вдовство на нейната майка и самотната ѝ смърт, затворена в болницата на Бланшар. Радваше се, че не го доведе тук.

Стисна по-здраво Граала.

— Не.

Бланшар кимна.

— Разбирам.

И я застреля.

Коом ВIKAN

На този бряг няма време. Няма слънце или сянка, нито черковни камбани: само сив покой и плисък на вълни. Гладката като огледало вода сякаш никога няма да се надигне в прилив.

Оглеждам копието. Още не мога да кажа от какво е направено. На пипане е като камък, но камъкът със сигурност би се строшил досега. Странни шарки вървят по дръжката, резбовани са толкова фино, че едва ги усещам с върха на пръстите. Занасям го до морето и измивам кръвта на Лазар от върха.

Тръпка минава по ръката ми като пепелянка. Може би е спазъм на мускула, но мисля, че дойде от копието. Слагам го обратно в лодката и го покривам с края на одеялото.

Силата се събира в дълбоки резервоари, каза Хю. Натрупва се у хората, но също така в предмети. Ако има сила, вложена в копието, не мисля, че е сила на доброто.

Денят си тече. За да убия времето, срязвам въжето, което държи лодката за скалата. Мечът на Хю е толкова тъп, че едва успявам да прережа нишките. В чантата му на седлото намирам брус и го наточвам. Източен вятър духа откъм планините, но лицето на Хю е лъскаво от пот. Челото му е горещо. Взимам манерката, но тя е празна.

Трябва ни още вода, ако ще излизаме в открито море.

Не сме далеч от устието на реката, но не смея да ходя далеч невъоръжен. Взимам щита на уелсеца, и копието и меча на Хю. Оставям скъпоценното копие в лодката при него. Приливът най-сетне е стигнал до нея. Вълнички минават покрай корпуса, но веднага се отдръпват. Ще мине час и повече, докато заплава.

Поемам по пясъка към коритото на реката. Водата е леко солена, манерката не е достатъчно голяма, но трябва да го направя. Опитвам се да напълня шлема, но водата протича от нитовете. Вторачвам се в отражението си: мършав, окървавен, мръсен и сбръчкан от грижи. Не такъв рицар си мечтаех да бъда. Мухи се вият над отражението ми, сякаш над труп. Слагам си шлема и за последен път яхвам коня си. Приливът изведнъж навлиза много по-бързо. Не искам лодката да бъде отнесена без мен. Пришпорвам коня до върха на дюните и поглеждам надолу.

Лодката е още там — кон галопира по брега. Черен кон с черен ездач. Той ме вижда и спира.

— Питър.

Вятърът отнася името обратно при него. Напрежението в гласа му е очевидно. Изтощен е.

Спускам коня бавно по дюната и излизам в тръс на брега. На изстрел разстояние спирам. Вълните се разбиват в брега, вятърът роши гривата на коня. Сякаш сме последните двама човеци на земята. Сваляме копията.

Малегант пришпорва коня. Аз не нося шпори, но конят ми знае какво да прави. Впускаме се един срещу друг, вятърът пее в лицето ми. Насочвам копието и го накланям напъряко на конския врат; свивам се на стремената със сгънати колене, главата напред — както ме е учил Горнеман.

Сблъсъкът е огромен. Срещу копието на Малегант щитът на стрелеца не струва и пукната пара. Той дори не отбива удара — върхът на копието продължава, срязва ризницата ми и разпаря ръката, минавайки на косъм от мускула. Малегант продължава в галоп и изтръгва щита от ръката ми. Едва не ме смъква от седлото.

Треперя, едва удържам копието, но трябва да се обърна, преди Малегант да го направи. Дърпам юздите. Затова го наричат *турнир* — само че сега не се сражаваме за откуп и слава.

Бърз съм — но Малегант не е по-бавен, а аз вече нямам щит. Впускаме се от по-близо във втора атака, но конете са по-бавни: сякаш минават години, преди да се приближим. Имам предостатъчно време да избегна копието на Малегант, но това означава, че и моят удар едва го докосва.

Обръщаме се отново. Сега сме толкова близо, че няма смисъл от галоп. Започваме да се блъскаме един друг — тъпи удари по тялото, безсилни да проникнат през ризниците. Кракът ми изскача от стремето; седлото ми започва да се плъзга. Усещам как коланът се скъсва. Обаче и моите удари оказват въздействие — на Малегант също му е трудно да се задържи на седлото. Плъзга се назад, копието му се вдига; виждам възможността и го мушвам в рамото. Пада назад от седлото и тупва на пясъка.

Обаче това движение нарушава и моето равновесие. Преди да успея да се възползвам от предимството си, седлото се плъзва настрана. Аз се претъркулвам, за да не бъда повлечен под коня.

И двамата скачаме на крака и вадим мечовете си. За да спечеля време и да си поема дъх, се провиквам:

— Какъв съм аз за теб?

Под шлема устата на Малегант се разтяга в презрителна усмивка.

— Никакъв.

— Защо ме взе в Ил де Пеш?

— За да те убия.

— Защо мен?

— Недовършена работа. — Той се изсмива. — Вече избих семейството ти.

Още се питам дали беше истина — или просто лъжа, която целеше да ме предизвика. Със сигурност имаше подобно въздействие. Вцепенен и замаян от ударите, не поставям казаното под въпрос. Отново съм на девет години и съм се върнал в горящия двор на бащиния ми замък. И единственото, което желая, е да нападам.

Никое сражение не е красиво, но това е по-грозно от всички останали. Изтощени сме от снощната битка и от ударите, които си разменихме. Тръгвам тежко към него по пясъка. Замахвам и пропускам; той отстъпва и замахва с меч към шлема ми. Навеждам се, но не достатъчно бързо; ударът се стоварва върху върха, скъсва вързалките и отнася шлема. Главата ми кънти като камбана. Малегант вдига меч, за да разцепи голия ми череп. Инстинктивно вдигам щита. Но аз нямам щит. Поемам тежкия му удар с предмишницата. Костта се строшава; ръката увисва отпусната и усукана. Кръв капе между халките на бронята ми и се стича като дъждец на пясъка. Под ръкава усещам как костта стърчи от кожата ми. Когато се опитвам да я помръдна, строшената кост се закача в халките на ризницата. Изкрещявам толкова силно, че едва не губя съзнание. Малегант се смее.

Да, но имам още една ръка. Мечът му трябваше да разсече всичко — костта, ризницата и всичко останало. Ударът със сигурност беше достатъчно силен.

Но мечът е тъп: изгубил е остротата си по време на нощното сражение и той не го е наточил. Моят меч е остър.

Болката ми носи яснота. Залитам назад, мечът се полюшва в здравата ми ръка, сякаш вече нямам сили да го държа. Малегант съзира възможността и ме следва. Отчаяно иска да ме довърши колкото може по-бързо. Забавям крачка, започвам да залитам. Той ускорява ход и се прицелва в черепа ми.

Но макар тялото ми да се олюлява, краката ми стоят здраво на земята. Внезапно се хвърлям напред и мечът ми се вдига. Малегант се

нанизва право на острието. Трябва само да го държа здраво и да оставя тежестта му да свърши останалото.

Острието пробива ризницата и разпаря корема му. Той замахва, но аз съм твърде близо; няма сила в удара, а острието е прекалено тъпо, за да ме пронизва.

Отдръпвам се, опирам крак в слабините му и издърпвам острието. Кръв потича от стомаха му, но той е още на крака. Втори удар разцепва шлема му, смазва забралото и го забива в устата, избивайки три зъба. Той пада на земята.

Срязвам вързалките на шлема му и го свалям. Все още се съпротивлява. В ръката му се появява нож, изправя се със залитане на колене. Вече не изглежда опасен — по-скоро трогателен.

Хващам меча си като брадва и замахвам. Силата ми приижда, вратът му е пресечен. Главата му се търкулва по пясъка и се спира точно на прибоя, полюшвайки се лекичко. В краката ми трупът изпомпва кръвта си в пясъка.

Локменез

За секунда Ели изобщо не усети куршума. След това болката избухна и тя рухна на земята, прикривайки камъка с тялото си, докато кръвта ѝ бликаше върху него. Смътно осъзнаваше, че Бланшар е клекнал до нея, и се опитва да я обърне. Лъскавата му цивилизована маска беше паднала: блъскаше я и дърпаше като обезумяло животно.

Земята отново затрепери, но Бланшар не вдигна очи.

Висока фигура, очертана на фона на огненото небе, дръпна Бланшар и той се обърна. Тя видя лицето на Дъг и извика, макар че може би беше само сън, долетял на крилете на смъртта.

Дъг видя пистолета, преди Бланшар да успее да стреля. Втурна се напред и Бланшар се преви, залитна назад и...

Ели не го видя да пада. Чу само вика му, който отекна в долината и заглъхна.

Уелс

Хю лежи на дъното на лодката, ръцете му са кръстосани върху меча на гърдите, очите са затворени. Навеждам се и прошепвам в

ухото му: „Спасихме краля. Взехме копието“.

Той не ме чува. Вече никога няма да чуе нищо. С тромави движения поставям мачтата в гнездото и вдигам платното. Изработката му е груба, но върши работа. Вятърът го издува и ни избутва в морето.

53.

Гластънбъри, 1143 година

Монасите ме гледат тревожно. Няма начин да скрия онова, което нося — увих го в зебло, но те могат да предположат какво е. Тази маскировка ги тревожи още повече, особено когато обявявам, че искам да видя игумена.

Изминал съм дълъг път от онова езеро в Уелс. Сега съм отново в Англия. Кралството още е във война — нито Стивън, нито Мод могат да спечелят предимство. Вместо да се бият един срещу друг, те опустошават земите си. Ако не можеш да убиеш краля — убий кралството му.

Спомням си какво каза Хю. *Благословено време — златен век* в сравнение с онова, което щеше да се случи, ако копие то беше убило краля. Трябва да вярвам, че е казал истината. Иначе толкова много усилия биха били напразни.

Обаче тук, в Гластънбърския манастир, монасите изглеждат доста добре — със сигурност са по-дебели и задоволени от братята, с които живях в Бретан. Понякога, щом чуя монотонното нареждане на някой псалм да се носи от черковните врати като рояк пчели в летен ден, си мисля за тях. Питам се какъв ли щеше да е животът ми, ако бях останал там, заключен в библиотеката да преписвам стари думи. Или ако бях поел по пътя пред мен, когато ми направиха тонзурата на осем години? Щях ли да бъда по-щастлив?

Игуменът ме приема в параклиса. Той е богато украсен, както подхожда на най-богатия английски манастир. Мозайката на пода образува сложни остри линии, които се пресичат в мрежа, която няма нито начало, нито край. През прозорците зад гърба му виждам стръмните склонове на хълма Гластънбъри, които се издигат високо.

— Разкажи ми какво се случи — нарежда игумен Хенри. Очите му се стрелкат към вързопа от зебло. Изглежда остарял. Бузите му са хлътнали, косата — посивяла, но пръстените му са непроменени —

ярки и разноцветни като лятото. Те продължават да подрънкват като звънчета, когато движи ръката си.

Разказвам му почти всичко. Нашето пленяване от Морган, син на Оуин, отчаяната езда през Уелс и сражението на билото на хълма. Голяма част от това вече е чул — от Уилям от Ипър и другите мъже, които са се върнали, и лично от своя брат — краля. Но те не знаят какво се е случило след това.

Завършвам разказа си за битката на брега.

— А копието? — пита игуменът.

Той знае отговора — откакто влязох в помещението, втораченият му поглед не се е отделил от вързопа. Ръката ми трепери, когато му го подавам. Надявам се, че няма да се досети защо.

Разгъва зеблото и измъква копието. Желязото е черно и покрито с петна, набързо изковано. Ковачът, който го изработи за мен, не можеше да разбере защо някой ще иска изцяло желязно копие. Затаявам дъх. Ако Хенри е държал истинското копие, няма да се излъже от моя фалшификат.

Докосва го с благоговение. Очите му са ококорени от страхопочитание.

— А другият... предмет. Видя ли какво се случи с него?

— Лазар дьо Мортен избяга с него.

Отнесено изражение се появява на лицето му.

— Ще го намерим.

В тези думи има окончателност, съзнанието му вече се насочва към други въпроси. Аз съм изпълнил предназначението си, а той е зает човек. Не зная каква функция изпълнява в ордена на Хю, но той е и игумен на Гластънбъри, епископ на Уинчестър, кралски съветник и брат на краля. Но когато стига до вратата, се спира.

— А ти какво ще правиш?

Не мога да си представя, че е загрижен за моето благополучие. Нищо не ми дължи. Може и да съм му донесъл копието, поне така си мисли, но в най-добрия случай това е частично изкупление. Аз знам твърде много за него, за да ме пусне напълно свободен.

— Мислех да се върна във Франция.

— Земя ли имаш там?

— Не.

— Роднини?

— Никакви.

Той се смръщва. Земята и семейството са лостове на неговия свят. Не може да ме разбере.

— Уилям каза, че си изкусен разказвач.

— Оставям на публиката да ме оцени.

Той не обръща внимание на фалшивата ми скромност.

— Моят брат, графът на Блоа, обожава историите. Мисля, че мога да ти уредя синекур в неговия двор в Троа. Той не е член на нашия орден, но съчувства на делото ни.

Аз се покланям.

Уилтшир, Англия

Дори на магистралата в слънчевата майска утрин човек можеше да почувства пролетния живот, който избива от земята. Ели и Дъг потеглиха от Оксфорд и излязоха на магистрала М4 при Нюбъри, след това поеха на запад. Не говореха много. Ели гледаше през прозореца, отпуснала ръка на корема си. Дъг забеляза жеста и попита:

— Раната ли боли?

— Всичко е наред. — Раната я болеше, когато ходеше, но през последните дни вече не я усещаше толкова силно. Щеше да зарасне. Тя му отправи усмивка, която Дъг не разбра. Още не му беше казала — трябваше да мине поне още седмица, за да е сигурна, но вече знаеше. Усещаше живота, растящ в нея, семе, което бавно покълваше. Изпитваше щастие.

Пътуваха между ниските хълмове на Югозападна Англия, където високотехнологични производства се трупаха върху древния пейзаж, където щръкнали камъни сочеха хилядолетни пътеки, където изсечени животни дамгосваха хълмовете в бяло. Ели свали прозореца и остави въздуха да блъска лицето ѝ.

В Лондон членове на Банковата комисия и счетоводители пълзяха из кабинетите на „Монсалват“ и бавно разчленяваха нейните активи. Когато банката рухна, изскочиха няколко нови истории, но не много. Не беше първата банка, която фалира тази година, и нямаше да бъде последната. Никой в Ситито не беше особено впечатлен. „Монсалват“ винаги е била непредсказуема, казваха те, играеше по собствени правила — и беше неизбежно да се провали. Сегашният

климат беше такъв, че при подобно поведение не можеш да се отървеш. Повечето от тях се радваха да видят как си отива.

Магистралата се раздели — Дъг пое по М48 към Чепстоу. Точно преди моста на Севърн зави и мина през малко селце, по уличка, която излезе на брега на реката, между електрическата подстанция и пречиствателната станция. Седяха там като влюбени юноши и гледаха водата.

— Това ли е твоята представа за романтичен ден сред природата?
— закачи го Ели.

— Зависи какво разбираш под романтичен.

Тя изчака да продължи.

— Леон — твоят човек в замъка. Ти каза... че според него... стихотворението е измама. Че истинските следи за местонахождението на копието се намират в Кретиеновия „Рицар на Граала“.

Ели кимна.

— В романа, когато описва замъка на Граала, Кретиен споменава две действителни места като метафори. Казва за кулата на замъка „Оттук до Бейрут не можеш да намериш по-хубава“. Когато говори за галериите, казва: „Те бяха по-разкошни от всички, който можеш да видиш оттук до Лимож“.

— Добре.

— И Лимож и Бейрут са били някога римски градове. Лимож се казвал Августоритум, а Бейрут — колония Юлия Августа.

— Значи и двата са кръстени на император Август.

— Точно така. Прегледах географския справочник с римски имена в Британия. Има едно място тук, което също се е наричало Августа. Сега се нарича Ауст — предполагам, че е някакво изкривяване на древното име.

Ели си спомни знака.

— Селцето, през което току-що минахме.

Дъг се загледа в Севърн. Беше отлив — кафяви пясъчни наноси се спускаха по реката, изровени в дълбоки канали, където водата се оттичаше. Голям къс скала стърчеше в средата на коритото.

— Точно преди да стигне до замъка на Граала, Пърсивал се озовава пред голяма река. Погледнал дълбоката и бърза вода и не посмял да я прекоси. Рибарят му казал, че на двайсет левги в двете посоки няма мост, брод или сал.

Погледна наляво, където червените въжета на висящ мост прехвърляха реката.

— За щастие ние си имаме магистралата.

Върнаха се в колата и прекосиха реката. На другия бряг един знак ги поздравяваше на уелски: „Добре дошли в Уелс“.

— Севърн винаги е била граница — замислено отбеляза Дъг. — Между англичаните и уелците, между саксонците и келтите. Разумната цивилизация и дивата, неуправляема магия.

Ели се изсмя.

— Аз май съм израснала на погрешната страна.

Дъг зави в следващия изход от магистралата и покара няколко километра покрай ниви. Спря встрани от пътя до едно голф игрище и извади две раници от багажника. Подаде едната на Ели.

— Взех неща за пикник.

Нямаше нужда да пита какво има в другата раница. Откакто се върнаха от Франция, той беше постоянно присъствие — подобно на сянка или миризма.

Намериха пролука в оградата. Табелка сочеше пътека за пешеходци, която водеше в долината.

— Пърсивал обръща гръб на реката и се изкачва на върха на хълма — продължи Дъг. — Сред дърветата видял покрив на замък.

— Не виждам никакъв замък.

— Мястото е тайнствено — ту се появява, ту изчезва.

Следваха пътеката към плитката долина, крачейки един зад друг. Птиците пееха, мухите бръмчаха наоколо и слънцето галеше лицето й. Тя се спря, за да свали жилетката си, и остана по къси ръкави. Наслаждаваше се на ласката на слънцето, на дългата трева, която докосваше с пръсти. В подножието на хълма имаше извор. Ели клекна до него и отпи от шепата си вода. Беше толкова студена, че я заболяха зъбите.

Долината се стесни, пътеката започна да се промъква между два хълма. Дъг извади карта от раницата и отново провери посоката.

— Тук трябва да е.

Той се отклони от пътеката и я поведе по стръмен склон между дърветата. Раната й запулсира, но тя не се оплака. Пресякоха една нива и стигнаха до ограда от бодлива тел. Нямаше врата или преграда. Дъг раздели теловете, за да може Ели да се промуши.

— Влизаме в чужд имот.

— Това не е най-лошото, което сме правили.

Навлязоха отново сред дърветата. След ослепителния блясък в полето им трябваше известно време, за да свикнат с шарената светлина. Изпод храсталаците започнаха да се показват стени. Покритата с бръшлян колона, която беше взела за дърво, се оказа ъгъл на рухнала кула, висока около шест метра. Ръбести кафяви камъни стърчаха под падналата мазилка. Навсякъде растяха възлести дървета. По нататък голям къс от стена лежеше на една страна, оплетен в корените на стар тис.

Ели се обърна към Дъг.

— Откъде знаеше, че тези руини са тук?

— Защото ги има в регистъра на уелските исторически сгради.

Намерих го в интернет.

— Ако и сър Пърсивал имаше интернет...

Пресякоха мястото, лъкатушейки между дърветата, като проследяваха очертанията на старите сгради, които едва се издигаха над обраслата земя.

— Датира от дванайсети век, но от векове е руина — обясни Дъг. Тя не му обръщаше внимание. — Ако погледнеш внимателно останките, ще видиш, че постройката е била ориентирана от изток на запад. Много хора смятат, че е била параклис.

— Мислиш ли, че...?

Ели чу шумолене в листата зад гърба си. Обърна се рязко и раната я заболя.

Брадат възрастен мъж се беше появил зад тях. Носеше зелени гумени ботуши и ватирана жилетка без ръкави. Плосък каскет от туид покриваше вълнистата му бяла коса. В ръка стискаше ясенова тояга. Можеше да е земеделец или рибар, излязъл на разходка в гората — или собственикът на парцела. Обаче в очите му нямаше гняв, нито любопитство.

— Помислих си, че може да дойдете тук.

— Кой сте вие? — попита Ели. Почти беше забравила да диша, но не я беше страх.

Той се облегна на тоягата.

— Може да ме наричате Джордж. Така ме познаваше Хари, вашият баща — също. Той много щеше да се гордее с това, което

направихте.

Обиколи остатък от каменен зид, потропвайки по него с тоягата си.

— Ако търсите копието, сте закъснели с няколкостотин години.

— Кретиен тук ли го е скрил?

— Да. Опитал се е да го скрие от нас, за да го скрие и от Сен Лазар. Дал да изковат копие, с което ни е заблудил за известно време. Когато написал „Пърсивал, рицарят на Граала“, сме тръгнали по същите следи като вас.

— Къде е копието сега?

— На сигурно място. — Той вдигна един жълъд и го потърка в дланите си. — На всеки стотина години настъпва подобно отклонение и някой извън Братството „спасява“ някое от съкровищата, поверени на нашите грижи. Смятат, че ще е в най-голяма безопасност, ако го скрият от нас, но накрая винаги си го връщаме. Така е най-добре.

Погледна многозначително към раницата на Дъг, който отстъпи с яростно изражение.

— Може да се присъедините към нас. Със сигурност си заслужихте шпорите — каза непознатият.

— Да се присъединим към какво? — попита Дъг. — Към организация, която не може да защити собствените си членове? Която използва невинни хора и след това ги зарязва? С радост бихте закопали Ели под някой френски хълм, за да стигнете до Сен Лазар!

По лицето на възрастния мъж се изписа болка.

— С „Монсалват“ сме в патово положение от около осемстотин години. Не желаехме да използваме оръжието, което притежавахме, и бяхме в невъзможност да лекуваме раните, които те причиняваха. Не можете да си представите колко е мъчително. Може би накрая загубихме вярната представа кои сме.

— Тогава може би загубата на това ще бъде цената, която трябва да платите.

— Дай му го — каза Ели тихо.

— Ти си човекът, който го измъкна от банката, пренесе го през цяла Европа и го опази. Трябва да бъде твой — извика Дъг.

— Ако има някаква сила, ако може да стори някаво добро, по-добре да бъде в техните ръце.

Той не искаше да отстъпи и я гледаше предизвикателно в очите. След това подаде раницата. Ели внезапно почувства как голяма тежест напуска тялото ѝ и разбра, че изборът ѝ е правилен.

Възрастният човек кимна тържествено.

— Благодаря.

— Как го наричате? — попита Ели.

За нейна изненада възрастният мъж се изчерви.

— Дори ние не можем напълно да се освободим от магията на Кретиен. Наричаме го Граал.

Върнаха се до колата, потънали в мълчание. Първоначално Дъг крачеше пред нея със скован гръб, но постепенно смали крачката, за да може Ели да го настигне. Тя го хвана под ръка и опря глава на рамото му. Изкачиха склона заедно и се разделиха само за да прекосят оградата от бодлива тел.

Стигнаха до колата, останаха край пътя, не искаха да си тръгват. Дъг се облегна на колата, а Ели зарови лице в гърдите му.

— Почувства ли го? — попита тя. — Че никога вече няма да можем да се върнем на това място?

Дъг кимна бавно.

— В романите на Кретиен виждаш уравновесения свят на двора, пълен със закони, обичаи и протокол; и дивия свят на гората, където се случват търсенето, битките и магията. Мисля, че ние се готвим да напуснем този свят. Историята свърши.

— Някои истории свършват — заяви тя твърдо, — но нашата няма да свърши скоро.

Обаче още нещо я безпокоеше. Искаше да го каже сега, преди магията да се разруши. Отдръпна се, за да погледне Дъг в очите.

— Онова, което Бланшар каза... в мазето на Анелизе Сирт...

Дъг я накара да замълчи с целувка.

— Не искам да знам.

Брюж, 1184 г.

Свещта е почти изгоряла. Седя във висока кула и пиша до ослепяване. В течение на годините разказах историите на много мъже

и жени в капана на техните кули — в разказите това е предизвикателство, пречка, която трябва да се преодолее. Действителността е различна.

Аз надживях себе си. Моята история свърши преди четирийсет години, а аз продължих да се бавя на сцената, след като публиката отдавна си е отишла. Служих на графа на Блоа и неговия син — графа на Шампан. И двамата вече са мъртви. Мъжът, на когото служа сега, Филип Фландърски, не е бил роден, когато моята история се случи. Той ми плаща стипендия и аз го лаская. Пиша, че струва повече от Александър Велики. Той се преструва, че се чувства неловко, но тайно иска да ми вярва. Възхвалявам неговата мъдрост, любовта му към истината, справедливостта и честността. Хваля неговата щедрост, особено когато наближи деня за изплащане на стипендията ми.

Брюж е странно място. Мъжете тук са намусени и без чувство за хумор, не се интересуват от друго, освен от търговията си. Вместо пътища имат канали — по-трудни за ходене, но така по-лесно си транспортират стоките. Градът съществува заради овцете — но никога няма да чуете блеенето на агнета или писъците им от кланиците. Овцете живеят другаде — отвъд стените и океана. Тук съществуват само като счетоводни книги. Пристигат тук под формата на чували със сурова вълна; като бали плат, боядисан и плисиран; като кожи за табаците и цели кожи, остъргани до чисто за велен. Когато фламандците празнуват, вечерят овнешко. Единственото, което отглеждат, са парите.

Аз не се различавам от тях. Стоя си в кулата, държа се настрана от света, научавам за живота чрез клюките и хорските приказки. Пиша второкласни описания на второкласни животи, когато граф Филип настои, но най-вече описвам своята собствена история. Писана и пренаписвана — от четирийсет години не познавам ничия друга. Не минава и час да не се замисля за камъка и за копието, което причинява рани, които никога не зарастват. Мислех, че ако го предам, ще се освободя от неговата власт. Вместо това то преследва въображението ми.

Взех няколко от тези листове велен и записах моята история, но последните страници са празни. Когато ти си разказвачът, можеш да избереш края. Но аз не знам как да я завърша. Пиша и пренаписвам, но последните страници остават недокоснати.

*Една жена на балкона чу риданията и хукна надолу към залата.
Отиде право при кралицата и попита какво не е наред.*

Какво не е наред?

Историята не свършва. Търсенето не е приключило. Всичко,
което мога да направя сега, е да разкажа приказката, докъдето я знам.

Оставям перото. Капка мастило разстила мрак върху пергамента,
но не докосва думите.

Духвам свещта.

БЕЛЕЖКИ И БЛАГОДАРНОСТИ

Може да се приеме, че Кретиен дьо Троя е съвършеният творец: познат е само чрез произведенията си. Всичко, което е оцеляло от него, са петте рицарски романа, които написва през втората половина на дванайсети век. Те стават основа на целия жанр рицарски романи за Артур. Без въображението на Кретиен нямаше да има Камелот, нито Ланселот, нито любовта му към кралица Гуинивьер, дори Свещеният граал нямаше да го има.

Днес е почти невъзможно да си представим свят, в който Свещеният граал не съществува. Толкова голяма е силата на тайнствеността в изплъзващата се представа на Кретиен, че само след едно поколение неговите читатели започват процес, който продължава до ден-днешен. Ако погледнем назад, ще видим учени, които влагат голяма енергия в търсенето на митичните предшественици на Граала. Въпреки всичките им усилия е ясно, че докато даряващият живот съд е повтарящ се архетип в човешката митология, специфичният предмет, Свещеният граал, принадлежи само на Кретиен.

Всички предприятия, описани в романа, са измислени и всяка прилика с действителни фирми или техните служители е напълно случайна или резултат на някакъв много по-дълбок заговор, отколкото мога да си представя.

Подобно на Кретиен, и аз извлякох историята си от множество съществуващи материали. Много съм благодарен на всички, които ми дадоха сведения за работата на Ситито, особено на Марк Клейнман, Софи и Маркърс Грийн, Дон Саймън, Уопинг и Марк Халам. Също така имах голяма полза от материалите от Националната библиотека на Франция, Британската библиотека, библиотеката на Йоркската катедрала и библиотеката на Йоркския университет. „Тристан и Изолда“, разказана в петнайсети глава, се основава на представление на Кралската опера, режисирано от Кристоф Лой.

Искам да благодаря на трима редактори, които работиха по тази книга — Оливър Джонсън, който я поръча; Кейт Елтън и Джорджина

Хотри, които я преглеждаха, както и на хората, които помогнаха да бъде отпечатана и рекламирана книгата. В променливата на времето винаги има една константа и това е моят агент Джейн Конуей Гордън.

И аз като моя измислен Кретиен започнах да пиша, за да впечатля жената, която обичах. Моите истории може и да не се равняват на неговите, но в любовта извадих по-голям късмет — жена ми Ема е крайъгълният камък на всичко, което правя, а нашият син Оуен е прекрасното допълнение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.